

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

SYLVIA DAY

Ireland

A CROSSROADS NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

"Başka yazarlar -yani bir sürü başka yazar- tavsiye ettiğinde iyi bir kitapla karşı karşıya olduğunuzu anlarsınız."
-USA Today

"Sayfa çevirici!"
-Access Hollywood Live

"Göz alıcı insanlar, gösterişli ortamlar, ateşli seks ve tutkulu bir evlilik aşkı bu seriyi iç açıcı ve tatmin edici bir sonuca ulaştırıyor."
-Publishers Weekly

"Akıcı ve hedefi vuran son derece yüklü bir hikâye."
-Kirkus Reviews

"Sayfaları öfkeyle çevirmenizi sağlayacak."
-Glamour

"Sofistike, ilgi çekici, zeki ve tatlı."
-Irish Independent

"Mükemmel bir yazım... Day'in bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum!"
-RT Kitap Yorumları

"Konu kavurucu derecede ateşli bir cinsel kimya yaratmak olduğunda Day'in edebi anlamda çok az rakibi var."
-Booklist

"Day, en keyifli haliyle, hoşgörölü bir fantezi yazıyor.
Yüksek sosyete güzelleri ve çapkınlarla dolu, hepsi de ışıltılı yüzlerinin
ardında karanlık tutkular ve daha karanlık sırlar saklıyor."

-Raf Bilinci

"Bu cesur, erotik tutku ve intikam öyküsü, renkli karakterlerden oluşan
bir kadroya ve karmaşık ve merak uyandırıcı bir olay örgüsüne sahip."

-Library Journal

#1 *New York Times* Bestselling Author of *Bared to You*

SYLVIA DAY

Ireland

A CROSSROADS NOVEL

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İRLANDA. Telif Hakkı© 2025 Sylvia Day LLC. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Sylvia Day LLC, 5130 S. Fort Apache Rd., Ste. #215-447, Las Vegas, Nevada 89148

www.sylviaday.com

ISBN 978-1-62650-011-2 (e-kitap)
ISBN 978-1-62650-012-9 (ciltless ticari kitap) ISBN
978-1-62650-013-6 (ciltli)
ISBN 978-1-62650-014-3 (büyük baskı)

Hilary Sares tarafından düzenlendi
Karakter İllüstrasyonu: Penny Mae Harris Kapak
konsepti ve tasarımı: Croco Designs
Çift© Lightfield Studios, Adobe Stock; Duvar Kağıdı© konradbak, Dreamstime.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

[Human Authored™ - Kayıt No: 7694652](https://www.humanauthored.com)

CONTENTS

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Çok Yakında](#)

[Karakter](#)

[Resmi](#)

[Sylvia Day tarafından da](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu, apraz ateŖe geri dönmek isteyen tüm DAYdreamers içindir.

note

Sevgili DAYdreamer,

İrlanda'yı okumayı tercih ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

Devam etmekte olan Crossroads serisinin ilk bölümü olan bu hikayenin, başka bir serinin doğrudan yan ürünü olduğunu söylemek önemlidir.

Benimki, Crossfire® Saga. Bu da bu kitabın o seri için büyük bir spoiler olduğu anlamına geliyor.

Beş kitabı okumadan *İrlanda'nın* tadını çıkarmak mümkün olsa da Crossfire® romanları ve tamamlayıcı novella "[Butterfly in Frost](#)", Ireland'ın hikayesinin okuma deneyimini zenginleştirecektir. Eğer çapraz ateşe ilk kez adım atıyorsanız, [Bared to You](#) ile başlamanızı tavsiye ederim.

Her yazarın eserleri boyunca akan bir teması vardır; benimki hayatta kalmak. Bu da karakterlerimin yaşadığı ya da yaşamakta olduğu bir şeyin sizi tetikleyebileceği anlamına geliyor. Bu kitap için tetikleyici uyarıların bir listesini web sitemde bulabilirsiniz: [SylviaDay.com](#)

Güçlü kalın ve mutlu okumalar!

Sylvia

Ireland

A€R€SSRCiŁD5
NCJVñt.

"Umarım kutlamaya hazırsınızdır!" Ireland Vidal kalemını masaüstüne vurdu ve sol monitöründeki kadına sırtıttı. Sağ monitörde ise az önce izlediğı müzik videosunun son karesi donmuştu. Üçüncü kez yeniden oynatma isteğine direndi. "Yine kendini aştın!"

Alina Rurik zevkle gülümsedi. Çarpıcı bir kadındı. Saçları yumuşak kahverengi dalgalar halinde ince omuzlarına dökölüyor, makyajsız, ışıltılı bir cilde sahip yüzünü çerçevesliyordu. "Sizin de beğenmenize sevindim," dedi. "Özellikle bununla gurur duyuyorum."

"Olman gerektiğı gibi!"

Gerçek bir bohem ruha sahip olan Alina'nın rahat ve dramadan uzak doğası, Columbia'da öğrenciyken tanıştıklarında Ireland'a çekici gelmişti. O zamandan beri en iyi arkadaşlardı ve şimdi güçlü bir prodüksiyon ekibiydiler. Ireland'ın işiyle ilgili sevdiği bazı şeyler vardı; Alina ile çalışmak da bunlardan biriydi.

"Teşekkürler, İrlanda."

Alina'nın başının üzerinde bir kısa mesaj belirdi ve Ireland hemen mesaja baktı. İş monitörlerinde sadece aile mesajları görünürdü çünkü onlar her zaman onun önceliğiydi.

Konuşmamız gerek. Crossfire'dan hemen ayrılıyorum.

Gideon kelimeleri ya da zamanı asla boşa harcamazdı ve onun adını ve fotoğrafını görünce doğruldu. Her zamanki gibi, çıplak ayakla daha iyi çalıştığı için çivili, yüksek Rockstud topuklu ayakkabılarını tekmelemişti ama ayaklarını tekrar onlara geçirdi. Gideon Cross onun en büyük kardeşi olabilirdi ama bu onun dünyanın en zengin ve nüfuzlu adamlarından biri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

"Sorun nedir?" Alina kaşlarını çattı. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Sen hiçbir şeyi kaçırmazsın," diye onu rahatlattı Ireland. "Sadece kardeşim beni görmeye geliyor." Daha doğrusu şoförlük yapıyor.

Manhattan trafiğinde pek çok işinizi halledebilirsiniz.

Alina'nın kara gözleri heyecanla parladı. "Christopher'ın ofisi sizinkiyle aynı duvarı paylaştığına göre, günahkâr ve nefis Bay Cross'tan bahsediyor olmalısınız." Abartılı bir iç çekiş yaptı.

Ireland başını salladı. Yirmi dokuz yılının çoğunu kardeşinin ne kadar yakışıklı olduğunu duyarak geçirmişti. Anlamıştı. Bunu görmüştü. Bu, onu unutmadiğı anlamına gelmiyordu.

"Gideon yan komşum olduğu için," diye belirtti, "ofisime uğraması garip. Özellikle de" - saate baktı - "öğleden sonra üçte. Ayrıca gülünç derecede yoğun programını ne kadar katı bir şekilde sürdürdüğünü düşünürsek, aramak ya da eve gelmemi beklemek yerine zaman ayırması muhtemelen iyi bir şey değil."

Gideon onun ve annelerinin Vidal Records'taki hisselerini yönetirken bile Music Row'daki merkeze nadiren uğrardı. Vidal'le ilgili meseleleri Crossfire Binası'nın tepesinde, küresel holdingi Cross Industries'i denetlediği yerde yürütüyordu. Birkaç hafta içinde 4-0 yaşına basacak ve medya kuruluşları onun bu kısa sürede başardıklarından övgüyle söz edecekti.

"O kadar da kötü olamaz." Alina elini umursamaz bir şekilde salladı. "Seni şımartıyor."

"Coddles" mı? Bu garip bir kelime. Her neyse, Pazartesi günü eve yerleştiğinizde bana haber verin, ben de şampanyayla geleyim."

"Elbette. Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Alina bir öpücük gönderdi ve aramayı sonlandırdı.

Ireland ayağa kalkarak vestiyerine doğru yürüdü. Gideon onu neredeyse her gün görüyordu, çünkü çatı katının bitişiğindeki misafir odasında yaşıyordu.

ama onu nadiren iş başında, kendi halinde görüyordu ve onu gururlandırmak için çabalıyordu. Hiç gurur duymadığından değil. Ama bu gurur ona olan sevgisinden mi kaynaklanıyordu yoksa o bunu hak ettiği için mi? Ofisinin duvarlarında çerçevelenmiş metalize kayıtlar bunu kanıtlıyordu. Yine de şüphelerle boğuşuyordu.

Şortuna uyan tereyağlı siyah deri blazer ceketini aldı ve mavi ipek bandeau'sunun üzerine geçirdi. Bir kayıt şirketinde hisse sahibi olmak her şeyden çok baş ağrıtıyordu ama birkaç faydası da vardı. En yeni ve en taze müzikleri dinliyor, olağanüstü yetenekli yaratıcılarla çalışıyor ve kıyafet seçimlerini uç noktalara ve ötesine taşıyabiliyordu.

Tekrar oturmadan önce, duvara yaslanmış süslü büyük boy aynada hızlı bir kontrol yaptı. Ailesinde bir müzik yöneticisine benzeyen tek kişi oydu. Babası Christopher Vidal, blazer ceket yerine hırka giymeyi ve ilginç pirinç gözlükleri tercih ederdi. Gideon'un eşi Eva bir keresinde onun daha çok bir üniversite profesörüne benzediğini söylemişti ve Columbia'daki profesörlerinden hiçbiri babası gibi giyinmemiş olsa da Ireland bunu görebiliyordu. Erkek kardeşi Christopher Vidal, Jr. ise ortada bir yerde duruyordu. Gideon artık şirkette bir hisseye sahip olmasa da, sessiz lüksü neredeyse o icat etmişti. Giydiği her şey ismarlamaydı.

Geldiğinde, Gideon ustalıklı dikilmiş ince çizgili üç parçalı takım elbisesi, parlatılmış Berluti oxfordları ve bileklerindeki ince kol düğmeleriyle ofisinin açık kapısını doldurdu. Her zamanki gibi, içeri girdiği anda geniş alana hükmediyordu; uzun boylu, otoritesi su götürmez, her zaman hayranlık ve biraz da korku uyandıran, baskın bir varlıktı.

Ama o bunu önemsemedi, koltuğunda geriye doğru sallandı ve sıırttı. "Hey, kardeşim. Bugün kaç kişinin ödünü koparmayı başardın?"

Kaşları çatıldı. "Yeterli değil ama hâlâ zaman var."

Masasının önündeki iki gri kadife ziyaretçi sandalyesinden birine geçti. Becerikli ve pratik hareketlerden oluşan bir koreografiyle pantolonunu çekti ve ceketinin düğmelerini açarak zarifçe koltuğa gömüldü.

Aslında TikTok'ta, diğer erkeklerin kendi oyunlarını nasıl geliştireceklerini öğrenebilmeleri için onun nasıl oturduğunu inceleyen kadınların derslerini görmüştü.

Birçok açıdan ona bakmak kendisinin erkeksi bir versiyonuna bakmak gibiydi. İkisi de annelerinin su rengi gözlerine ve mürekkep rengi saçlarına sahipti ama Gideon parlak saçlarını köprücük kemiğinden kestirirken Gideon saçlarını kalçasına kadar uzatmıştı. Gideon'un saçlarında henüz tek bir gümüş tel bile olmamasına hayret ediyordu ama tıraş olmadan önce onu yakaladığı birkaç seferde sabah kirli sakalında birkaç taneden fazlasını görmüştü. Aynı ince burun ve dolgun ağza, aynı elmacık kemiklerine ve yontulmuş çeneye sahiptiler.

Genetiğin işleyişi çok tuhaftı. Gideon'un babası annelerinin ilk kocasıydı. Christopher, Ireland'ın iki ebeveynini de paylaşıyordu ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Bu muazzam zevki neye borçluyum?" Öne doğru eğildi ve kıpırdanmamak için ellerini füme camdan masasının üzerinde birleştirdi. "Eva'yı yine mi kızdırdın?" diye takıldı, ufak tefek karısının ateşli öfkesinin yeryüzünde onun rotasını değiştirmesine neden olabilecek tek şey olduğunu takdir ediyordu. "Annem yaramazlık mı yapıyor? ECRA+ için başka bir kampanya çekmemi ister misin?"

"Bunların hiçbirisi değil. Buraya Graham Teller için geldim," dedi aldatici bir yumuşaklıkla ve bir yandan da onu rahatsız edici bir şekilde odaklanmış bakışlarıyla inceledi.

Kardeşinin bir daha asla duymayı beklemediği ve kesinlikle ailesinden hiç kimseden duymadığı bir ismi söylediğini duyunca şoke olarak kaskatı kesildi. "Graham mı? Ne olmuş ona?"

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Onu nereden tanıyorsun?" diye karşı çıktı.

Arkasına yaslanarak bir bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Çarşamba günü Crossfire'a uğradı ve güvenliği geçemeyince arkasında bir yasal dosya önerisi bıraktı."

Tüm vücudu darbeyi emdi. "Ne?"

"Onu nereden tanıyorsun, Ireland?" diye sabırla tekrarladı.

İçten içe kıvrandı, başarısızlıklarını onunla tartışmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Önemli bir şeyle sonuçlanmayan bir kaçamaktı."

"O bir müzisyen." Bu bir soru değildi ve ses tonunda bir kınama yoktu ama yine de hissetti.

"Şarkı söylüyor ve gitar çalıyor. Gideon, bu iş nereye gidiyorsa, oraya daha çabuk varabilir misin? Hangi yasal dosya?"

"Sizinle bir albüm yapmak için sözlü bir anlaşma yaptığınızı ve bu nedenle başka işleri geri çevirdiğini, bunun da kendisi için olumsuz bir kariyer ve mali etki yarattığını iddia ediyor."

Ne oluyor lan?!

"Ne kariyeri?" diye alay etti. "Rastgele barlarda çalışıyordu. Ve ben ona *hiçbir şey* için söz vermedim. Birlikte olmadan önce ona iş ve özel hayatımın tamamen ayrı olduğunu söyledim. Çok nettim. Her zaman da öyleyim."

Kardeşleriyle tanıştırılmayacağını da açıkça belirtmişti, ancak şimdi bu uyarıyı eklemeyi çünkü hareketlerinden belli oluyordu. Henüz aileyle tanışması için götürdüğü kimse olmamıştı.

Gözlerini kapatan Gideon burnunun kenarını sıktı. "Bir daha asla benim yanımda takılmaktan bahsetme."

Bağırsaklarındaki buz gibi düğüm acı verici bir şekilde gerilirken nefesi hızlı hızlı geliyordu. Damarlarında adrenalin pompalanıyordu. Bunun nedeni bir zamanlar yakın olduğu bir adamın güvenine böylesine duygusuzca ihanet etmesi değildi, çünkü hepsi böyle yapmıştı.

Hepsi bir şey istiyordu ama o asla.

Asıl korkunç olan, en büyük kardeşinin hedef alınmasıydı. Ona hiçbir zorluk çıkarmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. "Çok üzgünüm, Gideon. Bu senin sorunun değil. Bunu düzelteceğim. Bunu bir daha duymayacaksın."

Gideon'un sesi her zamanki kesik komutlarından yumuşadı. "Özür dileme ve endişelenme. Ben halledeceğim."

"Hayır!" Kelimeler neredeyse panik içinde ağzından döküldü. "Lütfen bunu bir daha düşünme. *Size* neden evrakları vermeye çalıştığını anlıyorum ama bunu unutun. Onunla başa çıkabilirim. O bir sorun olmayacak."

"Bana tebligat yapılmadı, henüz dava açmadı. Anlaşma istiyor, dava değil."

Burun delikleri alevlendi. "Şantajla boyun eğmeyeceğim. Bir kuruş bile alamayacak."

Başını çevirdiğinde, ses tonunun ne kadar sert olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Bu, Gideon'un görmesini hiç istemediği bir yanıydı.

"Avukatı dün Arash'tan tam olarak bunu duymuş," diye bilgi verdi.

Gideon'un avukatı aynı zamanda onun en yakın arkadaşlarından ve İrlanda'nın en sevdiklerinden biriydi. Arash Madani eğlenceli ve komikti, son derece çekici olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu ama işini yaptığında doğrudan şahdamarına saldırırdı. Bu işin önünü kesebilecek biri varsa o da Arash'tı. Avukatın işin içinde olduğunu duymak onu daha fazla üzmedi.

İreland ayakta durarak pencereye doğru döndü ve kollarını kavuşturdu. Vidal Plakçılık, tarihi bir binada kalan son birkaç şirketten biriydi.

Midtown'ın kalbindeki Music Row. Altıncı ve Yedinci Caddeler arasındaki 48 Sokakta yer alan Music Row, bir zamanlar çok çeşitli enstrümanlar satan müzik dükkanlarından oluşan canlı bir topluluktı. Şimdi çoğu yok olmuş, daha yüksek, daha modern binalar inşa etmek için yıkılmıştı. New York şehri, çoğu zaman tarihi geçmişini yok edecek kadar gelişmeyi asla bırakmadı.

"Sen bunu iki gündür biliyorsun," dedi belli belirsiz, "ve ben daha yeni duyuyorum."

"Size asla çözümü olmayan bir sorun getirmem."

Aniden bastıran gözyaşlarına karşı gözlerini kırptırdı. "Başka herkes biliyor mu?"

"Baban ve Christopher biliyor. Vidal Records ortak sanık olarak gösterildi."

"Hepiniz çarşambadan beri biliyor muydunuz? Son öğrenen ben miyim? Eva'ya benden önce mi söylediniz?"

"Eva'ya her şeyi anlatırım," dedi basitçe. "Seni gereksiz yere üzmem istemedim. Şimdi sana her şeyin hallolduğunu ve Teller'dan bir daha haber almayacağını söyleyebilirim. Bilmeni istediğim ve bilmen gereken tek şey bu."

Bütün bu olanlardan hiç rahatsız olmamıştı. Hafifçe sinirlenmişti, o kadar. Kız için olduğu gibi onun için de bir tehdit değildi.

Derin, canlandırıcı bir nefes aldı ve sonra güneşli bir gülümsemeyle ona baktı - içten içe şiddetle titriyormuş gibi hissederken bile. "Çok rahatladım. Sormamın sakıncası yoksa nasıl çözüldü?"

Sesi hafifti. Çalışkan bir şekilde ilgisizdi. Bu da muazzam bir çaba gerektiriyordu. Dehşeti, saçmalıklarını ailesine getiren ve ayaklarına seren adama karşı buz gibi bir öfkeye dönüşmeye başladı.

Gideon en sıradan hareketlerle her şeyi geçiştirdi. "Baban Teller'ın demosunu özellikle istediği üç kişiye dağıtacak. Ondan sonra ne olacağı bizi ilgilendirmez ve bunu yazılı olarak da aldık."

Yumruk yaptığı ellerini dirseklerinin arasına sakladı, Graham Teller'ın kendisini bu duruma sokmaktan herhangi bir şekilde fayda sağlayacağı düşüncesine tüm benliğiyle isyan etti.

Alina'nın sık sık söylediği gibi, *bozuk bir seçicin var. Hoşlanmadığın erkeklerle takılmalısın.*

"Onun hak ettiğinden daha cömert davranıyorsun," dedi ona, sesinde herhangi bir kızgınlık olmamasına dikkat ederek.

Kardeşi omuz silkti. "Çek almayacak ve basında sana iftira atmayacak. Bu her açıdan kazançlı."

Ireland, Graham'ın yalanlarını paramparça etmeyi, tehdit altındaki davanın düşmesini sağlamayı ve onun mahkemeden aşağılanmış ve eli boş ayrılmasını izlemeyi tercih ederdi, ama onun fikri hesaba katılmamıştı, bu yüzden şimdi bunu teklif etmedi. Bunu yapmak ailesini kızdırmaya değmezdi.

"Gelip bana bizzat anlattığın için teşekkürler."

Gideon ayağa kalkarak masanın etrafında döndü ve ellerini kadının omuzlarına koydu. Bakışlarındaki sevgiyi görebiliyordu - topuklu ayakkabı giydiğinde neredeyse göz hizasındaydılar. İçinde biriken ürpertici öfkeye dokunmasa da bu sıcaklığın tadını çıkardı.

Eva bir keresinde ona *gözlerinin onu ele verdiğini* söylemişti. *Gözlerine baktığımda nerede olduğunu anlıyorum.*

Gideon, Ireland'ın çocukluğunun tamamında ailesinden uzak kalmıştı. Eva hayatlarına girene kadar bir ilişki kurmamışlardı. Ireland artık onun hayatına dahil olmasına değer veriyordu.

Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Gideon karısının ofisinin kapısında durdu ve onun konsantrasyonunu kaybetmiş görüntüsünü özümsemek için bir dakikasını ayırdı. Eva aynalı masasının başında durmuş, üzerindeki şeyi dikkatle inceliyordu. Sarı saçları onunkinden daha kısaydı ve yumuşak dalgalar halinde çenesini sarıyordu. Nefes kesici yüzünü onun görüşünden gizliyordu, ama ne olursa olsun her zaman aklının önünde olduğu için, bu onu onun geri kalanını almak için serbest bıraktı. Minyon ve şehvetli bir şekilde kıvrımlı, mümkün olan her şekilde bir avuçtan daha fazlasıydı ve onunla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdi.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu başını kaldırmadan. "Yoksa orada öylece durup bakacak mısınız?"

"İkisi de. Tam zamanında." Pastel renklerin bolluğu ve aynalı vurgularıyla ofisi kesinlikle kadınsıydı. Ama her odayı ısıltılı kılan tek şey kendisiydi.

Arkasında, ana kat ve odacıklardan oluşan deniz, hareketlilikle gümbürdüyordu. Ofisi diğer taraftaydı ve aynı cam bölme duvarına sahipti, böylece canı istediğinde karısına bakabiliyordu.

Başını çeviren Eva, tüm dikkatini ona yöneltti. Bakışları onu tepeden tırnağa tarıyor, neredeyse elle tutulur bir okşayışla üzerinde kayarken ısıniyordu. Zaman aralarındaki çekimi azaltmamıştı. İlkel ve derin köklere sahipti, bir bütünün iki yarısı amansızca birbirine çekilmişti.

"Peki, hangimiz haklıydık?" diye sordu, dikkatini işine vererek. İrlanda'ya Teller'dan bir an önce bahsedilmezse aklını kaçıracağına yemin etmişti, oysa o kız kardeşinin bu haberi anlayışla biliyordu.

"Tek parça olduğumu fark edeceksiniz."

Altındakini okumak için bir sayfayı çevirdi. "Peki ya İrlanda? Onun nasıl olduğunu söylersiniz?"

"Önce şaşırdı, sonra geçiştirdi. Onun ne kadar rahat biri olduğunu bilirsiniz."

"Böyle düşündüğünü biliyorum," diye karşılık verdi.

"İyi gittiği için neden üzgün olduğunuzu anlamıyorum."

Eva doğruldu ve fırtınalı gri gözlerini kısarak ona baktı. "Her ne kadar iyi gitse de, sen her zaman yaptığını yaptın: Ona danışmadan sorunu çözdün."

"Anladığım kadarıyla ağabeyler bunun için var."

Başını iki yana salladı. "Sana yıllardır aynı şeyi söylüyorum, as, ve sen hala anlamıyorsun."

"Bu bir çözüm olacaktı, nokta." Pervaza rahatça yaslandı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Neden onu bu işi mahkemeye taşımanın kazanmaya değmeyeceğine ikna etmek için zaman harcayalım ki? Ben de bu dangalağı yasal olarak yok etmeyi tercih ederdim ama Ireland'ın özel hayatının Page Six ve TMZ için yem olması pahasına değil."

Eva masasının kenarına yarı oturarak, "Mesele senin haklı olup olmaman değil," diye karşı çıktı. "Mesele İrlanda'ya onun fikirlerine değer verecek kadar saygı duymak."

"Ona saygı duymasaydım, Vidal'de dizginleri ele alması için baskı yapmazdım," diye hatırlattı. Ve kız kardeşi hisselerini ondan geri almak için ona piyasa değerinin tamamını ödemiş, Vidal Recordsu uçurumun kenarından için bunu hak ettiği konusunda ısrar etmişti. Ne yazık ki, babasının müzik için kalbi ve ruhu varken, Chris'in iş için kafası yoktu.

Eva ona ters ters baktı. "Bunlar işle ilgili şeyler. Ve bu durumu sadece işle ilgili olarak sınıflandırdığınızı biliyorum ama bu kız kardeşiniz için çok kişisel bir mesele olmalı."

"O moron Teller yüzünden mi?" diye alay etti. "artık."

"Kısmen. Ama çoğunlukla sen sen olduğun için."

Ağzı kıvrıldı. "Hayatının aşkı mı? Hayallerindeki adam mı?"

"Beni tuzağa düşürüyorsun!" diye yakındı.

Derin bir nefes alan Gideon sakın bir sesle, "Oyunu oynamak konusunda hâlâ öğrenmesi gereken çok şey var," dedi.

"O zaman ona öğretme fırsatını değerlendirin. O bir çocuk değil! Evlendiğimizde seninle aynı yaşıydı."

"Ama hâlâ eziklerle çıkıyor. Zamanını aptallarla harcamayı bırakmalı." Yıllardır bunu söylüyordu. Gezegende kız kardeşiyle çıkmaya layık bir erkek varsa bile, onunla henüz tanışmamıştı ve her zaman pek çok insanla tanışmıştı.

Eva iç çekti. "Düzgün bir adam bulmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Ayakta duran karısı, iğne inceliğinde topuklara sahip yüksek stiletolar üzerinde ona yaklaştı. Böyle ayakkabılarla nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama dolgun kalçalarının her adımda ileri geri sallanmasını kesinlikle seviyordu. Gözleriyle uyumlu yumuşak gri bir elbise giymeyi tercih etmişti. Çoğu kadının üzerinde mütevazı duracak bir giysiydi. Uzun kollu, köprücük kemiğine kadar uzanan bir yakası ve dizlerinin üstünü kavrayan bir etek boyu vardı. Ama bu giysi, yemyeşil vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor, kollarında ne kadar iyi hissettiğini hatırlatarak onunla alay ediyordu.

Uzandı ve kravatının düğümünü ve göğüs cebindeki mendilin ucunu başladı. Bu sık sık yaptığı bir şeydi, adamın tertemiz olmadığından değil, ellerini onun üzerinde gezdirmek için sosyal olarak kabul edilebilir bir neden verdiğinden. "İrlanda'nın kendisiyle ilgili kararlara katılmaya hakkı var."

"Kimse olmadığını söylemiyor." Onun bileğini yakaladı ve nazikçe sıktı. "Bununla birlikte, Teller konuyla ilgili olarak *bana* başvurduğuna göre, bunun benim çözmem gereken bir sorun olduğunu iddia edeceğim."

"Tanrım, çileden çıkarıyorsun!"

Eva kocasının güçlü kasları ve çelik gibi kararlılığıyla zarif bir şekilde pervazdan uzaklaşmasını izledi. Onunla kafa kafaya çarpışmak bir sabır ve tahrik egzersiziydi. Ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini bilen bir adamdı ve bu üstün özgüven seviyesi Eva'yı en az yakışıklılığı kadar tahrik ediyordu.

Bu durum bazen onu da çileden çıkarıyordu.

Gideon'un elleri kalçalarını kavrayıp onu kendine doğru çekerken, Eva'nın başı ona bakmak için geriye doğru eğildi. Birlikte geçirdikleri bir düzine mutluluk dolu yıla rağmen, onun çarpıcı güzellikteki yüzünün etkisi biraz olsun azalmamıştı. Artık çizgiler vardı. Alnında ve Eva'nın her santiminde hissettiği hınzırca şehvetli ağzının etrafında belli belirsiz.

vücudunda. Gözlerinin etrafında da vardı. Hepsini seviyordu ama özellikle karga ayaklarını çünkü onlar gülme çizgileriydi. Neşenin kalıcı yankıları. Onları oraya koymaya yardım etmişti ve en çok gurur duyduğu şey de buydu.

Yaygın ve çok tanıdık bir hayal kırıklığı onu tedirgin ediyordu. Ona vermek istediği o kadar çok şey vardı ki, sahip olmayı hak ettikleri o kadar çok şey vardı ki. Ama o hiç şikâyet etmiyor, hatta bundan bahsetmiyordu bile.

Aralarındaki boşluğa gerginlik girdi. Sık sık yaptığı gibi onun düşüncelerinin yönünü mü takip etmişti?

"Olayları farklı şekilde ele alabileceğimi kabul ediyorum," diye mırıldandı, o muhteşem mavi gözleriyle onu dikkatle inceleyerek.

"Ama yapman gerektiğinden değil," diye karşı çıktı sesi boğuklaşarak. "Hem Chris'in hem de Christopher'ın olayı ele alış şeklini onayladığını biliyorum ama yine de..."

"Ofisine sadece sizin dayanarak gittim. Böylece en azından doğru yönde bir adım atmış oldum."

Vücudu o kadar sert ve sıcaktı ki Eva kendini korunmuş ve güvende hissetmekten başka bir şey yapamadı. Çocukken korunmadığı ya da güvende tutulmadığı için sevdiklerine bir kalkan sağlamak kocası için doğası gereği çok önemliydi. Yanıt vermeyi geciktirmenin kötü bir aktöre fırsat vereceğine inansaydı, Gideon beklemezdi. Bekleyemezdi.

Dudaklarını tatlı bir şekilde onunkilere bastırdı. "Bir sorun görüyorsun ve üstesinden geliyorsun ve bunun için seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Sadece bazen insan göz ardı ettiğini söylüyorum."

"Bu doğru değil. Bunu hesaba katıyorum, sadece senin ağırlığı vermiyorum." Eğildi ve onun yanağını okşadı.

"O senin kız kardeşin. Onun duygularını farklı bir terazide tartmalısın."

"Angel, bu konuda ondan çok daha fazla üzgünsün, sana söz veriyorum. Sorun yok. O iyi. Hatta o kadar iyi ki, onunla görüşmek için gerekenden daha fazla zaman ayırdığım için boş bir saatim var."

Eva uzanarak parmaklarını onun lüks ve seksi saçlarında gezdirdi. Eva'nın ayaklarını yerden kaldırdı ve oturma alanındaki pembe kadife kanepeye doğru yürüdü.

"Lauren," diye seslendi, ofisin gizli yapay zekası için uyandırma sözcüğünü kullanarak. "Gizlilik."

Bu cam duvarı bölünmüş onu ofis itibaren ve ana Zemin anında matlaştı ve kapı kapanıp kilitlendi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bir saatim yok Bay Cross. Belki on beş dakika."

"Meydan okumayı Bayan Cross."

Ireland, Midtown'daki Vidal Hotel'in döner lobi kapısından içeri girdi, topukları parlak renkli kırma cam zemin üzerinde tıkırdıyordu. Öfkesi buz gibiydi. Graham'ın buraya gelmeye cüret etmiş olması, tahammül edemediği ve edemeyeceği hakaretlerin bir başka seviyesiydi.

Aynalı duvarları ve devasa avizeleriyle muazzam alan insanlarla doluydu. Hem konuklar hem de turistler. Ireland, Vidal Records temalı bir oteli ilk hayal ettiğinde, şu anda içinden geçmekte olduğu kuleden çok daha küçük bir şey hayal etmişti. Gideon onun fikrini görkemli boyutlara ulaştırmıştı.

Midtown'daki amiral gemisinin sütleri açılıştan aylar önce tükendi ve şimdi yarım düzine Vidal Otelі ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdaydı. Hepsi Cross Industries'in konaklama portföyünün bir parçasıydı ve Vidal'e marka ve hatıra eşyalarına erişim için lisans ücreti ödeniyordu.

Tesiste çok sayıda müzik temalı bar ve restoran vardı ama Graham'ın bir saat önce selfie'sini paylaştığı yer onun için son tercih olurdu. Zengin caz kulübünü seçmiş olmalıydı çünkü burası onun favorilerinden biriydi. Ve Çarşamba gününden beri her gün sırf onu iğnelemek ve yaralarına tuz basmak için oradan paylaşım yapıyordu.

Graham onu ne kadar yaralıysa o kadar tehlikeli hale geldiğini anlayacak kadar iyi tanımıyordu.

Jazzie'nin yerindeki hostes standına varana kadar adımları yavaşlamadı, sonra da yürümeyi tamamen bıraktı. Cuma geceleri her zaman kalabalık olurdu ama mekân her zamankinden daha dolu . Bu yüzden

Grup, "Blue Train "in yorumuyla tüm hızıyla devam ediyordu ve tüm gözler sahnede idi.

Ireland, ev sahibesine başıyla selam vererek masa bekleyen misafirlerin arasından geçti ve üç barmenin siparişleri yetiştirmek için durmaksızın hareket ettiği bara gitti. İçlerinden biri, hacimli beyaz pompadour'u ve özenle kesilmiş tuz ve biber keçi sakalı olan yaşlı bir beyefendi, başıyla onu onayladı. Servis barına gitti ve beklemek için yerleşti, bakışları peşinde olduğu adamı bulmak için kalabalık alanı tarıyordu.

Onu bulmak uzun sürmedi. Graham çivili deri aksesuarları ve soluk Megadeth tişörtüyle sarsıcı bir şekilde göze çarpıyordu. Yanında saçları dağınık ve gözleri kalın çizgilerle kaplı güzel bir sarışın vardı. İkisi de telefonlarında gezinirken sıkılmış görünüyorlardı.

Müzik sessizliğe gömüldü ve alkışlar yükseldi. Ireland, trompetçi bir dizi ağlamaklı notayla araya girip salondaki seslerin sesini neredeyse anında kısana kadar Graham'a hançer gibi baktı. Bakışları sahneye kaydı.

Olduğu yerde dondu kaldı. Nefesi onu aceleyle terk etti.

Geniş omuzlu bir adam, dudaklarında trompetle bir bar taburesinde yarı oturur vaziyetteydi. Saçları kalın, koyu altın rengindeydi ve Gideon'unkinden daha uzun, gür bir aslan yelesi şeklindeydi. Daha önce kravatı varsa bile onu çıkarmış, yakasını açmış ve çalarken refleks olarak çalışan bronzlaşmış boğazını ortaya çıkarmıştı. Güçlü kalçaları ve pazuları gri pantolonu ve beyaz gömleğinin üzerinde güçlü erkekliğinin muhteşem bir göstergesiydi.

İçinde alçak ve derin bir şey kıpırdandı, bereketli bir sıcaklıkla ortaya çıktı.

Barmenin sesi bakışlarını olmasa da dikkatini çekti. "Size ne ikram edebilirim?"

"Yeni çocuk kim, Sam?" Ireland gözlerini sahneden alamayarak sordu.

"O otelin bir misafiri."

"Hayır." Adam başarılıydı, performansı ustacaydı.

"Sana yalan söylemem patron. Bir haftadır burada. Birkaç gün önce trompetiyle geldi ve grupla biraz konuştu."

Onu reele davet ettiler ve Şimdi bu bir Şey. Her gece bir saat kadar geliyor. Bazen çalıyor ve Şarkı da söylüyor. Bayanlar ona bayılıyor."

"Eminim." Ireland adamı daha yakından inceledi. Kıyafetlerinin uzun boylu ve güçlü bedene göre dikildiği belliydi. Kıvrılmış manŐetleri kolundaki kabile dövmesini ortaya çıkarıyordu ve bileğindeki pahalı saatin konyak rengi deri kordonunun altından sivri, pençe gibi uçlar görünüyordu. Zenginlik içinde vahşice çekici bir erkeklikti; duruŐunda kendinden emin ve enstrmanında becerikliydi. Hayati derecede agresif çekiciliği ile caz standardı "Nature Boy "u melankolik bir Şekilde almasının ikilemi duyuları Şok etti.

Aniden başını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı, bir kalp atışı boyunca gözünü kırpmadan tuttu, sonra bir tane daha. Aralarında elektrik akımı gibi bir farkındalık dalgası yayıldı.

En temel anlamda onun farkındaydı. Ona o kadar güçlü bir Şekilde çekilmişti ki, ona doğru bir adım atmak için mücadele etti. Bu içgüdüsel bir ekimdi. Ve bundan hiç hoŐlanmamıŐtı.

"Her zamankinden alayım," dedi, kendini arkasını dönmeye zorlayarak. "İŞi bittiğinde trompetiye bir içki gönder. Messeseden olduğunu söyle. Ve güvenliği çağırır mısın lütfen?"

Sam onun isteklerinin niteliğini sorgulamadı. "."

Bardan uzaklaşan Ireland, sahnenin yanında oturan Graham'a ulaşmak için kalabalığın arasından, kulüp sandalyelerinin ve mum iŐıęıyla aydınlatılmış masaların yanından geçti. Kulübe büyük bir öfkeyle girmişti ama beklenmedik bir Şekilde kendini tamamen farklı bir ruh halinde buldu. Trompetin yavaş, uzun notaları bir ağıt gibiydi ve bu da Ireland'ın Graham'ın onun için l olduğunu ve öfkesini ona harcamak istemediğini fark etmesiyle uyumluydu. Zaten bir anlamı da yoktu. Adam kendi mezarını kazmıŐtı.

Graham o anda başını kaldırdı ve onu gördü. Onun irkildiğini gördü ve yüz ifadesini daha hoş bir Őekle soktu. İŞe yaradı çünkü Graham kendini toparladı ve ona ukala bir sırtış fırlattı. Onu ilk çeken de bu muzip gülümsemeydi. Rock yıldızı estetiğine sahipti ve yüzü güzelliğin sınırlarını zorlayacak kadar yakışıklıydı.

Müzikal eğilimli kötü çocuklar onun çöküşüydü. Gerçekten yeni bir tip bulması gerekiyordu.

"Şey, merhaba," diye parlak bir gülümsemeyle selam verdi ve masasında durdu. "Sizi burada görmek ne güzel."

Graham sıırttı. "Beni takip ediyorsun."

"Burası benim yerim olduğu için daha çok beni takip ediyormuşsun gibi." Şarkı bir anlık şaşkın bir sessizlikle sona erdi. Ardından alkışlar yeniden başladı, bu da performansın dinleyicilerde yankı bulduğunun en gerçek işaretiydi.

"Sosyal medyayı kastetmiştim," diye sözlerini tamamladı.

"Tanrım hayır," diye elini sallayarak reddetti.

"Doğru." Alay etti. "Gail ve ben sadece kutlama yapıyoruz."

"Tabii ki . Merhaba, Gail." Diğer kadına sempatik bakış attı. "Dinle, seni tutmak istememiştim. Sadece bugün o uzlaşma anlaşmasını imzaladığın için çok teşekkür etmek istedim. Çok umutlanmıştım."

Gülümsemesi parlaklığını biraz yitirdi. "Neden?"

Soruyu duymazdan geldi. "Biliyorsun... çoğu insan kardeşimi kızdırmamak için her şeyi yapar ama sen çoğundan daha aptalsın."

Gail'in kaşları kalkarken gülümsemesi tamamen kayboldu, kot mavisii gözleri sert ve acımasız bir hal aldı. Ondaki bu iğrençliğı neden daha önce görmemişti?

"Ondan korkmuyorum."

"Dediğim gibi..." Sıırttı. "Her , endişelenmen gereken kişi benim. Kin tutarım ve hafızam uzundur. Yine de bir yerlerde bilinmezlik içinde çürüyeceksin ve bu seni tatmin edebilir. Belki."

Graham kaşlarını çatı. "Gittiğin her yerde benim şarkılarımı duyduğunda bu sözleri yiyeceksin."

İreland başını geriye atarak şamatayla güldü. "Hayalperest olmayı bırakırsan stand-up bir seçenek olabilir. Gerçi şu anda sahnede olan adam gibi seyirciyi rehin alabilecek bir varlığa sahip değilsin."

"Tamam, sürtük," dedi Gail, ayağa kalkmak için kayarak.

Onu durdurmak için kolunu uzattı. "Siktir , İrlanda."

"Hayır, teşekkür ." Yüzünü buruşturdu. Sonra onunla bıraktı. "Gerçek şu ki, yolcu gemisi eğlencesi ve yerel barlar için yeterince fena değilsin, ama yıldız kalitesine sahip değilsin. Evet, demonu istediğin gözlerin görmesini sağlayacaksın ama babamın bunu göndererek birilerine şaka yaptığını anlayacaklar. Belki de hizmetçisinin çocuğusundur diye düşünecekler. Ya da bir yeğen. Önemli ya da gerçek yeteneği olan biri değilsin."

"Sen ne bilirsin ki, yeğen bebek?" Graham alay etti. "İşine doğduğun için sahipsin, ne yaptığını bildiğin için değil."

Adam onun arkasından baktı ve çenesi sıkıştı.

Ireland iki yanında yürüyen iri yarı iki güvenlik görevlisine baktı. "Hesaplarını kapattıktan sonra onu dışarı çıkarın lütfen beyler. İsterse kalabilir ama adını DNR listesine yazın. Biz lüks bir işletmeyiz. Eziklere hizmet vermeyiz."

"Benimle taşak geçtiğine pişman olacaksın," diye tersledi.

"Tamam. Hoşça kalın." Sahnenin sol tarafında köşeye sıkışmış en sevdiği masaya bakarak uzaklaştı. *Rezerve* işareti vardı ve her zamanki gibi önceden haber vermemesine rağmen bunu kendisi için yapan personele sessizce teşekkür etti.

Grup ara verdiğinde borulu müzik kalabalığın gürültüsüne karıştı. Duvara bakan kulüp sandalyesine çöktü ve yorgun bir iç çekti. İşinin duygusal sağlığıyla oynadığı oyunlar sonsuz görünüyordu.

Pahalı gri kumaştan yapılmış uzun, güçlü bacaklar sandalyesini çevreleyerek hem dikkatini hem de bakışlarını parlak siyah timsah derisi çizmelere çekti. Oradan yukarıya doğru bakması gerekiyordu... zayıf kalçalara ve bele, kaslı gövdeye ve güçlü omuzlara. Dolgun, sert dudaklara baktı; günahkârın ağzı onun yoğun bakışlarını yumuşatıyordu.

Lanet olsun.

Bir anda, kalabalık kulüp gözden kaybolmuş gibiydi. Kalbi bir an çarptı, sonra nabızı hızlanmaya başladı. Trompet onun muhteşem yüzünün alt yarısını gizlemişti. Şimdi, yontulmuş kemik yapısını görüyordu. Yontulmuş elmacık kemikleri ve mükemmel

simetrisi. Ve en çökmekte olan zevkleri vaat eden o inanılmaz derecede cazip ağız.

Gideon'un yaşlarında görünüyordu - karşı konulmaz derecede muhteşem, son derece şehvetli, en parlak dönemini yaşayan bir adam. Hayatında pek çok ünlü ve müzikal süperstarla, geçimleri olağanüstü yakışıklılıklarına bağlı olan insanlarla tanışmıştı ve hiçbirisi karşısındaki büyüleyici ve açık bir şekilde seksi erkeğin eline su dökememişti. Bir erkeğin bu kadar kalp durduracak kadar güzel olabileceğini hayal bile edemezdi.

Bakışlarını duvardaki Louis Armstrong fotoğrafına çevirerek onu başından savmaya çalıştı. "Misafir istemiyorum," dedi kaba bir şekilde, onun yakınlığının ve sabit bakışlarının farkındaydı.

Sonsuz bir dakika daha kıpırdamadan öylece durdu. Sonra konuştu.

"Bana uyar," diye yanıtladı, sesi tütülenmiş viski gibiydi. İnce bir tonu vardı, pekmez kadar yumuşaktı. Bu bir aşığın sesiydi, samimi ve telaşsızdı ve çağrışım yapan şarkı sözleri gibi, ona o şehvetli dudakların çıplak teni okşarken hareket ettiğini düşündürdü. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve en küçük, en lezzetli ürpertiye neden oldu.

Karşısındaki koltuğa geçti, tam onun görüş alanına giriyordu, öyle ki eli ayağı birbirine dolanmış bir orman kedisi gibi minderlere kıvrılıp yatışını izlemekten kendini alamadı, kıvrımlı kasları ve tehlikeli zarafetiyle.

Ve onun bir tehlike olduğuna hiç şüphe yoktu. İlk bakışta ne kadar rahat ve sakin görünse de, baş döndürücü karizması güçlü bir cazibeydi - vahşi tarafa oynamak için sessiz bir kışkırtma. Tüm kentliliğine rağmen, ısmarlama kıyafetlerin içindeki adam hafife alınacak biri değildi.

Adam sadece onu izlemekle yetinince gözlerini kıstı. "Söylediklerimin hangi kısmını anlamadın?"

"Bu benim masam." Bakışları daha önce fark etmediği, pantolonuyla uyumlu bir ceketin trompet kutusunu örttüğü yere kaydı.

Yüzü utançtan kızarmış bir halde aceleyle ayağa kalktı. Adam da onunla birlikte ayağa kalktı ve Gideon'un .80'lik boyundan bir iki santim daha uzun olduğunu gördü, bu da onu o hınzırca çekici ağızla göz hizasına getiriyordu. Başka bir yere gitmek için döndü.

"Arkada," diye uyardı Sam, mantar bardak altlıklarının üzerine güzelce sunulmuş iki Old Fashioned koymak için onun yanından geçerken. "Biri hanımefendi için, diğeri de senin için."

Ireland barmene kaşlarını çattı. O da kaşlarını sallayarak karşılık verdi.

"Eğer bundan zevk almasını istiyorsan," dedi ona, "arkana yaslanmalı ve hayran kulübünü uzak tutmalısın."

Sam bara geri döndü.

İstenmeyen arkadaşı içkisini topladı ama ayakta kaldı. "Teşekkür ederim."

Ireland'ın dikkati ön koluna gitti. Altın rengi ten, esneyen kasların üzerinde damarlarla doluydu. Seksi olmamalıydı. Tanrı aşkına, bu sadece bir koldu.

"Burası tıklım tıklım dolu," dedi kayıtsızca. "Tek açık koltuğu sen bırakıyorsun ve tadını çıkarması biraz zaman alacak bir içkin var. Kalabilirsin ama şunu açıklığa kavuşturayım: Güzel bir kadınla zararsız bir şekilde flört etmekten çok hoşlansam da -ki sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın- bir ilişki aramıyorum."

Altın bir tanrıya benzeyen bir adamın da bu sese sahip olması hiç adil değildi. Bu ikili onun sağduyusuna indirilmiş bir yumruk gibiydi.

Orada öylece durup uzun bir süre adama baktı, adamın söyledikleri karşısında hayal kırıklığına uğramayı ya da gururunun okşanmasını reddetti.

Ama biraz meraklıdan daha fazlasıydı. Ve kendi iyiliği için fazla umursamazdı.

İrlanda oturdu.

two

"O içkinin benden geldiğini bilmemen gerekiyordu," dedi Ireland alaycı bir ifadeyle, koltuğuna geri yerleşirken. Kadehini kaldırarak sessiz bir kadeh kaldırışla hafifçe eğdi. "Yeteneğini paylaştığın için teşekkür etmek istedim. Ben de bir ilişki aramıyorum."

Nefis ağzının bir köşesi eğlenerek kalktı. "İltifatınız için minnettarım. Sizinle içkiden çok daha fazla keyif alacağım, bu yüzden kaldığınız için teşekkür ederim."

Bir centilmen. Ve bunun için inanılmaz derecede seksi.

Gür saçlarının bir tutamını yüzünden geriye doğru taradı. Saç rengi samur, şekerleme ve balın görkemli bir karışımıydı. Kadınlar böyle saçlara sahip olmak için küçük bir servet öderdi ama onun renk uzmanının Tabiat Ana olduğuna bahse girerdi. Parmaklarını saçlarında gezdirmek, dokusunu öğrenmek ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmek can atıyordu.

Ireland her zamankinden daha büyük bir yudum aldı, likörü neredeyse sessiz bir zevk mırıltısıyla dilinin etrafında yuvarladı. Dumanlı gözleri onu öyle yoğun bir odaklanmayla izliyordu ki kelebekler uçuşuyordu.

"Böyle çalmayı nerede öğrendin?" diye sordu, sesini tekrar dinleyebilmek için cevabının uzun olmasını umuyordu.

"Çoğunlukla sokak köşelerinde."

Ireland bunu anlayınca gözlerini kırıştırdı. "Hiç resmi eğitim almadınız mı?" "yoktu, bu yüzden istisnai bir iş bulduğum için şanslıydım.

ve cömert akıl hocaları."

Koltuğunda geriye yaslandı ve adamın söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmeye başladı. "Vay canına."

"Bayan Şans nadiren de olsa sıra sıra beni bulur." Gülümsemesi de tonu kadar hafifti ama aynı yüksek etkiyi taşıyordu. "Muhtemelen, yaşayan en çarpıcı kadın için boş olan tek koltuğa sahip olacağım anı bekliyordu. Eğer öyleyse, şikayetim yok."

"Ne kadar çekicisin, değil mi?" demeyi başardı. O derin farkındalık duygusu, kıyıya vuran dalgalar gibi içinde dalgalanmaya devam ediyordu ve Ireland boyundan büyük bir işe kalkıştığını biliyordu.

Bu seviyedeki bir özgüvene daha önce sadece Gideon ve onun en yakın arkadaşlarında rastlamıştı; onlar da kendisiyle flört etmemeleri ya da kardeşlerinin gazabına uğramamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Kendisini güçlü bir şekilde çekici bulduğu birinde böylesine dinamik bir özgüveni deneyimlemek bir keşifti.

Şimdiye kadar ve çoğu zaman, çıktığı erkeklerin gerçekleşmemiş hayalleri ve tatmin edilmemiş hırsları vardı. Henüz "başaramamışlardı" ve asla başaramayacaklarından endişe ediyorlardı. Bu adam kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi biliyordu.

"Sizi New York'a getiren nedir?" diye sordu.

"Yıllar süren titiz bir planlamanın sonucu." Yüzünde yıkıcı bir gülümseme belirdi. "Yine de çoğu kişi buna basitçe 'iş' derdi."

Ireland'ın ilgisi ince bir noktaya kadar keskinleşti. Cevabının ilk yarısı ; gülümsemesi ise bunun önemini azaltmak içindi. Bu taktiği iyi biliyordu çünkü ailesiyle uğraşırken sık sık kullanıyordu. Ama bu adamın ona karşı kullanmasına gerek yoktu. Herhangi bir şey söyleyebilirdi, bir düğün ya da yeniden bir araya gelme hakkında kibar bir beyaz yalan. Her neyse.

"Bana ne iş yaptığımı sormayacak mısın?" Durgun sesi ve rahat duruşu aldatıcıydı.

Ona bakan biri dünyada hiçbir şeyi umursamadığını düşünebilirdi ama onun gözünden kaçan çok az şey olduğundan şüpheleniyordu. Ağırlaşmış bakışlarına rağmen ona olan odağı sarsılmaz ve keskindi.

Neden bir satranç maçı yapıyorlarmış gibi hissettiğini söyleyemiyordu ve adam zaten her hamleyi sonuna kadar stratejize etmişti. "Eğer bilmemi isteseydin, bilgiyi gönüllü olarak verirdiniz."

Sanki vereceği soğukkanlı cevabı önceden sezmiş gibi ona gülümsedi. "Ne iş yaptığınızı merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Gözlerini kırıştırdı. Gerçekten onun kim olduğunu bilmiyor muydu?

Elbette tanınmaması da mümkündü. Eva'nın makyaj ve cilt bakım serisi için yaptığı reklamlar - ki altın tanrının bunları görmesi pek olası değildi - ve müzik yarışması TV programlarında ara sıra konuk olarak yer alması olmasa, ailesinin ilgi alanı dışındaki çoğu insan muhtemelen onu tanımıyordu.

Graham gibi fırsatçı adamlar onu alaycı yapıyordu. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir adamla rastgele karşılaştığında fazla düşünmesine gerek yoktu.

"Bir yerde meslekleri tartışmanın çok Amerikanvari bir şey olduğunu okumuştum," diye geçiştirdi, çünkü çekici bir erkekle anonim olmak elinden geldiğince tadını çıkarmak istediği bir durumdu. "Belki de işe çok fazla önem veriyoruzdur."

"Ve belki de bana söylemeyeceksin." Bakışlarındaki anlayış, umursamazlığını yalanlıyordu.

Sandalyesine daha da gömüldü. "Neden bir tahminde bulunmuyorsun, ben de sana sıcak olup olmadığını söyleyeyim."

"Süper model demek daha doğru olur çünkü kesinlikle öyle görünüyorsunuz."

Ireland onun çapkın ses tonuna güldü. "Müzisyen olduğunu tahmin edebilirim ama bu çok kolay."

"Trompet bir hobi. Faturaları ödemiyor."

Ve sadece kıyafetlerini baz alırsa, faturaları hiç de azımsanacak gibi değildi. Botları Gideon'un oxfordlarının iki katıydı ve onlar da binlerce dolara satılıyordu. Patek Philippe marka saat banka hesabını altı haneli rakamlara kadar düşürürdü. Gideon gibi onun da pantolonunun kemer halkaları yoktu çünkü vücudu için yapılmıştı ve yerinde tutmak için hiçbir aksesuara ihtiyaç duymuyordu.

"Biraz modellik yaptım," diye kabul etti, "eğer öyle diyebilirsiniz, bir iyilik olarak bir aile üyesinin işi için. Bu kesinlikle değil."

Tam zamanlı olarak yapacağım bir şey çünkü ilgi odağı olmayı sevmiyorum."

Bardağını düz, geniş kolçağın üzerine koymuş ve parmaklarını yavaşça çevirerek ağır ağır döndürüyordu. "Bana nelerden hoşlandığını söyle."

Daha önce çalarken parmaklarını fark etmişti. Yüzük takmıyordu, bu bir şey ifade etmiyordu ama yine de ilgi çekiciydi. "Müzik, onsuz yaşayamam. Viski, viski, burbon. Kahve. Geç geceler, geç sabahlar. Yağmur. Gök gürültülü fırtınalar. Sonbahar. Kediler ve köpekler. Yüzümde güneş ışığı ve saçlarımda bir gece yarısı esintisi."

Göğsü yavaş ve derin bir nefesle inip kalktı. "Oldukça kabarık bir liste, *canım*."

Ireland umursamaz bir şekilde omuz silkti ama sevecenliği açıktı. *Share* yerine *sha* olarak telaffuz edilen bu sözcük, açıkça Cajun diline aitti. Birdenbire onunla ilgili pek çok şey açıklığa kavuşmuştu. Trompet çalmayı öğrenmesine şaşmamalı; bu enstrüman Louisiana'nın kalbi ve ruhuydu.

Ona bir keresinde Baton Rouge'daki en harika zydeco grubunu nasıl bulduğunu ve ertesi gün onlarla nasıl bir dağıtım anlaşması imzaladığını anlatmak isterdi ama bu, saklamayı tercih ettiği her şeyi ortaya çıkarırdı - verdiği bazı kararların mali açıdan mantıklı olmaktan çok tutkuya dayandığı da dahil olmak üzere.

Bir yudum daha alan Ireland, ihtiyatlı bir şekilde onu düşündü. Ona karşı haksız bir avantajı vardı. O seksi yele gibi saçlarından şık timsah derisi botlarına ve aradaki tüm müzik yeteneğine kadar, Ireland'ın istek listesine göre yapay zekâ tarafından yaratılmış bir rüya erkeği gibiydi.

"Benim istediğim bir şeye sahip olan şirketler var," dedi ona, sanki açık sözlülüğü karşılığında aynı şeyi garanti ediyormuş gibi. "Onları takip ediyorum, bazen yıllarca, sonra zayıf noktalarından yararlanıyorum ve onları ele geçiriyorum."

"Neden birleşmeyelim ya da işbirliği yapmayalım?"

"O zaman onların zayıflıkları benim zayıflıklarım oluyor," dedi kesin bir ifadeyle. "Şimdi kimin peşindesin?"

"Hiçbir zaman sadece bir tane olmaz ama bu hafta Queens'teki bir giyim fabrikasına odaklandım. Konumu ve binası depolama için ideal."

"Birini ya da diğeriini alamadın mı?"

"Dördüncü kuşaktan bir aile işletmesi. Akıllı olmaktan çok duygusallar."

Bu senaryoyu çok iyi biliyordu. Vidal Records bir zamanlar Music Row'daki diğeri gibi büyükbabası tarafından kurulmuş bir müzik dükkanıydı. Müzik ve enstrüman satmaktan, yeteneğinin kendisini satmaya geçiş yapan babasıydı. Şirketi yöneten üçüncü kuşak olarak Ireland bazen mirasın tuzağına düşmüş gibi hissediyordu ama Christopher çocuklarını işi devralacak şekilde yetiştirmeye niyetliydi. Belki de Vidal Records'un kurtarıcı lütfu bu olacaktı; dedelerinin pervasızlığı yerine babalarının acımasızlığına sahip yeni bir nesil.

Ireland iç çekti. "Bu çok üzücü."

"Bu iş," diye karşı çıktı. "Ben olmazsam, başkası olur."

"Bunun kişisel olmadığını anlıyorum-"

"Olabilir." Adam ilk kez gözlerini ondan kaçırıp bardağına baktı. Ani düşünceli ruh hali onun başka bir yönüydü, bir kaleydoskopdaki birçok şeyden biriydi - göz kamaştırıcı ama parçalanmış bir resim.

Karmaşık. O da öyleydi. Ve bunu bir barda içki içerken söyleyebildiğine göre, durgun sular derin akıyor olmalıydı. Ona deli diyebilirsiniz ama hayatında kendisine meydan okuyan birinin olmasını çok isterdi. Graham gibi erkeklerde yanlış şeyler aradığını fark etti.

Grup sahneye geri döndü. Dört üye de soru sorarcasına arkadaşına baktı. Adam elini kalbinin üzerine koyarak selam verdi ve bu jest onu etkiledi.

"Bana neyi sevdiğini söyle," dedi Ireland, içkisini bir kenara bırakıp öne doğru eğilerek. "Ama önce bana adını söyle."

Kadehini dudaklarına götürdü, yutkunurken kadehin kenarından ona baktı, dikkati tamamen kadının istediği gibi ona dönmüştü.

Saksafon, "Ain't Nobody Here but Us Chickens" şarkısına coşkuyla başladı. Ama sessizliği uzadı.

Kaşları çatıldı. Neden cevap vermiyordu?

"Bana kaşlarını çatma, *canım*. Bir erkeğin en iyi niyetini bozduktan sonra düşüncelerini toparlaması için ona zaman vermelisin." İçkisini bıraktı, öne doğru eğildi ve elini masanın üzerine uzattı. "Ronan Boudreaux."

"Ronan," diye tekrarladı usulca, öne doğru eğilip elini Ronan'ın elinin içine sokarken.

Güçlü parmakları onunkileri sardı, karizmasını ve duygusallığını somut bir biçimde aktardı. Tenleri birbirine temas ettiği anda, ısı kolundan yukarı fırladı ve ateşli bir çekim dalgasıyla tüm vücuduna yayıldı. Kalp atışlarıyla birlikte nefesi de hızlandı.

"Sormak zorundayım," diye başladı , " evli misiniz? Nişanlı mısınız?"

Yoksa kendini adanmış mı? Ya da sadece ilgilenmiyor."

"Yukarıdakilerin hiçbirisi." Arkasına yaslandı, çekilirken parmak uçları kızın avucunun üzerinde samimi bir şekilde kayıyordu. Ona günahkâr bir gülümseme armağan etti.

Ireland onun cevabı karşısında aptalca heyecanlanmıştı. Onun gibi cömertçe çekici bir alfa erkeği, onun yaşındayken ya elde edilmişti ya da öyle olamayacaktı. Her iki durumda da bu onun için iyi bir haber değildi. O, iyi bir zamana sığdırılmış kötü bir karardı. Güvenmemesi gereken erkeklere güvenen bir kadın için yıkımdan başka bir şey değildi.

"Ya sen?" diye sordu, daha önce olduğundan daha rahat görünüyordu, sanki adını verirken bir kapı açmış gibiydi.

Bunun yerine ona gerçeği söylemeyi tercih etti. "Erkeklerden uzak durmaya yemin ettim."

Ronan kahkaha attı ve gırtlaktan gelen ses bir okşama gibi geldi. Ona hafifçe eğimsizmiş gibi hissettirdi. Neredeyse nefessiz kalmıştı, nabızı çırpınıyordu. Sistemi Ronan'ın sunduğu yoğun cazibeyi, tehlikeli derecede heyecan verici bir şeyin içine çekilme hissini özümsemeye çalışırken muhtemelen gözleri büyümüştü.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ne süreyle?"

Gerçekten güzel gözlerdi. Onları gün ışığında görmeyi çok isterdi. Kulübün karamsar, samimi ışığında, gölgeler onun yontulmuş yüz hatlarının çukurlarına yerleşmişti. Eğer o an bu kadar geçici olmasaydı ve adam oradan geçip gitmeseydi, sonunda ondan pişmanlık duyacağından çok korkardı. "Daha iyi seçimler yapmam için gereken süre kadar."

Ronan içkisini ağzına götürürken delici bakışlarını onun üzerinde tuttu. Dilini alt dudağının üzerinde kaydırduğında, bacaklarının arasında hissetti. "Peki bunun yargıcı kim olacak? Eğer yanlış seçimler yapıyorsan, daha iyi seçimler yapmanın da yanlış olmadığını kim söyleyebilir?"

Bacaklarını yeniden birleştirdi. "Şey, böyle söyleyince..."

"Kötü ol. Güvende olmaktan çok daha eğlenceli." Bakışlarını kaldırdı ve onun ötesine odaklanarak anı bozdu.

"Fikrini değiştirmeyeceğini söyleyeceğim."

Davetsiz misafirin sesi Ronan'inkiyle aynı aksana sahipti. bakmak için sandalyesinde kaykıldı ve yaklaşan bir çift gördü. İkisi de ona baktı. Kadının başı kime baktığını tam olarak kestiremiyormuş gibi hafifçe eğildi. Kıvrımlarının dikkat çekmesine izin veren sade siyah bir elbise giymiş olan kadın, koyu renk saçlarını güzel yüzünün etrafına dökülen hacimli bir fönle toplamıştı. Adam siyah pantolon ve elbise gömleği giymişti ve her türlü belayı bulmaya hazır görünüyordu. Belli ki akrabaydılar.

Birkaç adım daha attılar ve masaya vardılar. Adam sırtıttı. "Sizi suçladığımdan değil, *beau-frère*, böyle kışkırtıcı yeni bir seçeneğiniz varken."

Elini ona uzattı ve Ireland elini tuttu, dudaklarını abartılı bir kibarlıkla onun parmak eklemlerine bastırduğunda bir kaşını kaldırdı. "Yine de itiraf et. Kardeşimden çok ben senin tipinim."

Başka bir zaman olsa, onun haklı olduğunu söylerdi. Onun yaşına daha yakındı ve yakışıklılığıyla kendini beğenmişti - kardeşinin Macallan Rare Cask'ına karşılık Jack Daniels.

Ronan onları tanıştırdı. "Erkek kardeşim Jules ve kız kardeşim Claudette. Bu da..." İrlanda'ya sessiz bir sorgulama bakışıyla baktı.

"Elizabeth." Ireland nedenini gerçekten incelemeyen göbek adını verdi. "Ya da Liz. Lizzie. Beth. Seçici değilim."

Jules topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Lizzie o zaman."

Ronan'ın kardeşlerinden hiçbiri ona benzemiyordu. Saçları daha koyu, tenleri daha soluk ve gözleri yumuşak kahverengiydi.

Ireland ona hüzünlü bir gülümsemeye baktı. "Her ne kadar seninle sohbet etmeye devam etmek istesem de Ronan, planlarını bozmama izin verme."

"Bunun için çok geç, *canım*." Jules güldüğünde bakışlarını uyarırcasına kısmıştı.

"Onu geride bırak," dedi Jules ona. "Onun yerine gel Claudy ve benimle yaramazlık yap."

Ronan'a duyduğu hayranlık olmasaydı, küçük kardeşinin teklifini kabul edebilirdi. Başka yerlerden gelen insanlarla şehri keşfetmeyi seviyordu. New York'u onun hiç görmediği şekillerde görüyorlardı çünkü burada doğmuştu ve bunu kanıksamıştı.

"Ah..." Ireland tereddüt etti ve Ronan'a baktı.

Başını sertçe salladı. "Siz ikiniz iyi vakit geçirin ama başınızı belaya sokmayın."

Claudette "Kefalet parası getirdim," dedi ama gözlerinde kahkaha vardı.

Ronan, "durun," diye tekrarladı.

"Uslu durursan hayal kırıklığına uğrarım," diye karşılık verdi Jules. "Gidelim, Claudy. Açlıktan ölüyorum. À *bientôt*, Lizzie."

İkilinin kalabalık alanın içinden geçerek geri dönüşlerini izledi. "Umarım sen ve kardeşin Claudette'in eğlenmesine izin verirsiniz. Kardeşlerimle dışarı çıkmak Gizli Servis tarafından eşlik edilmek gibidir, kimse yaklaşılamaz."

"İki kardeş mi?"

Ireland ona geri döndü. "Evet, ikisi de yaşlı. Onları ölesiye seviyorum ama birinin rahibe olmamı istediğinden, diğersinin de yuva kurmak için yaşlanmamı beklediğinden ."

"Neden koruyucu olduklarını anlıyorum." Ağzı kıvrıldı. "Kendinden çok eminsin. Jules sorduğunda gitmeyi düşündün."

"Onlarla birlikte gitmiş olsaydın ve benim de gitmemi isteseydin, evet. Giderdim." Tekrar koltuğuna yerleşti. "Benimle yalnız daha fazla zaman geçirmek mi istedin, yoksa dışarı çıkmak mı istemedin?"

"Seni istiyorum."

"Şey..." Ireland dilinin ucunu aniden kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Şaka yapmıyormuşsun. Olağanüstü bir flörtçüsün."

"Flört etmeyi aştığımızı biliyorsun." Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Daha önce sergilediği tüm tembellik

atılmış bir maske gibi bir kenara fırlatıldı. "Şimdi soru : Bunun ne kadar ileri gitmesini istiyorsun?"

Ronan onun önünde oturmuş, koltuğun safir mavisi kadifesiyle çerçevelenmiş, bacaklarını açmış, ellerini birleştirmiş, boğucu bir yeraltı dünyasındaki bir kral gibi görünüyordu.

Onun oyununu oynamak için yeterince sofistike olmak istiyordu ama ne zaman yenildiğini de biliyordu. "Bilmiyorum," dedi acımasız bir dürüstlikle. "Şimdi gidersem pişman olacağımı biliyorum, ama kalırsam bundan da pişman olabilirim."

Ona elini uzattı.

Ona uzanmak şeytanla anlaşma yapmak gibi bir şeydi ama uzandığında kızgın, cızırtılı bir cinsel çekimle dolup taşıtı. Baş döndürücü ve eziciydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bu başka bir seviyede şehvetti ve yoğun ilgisiyle daha da artmıştı. Evet, onu istiyordu. Ama sadece oturmak, konuşmak da tatmin ediciydi.

"Sana söylediğim ilk şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu, parmaklarını hafifçe tutarak. "Bu hiç değişmedi."

İreland kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. *İlişki aramıyorum.*

"Ve sen," diye devam etti, "kötü seçimler yaptığını söyledin. O yüzden beni tanı. Kim olduğumu gör. Ve benim de seni görmeme izin ver."

Parmakları refleks olarak onun parmaklarında sıkılaştı. Kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyordu ama ona tutunmak bu hissin daha az korkutucu görünmesini sağlıyordu ve nedenini bilmiyordu. Başının dönmesinin nedeni o iken bunun hiçbir anlamı yoktu. "Bu gerçekten çok yoğun, Ronan."

"Seni korkutuyor muyum?"

"Yapmalısın. Neden yapmadığını anlamıyorum."

"koparıyorsun," dedi açık açık.

Güldü ve içindeki gerilim katlanılabilecek kadar gevşedi... ta ki bakışlarını ona geri verene kadar. Deri ceketini aniden çok sıcak gelmeye başladı.

Daha önce hiçbir erkek ona böylesine mutlak bir ilgi ve arzuyla bakmamıştı. Onun sahip olduğu özelliklere sahip bir erkeğin -ki o kadar çok özellikleri vardı ki- onun hissettiklerini hissetmesi imkânsız görünüyordu. Açık sözlülüğü de en az diğer özellikleri kadar eşsiz ve çekiciydi.

"Benimle akşam yemeği ye." Ronan'ın başparmağı kızın parmaklarının arkasını okşadı. "Harlem'de yeni bir restoran açan arkadaşlarım var ve buradayken bir göz söz verdim."

Ireland, garsonların çoğunun onu ismiyle tanıdığı otelden ayrılmak istediği için duyduğu rahatlama ile hevesli bir turistin onu tanıyabileceği dışarı çıkma endişesi arasında bocaladı. Ama o noktaya gelirlse o köprüyü de geçecekti. "Kulağa çok hoş geliyor."

Parlak gülümsemesi ve bakışlarındaki zevk parıltısı yeterince tatmin ediciydi ama sonra alaca başını eğerek avucuna heyecan verici bir öpücük kondurdu. "Sen bir dişi kaplansın."

Graham'ın nerede olduğunu fark ettikten sonra Vidal ofislerinden çantasını almadan geldiği için, "Önceden birkaç şey almam gerekiyor," diye öneride bulundu. "Bana adresi ver, seninle orada buluşuruz."

Ronan ceketine uzandı ve ikisi de aynı anda ceplerinden telefonlarını çıkardılar. Her iki başparmağıyla da ustalıkla yazdı. Ronan'ı izledi, onun rahat hakimiyetinde en büyük ağabeyinin tonlarını gördü. *Beau-frère* Jules ona yarı-kardeş demişti. Gideon gibi Ronan'ın da göz kulak olduğu küçük üvey kardeşleri vardı. Bu yüzden mi ona karşı bu kadar güçlü bir bağ hissediyordu? Bu düşünceyi hemen bir kenara bıraktı.

Hızlı bir dokunuşla ekranını uyandırdı ve annesinden gelen bir mesaj bildirimini kaçırdığını görünce durakladı. Bir saat önceki grup mesajını açtı.

Alt yazısı olmayan bir fotoğraftı ama annesinin sol elinin dördüncü parmağındaki devasa zümrüt kesim pırlantanın görüntüsü ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Elizabeth Duffy Cross Vidal yakında Daniel Pearson'ın eşi Bayan Elizabeth Pearson olarak tanınacaktı.

Tebrikler!

Cevap olarak tek yapabildiği buydu. Görünüşe göre kardeşleri mesajlarına daha çok dikkat ettiği için en son o cevap verdi. Daniel'i sevmediğinden değildi, çünkü seviyordu, hem de çok. Ama o

Annesinin yeniden evleneceği düşüncesi şu anda biraz fazla ağır geliyordu.

"Bir sorun mu var?" Ronan sordu, yakışıklı yüzü endişeyle ağırlaşıyordu.

"Hayır." Annesinin haberini zihninden uzaklaştırdı. "Adres için hazırım."

Ona okudu. "Benim numaramı da al."

Bir erkeğin numarasını almak ne kadar basit bir şeydi ama onunkini almak ona biraz heyecan verdi. "Anladım."

Servis elemanı elinde boş bardaklarla dolu bir tepsiyle masalarının yanında durdu. Kulübün üniforması olan dar siyah şort ve papyonlu beyaz askılı yelek giymiş olan güzel sarışın, Ronan'a çok sıcak ve minnettar bir gülümseme verdi. "Siz ikiniz burada nasılsınız? Bir tur daha ister misin Mack?"

Sonra İrlanda'ya baktı ve anında ayıldı. "Hey, patron." "Biz iyiyiz, Tracy," diye reddetti Ronan. "Teşekkürler."

Servis elemanı hızla uzaklaşırken İrlanda'ya ters bir bakış attı. "O sana 'patron' diyor ama ben sadece 'mack'im."

Ireland güldü, Gideon'un bar garsonlarının kendisine taktığı hatalı unvanı sorgulamadığı için minnettardı. Otel onun soyadını taşıyor olsa da, Gideon onların nihai patronuydu.

Saati kontrol etti ve ayağa kalktı. "Saat sekiz, tamam mı?" Adam da onunla birlikte ayağa kalktı. "Mükemmel."

Bir an için kımıldamadılar, alçak pirinç kaplı masa onları ayırdı. Onu terk etmekte tereddüt etti. Onun huzurunda olmak çok heyecan vericiydi.

Ireland sırtarak umursamaz bir tavır takındı. "*À très bientôt.*"

Ireland, Vidal Records ofislerinin ön kapısının kilidini açıp kendisine kapıyı açan akşam güvenlik görevlisini "Selam Jimmy," diye selamladı. İkinci kattaki yenilenmiş, son teknoloji kayıt stüdyoları sanatçılar için her saat hazır; sadece zaman ayırmaları gerekiyordu. Yaratıcılık için mesai saatleri yoktu.

Kapıyı yeniden kilitlerken, "Geç kaldın," dedi.

"Çantamı unutmuşum," diye açıkladı. "Bir dakika içinde saçlarından kurtulacağım."

"Bu iyi bir numara olurdu," dedi ve kel kafasını göstermek için üniformasının kepinin kaldırdı.

Gülerek merdivenleri çıktı çünkü enerji patlaması yaşıyordu. Çantasını alıp üstünü başını düzeltmek için sabırsızlanıyordu. Graham için kendini toparlama zahmetine girmemişti. Yaptığı azıcık makyaj bile on iki saatlikti.

Öfke onu, kirli kaldırımların, tişörtlü ve şortlu aylak turistler ile şık kıyafetler içindeki aceleci tiyatro izleyicilerinin eklektik bir karışımıyla sokağa taşan yayalarla tıkağın Times Meydanı'na doğru üç blok boyunca yürümeye itmişti. Kaosun içinde ilerleyen taksilerin ve şehir arabalarının etrafına üşüşmüşler, bir yandan da bikini giymiş sokak sanatçılarının ve devasa atlara binmiş kasklı polis memurlarına aval aval bakıyorlardı.

New York'ta o kadar çok güzel, büyülü yer vardı ki, yine de bazı insanlar sadece en gösterişli, klostrofobik kısmını görmek için dünyanın dört bir yanından seyahat ediyordu. O bunu asla anlayamazdı.

Üçüncü kattan çıkarken Ireland mırıldandı ve çılğınca bir sabırsızlık hissetti. Tam karşıda, Vidal Records logosunun yer aldığı bölücü bir mahremiyet duvarıyla desteklenen resepsiyon masası vardı. Ziyaretçiler her iki taraftan da geçerek geniş koridoru kaplayan ofislere ulaşabiliyordu; asistanların masaları ortada sıralanmıştı. Solunda, iki tarafında cam duvarlar ve üçüncü tarafında pencereler bulunan büyük bir konferans odası vardı. Sağında ise oturma odasına benzeyen daha küçük, daha samimi bir toplantı odası vardı. Her ikisi de asansörden veya merdiven boşluğundan çıkar çıkmaz ziyaretçiler tarafından ve hangi kayıt sanatçısını veya grubu görebileceğinizi asla bilemezsiniz.

Genel tarz kesinlikle yüzyıl ortasıydı çünkü Vidal şirketi 1970'lerdeki kuruluşundan beri binadaydı ve orijinal demirbaşların çoğunu korumayı tercih etmişlerdi. Güncellenmiş boya, duvar kağıdı ve mobilyalarla modernize edilmişti, ancak

en iyi şekilde retro-hip olarak kaldı. Sık sık düdüklü tencere gibi hissedilen bir sektörde çalışmak için mutlu ve rahat bir yerdi. Temizlik ekibi çoktan boş ofisleri temizlemekle meşguldü, Yanından geçerken süpürge yapan adama el salladı. Ana tuvaletlerin önünde duran temizlik arabasını fark etti ve burnunu çekti. Umarım babasının ofisinde kimse yoktu, çünkü onun yerine kullanabileceği özel bir banyosu vardı.

Çantasını kilitli dosya dolabının çekmecesinden çıkardı. Hızlı bir taramayla her şeyin ekibin temizleyebileceği kadar düzenli olduğunu doğruladı. Tepedeki ışıkları açık bıraktı ve uzun, sabırsız adımlarla koridorda ilerledi.

Ireland, Christopher Vidal'in ofisinin eşiğinde kekeleyerek durdu ve onu masasının arkasında görünce irkildi. Gözlüklerini çıkarmış, gözleri kapalı ve kulaklığı takılı bir şekilde oturuyordu. Yüzünde gözyaşları vardı.

Heyecanı anında dağıldı.

Odayı geçip ona doğru ilerledi ve masanın üzerinden eğilerek elini onun elinin üzerine koydu.

"Ne?!" Vücudu sarsılırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Aceleyle doğruldu, kulaklığı masaüstündeki gevşek kâğıtların üzerine fırlattı ve sabırsız elleriyle yanaklarını sildi.

"İyi misin baba?"

"Tanrım," diye mırıldandı. "kopardın, İrlanda!"

Ağabeyi Christopher'inkine çok benzeyen kumral saçları şimdi gümüş tellerle süslenmişti. Boşanmadan bu yana geçen yıllar içinde ağzının etrafındaki ve alnındaki çizgiler derinleşmişti. Ama gülümsemesi ve insanların onun yörüngesinde olmak istemesine neden olan rahat tavırlarıyla çekici bir adam olmaya devam ediyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" diye nazikçe sordu.

Gözlüklerini yüzüne kaydırarak bilgisayarına baktı. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Oluyor?" diye sordu, bildiği halde. Ziyaretçi koltuklarından birine yerleşti.

"Yeni şarkı," dedi. "Henüz bitmedi ama vay canına."

İreland onun sesindeki yalanı duyabiliyordu, bu yüzden müziği istemedi. "Bu harika. Vay canına."

"Var, evet." Masaüstündeki kâğıtları düzeltmeye başladı ve bakışlarını kaçırdı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Gittiğini sanmıştım."

"Sadece biraz dışarı çıktım. Eşyalarımı almak için geri dönmem gerekti."

Masasının ortasındaki çekmeceyi açarak evrakları içine yerleştirdi. "Hademelerin çalıştığını bile duymadım."

"Yapmak zorundalar. Sen değil." Sesine zorla iyimserlik kattı. "Cuma günleri geç saatlere kadar çalışmak yok baba. Hafta sonları eğlence içindir."

Yorgun bir kahkaha attı. "Sanırım eve gitmekten ve boş bir buzdolabına bakmaktan kaçınıyordum. Alışveriş yapmam lazım."

"Bunun yerine teslimat için market siparişi verin. Ama yarın. Bu gece Sandy'yi ara ve onu yemeğe çıkar. Ya da onu paket servis ve sinemaya davet et."

Babasının bekârlık içinde bocaladığını düşünmek kalbini kırıyordu. Günlerini annesiyle birlikte, deliler gibi aşık olarak geçirmeyi umuyordu. Şimdi Sandy'yle görüşüyor ve İrlanda ondan hoşlanıyor olsa da, ilişkinin anne babasınıninkine hiç benzemediğini biliyordu. Ancak boşanmanın nedeni, aileden kimsenin onu aydınlatmak istemediği bir başka konuydu.

"Peki ya sen tatlım? Senin planların var mı?"

"Bir akşam yemeği davetini kabul ettim. Ama benimle takılmak istersen seve seve iptal edebilirim," diye teklif etti. Ben senin için buradayım baba. Her zaman."

Eğer Ronan Boudreaux doğru adamsa -şu anda doğru adam olsa bile- anlayışla karşılar ve umarım yeniden randevu ayarlayabilecek kadar uzun bir süre şehirde kalırdı. İyi bir önlem için parmaklarını çaprazladı. Olmazsa, onun yolunda seyahat etmeye karşı değildi. Alina her zaman bir maceraya hazırды, bu da en iyi arkadaş olmalarının sayısız nedeninden biriydi.

Ama babası bu teklifi elinin tersiyle itti. "Sen git eğlen; bunu hak ettin. Ve haklısın, Sandy'yi arayacağım. Geçen gün yeni bir film yayınladığından bahsetti."

"Nasıl olduğunu bana anlatmak zorundasın."

"Neden bana nasıl olduğunu *söylemiyorsun?*" diye karşı çıktı, kayrak yeşili gözleri onu dikkatle inceliyordu. "Bugün başına çok şey geldi."

"Ben iyiyim, baba." Adam ona bilmiş bakışlarla bakmaya devam edince, kadın tekrarladı. "Gerçekten iyiyim. Karşıma çıkan hiçbir şey beni yolumdan alıkoyamadı."

Ağzı şefkatle kıvrıldı. "Çok az şey yapar. Sen benim için bir mucizesin, bunu biliyor musun? Vidal Records olmasaydı ne yapmayı seçerdin?"

Ireland şaşkınlık ve endişe içinde ona baktı. Babası, eski karısının yeniden evleneceği kesinleştiği için hayatındaki tercihlerini yeniden düşünmenin sancılarını yaşıyordu. Buna karşılık, kızının seçimleri hakkında gereksiz yere endişeleniyordu.

"Bunu hiç düşünmedim." Her şeyin farklı olmasını dilemenin bir anlamı yoktu. "Vidal var ve kısmen benim, bu yüzden odak noktam o."

Ve bu onun en büyük aşkıydı. Aile mirasına olan bağlılığı çok derindi. Gerektiği sürece bu mirası onun için besleyecek ve koruyacaktı.

"Mutlu musun?" diye sordu .

"Mutsuz değilim. Bazen yalnızım ama bunun işle bir ilgisi yok."

Babası alaycı bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktı ve gerindi, sırtı sesli bir şekilde patladı. "İşte ben de seni akşam alıkoyuyorum."

"Ve akşam yemeğiniz." Endişesini ve karışık duygularını bir kenara iterek, dört gözle beklemesi gereken şeye odaklandı. Ronan'ı iptal edebilirdi ama buna gerek kalmadığı için mutluydu. "Benimle dışarı çık."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Onun gittiğini görmek istiyordu, böylece gittiğinden emin olacaktı. Harlem'e giderken minimal makyajını tazeleyebilirdi. Ve Christopher'a mesaj atıp babaları için endişelendiğini bildirecekti.

Ailesinin geri kalanının aksine, bir takım oyuncusu olmakta hiç zorlanmadı.

İreland uzun şehir dışı yolculuğunda annesine daha kapsamlı bir cevap yazmak için zaman ayırdı, onun için ne kadar heyecanlı olduğunu ve düğün düzenlemelerinin kaotik sevinci boyunca ona nasıl destek olmayı dört gözle beklediğini bildirdi. Kısa bir süre, kendi düğününden önce annesinin düğününü planlamaya yardım etmesinin ne kadar komik olduğunu düşündü ama bunu yapmaktan mutluydu. Ailesindeki herkesin yerleşmiş, güvende ve mutlu olmasından başka bir şey istemiyordu.

Daha sonra, belki sabah konuşmak için söz verdikten sonra telefonunu kaldırıp pencereden dışarı baktı ve şehri Güney Louisiana'daki anılarıyla karşılaştırdı. Valentin'in restoranının önündeki kaldırımda kendisini bekleyen Ronan'ı gördü ve baş döndürücü bir heyecan hissetti. Uzaktan bile olsa, bakışlarını bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Uzun boylu ve güçlü yapılı vücudunu, tembelce dönen bir vantilatörün altında, birbirine dolanmış çarşafların üzerinde seks yapmayı düşündüren akıcı bir zarafetle taşıyordu. Konuştuğu gibi yavaş ve yumuşak mı sevişiyordu? Yoksa onda hissettiği ateşli talep, tutkusuyla birlikte serbest mi kalmıştı?

Ronan Boudreaux'da genellikle sahne varlığı olarak adlandırılan türden bir çekicilik vardı ve birlikte çalıştığı sanatçılar gibi o da bu kadar sıra dışı birinin ölümlülerin arasında onlardan biriymiş gibi dolaşabilmesini gerçeküstü buluyordu. Yanından geçerken kadınların başlarını nasıl çevirdiğinden habersiz miydi? Kaçamak bakışları ve düpedüz imrenen bakışları.

Hayır, olamazdı. İlk konuştuklarında sınırlar koymakta çok aceleci davranmıştı.

Fikrini değiştiren neydi? Görünüşü değildi; en başından beri ona hayrandı. Mesleği ya da aile bağları da değildi, çünkü bunları bilmiyordu. Onunla birlikte gelen tüm zarif ambalajlara rağmen, onu en çok büyüleyen şey görünmez ve doğuştan gelen bir şey için aranıyor olma fikriydi.

Dürüst olmak gerekirse, o ambalajı dikkatli dişler ve açgözlü ellerle parçalamak çok istediği bir şeydi.

Ronan giriş tentesinin yanında durmuş, düzgün giyimli, tuzlu ve biberli saçları olan bir kadınla sohbet ediyordu. Taksisi kaldırıma yanaşırken Ireland'ın bakışlarını yakaladı ve dudakları, gelebildiğine çok memnun olmasını sağlayan ateşli bir gülümsemeye dönüştü.

Takım elbisesinin ceketini giymiş ve bordo kravatını takmıştı; adam dışarı çıkmasına yardım etmek için eğildiğinde ince bir fleur-de-lis dokusu olduğunu fark etti. Birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta durdukları için şimdi çok daha yakın olan muhteşem yüzünün etkisi, düşüncelerini rüzgâra savurdu. Tanrım, adam çok çarpıcıydı. Ve tamamen *erkekti*. Seks ve günah yayıyordu. Ve viski ve baharatla harmanlanmış en karanlık cazibe gibi kokuyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi nefes nefese.

"Saatler gibi gelen anlar," diye alay etti. "Bu koca şehirde seni bulmam gerekecek diye endişelendim."

Sırıttı. "Bu kadar zahmete girer miydin?"

"Sorgusuz sualsiz." Onu bekleyen kadının yanına götürdü. "Bu Genevieve, Valentin'in karısı ve sevgili bir arkadaşı."

"Merhaba." Ireland elini uzattı. "Elizabeth. Seninle tanışmak bir zevk."

Genevieve her iki yanağına da öpücükler kondurmak için onu kendine çekti. "O zevk bana ait, *minyon*. İçeri gel, içeri gel."

Restoran bir köşede yer alıyordu ve iki tarafında pencereler vardı. Manzaralı tüm masalar doluydu, ancak oturdukları yerin derinlikleri çok daha az kalabalıktı. İç mekân New Orleans'ın Fransız Mahallesi'ni andıracak şekilde dekore edilmişti; yemek alanını garsonların istasyonlarından ayıran ferforje korkuluklar, sokağa benzeyen devasa bir duvar resminin üzerindeki sahte panjurlar ve geniş pencerelerin arasındaki kancalardan sarkan çiçek sepetleri vardı. Büyüleyiciydi ve açık mutfaktan yayılan tuzlu kokular midesinin beklentiyle guruldamasına neden oldu.

Masada menüler, soğutucu kılıflarda iki şişe şarap ve dört kişilik yer takımı hazır bekliyordu. Louis Armstrong gizli hoparlörlerden "*La vie en rose*" şarkısını söylüyordu.

"Beyaz mı kırmızı mı?" Genevieve sordu ve Ireland kısa bir süre menüye baktı, sipariş ettiği yemeği aradı ve buldu.

onunla karşılaştı.

"Beyaz, lütfen. Teşekkür ."

"Ben de aynısından alayım," dedi Ronan, kadehleri doldurulurken bakışları onun üzerindeydi.

Genevieve uzaklaşmadan önce onlara, "Menü için size bir dakika vereceğim," dedi.

Ireland da gözlerini Ronan'dan alamıyordu. Parlak ışıklı restoranın fonunda, doğuştan gelen canlılığı daha da belirgindi. Saçlarında parlayan altın ve koyu bakır teller, dokunup dokusunu öğrenmesi için onu cezbediyordu. Gözlerinin grisi ona Atlantik'ten gelen ve gizemle dönen bir fırtınayı hatırlatıyordu.

"Gelebildiğime sevindim," dedi ona.

"Ben de öyle. Tereddüt ediyor olabileceğinden endişelendim." Kendinden emin gülümsemesi sözlerini yalanlıyordu.

"Kural olarak böyle şeylerle ilgilenmem," diye itiraf etti. "Beklenmedik bir anda babamla karşılaştım ve bana ihtiyacı olabileceğini düşündüm." Gözleri irileşti. "Ah. Özür dilerim. Benim buralı olduğumu fark etmemiş olabilirsin. New York'tan yani. Ziyarete gelmedim. Bazen Jazzie'ye gidiyorum çünkü hoşuma gidiyor."

"Burası harika bir yer. Babanla her şey yoluna girdi, anladığım kadarıyla?"

"O iyi olacak. Eninde sonunda. Annem bize yeniden evleneceğini söyledi ve sanırım o da bunun üzüntüsünü yaşıyor. Boşanmalarının üzerinden on yıldan fazla zaman geçti, o yüzden yeni değil ama yine de ailemizde bir değişim olacak." İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Ailemde bir şeylerin yanlış gittiğini en son öğrenen benim."

"Aranız bozuk mu?" Ronan uzanarak onun elini kendi elinin içine aldı. Sesini samimi bir ton ısıtıyordu ve hem bakışlarını hem de elini tutuş şekli rahatlatıcıydı. Acımasızca güçlü bir fizikselliğe sahip bir adamın böyle bir şefkat gösterebilmesi karşı konulmazdı.

"Hayır, biz çok yakınız. Hepsini neredeyse her gün görüyorum. Annem hariç. Onu her gün görmüyorum ama her gün konuşuyoruz. Neden bana bir şeyler söylemekten kaçındıklarını bilmiyorum. *Önemli* şeyler. Bana her zaman aptalca, önemsiz şeyler söylüyorlar ama bir sorun olduğunda

çözülene ve bir fiyonkla bağlanana kadar bunu bilmemi istemiyor."

Parmakları onu bırakmadan önce nazikçe sıktı. "Sen onlar için çok vahşisin. Yapacaklarından korkuyorlar."

Bu onu gülümsetti. "Ne kadar sert olduğumu bilmiyorlar. Onlara anlatmaya çalışıyorum ama bana inandıklarını sanmıyorum."

"O zaman saklamalısın, ama nasıl yapacağını bilmiyorum. Bara girdiğin anda gördüm."

"Evet, şey..." Güldü, istemedi de olsa masasına oturmadan önce onu fark etmiş olmasına sevinmişti. "Oraya gittiğimde biraz kızgındım."

"Biraz mı? Bir adamı kadının önünde sözlü olarak hadım ettin. Ve bunun her dakikasından zevk aldın."

Ağzı bir karış açık, inanamayarak cevap vermesi bir anını aldı. "Bunu duymuş olmana imkân yok! Yok artık. Sen çalışıyordun... grup arkandaydı..."

"Dudak
okuyabilirim."

"Hayır."

"Ben çok yetenekli bir adamım." Ona çapkınca bir göz kırptı.

Ireland güldü. "Şey... Şimdi biliyorum. Ve artık biliyorsun - beni kızdırma."

"Vahşiliğinize hayranım. Bana yöneltildiğinde bile hoşuma gideceğinden eminim."

Bu basit ifade ona dokundu. Bu onun en yakınındakilerin bile nadiren gördüğü bir yanıydı.

"Genevieve bu tarafa doğru geliyor," dedi ona. "Ne istediğini biliyor musun?"

Sen.

Neredeyse . Bunun yerine şu itirafta bulundu: "Eğer bir menüde karides ve irmik görürsem, alacağım şey odur. Burada yaptıkları gibi içine andouille eklerseniz, sipariş edeceğim şeyin o olacağı son derece garanti."

"Kimse Valentin'den daha iyi yapamaz, belki kız kardeşi Marcelle hariç, ama bunu söylediğimi ona söylemeyin."

Ronan her ikisi için de sipariş verdi, kendisi için domuz pirzolası ve Güney usulü kızarmış yeşillik seçti. Genevieve siparişi bir tablete girdikten sonra ona sevgiyle gülümsedi ve hızlıca çekti

saçlarının ucunda. Ireland hiç bu kadar kıskançlık hissetmemişti. Genevieve'in ona bu kadar açık bir şekilde düşkün olması değil, kadının onun saçının nasıl bir his olduğunu bilmesi ve ona dokunmakta özgür olması.

"Saçını kesmeyi unutmuşsun," diye takıldı ona.

Omuz silkerek, "Çok meşgulüm," dedi.

"Hoşuma gitti," diye araya girdi Ireland. "Saçın."

Dudaklarının kıvrımı derinleşti ve gözleri bu ateşli gülümsemeyi yansıttı. "Öyle mi?"

"Hayatımda gördüğüm en seksi saçlara sahipsin. Eğer seni deli etmiyorsa, olduğu gibi bırakabilirsin."

"Tamamdır."

Biraz eridi. Genevieve bunu fark etti ve başka bir masaya geçmeden önce başıyla onayladı.

Ireland konuyu değiştirdi ve küçük kalplerin öğrenci olmamasını umdu. "Onları nereden tanıyorsun?"

"Marcelle aracılığıyla." Arkasına yaslandı. "Çocukluğumun geçtiği evin aşağısında oturuyordu ve beni bahçesinden domates çalarken yakaladı."

"Demek hırsızlık yeteneklerinizden biri değil."

"Şimdi çok daha iyi olurdum. O zamanlar on üç yaşındaydım, büyüme atağı ve açlık yüzünden işkence çekiyordum. Annemin New Orleans'taki işi haftada bir gün evde kalmasına izin veriyordu ve Jules ile Claudette'in babası üçümüzü kendi halimize bırakmıştı. Ben de yiyebileceğimiz ne varsa buldum ve aldım. Başarı gizlilikten daha ağır bastı."

Ireland şarap kadehini yarısına kadar ağzına götürerek durakladı. Hikâyesini, tıpkı trompet çalmayı nasıl bu kadar mükemmel öğrendiğini anlattığı gibi, en sıradan tonlarda anlatıyordu ama Ireland'ın kulağı, onun ipeksi pürüzsüzlükteki ritminde çalkantılı akıntılar yakaladı.

"Marcelle bataklıkta avlanmayı öğrenmişti," diye devam etti. "Bir gölge kadar sessiz olabiliyor. Beni kulağımdan yakaladığında kavga etmedim." Gülümsemesi alaycıydı ama şefkat bakışlarını yumuşatmıştı. "O zaman bile benden küçüktü."

Zihninde oluşan resim beklenmedikti. Ve Ronan'ın açıklamaları şaşırtıcı derecede samimiydi. O da buna hazırlıklı değildi.

Kim olduğumu gör, demişti. Ve ona gösteriyordu.

"Bana arzuyla bakmanı tercih ederim," dedi nazikçe, "sempatiyle değil."

"Özür dilerim." Bardağını masanın üzerine bıraktı.

". Ben gayet iyi idare ettim. Bu sadece birbirimizi nasıl ve neden bulduğumuzun hikayesi. Ondan sonra hiç aç kalmadım, Jules ya da Claudette de öyle. Marcelle yirmili yaşlarının başında dul kaldı ve bir daha evlenmedi ya da çocuk sahibi olmadı. Valentin ve Genevieve de dahil olmak üzere aile olduk." Şarabını yudumladı. "Yemeğimiz geldi."

Başını çevirdiğinde beyaz önlüklü aşçının elinde bir tabakla yaklaştığını gördü. Genevieve de Ronan'ın yemeğiyle onun yanındaydı. Yemekleri aynı anda masaya koydular.

Ronan zahmetsiz bir zarafetle masadan kalktı ve kısa boylu adamı sırtını sıvazlayarak kucakladı. Ireland ayağa kalktı ve Valentin'in her iki yanağına kondurduğu kısa öpücüklerle karşılık verdi.

Valentin geri çekildi ama iki elini de kadının omuzlarında tuttu. Kısa boyluydu, ufak tefek karısından bile kısaydı. Kalın beyaz saçları bir ağın içindeydi ve yüzü bronzlaşmış ve derin çizgilerle kaplanmıştı. Koyu kahverengi gözleri uzun bir süre onu inceledikten sonra geniş bir gülümseme verdi. "Sonunda bu çocuğu dize getirecek bir kadın. Alçakgönüllülük işine yarayabilir. Ona aman vermeyin."

Ireland sadece söylediklerine değil, her anlamda tam bir *erkek* olan Ronan için "çocuk" ifadesini kullanmasına da güldü. "Elimden geleni yapıyorum."

"Önce ona kur yapmam için bana bir şans ver Val," dedi Ronan o yumuşak, yumuşak viski tonuyla. "Kalbimi kırmaya karar vermeden önce."

Valentin Ronan'ın yanında otururken, yaşlı çift de onlara katıldı. Genevieve kendisi ve kocası için kırmızı şarap doldurdu.

Şef, İrlanda ilk ısıırığı alırken bekledi ve onun zevk dolu bir şaşkınlıkla hareketsizleşmesini, gözlerinin açılmasını izledi. Her lezzet patlamasının tadını çıkararak yavaşça çiğnedi.

Ronan da bir gülümseme ve sıcak, ışıltılı gözlerle onu izledi.

"Artık cennetin tadının nasıl olduğunu biliyorum," dedi sonunda. "Bu inanılmaz, Valentin."

Yüzü kızardı. "Özel bir şey değil, *ma belle*. Ve lütfen bana Val deyin."

Ceketinin cebine uzanan Ronan telefonunu çıkardı. Sandalyesini arkaya kaydırırken Ireland'a baktı. "Bir dakika izin verir misiniz? Ben Jules."

Genevieve, "Koridorun sonunda özel partiler için boş bir oda var," diye yönlendirdi. "Ona sevgilerimizi iletin."

Ireland bakışlarıyla onu takip etti. Kendini yakaladığında gözlerini kaçırdı ve restoranda gözlerini Ronan'dan alamayan tek kadının kendisi olmadığını fark etti.

Ev sahiplerine mahcup bir şekilde gülümsedi. "Restoranınız çok güzel. Arkadaşlarıma ve aileme anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Genevieve beyaz şarap şişesini alıp kadehlerini doldururken, "*Mersi*, küçük hanım," dedi. "Bu işte başarılı olmayı umuyoruz. Ronan bu binayı satın alarak bize çok güvendi, böylece bu alana ve üstündeki daireye sahip olabildik. O olmasaydı torunlarımıza daha yakın bir yere taşınamazdık."

Yutkunarak, "Ah, bunu bilmiyordum," dedi.

"Elbette evimizi özleyorsunuz." Valentin'in gülümsemesi hüzünlüydü. "En çok da kız kardeşimi. Ama Ronan'la birlikte emin ellerde olduğunu biliyoruz. Onunla tanışacaksın, eminim."

İrlanda buna ne diyeceğini bilemedi. Bu çok hoş bir fikirdi, titrek ve heyecan verici bir olasılık. "Bana Marcelle'le nasıl tanıştığını anlattı."

"Bu kadar uzağa gelmek," diye mırıldandı Val, bakışları uzaklara dalarak

anı. "Daha fazla gurur duyamazdım."

Ronan masaya dönerken, "Beni utandırmadığını söyle," diye uyardı.

"Her şey mi?" diye sordu.

"Jules ile olabileceği kadar. Mohegan Sun'a gidiyorlar."

Bir garson masanın yanında durdu ve Valentin'le gizlice konuştuktan sonra ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Genevieve de ayağa kalktı. "Etrafı kolaçan ederken bana müsaade edin. Saat 10'da kapatıyoruz. O zaman dinlenmek için özgür olacağız."

Ireland çatalını tekrar yere bıraktığında, bunun nedeni her lokmayı yemiş olması ve geriye sadece bir yığın kuyruk kalmasıydı.

"Şehvet düşkünü bir kadın," diye gözlemledi Ronan, sözünü ilk bitiren olarak. "Beni büyölüyorsun."

Ireland şarabını içti ve karşısındaki büyüleyici adamı inceledi. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum. Beni buraya getirdiğinde seni öveceklerini biliyordun."

Güçlü, yetenekli parmakları bardağının sapını okşarken gülümsemesi şeytaniydi. Kısmen arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını ve bileklerinden kavuşturmuş, sol kolunu sandalyesinin arkalığına, sağ kolunu da masanın üzerine koymuştu. Lucifer, Ronan'ın bu zahmetsiz yeteneğini kıskanmak zorundaydı.

"Kendimi savunmak için," diye mırıldandı, "onlarla haftalar önce yemek yemeyi planlamıştım, ama evet, onların onayının bana karşı iyi niyetini destekleyebileceğini düşündüm, bu yüzden tarihleri . Şimdi yapmam gereken seni yarın beni tekrar görmeye ikna etmek."

Öne doğru eğilerek komplocu bir fısıltıyla konuştu. "Şikayet ettiğimden değil ama... Trompetle beni kandırdın."

three

Eva, Ireland'ın dairesinin zilini çaldı ve kapıya yaklaşan baldızının yüksek sesle mırıldandığını duyunca gülümsedi. Kapı açıldı ve heykelsi esmer çıplak ayakla durdu, tonda kolları ve bacakları bir atlet ve şortla açıktaydı.

Ağızından bir kaşık çıkaran Ireland ona sırıttı. "Günaydın!"

O kadar neşeli görünüyordu ki Eva rahatlamış bir şekilde güldü. "Size de günaydın."

Ireland geri adım attı ve ayağıyla kapıyı açık tutarak kolunu davet edercesine uzattı. Bir elinde bir kase mısır gevreği ve kolunun altına sıkıştırılmış bir televizyon kumandası vardı. Kalça hizasındaki mürekkep rengi saçları dağınık bir topuz halinde başının üzerine dökülmüştü ve ECRA+ serinletici göz altı jölesi kullanıyordu. Eva'nın şimdiye kadar karşılaştığı en doğal güzel kadınlardan *biriydi*, belki de en güzeliydi.

"Lauren," diye seslendi Ireland yapay zekâ asistanına, "sesi kıs."

Surround ses hoparlörlerinden gelen esintili SoCal reggae müziği konuşma seviyesine düştü.

Eva, küçük antreden geçerek yüksek tavanları, geniş ve uzun pencereleri ve savaş öncesi süslemeleriyle dikkat çeken oturma odasına girdi. Yıllar boyunca, onun ve Gideon'un çatı katına bitişik misafir dairesi, arkadaşları ve dostları için bir sığınak olmuştu.

hayatlarının geçiş dönemlerinde. En yakın arkadaşı Cary evlenmeden önce birkaç yıl burada yaşımtı. Kayınpederi Chris, boşandıktan sonra kalıcı bir ev ararken bir süre orada kalmıştı. Ve sonra Ireland Columbia'ya başladığında oraya yerleşmişti. Ev artık genç kadının zevklerini ve tarzını yansıtıyordu; en az Ireland'ın kendisi kadar neşeli ve sertti.

Blizzard adındaki iri beyaz Maine Coon cinsi kedisi, New York'taki bir binanın siyah beyaz fotoğrafıyla kaplanmış bir duvara iliştirilmiş güneş ışığı alan bir rafta uyukluyordu. Üç boyutlu yangın kaçış sahanlıkları ve merdivenleri olarak gizlenmiş, ustaca düzenlenmiş çok sayıda kedi hamakları ve merdivenleri, Ireland'ın eklediği eğlenceli özelliklerdi.

"Annem hakkında beni mi kontrol ediyorsun?" Ireland kasesini ve kumandasını sehpanın üzerine koyduktan sonra bacak bacak atarak oturdu. "Ya da eski pislik hakkında mı?"

"İkisi de." Eva beyaz kanepenin diğerk ucuna oturdu. "Ama sanırım etkilenmedin. Gideon etkilenmeyeceğini söylemişti ama yine de..."

Ireland gülümsedi. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun? Her zaman herkesle ilgileniyor, hepimizin iyi olduğundan emin oluyorsun. Ailemiz için çok şey yaptın. Bunu çok düşünüyorum ama yeterince söylemiyorum."

Çok duyulanan Eva, "Söylemeye gerek yok ama teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Nasıl olduğuma gelince... Graham Teller umurumda bile değıl. Ben olsam daha farklı davranırdım ama daha iyi davranmam gerekmezdi." Ireland omuz silkti. "Beni başarıya giden bir yol olarak gören ilk kişi değıl ama son kişi. Ve karma eninde sonunda onunla hesaplaşacak."

Demek Gideon kız kardeşinin bunu nasıl karşıladığı konusunda haklıydı. Güzel. Yine de Eva işbirliği becerileri üzerinde çalışmayı bırakmayacaktı. "Evet, buna ben de inanıyorum."

"Ve bu sabah annemle konuştum. Sesi uzun zamandır olmadığı kadar iyi geliyordu. Etkili erkeklerin karısı olmayı seviyor. Plan yapmayı, ev sahipliğı yapmayı ve sosyalleşmeyi seviyor. O her işadamı için bir değırdir ve Daniel ona sahip olduğu için çok şanslı olacak. Onu iş başında gördüğünde, daha önce evlenme teklif etmediğı için kendini tekmeleyecek."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Eva, Vidal evliliği yıkılmadan önce Elizabeth'in göz alıcı partilerinden sadece birine katılmış olsa da, o davetteki her şeyden etkilenmişti. O zamandan beri de Elizabeth'in sosyal toplantılarda odayı nasıl idare ettiğini görmüş ve karizmatik duruşunu fark etmişti. Kayınvalidesine temelde saygı duymuyordu ama yeteneklerini kabul edebiliyordu.

"Biriyle tanıştım."

Konunun ağzından kaçırılarak değiştirilmesi Eva'nın kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Biraz daha anlat."

"Mükemmel olabilir." Ireland'ın gülümsemesi zaten ışıkla dolu olan odayı aydınlattı. "Trompet çalmak için doğmuş gibi çalıyor ama -şunu bilin ki- profesyonel bir müzisyen değil! Son derece yetenekli ve sahnede çok ama çok seksi ama bu sadece bir hobi."

Eva onun sevincine sırttı. "Sanırım bu bir satış noktası."

"Benim için bu çok büyük bir şey. Müzisyenlerden etkilenmemek elde değil. Ne kadar seksi olursa olsun, müziği sevmeyen bir adamla birlikte olamam." Ireland yüzünü buruşturarak sözlerine şöyle devam etti: "Ama bu işten kariyer yapmak isteyen müzisyenler benim için bir sorun. Kim olduğumu öğreniyorlar -ya da zaten biliyorlar- ve ben artık bir kadın değilim. Ben sadece altın bir biletim."

"Aptallar," diye tersledi Eva, onun adına sinirlenmişti. Ireland'ın hassas kalbi ilk kez kırıldığında o da oradaydı. O adam da onu kullanmıştı. İlişkilerinin gizliliği için Gideon'u suçlarken, bir yandan da başka kızlarla çıkıyordu. "Yaşamak için ne yaptığın seninle ilgili en az ilginç olan şey."

Ireland uzandı ve onun elini sıktı. "Teşekkür ederim. Sadece birileri için yapabileceklerim için iyi olduğuma göre benim sorunum ne diye merak etmeye başlamıştım. Alina yanlış erkekleri seçtiğimi düşünüyor ama bence ben sadece onları kendime çekiyorum. Sonra Ronan'la tanıştım."

Adamın adını söylemek bile Ireland'ın ruh halini hayal kırıklığından umuda çevirdi.

"Peki, bu mükemmel adam yaşamak için ne yapıyor?" Eva sordu.

"Kaldıraçlı satın almalar ve ara sıra düşmanca devralmalar. Ve bunda başarılı olmak zorunda çünkü bu havası var. O bir alfa çünkü bunu hak etti, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" İrlanda

gölümsedi. "Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yaratık ve o kadar seksi ki onun yanındayken vücut ısımlı yükseltiyor."

Ireland koltuğun kolçağından telefonunu aldı ve ekranı kaydıldı. Telefonu çevirdiğinde, antika bir masada oturan olağanüstü yakışıklı bir adamın fotoğrafı ve en uzanan kıvrak siyah bir kedi görünüyordu. "Bu Ronan ve kedisi Marie Laveau. Kendisi Louisiana'lı. Saçları artık daha uzun. Gideon'unkinden biraz daha uzun ve deli gibi gür. Ona dokunmayı çok istiyorum. Yemin ederim, bir erkeğin istek listesindeki her kutuyu işaretleyebileceğini bilmiyordum."

"Kesinlikle yakışıklı biri," diye onayladı Eva. Başları döndüren ve bir kadının sağduyusuna kısa devre yaptıran türden bir adam. Gideon'un yüzü aşık melekler tarafından mükemmel bir şekilde yontulmuşken, Ronan şeytani, boğucu bir cazibeye sahipti. Gözlerindeki ışıltı, dudaklarının doğal kıvrımı. Ve o saçlar... "O... olgun görünüyor."

Ireland güldü ve onda öyle bir hafiflik vardı ki. Şaşırtıcı derecede mavi gözleri ateş gibi parlıyordu ve yanakları pembe pembe kızarmıştı. Eva bu ifadeyi daha önce kendi yüzünde de görmüştü; Gideon'la yolları ilk kesiştiğinde.

"Daha yaşlı demek istiyorsun," dedi Ireland. "Noel'de kırk yaşına girecek. Ne doğum günü ama, değil mi? Ama diğer anlamda da olgun. Eva, kim olduğunu ve ne istediğini anlamış olmasının ne kadar harika bir şey olduğunu bilemezsin. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok, onun için yapmama ihtiyacı yok. Ve bu çok harika bir his."

Eva sandaletlerini tekmeledi ve kollarını bacaklarına dolayarak bacaklarını sıkıştırdı. "Bir erkekte özgüvenden daha seksi olan tek şey mizah duygusudur."

"Oh, beni güldürüyor!" Ireland'ın yüzü bir ifadeye büründü. "İnanılmaz derecede çekici biri - gerçekten, ve bu onun için zahmetsiz. Tam bir Güneyli beyefendisi. Konuşurken hafif bir çekikliği var. Müzik gibi aslında. Bu yüzden onu çok seviyorum!" Bu fark ediş karşısında şaşırmış görünüyordu. "Konuşma şekli melodik. Onu bütün gün dinleyebilirim."

İrlanda'nın nihayet romantik bir ilgi karşısında heyecanlandığını görmek şaşırtıcıydı. Eva, ailelerindeki erkeklerin romantik bir ilişkiye hazır olduklarından emin değildi.

Gideon'un yaşındaki bir adamdan bile ek testosteron kaynağı. Christopher Jr. gibi otuzlu yaşlarının başındaki bir adam hâlâ yumuşak huyluydu ve kızdırılması daha kolaydı. Kırk yaşındaki bir adam ise tamamen başka bir hayvandı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Doğru yer, doğru zaman. Hâlâ Graham'a kızgındım ve penisi olan her şeyden nefret ediyordum. Ronan'a ilgilenmediğimi söyledim, o da peşimde değildi, bu yüzden ilk başta sadece kalabalık bir kulüpte bir masayı paylaştık. Sanırım biraz temkinliydi ve onu kim suçlayabilir ki? Her beş dakikada bir ona asılıyor olmalı."

Eva'nın kaşları kalktı. "Onunla *daha dün* gece mi tanıştın?"

"İşten sonra. Sonra harika bir Cajun restoranına yemeğe gittik. Seni de götürmem gerekecek. Her şey çok lezzetliydi! Sahipleriyle yakın arkadaş ve kapanıştan sonra saatlerce onlarla kaldık, şarap eşliğinde konuştuk ve güldük."

Öne doğru eğilen Eva sesini alçalttı. "O burada mı?"

"Tanrım, keşke!" Ireland dudak büktü. "Aramızdaki cinsel çekimin haddi hesabı yok. Benim için kedi nanesi gibi. Onu davet ettim ama önce onu daha iyi tanımamı istiyor, çünkü ona erkekler konusunda berbat bir geçmişim olduğunu söyledim."

"Seninle yatma teklifini geri mi çevirdi? *Seninle* mi? Heteroseksüel olduğuna emin misin?"

Ireland kahkahalara boğuldu. Konuşabilecek kadar nefesini toplaması bir dakika sürdü. "Egom için çok iyisin, kardeşim. Ama hayır, kesinlikle benden hoşlanıyor. Yani, gözlerimin içine baktı ve o füme viski 'Seni istiyorum' dedi."

"Aman Tanrım." Eva alarma geçti. Gideon, nihai ilişkilerinin ilk günlerinde de ona duyduğu şehvet konusunda bu kadar açık sözlü olmuştu. Sizi arzuladığı konusunda dürüst olan muhteşem, başarılı, kendine son derece güvenen bir adamla karşı karşıya kalmanın ne kadar yıkıcı olduğunu çok iyi biliyordu. Bu güçlü bir tahrik ediciydi ve onun için, titizlikle inşa ettiği savunmasında ilk çatlağa neden olmuştu.

Ronan her kimse, daha yakından bakmayı hak ediyordu çünkü böyle bir adam sizi ya demirleyebilir ya da akıntıya bırakabilirdi.

"Hayal edebiliyor musun?" Ireland güzelce kızardı. "Çok açık sözlü ve iddialı. Hatta agresif. Bayılmak gibi, değil mi?"

"Onunla tanışmak isterim. Onu Cuma günkü maskeli baloya getirecek misin?" Kocasını, kız kardeşinin erkek arkadaşıyla ilk kez tanışacağı bu olaya hazırlamak biraz incelik gerektirebilirdi. Gerçi Crossroads Vakfı için düzenlenen yardım etkinliği Gideon'un en iyi halini korumasını sağlayacaktı. Bunu umuyordu.

"Ah... Ona sormayı düşünmedim bile. Ronan burada yaşamıyor ve şehirdeki işini bitirdikten sonra birbirimizi görmenin lojistiği hakkında konuşmak için henüz çok erken."

"Belki bir ögle yemeği ya da hızlı bir içki için program yapabiliriz?" Eva bastırdı. "Onun arkadaşlarıyla tanıştın. Onu bizimle tanıştır."

"Şey... benim kim olduğumu bilmiyor," diye itiraf etti Ireland, dalgınca kalçasını ovuşturarak.

"Ha?"

"Onun için sıradan bir kadın olduğumu fark ettiğimde ona göbek adımı verdim. Kendim olarak bunu mahvetmek istemedim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Eva'nın duyduklarını sindirmesi uzun bir an aldı. "Oh, İrlanda."

Ireland kenetlenmiş parmaklarına .

Omuzlarının   kmesi Eva'ya acı verdi. Derin bir i  çökerek elini baldızınıninkinin üzerine koymak için öne uzandı. "Anlıyorum. Bir ilişkiye koruyucu aile üyelerinden oluşan büyük, harika bir paket ve yüksek güçlü bir kariyerle giriyorsun ve bunlara rağmen istenmeye ihtiyacın var, bunlar yüzünden değil. Ama çok ileri gitmeden önce başka biri gibi davranarak ne kadar ileri gidebilirsin?"

"Emin değilim." Ireland beceriksizce omuz silkti. "Sadece ne zaman olacağını sezgisel olarak bildiğime güveniyorum."

"Son reklamlarınız Pazartesi gününden itibaren şehrin her yerine asılacak," diye uyardı, "vücut losyonu kampanyası başladığında."

"Kahretsin. Bunu unutmuşum." Ireland inledi. "Geri dönüp farklı bir şekilde yapabilseydim, yapardım. Sadece tekrar kullanılmak istemedim ama geriye dönüp baktığımda aynı riski kendisinin de aldığını fark ediyorum. Zengin biri ve onun bildiği tek şey, benim ona para babası olarak bakıyor olabileceğim."

"Onu araştırdın mı?"

"Dün gece taksiye biner binmez eve geldim ama hiçbir şey bulamadım. Onun adını taşıyan başka adamlar da var ama özellikle onunla ilgili bir bilgi bulamadım. Ama bizim ailemiz gibi herkes şirketine kendi adını ."

"Doğru." ECRA+ hattı bile adını taşıyordu; EC, Eva Cross'u temsil ediyordu. "Bana gösterdiğin resmi nasıl elde ettin?"

Ireland'ın gülümsemesi hem sevecen hem de utangaçtı. "Kedi fotoğrafları takas ettik."

"ne?"

Duraklayarak dudaklarını ıslattı. "Biliyor musun, sanırım onu şimdilik kendime saklayacağım."

"Sen koruyucusun."

"Ronan için değil. Bana kalırsa kendi çaresine bakabilir. Ama yaptığımız bu şeyle? Evet. Nefes almasına izin vermek ve büyümesi için bir şans vermek istiyorum."

Eva başını salladı, sonra da gülümsedi. Ireland'ın hayatında yeterince işgüzar vardı ve bir başkasına ihtiyacı yoktu. Yine de, burnunu sokmadan da bilgi toplamanın yolları vardı... "Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

"Bugün." Ireland'ın yüz ifadesi aydınlandı. "Central Park'ta bir piknik. Bunu hiç yapmadığıma inanabiliyor musun? Dört gözle bekliyorum."

"Beni haberdar et, olur mu? Kulağa çok heyecan verici geliyor."

"Aman Tanrım, evet! Onun hakkında konuşmak için ölüyordum. Alina şehirde olsaydı, sabahın köründe kapısına dayanırdım. Ronan sadece... Çıtayı yükseltti. Ve beklentilerimi. Beni *gören*, beni *tanımak* isteyen birini istiyorum. Sorular soran ve cevaplarımı önemseyen birini. Gideon'la buna sahipsin."

"Evet. Birinin önceliği olmak hayat değiştiren ve harika bir şey. Bunu senin için her şeyden çok istiyorum." Ancak Eva sevdiklerine karşı çok korumacıydı ve bazen bir şey ya da biri gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünde, bunun gerçek olmasından kaynaklandığını çok iyi .

İreland yatak odasındaki boy aynasının önünde bir ileri bir geri dönerek giymeyi düşündüğü beyaz keten tulumu inceledi. Şehirde sıcak bir gündü, seksenlerin ortasıdaydı ve orta derecede nemliydi. Şimdiye kadar yarım düzine kıyafet denemişti ama otururken ve muhtemelen çimlerde bir battaniyenin üzerinde uzanırken birine görüntü verme konusunda daha az endişeleneceği için tulum galip gibi görünüyordu. Omuzlarındaki ince askılardan sarkan tulum, tıpkı vardiyalı bir elbise gibi kalçalarının üst kısmına kadar gevşekçe sarkıyordu.

"Ne düşünüyorsun, Bliz?" Kedisinin aynadaki yansımasına baktı. "Beyaz diyeceksin, değil mi? Senin gibi sadece beyaz giyemeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Bazen değişiklik yapmam gerekiyor."

Blizzard ona sıkılmış bir bakış attıktan sonra sağ ön patisini temizlemeye başladı.

İreland'ın telefonu çalmaya başladı ve o da telefonu attığı yatağa doğru atladı. Arayanın Ronan olmaması onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Aynaya döndüğünde Christopher'ı "Merhaba kardeşim," diye selamladı. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel, yakında cehennem zebanilerini sürdüğümüzde harika olacak." Sesindeki bıkkınlık, arka plandaki yeğenlerinin heyecanlı sesleriyle kısmen açıklanıyordu. "Dondurma Müzesi'ne gidiyoruz."

"*Dondurma!*" Çocuklar sevinçle çığlık attılar. "Nefis. Benim için bir kepçe al."

"Bize katılabilirsiniz," diye teklif etti ve bu da bir dizi soruyu beraberinde getirdi.

İrlanda Teyze! Lorenzo ve Serena arıyor.

"Keşke gelebilsem ama çoktan planlarımı yaptım. Tekrar giderseniz beni de dahil edin ve bana daha fazla bilgi verin."

"Evet, evet. Nat ve ben bu fikri daha bu sabah bulduk. Bekle biraz. Daha sessiz bir yere geçeyim." Onlardan uzaklaşırken çocukların sesleri uzaklaştı. "Dinleyin, annemin haberini babamla konuştum ve bir süredir bildiği ortaya çıktı."

Sürpriz. Sanırım yüzüğü ya da makbuzu buldu -hangisi olduğunu hatırlayamıyorum- ve evlenme teklifinin geleceğini biliyordu, bu yüzden onu uyardı."

"Oh." Kaşlarını çatı. "Bu iyi bir şey sanırım."

"Ve şimdi kadın yeniden evlendiği için, adam artık nafaka ödemek zorunda kalmayacak. Yani her şey yolunda. İkisi de mutlu."

"Elbette. Her şey harika," dedi dalgınca, yatağın kenarına oturarak. Babasının tek başına ağladığı anı hâlâ tazeydi ve bunu herhangi biriyle, hatta kardeşiyle bile paylaşmaktan rahatsızlık duyacak kadar çiğdi. "Onu kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Ona kendin de sorabilirdin," diye uyardı Christopher. "Tabii. Bana hiçbir şey söylemeyen adam mı? Ondan daha fazlasını aldın benim yapacağımdan daha fazla."

Dondurma sesleri hattın diğer kısa süreli sessizliği bozdu. "Onlar isyan etmeden gitmeliyim. Herkese güle güle deyin."

Ireland ve çocuklar hep bir ağızdan birbirlerine seslendikten sonra telefon görüşmesi sona erdi. Elinde telefonuyla uzun bir süre orada oturdu, zihni babasının ofisindeki sahneyi yeniden canlandırdı. Babasının bir şarkıya sert tepki vermesi o kadar da alışılmadık bir şey değildi; onu içinde bu kadar harika yapan da buydu. Ve bu kulak uyumu ona da geçmişti, bu yüzden ona yalan söylediğine şüphe yoktu. Annesi hakkında değilse bile, başka bir şey hakkında.

Saati kontrol etti.

Aynaya bakan Ireland gitmeye hazır olduğunu fark etti. Elbette, hangi küpeleri ve ayakkabıları giyeceği konusunda bir saat daha düşünebilirdi ama tıpkı babası konusunda içgüdülerine göre hareket ettiği gibi bu konuda da içgüdülerine göre hareket edecekti.

Ronan'a mesaj atmış.

Hey. Biraz geç ama orada olacağım.

Neredeyse anında cevap verdi.

Ne kadar sürerse sürsün,
bekliyor olacağım.

Acele etti, çünkü onunla geçirebileceği bir anı bile kaybetmekten nefret ediyordu, ayağa fırladı ve hızla hazırlanmayı bitirdi. Güneş kremini, şapkasını ve güneş gözlüklerini rafyadan yapılmış

anta. Sonra ayaklarını düz sandaletlerin içine soktu, Blizzard'ı başının üstünden öptü ve kapıdan dışarı fırladı.

Ireland, Vidal Records ofislerinin mesai sonrası zilini çalarken ayağını sabırsızlıkla yere vurdu, ancak görevlinin onu içeri alması sadece birkaç saniye sürdü.

"İyi günler," dedi Eady kapıyı açarak. "Bu uzun zamandır geçirdiğimiz en yoğun Cumartesi günü. Bugün evimiz dolu." Ireland neşeyle, "Ben de bu yüzden ," diye yalan söyledi çünkü zaten suçlu hissediyordu. Ailesinden herhangi biri kayıtlarda adının geçtiğini fark ederse, hafta sonu ofisi ziyaret etmek için geçerli bir nedeni olması gerçek niyetini gizlemesine yardımcı olacaktı.

Asansöre binerek biriyle karşılaşma riskini göze almak istemediğinden merdivenleri kullandı. Çıkılan her katta Ireland'ın suçluluk duygusu yerini kızgınlığa bırakmaya başladı. Ailesi onunla bilgi paylaşmaya zahmet etseydi, el altından iş çevirmek zorunda kalmazdı.

nc kattaki yaygın terk edilmişlik hissi tuhaf ve istenmeyen bir durumdu. Tepedeki ışıklar kapalıyken, yönetici ofisleri arasındaki geniş resepsiyon koridoru loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve alan, normalde onu canlandıran müzik ve sohbetten ürkütücü bir şekilde yoksundu.

Babasının ofisine geçen Ireland kapıyı arkasından kilitledi. Hızlıca hareket ederek fareyi sallayarak babasının bilgisayarını uyandırdı ve Christopher'ın adı ve doğum günü ile kendi adı ve doğum gününün karışımından oluşan şifresini yazdı. İkiisi de babalarını girişleri için birden fazla parola kullanması konusunda sık sık uyarsa da, o en iyi bildiği şeye sadık kalmıştı.

Onu bulduktan kısa bir süre sonra babasıyla birlikte ofisten ayrıldıkları için, monitrndeki her şey bir gece önce olduğu gibiydi. Ne dinlediğini görmek sadece bir dakikasını aldı.

Black Sabbath'ın "Changes" şarkısı boşanmayla ilgili hüzünlü bir şarkıydı ancak hiçbir şekilde tamamlanmamış yeni bir şarkı değildi.

Ireland babasının masa sandalyesinde geriye doğru sallandı ve uzun akrilik tırnaklarını masaya vurdu. Belki Christopher'a da yalan söylemiş, eski karısının yeniden evlendiği haberini nasıl karşıladığını küçümsemişti. Ama bu yalan konusunda son derece ayrıntılı davranmıştı.

İç çekerek masadan uzaklaştı. Bu, öğleden sonrasını onunla geçirmek için bekleyen yaşayan en seksi adam olmadığında daha sonra çözebileceği bir şeydi. Pazartesi babasıyla yüzleşmek için yeterince yakındı.

Ama masanın kısmen açık çekmecesini görünce durakladı.

Kapağı sonuna kadar açtı ve karşısındaki sandalyeye oturduğunda adamın içine sıkıştırdığı kâğıtları buldu. En üstte el yazısıyla yazılmış notların olduğu çizgili bir kâğıt parçası vardı; onun altında ise kısmen gizlenmiş formlar ve iş antetli kâğıda yazılmış resmi bir mektup.

Ireland babasının el yazısını nerede olsa tanırdı ve listelenen isimler de tanınabilirdi, özellikle de kendi isimleri. Notlarını çıkararak, bunların şirketin bir avuç özel hissedarının ve ne kadar hisseye sahip olduklarının bir özeti olduğunu doğruladı.

Yıllar önce Gideon, annelerinin Chris ve Christopher'ı şirketi halka açmaya ikna etmesini sağlayarak şirketi kurtarmıştı. Sermaye girişi geri dönüşü kolaylaştırdı, ancak sonunda Gideon hissesini aileye geri sattığında, babası Vidal'i tekrar özel sektöre aldı. Yine de Gideon'un tavsiyelerini dinlemiş ve kötü iş anlayışının neredeyse iflasa yol açmasının ardından şirketi sağlıklı tutmak için bir beyin takımı olarak hizmet edecek yatırımcıları işe almıştı.

Hissedarların çoğunun hisse oranlarının yanında ya bir onay işareti vardı ya da bir çizgi ile çizilmişti. Bir şirkette - McCaffrey Holdings - hem bir onay işareti hem de bir soru işareti vardı. Onun ve Christopher'ın yüzde onluk hisseleri işaretlenmemişti, annelerinin yüzde on beşlik hissesi de öyle. Babalarının hissesi de dahil edilmemişti.

Listenin altındaki antetli kâğıt McCaffrey Holding'e ait olduğu için bir sonraki mektubu okudu. Görünüşe göre babasının daha önce gönderdiği bir şeye cevaptı ve uygun olduğu bir zamanda hissedarlık durumlarını görüşmekten mutluluk duyacaklarını kısaca iletiyordu. Bunun altında da üç bankadan gelen ve henüz doldurulmamış kredi evrakları vardı.

Ireland kaşlarını çattı. Babam şirketteki hisselerini metodik olarak geri mi alıyordu?

Vidal'in her zamankinden daha iyi ve daha güçlü olduğu kesindi. Yakın zamanda kayıt stüdyolarında yaptıkları iyileştirmeler ve kayıt yapanlar için Vidal Hotel'de süit oda sunmaları sanatçılar arasında çok popüler olmuştu. Süitler anlaşmalı yetenekleri için özel bir avantaj olsa da, bağımsız sanatçılar da stüdyolarda zaman ayırıyordu.

Yine de şirketi tamamen aile şirketi yapmanın Vidal için en iyi karar olduğundan pek emin değildi.

Tabii babası emekli olmayı planlamıyor ya da bunu düşünmüyorsa. Eğer öyleyse, ona ve Christopher'a geçmişteki hatalarının yüklerinden arınmış boş bir sayfa açmak isteyecektir.

Kâğıtları bulduğu düzen ve dağınıklık içinde çekmeceye geri koyan Ireland, babasının ajandasını aramak için klavyeye döndü. İşte. Pazartesi öğleden sonra. McCaffrey ile konferans odasında bir toplantı.

Çocukları yatırdıktan sonra Christopher'ı aramayı aklına not etti. Eğer bunu bilseydi ve bir şey söylemeseydi, tüm dikkatini vermesini gerektiren bir konuşma yapıyor olacaktı.

Bu arada, yine geç gelmesini bekleyen altın bir tanrı vardı.

Bir gece önce olduğu gibi, Ireland'ın bakışları Ronan Boudreaux'ya uzaktan ısı güdümlü bir füze gibi kilittendi. O, ışıpta parlayan bir cam gibi gözüne çarpan bir adamdı. Bu kez yaya olduğu için adımlarını yavaşlatıp boş zamanlarında onu inceleyebiliyordu.

Parkın 72^{nci} Sokak girişinde buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

5^{inci} Cadde'de, uzun, bronzlaşmış bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve ellerini haki şortunun ceplerine sokmuş bir halde, Mucit Kapısı'na karşı yarı oturur vaziyette uzanıyordu. Güneş ışığı

Altın rengi tenini parlatıyor ve aviator güneş gözlüklerinin bakır aynasından yansıyor.

Dövmesinin gölgesini ortaya çıkaracak kadar hafif beyaz keten bir gömlek giymişti. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, yakası açık bırakılmış, kuyruğu kıvrılmamıştı. Ayaklarında örgülü deri mokasen ayakkabılar vardı ve yanlarında büyük bir piknik sepeti duruyordu. Saçlarının gür telleri hafif bir esintiyle usulca dalgalanıyordu.

İlk bakışta ve dikkat etmeyenler için, koşu şortu ve spor sutyeni giymiş fit bir esmerle konuşurken rahat Ama Ireland onun çekingenliğini, onunla ilk tanıştığında koyduğu mesafeyi fark etmişti. Oradaydı, tam oradaydı ama ulaşamazdı. Ve görüldüğü kadar kayıtsız değildi, kadın hareketli jestlerle konuşurken alaca başını belli belirsiz hareket ettiriyordu. Ireland onun dikkatle etrafını taradığından emindi.

Koşucu hafifçe döndü ve işaret etti, Ronan'ın sokağı incelemesine izin veren anlık bir dikkat dağınıklığı. Bir binanın gölgesinde duran Ireland'ı gördü ve ağzı erkekçe bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elini cebinden çıkararak, parmağının bir kıvrımıyla onu ikna etti.

İçindeki her şey nefes nefese, kalbi küt küt atarak bir kaosa dönüştü.

Ona doğru yürümeye başladı. Bir gülümsemenin bir kadını etkisi altına alması imkânsız olmalıydı. Onun öpücüğüne nasıl dayanacaktı? Şimdiye kadar sadece elini tutmuş, kendini çok daha derin şekillerde ortaya koyarken bile fiziksel mesafeyi korumuştur. Bu çıldırtıcı ve merak uyandırıcıydı ve daha fazlasını arzulamasına neden oluyordu.

Karnındaki kelebekler adımlarını yavaşlattı ve ona ulaşana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Bunun ona sonsuz gibi gelmesini ve bu yüzden biraz acı çekmesini umuyordu. Bu adil olurdu.

"...ve pizza için Lombardi's'i şiddetle tavsiye ederim," dedi esmer kadın ona. "Küçük İtalya'da tabii ki. Orada bir sürü harika İtalyan mekanı var ama-"

"İşte burada," diye araya girdi Ronan, Ireland yanlarına yaklaşırken doğruldu. Koşucu konuşmayı bıraktı, Ireland görüş alanına girince başını çevirdi.

"Merhaba," selamladı kendisini süzen kadını.

"Tüm bu mükemmel tavsiyeler için teşekkürler." Ronan piknik sepetinin saplarını tuttu. "Gününüzün tadını çıkarın."

"Pikniğinizin tadını çıkarın." Esmerin gülümsemesi Ronan'ın gözlerine ulaştı ama onu suçlayamayan Ireland'ın gözlerinde söndü.

Onlar uzaklaşırken, Ireland'ı yanına çekti ve "Beklediğimize değdi," diye mırıldandı.

Adam onu hafifçe kendine yasladığında nefesi hızla kesildi. Vücudu güneşin ısıttığı granit gibiydi, inanılmaz derecede sert ve kaslarla gergindi. Kolunu adamın zayıf beline doladı ve onda hiç yumuşaklık olmadığını fark etti. Adamın teninin kokusu çok lezzetliydi; ona sokulma isteğiyle savaştı.

Parka girerlerken Ronan kolunu onun beline dolayarak heyecan verici bir şekilde yakınında tuttu. Terrace Drive'da yürüdüler, Morse heykelinin ve gölgeli banklarda kitap okuyan ya da sohbet eden insanların yanından geçtiler. İleride, zıt yönlerde giden iki köpek sahibi, hayvanlarının hevesle sallanan kuyruklarıyla birbirlerini koklamalarına izin vermek için durakladı.

"Muhtemelen nazlanıp seninle tekrar birlikte için ne kadar heyecanlı olduğumu söylememeliyim," dedi Ireland ona, belindeki eli arka cebine sokmak için aşağı kayarken. Kıyafetlerini kasıtlı olarak koordine etmiş gibi gözünden kaçmadı.

"Seni düşünmeden duramadığım için ne kadar az uyuduğumu sana söylemeyeyim mi?"

"Hayır, bunu bana kesinlikle söylemelisin." Ayrıca, onunla birlikte yürümenin kendisine belli bir gizlilik sağladığını çünkü dikkatleri kendisinden uzaklaştırdığını belirtti. Bu gerçekten çok hoştu. "Dönüp durdun mu ve çarşafın birbirine dolandı mı?"

"Yatağı mahvettim," diye .

Zihnini dolduran görüntüler karşısında teni kızardı. "Bana çıplak uyuduğunu söyle ama sadece doğruysa."

"Bunu kendiniz keşfedeceksiniz."

Başını eğerek ona baktı, büyük boy güneş gözlüklerinin kalkması için minnettardı. "Ne zaman?"

"İkimiz de pişman olmayacağından kesin olarak emin olduğumuzda." "Belki de pişman *olacağından* endişeleniyorsundur," diye karşı çıktı.

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

Suratını astı. "Sana erkek ambargomdan bahsetmemeliydim."

Gölüşü o kadar canlı ve sıcaktı ki, her zaman kalabalık olan Bethesda Terası'ndan geçip fıskiye'nin etrafından dolaşırlarken bakışları üzerine çekti. "Benim için bu ambargoyu kırmak istemen gururumu okşadı ama ne olursa olsun kaybetmeyi göze alamadığım risklere girmem."

"Çoğu erkek beni yatağa atmayı kazanmak olarak görür."

"İşte ödül bu. Orada *kalmanı* sağlamak, işte kazanç budur."

Nabızı çılginca atıyordu. "Belki de bu işte çok kötüyümdür. Belki de tek ve bitmiş ."

"Merak etme," diye yatıştırdı. "Ben ikimiz için de yeterince iyiyim."

Ireland o kadar çok güldü ki kendi ayağına takıldı.

Yay Köprüsü'ne varıncaya kadar göl kıyısını takip ettiler, sonra da bankların arasından geçerek çimenlerin üzerine çıktılar. Diğer piknikçiler de oradaydı; burası Park'ın en romantik yeri olarak kabul ediliyordu. En özenli düzeneğe sahip piknik yerinde, kıvrıkcık kahverengi saçlı, refakatsiz bir adam onlar yaklaşırken ayağa kalktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım," dedi. Ardından, içinde buzda şampanya dolu galvanizli bir kova, yer ayarlı iki kucak tepsisi, dolgun oturma minderleri ve yastıklar ve coşkulu bir kraliyet mavisi buket bulunan abartılı bir şekilde düzenlenmiş pikniği geride bırakarak uzaklaştı.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Bir randevuyu nasıl etkileyeceğini iyi biliyorsun." "Kazanmak için oynuyorum," diye hatırlattı nazik bir sırıtışla, destekleyerek

Sandaletlerini çıkarıp büyük boy mavi beyaz çizgili battaniyenin üzerine diz çökerken elini uzattı.

Ronan taşıdığı sepeti yere bırakıp ona katıldı, kadife bir yer minderini sırtıyla onları gölgeleyen ağacın gövdesi arasına sıkıştırdı. Uzun ve yavaş bir iç çekti ve kaslı vücudu gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Tanrım, beton yerine ağaçlarla çevrili olmak çok iyi hissettiriyor."

Onun yanına uzandı, dirseklerini bir mindere dayadı ve elleriyle çenesini destekledi. Adamın başını arkaya doğru eğişini inceledi ve aynalı camlarından göremese de gözlerini kapattığından şüphelendi.

"Servetini kazanmak için büyük şehirlere ihtiyacın var," diye mırıldandı, "ama özünde vahşi doğayı tercih eden bir adamsın."

Onun kendisine bakmak için gözlerini açtığını hissetti. "Beni tanımaya başlıyorsun, *canım*."

Ama daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Senin için evlilik var mı? Nişan var mı? Boşanma? Çocuk?"

"*Hayır*."

"Ciddi ilişkilerden hoşlanmıyor musunuz? Sıkılıyor musunuz? Çeşitliliği mi tercih edersiniz? Avlanmayı yakalamaktan daha mı çok seviyorsunuz?"

Güneş gözlüklerini çıkardı ve açık yakasına taktı. Gri gözleri deliciydi. "Zaman çok az yararlandığım bir lüks. Hedeflerime odaklandığımı söyleyebilirim, bu kısmen doğru. Daha dürüst bir cevap vermek gerekirse, evlilik ve çocuklar bu hedefler arasında yer almıyordu, bu yüzden onları hiç takip etmedim."

"Ah." Göğsünde ani bir sıkışma oldu. Parmak uçlarını kolunda gezdirdi. "Peki ya sen?"

"Hiç kimseyle ciddi bir ilişkiye dönüşecek kadar uzun süre birlikte olmadım."

"Bu benim için inanılmaz."

Ireland kayıtsızca omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, ilişkilerden oldukça çabuk ayrılma eğilimindeyim."

"Hmm. Neden?"

Güneş gözlüklerini bir kenara atarak ona doğru yuvarlandı ve yastığı başının arkasına sıkıştırdı. Ayağını adamın çıplak bacağına üzerinde gezdirdi. "Ne istediğimi bilmemek mi?" diye tahmin yürüttü. "Yanlış şeyleri mi arıyorum?"

Ronan sessizliğini korudu.

"Aslında..." Onun kadar açık sözlü olmadığını fark etti çünkü kendine karşı dürüst davranmıyordu. "Bundan daha basit. Annemle babam birbirlerine deli gibi aşıklandı. Kardeşlerimin ikisi de eşlerine deliler gibi aşık. Ve sonuçta benim istediğim de bu olduğu için, yanlış adama bağlanma ve doğru adam ortaya çıktığında kullanılamama riskini göze alamam." Alaycı bir kahkaha attı. "Tabii bu, onun beni geri isteyeceğini varsayarak söylüyorum."

Dağınık topuzunun tellerini parmaklarının arasında ovuşturarak mırıldandı, "hayal edemiyorum bir adam hayatta kim vermez"

her şey sana sahip olmak için."

Nefesi onu titrek bir telaşla terk etti ve başını kaldırıp ona baktı, baş aşağı bakıldığında onu daha az etkilememesine hayret etti. "Sen en tehlikeli flört türüsün, Ronan Boudreaux. Bir kadını hangi yönün yukarı olduğunu unutana kadar etrafında döndürüyorsun."

Ağzı tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Olan şey bu mu? Dönüyor muyuz? Düşüyor gibi hissediyorum."

O çıldırtıcı kelebeklere karşı gerildi. Onunla geçirdiği her saatte çoğalıyorlardı; şu ana kadar hepsini zor zapt ediyormuş gibi hissediyordu.

Ireland kendini koruma çabasıyla daha güvenli bir konuya sarıldı. "Ev senin için nerede?"

"Öncelikle New Orleans, ama bazen Lafayette Parish'te tuttuğum daha küçük bir yere kaçıyorum."

"Bataklıkta mı?" diye tahmin etti.

"Evet. Huzur verici." Sesi hülyalı bir nitelik kazanırken aksanı derinleşti. "Gezegende senden başka kimse yokmuş gibi hissediyorum."

Sisle örtülmüş yüksek ağaçların parıldayan görüntüleri zihninden süzüldü. Burası yaşadığı dünyadan tamamen farklı bir dünyaydı. "Sanırım ıssız bir yerde olmak beni biraz korkutabilir."

Ronan onun üzerine uzanarak şampanya şişesini kaptı. "Dışarıdaki her şey kadar vahşisin."

Bu onu güldürdü ve bacak bacak üstüne atarak doğrulup oturdu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu, folyo başlığı soyup musluğu gevşetiyorum.

Beşinci Cadde' binasını işaret etti. "İşte orası."

"Gökyüzünü işaret ediyorsun. En tepede misin? Rapunzel gibi mi?"

"Yoksa neden saçımı bu kadar uzun tutayım ki?" Kucak tepsilerindeki şampanya kadehlerini toplarken sırtıttı. "Artık biliyorsun - belki aklından geçmiştir - senin zenginliğin bana cazip geliyor çünkü benimkine ihtiyacın yok."

Kahkahası zevkle doluydu. "Gördün mü? Vahşi." Mırıltılı bir ses çıkardı.

Ronan sırtarak öne doğru eğildi, dudaklarını çıplak omzuna bastırdı ve bağlantı noktasından ensesine doğru bir zevk ürpertisi yayıldı. İçini tanıdık olmayan bir özlem doldurdu. O dudakları kendi dudaklarında hissetme arzusu beklenmedik derecede güçlüydü, neredeyse derin bir sızı gibiydi. Ama ilk hamleyi o yapmayacaktı. Bunu kesinlikle reddediyordu. Kuralları o koymuştu; şimdi onun kuralları çiğnemesine ihtiyacı vardı.

Doğruldu, güçlü elleri ağır şişeyi kavradı. Şişeyi ustaca birkaç kez çevirdi, mantarı yumuşak bir tıslamayla avucunun içinden çıkarıp bir kenara koydu. "Sizi temin ederim ki, sizin gibi pahalı ve lüks bir kadını sizden ya da başka birinden yardım almadan şımartmaya fazlasıyla gücüm yeter."

"Pahalı değilim."

"*Cher.*" Ona azarlayıcı bir bakış fırlattı ve onun için sabit tuttuğu flütlere doldurmaya başladı. "Sen seni seven adamın ruhunu alacak türden bir kadınsın. Bunun çok pahalı olduğunu söyleyebilirim."

"Şey..." Bir dakika boyunca suskun kaldı. Sonra, "*Ne yapacaksın* Seni seven kadından ne alacaksın?"

Ona göz kırptı ve şişeyi buzun içine geri itti. "Her şey."

Ireland dilinin ucunu ona doğru uzattı ve bir flüt uzattı. Kadeh kaldırdılar ve Ireland çıtır çıtır soğutulmuş altın rengi sıvıyı yudumladı.

Tadının, tenini okşayan ılık yaz esintisinin ve keyifli ve arsızca baştan çıkarıcı arkadaşının tadını çıkardı. Hiç bu kadar mükemmel bir öğleden sonra olmamıştı.

"Bana Jules ve Claudette'ten biraz daha bahset," diye ısrar etti. "Sizinle birlikte mi çalışıyorlar?"

"Evet." Ağaca yaslanan Ronan onu yanına çağırdı. Kadın dönüp arkasına yaslandığında, Ronan onu kolunun kıvrımına rahatça yerleştirdi, başı omzuna yaslandı. "Claudette ihtiyaçlarımıza uygun işletmeleri buluyor, Jules da onların performanslarını takip ediyor."

"Ya sen?" Onun inanılmaz sertliğine daha da sokuldu ve sırtındaki sabit sıcaklığın tadını çıkardı. "Senin işin ne?"

Onun şakağını okşadı. "Kanayan yerlerin kokusunu alırım."

"Tabii ki yaparsın," diye mırıldandı ve bu konuda iyi olurdu.

"Aç mısın?" diye kulağının arkasından fısıldayarak onu ürpertti. "Kızarmış tavuk, mısır ekmeğinden kekler, kuru fasulye ve pilav, salata, şeftalili tart ve buzlu çay var; hepsi Valentin ve Genevieve'den." Eğer biri ona menü okumanın bir dönüş olabileceğini söyleseydi- Ireland bunun gülünçlüğüne gülerdi. Şimdi daha iyi biliyordu.

"Kulağa harika geliyor." Yanağını onun göğsüne yaslamak için başını çevirdi ve onun nefesini içine çekti. "Ama ben sadece bir süre burada kalmak istiyorum."

Ronan kolunu onun beline doladı. "İstediğin kadar kal, *canım*. Hiçbir yere gitmiyorum."

Eva kocasının elini çekiştirmemek için adımlarını yavaşlatmaya çalışıyordu ama sabırsızlanmaya ve mıcıklamama çabasının sonuçsuz kaldığını hissetmeye başlamıştı.

"Bu kadar enerjik olduğunu bilseydim," dedi Gideon, diğer eliyle Lucky'nin tasmağını tutarken, "bu sabah seni yataktan çıkarmadan önce ikinci raunda geçerdim."

"Şeytan," diye azarladı Bow Köprüsü'nü geçerlerken dalgınca. "İki orgazm iki tur sayılmazmış gibi davranıyorsun. Ve parkta uzun zamandır vakit geçirmemiştik."

Gölün diğer tarafındaki gölgeli patikaya ulaştıklarında sağa dönerek onları evlerinin aksi yönüne götürdü. Arkalarında, güvenlik görevlileri köprünün üzerinden geçmeye başladı.

"Sekiz yüz kırk üç dönüşlük arazinin tamamını mı incelemeyi planlıyorsunuz?" diye sordu.

Böyle söylediğinde, amacı gerçekten de kulağa gülünç geliyordu.

Ona yan gözle baktı, ama onun alaycı gülümsemesini yakaladığında kendini bakarken buldu. Tanrım, adam muhteşemdi. Ve bu onun için tamamen zahmetsizdi. Şort ve beyaz V yakalı bir tişört giymiş, siyah güneş gözlükleri ile gözlerini korumaya çalışıyordu.

O parlak mavi gözler. Mürekkep rengi saçlarından bir esinti geçti ve sinapsları bir anlığına kızardı.

Eva büyük bir çabayla bu düşünceden sıyrıldı ve gözlerini kaçırarak solundaki çimenlik alanı sinsice araştırmaya devam etti. "Dikkatimi dağıtmayı bırak, as."

"Seni tam olarak alıkoyuyorum?"

Oops. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Bilmen gerekiyorsa kafamda bir baştan çıkarma planlıyorum."

"Ne kadar ilgi çekici. Hadi tartışalım."

"Önceden söylersem sürpriz olmaz," diye mırıldandı, çimenleri dolduran piknikçilerin sayısından ürkmüştü. Birdenbire görevi çok zor göründü.

"O zaman bana bir ipucu ver," diye yalvardı Gideon, sonra sesi değişti. "Lucky, topuk," diye nazikçe emretti.

Bu, kocasının nadiren vermek zorunda kaldığı bir komuttu ama sonra Lucky tasmayı çekiştirmekten vazgeçip önlerinde çaprazlama fırlayarak çimlere doğru süzölmeye başladı.

Eva onu neyin çektiğini görmek için baktı ve İrlanda'yı gördü. Varlıklarını ele vermeden önce onu telaşla kucağına aldı.

"Ona ne oldu böyle?" diye merak etti kocası.

"Muhtemelen yemek kokusu alıyordur," diye doğaçlama yaptı, daha önce yengesini gözden saklayan ağacın yanından geçerlerken bakmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine göle baktı ve "Kuğulara bakın!" diye haykırdı.

Gideon başını çevirdiğinde İrlanda'ya ve adamı Ronan'a uzun uzun baktı. Fotoğrafta ne kadar etkileyiciyse, ete kemiğe büründüğünde çok daha etkileyiciydi. Ireland'ın da söylediği gibi, fotoğraf çekildiğinden beri saçları uzamıştı ve bu uzunluk ona çok yakışıyordu; bu da onun, sofistike giyinen ama aslında biraz evcilleşmemiş bir adam hakkındaki ilk izlenimini derinleştiriyordu. Tehlikeli olmaya meyilli erkeklere karşı aşırı duyarlıydı. Bu kendini koruma içgüdüleriyle geliştirdiği bir şeydi.

Kocası gülererek, "Kuğular beni senin baştan çıkarma planlarından alıkoyamayacak," dedi.

Lucky, taparcasına sevdiği sahibinin kız kardeşine koşmak için kıvranırken, Eva onu daha sıkı kavradı. Kuyruğu protesto edercesine

Bir kırbaç gibi kırbalıyor.

"İşte. Onu ben alayım," diye teklif etti Gideon, Lucky'yi alıp havaya kaldırarak. "Açlıktan ölmüyorsun, dostum."

Eva yan gözle bir kez daha baktı. Lüks pikniklerindeki göz kamaştırıcı güzellikteki çift, üst düzey bir yaşam tarzı markasının reklamını çekiyor olabilirdi; birlikte çok mükemmel görünüyorlardı. Ağaca yaslanmış, etraflarındaki pek çok insandan habersiz görünüyorlardı. Ireland nefes kesici bir güzelliğe sahipti, kendisini bu kadar net ve hızlı bir şekilde büyüleyen adama daha sıkı sarılırken yüz ifadesi yumuşak ve hülyalıydı.

Ama yüzündeki ifade, Ireland'ın göremediğı o soğuk, elik bakışlı antipati Eva'yı daha çok telaşlandırmıştı.

four

"Yukarı çıkıyor."

İşte başlıyoruz. Heyecanı neredeyse dayanılmaz hale gelen Ireland'ın eli istemsizce telefonuna sıkıştı. "Teşekkürler, Edwin."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde ne kadar gergin olduğunu fark etti ve Blizzard'ı ürküterek kendi kendine yüksek sesle güldü. Derin bir çığlık attı ve buz mavisi gözlerini gözle görülür bir hoşnutsuzlukla ona kırıştırdı.

"Üzgünüm, Bliz." Kedisinin kanepenin arkasına yayıldığı yere doğru yürüdü ve kulaklarının arkasını şefkatle okşadı. "Bir an yaşıyorum."

Her şeyi düşünmüş müydü? Gözden kaçırdığı *bir şey var* mıydı?

Oturma odasına göz gezdirerek, tekmeleyip unutmuş olabileceği çoraplarını ya da terliklerini iki kez kontrol etti. Röportajlarının ve/veya ECRA+ reklamlarının yer aldığı dergileri ve aile üyelerinin çerçevelenmiş tüm fotoğraflarını kaldırdı.

Önceki akşam Ronan'la yolları ayrıldığında, göğsünün ortasında giderek artan bir kırılganlığa işaret eden keskin bir sızı hissetmişti. O zaman -ve şimdi- başka bir kimlik edinmenin aslında tesadüfi olduğunu fark etmişti. Kendini korumak için bir bariyer, bir kalkan oluşturmuştu. "Lizzie "nin kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve İrlanda Vidal'in alamadığı riskleri alabilirdi.

Neyse ki, artık lobideki resepsiyonu arayıp, tehlikeli derecede yakışıklı, düzgün konuşan bir Cajun bu isimde bir sakini ziyarete geldiğinde, personelin *kendisinin* Elizabeth Duffy olduğunu unutup unutmadığını bir *kez daha* kontrol etme dürtüsüne direnmek zorunda değildi.

Mutfak tertemizdi, sipariş ettiği kahvaltı çekmecedeki duruyordu ve yemek masası olarak kullanılan geniş adada iki tabak takımı bekliyordu. Tavana gömülü hoparlörlerden usulca enstrümantal caz sesi geliyordu.

Yatak *odasına* koşarak gitti -yine- boy aynasının önünde durdu ve görünüşünü bir kez daha titizlikle değerlendirdi. Dönen Ireland, ön ve arka görünümünü değerlendirdi. Saçlarını şık bir chignon haline getirmek ve makyajı için çok fazla zaman harcamıştı, zamanki asgari çıplaklığından ziyade sofistike olmayı hedefliyordu. Ancak geniş paçalı keten pantolonu ve ona uyan sıcak krem rengi yeleği inkar edilemeyecek kadar zarıftı, bu da bir artıydı.

Oturma odasına çıktığında telefonunu makyaj masasının üzerine bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kapı çalınana kadar kendini hazırlıklı olduğuna ikna etti ve en az bir ayak havaya sıçradı - bu, endişe ve beklentiyle gergin olduğunu hatırlatan istenmeyen ve sarsıcı bir hatırlatmaydı.

Blizzard, kız hızla yanından geçerken meraklı bir bakış fırlattı.

"Kibar ol!" diye tembihledi, derin bir nefes almak ve yeleğinin eteklerini çekıştirmek için kapıda durakladı. Bir elini saçlarına dokundurdu, sonra bıraktı. Gözlerini kapatarak sinirlerinin diledi, Ronan'ın hemen diğer tarafta durduğunun acıyla farkındaydı. Ne de olsa çok çabuk cevap vermek iyi olmazdı. Onu davet ettikten sonra kendini çok yormuş olabilirdi ama Ronan'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Merkezini bulduğunda, Ireland topuzu çevirdi ve kapıyı açtı...

...ve dairesinin küçük asansör girişinde Ronan Boudreaux'nun görüntüsü, sabitlemek için çok çalıştığı nefesini çaldı.

Asansörle ön kapısı arasındaki dar pencereden giren güneş ışığı, uzun boylu, geniş omuzlu

altın bir parıltıyla çerçevesliyordu. Dokunmak için can attığı yele gibi saçları göz kamaştırıcı bir ton yelpazesine sahipti ve yontulmuş yüz hatlarını çerçevesliyordu. Uzun ve güçlü bacaklarını saran kot pantolonun içine soktuğu gri gömleğinin açık yakasından bir çift gümüş aviator sarkıyordu. Timsah derisi botları - dün akşamkilerden farklı bir çift - aynı derecede yıpranmıştı ama parıl parıl parlıyordu. Zarif bir şekilde gayri resmi ve hareketsizdi; onu görmek Krav Maga stüdyosunda antrenman yaparken göğsüne bir darbe almak gibiydi.

İrlanda hiç bu kadar ateşli bir özlem duymamıştı. O kadar vahşice güzeldi ki, ona bakmak benzersiz bir zevk veren işkenceydi. Ve bu çarpıcı ambalajın içinde onu büyüleyen bir adam vardı. Gözlerini kamaştıran. Daha fazlasını istemesi için ona meydan okuyordu.

Birdenbire, sabahtan beri kuşatılmış olduğu amansız tedirginlik azalmaya başladı. Ireland rahatlayarak iç çekti. Başlangıçta taklit ettiği parlak gülümseme yumuşayarak içten bir sevince dönüştü. Ronan sayısız yönden şimdiye kadar tanıştığı en heyecan verici adamdı ama onun üzerindeki etkisi tam tersine yatıştırıcı ve sıcaktı.

"Merhaba ," diye selamladı onu.

Geri dönen sırtışı hınzırcaydı. "Günaydın, *canım*." Geri çekilerek ona el salladı.

"Henüz değil," diye mırıldandı, omzunu pervaza dayayarak eşiğe yerleşti. Bacaklarını bileklerinden çaprazladı ve ellerini ceplerine soktu. "Kendimi seni görmeye hazırlamıştım ama işte buradayım, hâlâ aklımı topluyorum."

"Buna bir an bile inanmıyorum," diye karşılık verdi, adamın kendini bu kadar zahmetsizce tutabilmesine içerlerken, karşılık vermek için yaratılmış gibi görünen sessiz bir talep yayıyordu. "Sen asla kendini kaybeden bir adam değilsin."

"Jules onu kesinlikle yumuşattığınızı savunuyor."

"Öyle mi?" Gülümsemesi genişledi. "Caziben benim için boşa gitti, biliyorsun. O güzel yüzün zaten beni benden alıyor. Ve tabii ki botların."

"Elbette." Gözleri, ilk andan itibaren gördüğü keskin ve sinsi zekâyı yumuşatacak şekilde parlıyordu. Sonra bakışları onun arkasına kaydı ve . "Sen Blizzard olmalısın," dedi gülümseyerek.

apkınlıktan   lenceye kayıyor. "Ve sen de b lgecisin, görüyorum. Mesaj alındı."

Ireland, Bliz'in neyin peşinde olduğunu görmek için başıını çevirdi ve heybetli kedisinin dişlerinin arasından sarkan siyah dantelli bir s tyenin askısıyla yerde oturduğunu nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Ver şunu bana!"

Yüzü kızarmıştı, i   amaşı parçasına doğru atıldı. Yaramaz Maine Rakunu dev pençesiyle ona vurdu. "Seni küçük pislik!"

Ronan'ın zengin, derin kahkahası içinden sıcak farkındalık dalgaları gönderdi. Kanepe minderlerinin arasını kontrol etmediği için haklıydı ama yine de. Ugh!

Blizzard'a doğru hamle yaptı ama kedi hızla uzaklaştı. Ronan onu kalçalarından yakaladı ve neşeyle titreyen sert vücuduna doğru çekti. Ronan'ın kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattığını hissetti ve duydu ama Ronan'ın kollarının onu sardığını hissetti.

Kulağının arkasına sokularak yavaşça ve derin derin içine çekti. Onu koklama şekli hayvani bir şeydi. Cildi uyarılmışlıkla ısınırken bile kalp atışları hızlandı. Adam kısa bir süreliğine kulağının kabuğunu dişlerinin arasına aldığında ürperdi. Ronan Boudreaux'da esasen evcilleşmemiş bir şeyler vardı. Daha önce hiçbir şeye duymadığı bir şekilde bu özelliğe çekiliyordu ve bu da aralarında bir geleceği imkânsız kılabilirdi.

"Bu onunla benim aramda halledilmesi gereken bir mesele," diye söylendi Ronan, parmak uçları kadının kalçalarında huzursuzca esneyerek.

Suratını astı. " ok utandım."

"Bunu beni delirtmek için planladığını itiraf et."

" yle mi?" Kadın adamın kucağında dönmeye çalıştı ama adam onu bırakmadı. "Eğer  yleyse, bunu tamamen ben planladım."

Ronan tekrar gülerek onu bıraktı ve geri çekildi. Ronan'ın ani ısı kaybı tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Onunla yüzleşti, sanki patlamaya hazır bir bombaymış gibi geri çekilen bir adımla kendini rahatça uzaklaştırmasına dikkat etti. Onun bakışlarını yakaladı ve tuttu; başıını sorgulamak için hafifçe eğdi. Adam önce uzaklara baktı, Blizzard'ı aradı ve sonra ona doğru ilerledi.

Ireland kollarını kavuşturdu. "Birbirimizi müstehcen öpücükler ve oynak elleşmelerle karşıladığımız noktaya mı geliyoruz?"

Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Acelelerimiz mi var?"

Sözcükler o lirik tonda söylenmemiş olsaydı canımı yakabilirdi.

"Öyle değil mi?" diye meydan okuyarak, Bliz'in kendinden emin ve telaşsız adımlarla yaklaşmasını izledi. "Sen New Yorklu değilsin ve ben de burada kök salmış biriyim, yani... Kısa ve tatlı bir şeyle başa çıkamayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Elini Blizzard'a uzattı ve dar gözlü, sütyen taşıyan hainin onu koklamasına izin verdi. "Bence sen her şeyin üstesinden gelebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu güzelliğinden çok daha fazla takdir ediyorum."

Eğer onunla dalga geçseydi, soğukkanlılığını kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşabilirdi. Ama o açık sözlü ve vakurdu. Bliz de Ronan'ın kokusundan en az onun kadar hoşlanmış görünüyordu ve koca kafasını Cajun'un avucunun altına sokarak kulak arkasını okşamasını istedi.

Tüm bunlar onun hayal kırıklığını istifaya dönüştürdü.

Ireland iç çekerek mutfağa girdi. Kendine yalan söylemiyor ya da sadece görmek istediklerini görüyordu. Ronan Boudreaux, doğru olmasını istese bile, ailesi ve Vidal Records'la ilgili endişeleri için sadece heyecan verici bir dikkat dağıtıcı değildi. Hayır, bu adam derinlerde yatan bir arzuydu, tatmin edilmedikçe daha da dayanılmaz hale gelen, içini kemiren bir açlık.

Bliz'den sütyenini aldı ve sehpanın üzerine koymadan önce düzgünce katladı. Yüzünü ona dönerek, artık uysal ve sevecen olan kedinin yanındaki kanepenin arkasına yarı oturdu. "Bu sabah sesin biraz durgun geliyordu. Ben de kendimi az giyinmiş hissediyorum. Bana neyi ciddiye aldığını söyle ki, arayı ."

Mermer tezgahının kenarını kavradı ve başını salladı. "Bu kıyafeti aile brunch'ını düşünerek aldım. Resmi değil."

"Ailenle resmi değil misin?" diye sordu, Bliz'in sırtına İrlanda'yı kışkındıracak bir şekilde masaj yaparak. "Benim izlenimim bu yönde."

"Ben-" diye başladı, sonra durakladı, ağzı yavaşça kapandı. Her şey hakkında yaptıkları uzun tartışmalar sırasında çok mu açık sözlü olmuştu?

aklına geldi mi?

Yatağında uzanmış onu düşünürken, Ronan'la Alina dışında kimseyle konuşmadığı kadar çok konuştuğunu fark etti. Takma bir ismin anonimliğiyle örtülü olarak, akıllıca olandan daha cesur muydu, yoksa sadece anlayışlı mıydı? Belki de her ikisiydi. Onun yanında o kadar rahattı ki, aralarındaki cinsel gerilimin ne kadar güçlü olduğu düşünüldüğünde bu çılgıncaydı.

Ama belki de bu amansız çekimden Ronan'dan daha çok etkilenmişti. Ronan her zaman çok soğukkanlı ve derli topluydu, hareketleri de konuşma tarzı gibi telaşsızdı. Belki de aynı itici aciliyeti hissetmediği için ona zaman ayırmak onun için sorun değildi.

Ve bu boktan hissettirmede mi?

Söylemeyi planladığı her şey birdenbire çok fazla gelecekmiş gibi göründü. Çok hızlı hareket ettiği ya da gerçekçi olmayan beklentiler içinde olduğu endişesiyle onu korkutmaktan korktuğu için değil. Eğer duyguları hakkında dürüst olmak Ronan Boudreaux'nun sinirlerini bozmaya yetiyorsa, Gideon'un ilk keskin bakışından asla kurtulamazdı. Ve ailesinin yanında söyledikleri üzerinde düşünmek ve durumların onu nasıl etkilediğini yumuşatmak için yeterince zaman ve enerji harcıyordu; başka hiç kimse için bu çabayı harcamayacağından emindi.

Onu asıl duraksatan şey, Ronan'ın New York gibi bir metropolde özünde huzursuz olduğu hissiydi. Şimdi ona bakınca bunu asla anlayamazdınız, dinlenmekte olan bir aslanın rahatlığıyla uzanıyor, nefis vücudunun her hattında güç kendini belli ediyordu. Kendi derisinin içinde tamamen rahat bir adamdı. Ama Central Park'ta piknik yaptıklarında onun nasıl uzun, derin bir iç çekiş içinde eridiğini asla unutmayacaktı. Ve onu Jazzie's'de sahne alırken bulmuştu çünkü Manhattan'ın çılgın temposunda kendini merkeze koymak için müzikten kaçmaya ihtiyacı vardı.

Geçici olmaktan öte bir şey onlar için söz konusu değildi. Romantik ilişkilerin olmadığı bir hayat yaşıyordu. Yolda hızlı randevular onun yaşam tarzına mükemmel bir şekilde uyuyordu, kız onun fantezisinden daha fazlasını yakalayabilse bile.

"Sözlerini benimle tartmana gerek yok," diye ikna etti, her zamanki gibi onun düşüncelerini okuyor gibiydi. "Anladığım kadarıyla sen hissetmiyorsun."

Kendini ailene rahatça ifade edebilirsin ama ben seninle ve bana atabileceğin her şeyle başa çıkabilirim."

Kaşlarını çattı, şaşkın ve endişeliydi. "Ronan... Eğer sana ailem hakkında kötü bir izlenim verdiğem, bu bir hataydı. Aşırı korumacı oldukları kesin. Ama bunun tek nedeni beni sevmeleri ve benim için iyi şeyler istemeleri."

"Kıyafetlerini *sizi* etkilemek için mi seçiyorlar?" diye karşı çıktı.

"Hepimiz öyle ya da böyle etkilemek için giyinmiyor muyuz?" Omuz silkti, her şeyi olduğu gibi kabullenmişti. Kardeşlerinin gücü vardı; o hâlâ kendi gücünü kurmaya çalışıyordu. "Çaba sarf eden tek kişi ben değilim."

"Ama bahse girerim bunu en sık yapan sensin," diye karşılık verdi, bakışları onu inkâr etmeye zorluyordu.

Keskin kavrayışı çoğu zaman şaşırtıcıydı. Onun yanındayken hissettiklerine *bayılıyordu*. Ama onu yarın görüp göremeyeceğini bile bilmiyordu. Onunla geçirdiği bir gün, hayatının geri kalanından ayrı, tekil bir olay olarak keyif veriyordu.

Ruh hali tekrar karardı. "Sen ve ben farklı hızlarda hareket ediyoruz," dedi sertçe. "Ve belki de bu sorduğum sorulara cevap veriyordur. Aç mısın? Mimosalarla başlayalım mı?"

"Sorularınızla başlayalım." Ronan doğruldu ve adanın karşı tarafına geçti. Her nasılsa komuta ederken daha da muhteşem görünüyordu, dudakları gülümsemezken bile hâlâ şehvetliydi. Zaman zaman gerçek dışı görünüyordu, neredeyse bir ateş rüyasından başka bir şey olamayacak kadar mükemmeldi.

"Ve şimdi kaşlarını çatıyorsun," dedi eğlenerek. "Ve yine de nefes kesici derecede güzelsin."

Elleri arka ceplerine kayarken ayakta durmaya devam etti. Bu poz, pazularının ve omuzlarının gücünü ve kalçalarının zayıflığını gösteriyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu? Onun üzerindeki etkisinin farkında mıydı?

İreland buzdolabına dönerek sipariş ettiği taze sıkılmış portakal suyunu ve bir şişe Cristal'i çıkardı. "Bana yem mi atıyorsun?"

"Muhtemelen."

Şişeleri yere bırakırken kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Neden?"
"Böylece seni tanıyabilirim. Bu sabah kılık değiştirmiştin."
"Saçmalık."

Kaşları kalktı.

Avuçlarını mermerin üzerine koyarak ona ters ters baktı. "Benimle oynamayı bırak."

"Daha başlamadım bile." Bakışlarındaki ani sıcaklık onu ürküttü ve dengesini bozdu.

O ana kadar çirkin ama şakacı bir şekilde flört etmişti. Şehvet onun içinde yanarken, adam ancak kaynamaya başlamıştı. Bu alaycı ateş parıltısı son derece sinir bozucuydu, istediği ama asla sahip olamayacağından emin olduğu adamlarla alay ediyordu.

"Senin için çok mu gencim? Sorun bu mu?" diye tersledi. "Senin rahatın için yeterince dünyevi değil miyim? Gittiğinde seni bırakamayacağımdan ve rahatsız edici olacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Çenesi gerildi, sonra sözleri kırılmış ve hızlı geldi. "Sen zaten uygunsuz birisin ve ben kendimi o kadar da iyi görmüyorum, *canım*."

"Evet, *ben* de seni düşünüyorum. Tanıştığımızdan beri neredeyse hiç durmadan."

"Esaret karşılıklı, yani farklı hızlarda hareket etmiyoruz. En azından bu açıdan."

Sinirlenerek, saplı bardaklarını sakladığı dolabı açmak için döndü. "İlk başta önemsemediğim bir şey söyledin ama dün gece beni gerçekten çok etkiledi."

"Oh...?"

"Pişman emin olana kadar yakınlaşmayacağımızı söylemiştin." Flütleri yere bırakarak onun şampanyayı almasını izledi. "Ve ben de bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken beynimi yordum. Sonra seninle birlikte olduğum için beni pişman edebilecek tek şeyin *sen olduğunu* fark ettim. Beni incitecek ya da sana olan saygımı kaybetmeme neden olacak bir şey yapman ya da söylemen gerekirdi. Yani burada her ne yapıyorsak bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Yüz ifadesi değişmedi, folyoyu açarken bile bakışları sabit ve sabit bir şekilde kızın yüzündeydi. "Biz zaten samimiyiz. O konuşmada sevişmekten bahsediyorduk. İkisi birbirinden çok farklı şeyler."

Dudakları aralandı. *Sikmek* -ve çeşitli türevlerinin hepsi- sert, kaba, zaman zaman aşağılayıcı bir kelimeydi ve şimdiye kadar olduğu gibi Güneyli bir beyefendi bunu ona karşı kullanmazdı. Ama Ronan artık o adam değildi. Onu daha önce gördüğünden daha sertti, daha az kontrollüydü. Ve o kadar seksiydi ki, adanın üzerine fırlayıp onu anlamsızca öpme isteğine karşı dişlerini sıktı.

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Öyleydik, evet."

"Ve tanıştığımızda sana aramızdaki bu şeyin ne kadar ileri gitmesini istediğini sormuştum ve sen de bana pişman olacağından endişe ettiğini söylemiştin. Bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ah... Bunu hatırlamıyorum, hayır."

Ağzının sert çizgisi yumuşadı. "Neye pişman bekliyordun?"

İreland bir elini alnına bastırdı. "Şimdi kafamı karıştırdın."

"Acele etme," dedi ve adanın tezgah üstü çöp kutusunun kapağını kaldırıp mantarı, musluğu ve folyoyu içine attı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bunu anladı çünkü lojistik konusunda kafası hiç de karışık değildi. "Ama yapacaksın. Ne zaman?"

"Ne zaman bir yere gideceğim?"

"Eve, özellikle. Çekingen olma."

"Utangaç değil. Temkinli." Onun bakışlarını yakaladı. "Benimle yatağa girmek istiyorsun ve kesinlikle oraya gideceğiz ve orada çok uzun bir süre kalacağız. Ama şüphelerin, soruların, endişelerin var, bu yüzden daha sonra yoluma çıkmadan önce bunları şimdi çözelim."

"Ne kadar sonra?" diye sordu.

Ronan dökmeye başladı. "Seni ne kadar süre isteyeceğime dair bir zaman çizelgem olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Hayır. Lanet ." Her mimozayı, onunkinden daha fazla olmak üzere, mütevazı bir portakal suyu damlatarak bitirdi. "Bu şehirden ve benden uzakta normal hayatına ne zaman devam edeceksin? Bu yeterince açık mı?"

Ona uzattığı flütü kabul ederken o fırtınalı gözlerle onu izledi. "Coğrafya beni istediğim bir şeye ulaşmaktan asla alıkoymadı."

Parmakları onunkilere dokunduğunda, ilkel bir farkındalığa yol açtı. Bu, yatıştırılması mümkün olmayan bir acıydı. "Sorulara hep kaypak kaçamaklarla mı cevap verirsin? Çünkü bu beni kızdırmaya başladı."

Ronan'ın etrafındaki hava şarj oldu.

"*Merde*, Jules gibi konuşuyorsun! Kendi gücünü anlamıyorsun," diye hırladı, "ve sana yakın hiç kimsenin bunu görmesini için seni zorlamamış olması beni çileden çıkarıyor. Sen bir Körfez kasırgasından daha kötüsün - en azından ben onlar için hazırlık yapabiliyorum."

"Bu da başka bir cevapsızlık."

"Yarın ayrılmayı planlıyorum."

"Ah." Dehşetin acısı hiç de hoş karşılanmayan bir sürprizdi.

"Tabii seni tekrar görme şansım yoksa."

Ireland ona bakakaldı. Çılgınca bir şekilde, onun vücuduna duyduğu arzuyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ona ısındı. Ağzına götürdüğü flütüne baktı, zaten sahip olduğundan daha fazlasını ortaya çıkarmaktan korkuyordu.

Kendini kaba ve fazla hevesli hissetmekten nefret ediyordu.

Daha yaşlı, daha deneyimli ve daha az duygusaldı. Ve daha da kötüsü, kendi şeytanları ona eziyet ediyordu-Ronan ona hiçbir zaman kendini eşit hissettirmemişti. Gelişmemiş, belki. Kullanılmamış. Ve onun kendisinde gerçekten var olduğundan emin olmadığı bir şeyi görmesine bayılıyordu.

Ama bunun üzerinde çalışabilirdi. Bunu gerçeğe kadar numara yapabilirdi.

"Belki bir şeyler ayarlayabiliriz," demeyi başardı.

Ona ters bir bakış fırlattı. "Bunu duyduğuma sevindim." "Yani... Salı günü ayrılacak mısın?"

"Sen istediğinde ya da seninle olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ettiğimde gideceğim."

Bardağının sapıyla oynadı. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Kollarını kavuşturdu, pazuları gömlek kollarının altında kalındı. "Ben erkeklerden çabuk sıkılan ve son zamanlarda hemcinslerimden tamamen uzaklaşan bir kadınla dikkatli davranıyorum ama sen *önce* kendi arzu edilebilirliğini mi sorguluyorsun? Bu geri kafalılık, *cher*, ve lanet olası sinir bozucu."

"Şey..." Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Nefesini verirken inanılması güç bir kahkaha attı. "İnanılmaz."

Alt dudağından bir damla mimoza yaladı ve yüz hatlarının sertleşmesini izledi. Her zamankinden daha sinirliydi, duyguları yüzeye daha yakındı ama yine de sıkı sıkıya kontrol altındaydı. Onun bu halini seviyordu.

Hem de çok.

Biriyle bu kadar uyumlu olmak hem yabancı hem de heyecan vericiydi. Kendini bu kadar güvenli bir şekilde kilitlediği o kafesi kırabilir miydi? Bu, kaçamayacağı bir meydan okumaydı.

Kadehini yere bırakan Ireland adanın etrafında dönmeye başladı, temkinli de olsa yavaşça ilerliyordu.

Parmak uçları soğuk mermer tezgâhın üzerinde gezinirken, "Pek dünyalı sayılmam," diye itiraf etti. "Daha önce hiç senin kalibrende bir adamla karşılaşma fırsatım olmamıştı."

"Kusursuzsun." Gözleriyle onu takip etti. "Kusursuz. Benim ligimin çok ötesinde. Bunu bilmiyor olman bir suç. Temkinli davranmak için hızımı ayarladım çünkü bu bittiğinde ikimiz için de bitmiş olacak. Sahip olamayacağım bir şey için bir *zarfla* kalmayacağım."

"hiç kimsenin kalıbına uymuyorsun." Ireland köşenin karşı tarafında durdu. "Ne olacağını kim bilebilir? Sırf yanlış adamlarla vakit kaybetmedim diye-"

"*Ben* yanlış adamım," dedi açıkça, gözleri kararmıştı.

Dudakları büzüldü, sonra düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Bunu neden söyledin?"

"Ben ahlaksız bir adamım. İstisnasız her sonucun her aracı haklı çıkardığına inanırım."

Onun boğucu çekiciliğinin de kendi çalışılmış sakinliği kadar bir maske olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü onun bilmesini istemişti. Cilalı dış görünüşünün altında, hayatta kalmak için yiyecek çalan ve sokaklarda uzun zaman geçiren bir çocuk vardı.

"Bana zarar verecek misin?" diye açıkça sordu.

Ronan bir ya da iki dakika boyunca sessiz bir şekilde ona baktı. Sonra, "Tasarlayarak değil, hayır," diye cevap verdi.

O da düşünmek için durakladı, sonra başını salladı. "Ben de sana zarar vermeyi planlamıyorum - eğer yapabilirsem."

Başını iki yana salladı. "Çok pervasızsın. Çok vahşisin. Seni bu yüzden istiyorum ve sen de beni bu yüzden istiyorsun ama bu akıllıca değil."

Çenesini kaldırdı. "Son iki günde birlikte çok zaman geçirdik. Konuşarak. Paylaşmak. Kendimizle ilgili şeyleri açığa çıkardık.

-Senin de dediğin gibi, sevişerek geçirdiğimiz zamandan daha samimiydik. Seni tanımamı istedin ve ben de daha fazlasını bilmek isteyecek kadar biliyorum. Değerli olan her şey böyle başlamaz mı?"

"Söyleyemem."

"O zaman sanırım şansımızı denemek zorundayız." Ona doğru yaklaştı, onun alanına girdi. Adamın viski gibi sıcak ve iyi bir puro gibi hafif dumanlı kokusu, adam kadar topraksı ve aynı derecede sarhoş ediciydi. Onun içinde erimek, burnunu boğazına bastırmak, tenindeki tuzu yalamak istiyordu. Adam onu akışkan ve durgun hissettiriyor, sadece uzuvlarını adamın güçlü bedeninin sıcaklığına ve sertliğine sarmak için can atıyordu. Şiddetli cazibe içinde şampanya gibi köpürüyor, vahşi, sınırsız bir ihtiyacı teşvik ediyordu.

Güneş gözlüklerini yakasından çıkarıp adanın üzerine bıraktı; bu, susadığı erkeksi bedene yaklaşmak için en zayıf davetti. "Beklediğin pişmanlıklarla ilgili soruma hiç cevap vermedin."

İreland dürüst olmakta tereddüt etmedi. Ne de olsa annesinin kızlık soyadını kullanmanın ağırlığının altından kalkması gerekiyordu. "Pişmanlık. Ve bu çok fazla şey istemek olur."

"Bu sizin için tipik bir sorun değil."

"Hayır," diye kabul etti. "Ama sen tipik bir erkek değilsin."

Kız ona doğru uzandığında elini yakaladı. "Bir erkeği ne kadar kolay düğümlere bağlıyorsun." Dudakları kızın parmak eklemlerine bir öpücük kondururken kıvrıldı. "Sen tehlikeli bir kadınsın."

"Bende sevdiğin şey bu değil mi?" Parmaklarını birleştirdi. "Biliyor musun, seninle bataklıkta, medeniyetten kilometrelerce uzakta, seksi bir şekilde parlayan terden başka bir şey yokken, suyun üzerinde uçan zarif bir balıkçıl kuşunu izlerken kayalıklarda burbon yudumlamak gibi pratik olmayan romantik bir fikrim var."

Gülümsemesi kayboldu, yüzündeki bakışları yırtıcı bir parıltıya büründü. Çenesi, kendisinin de hissettiği için yakından tanıdığı bir açlıkla gerildi.

"Peki ben ne yapıyorum?" diye sordu huysuzca, başparmağıyla parmak eklemlerini okşayarak. "Umarım pis bir şeydir."

"Sen söyle." Kadın öne doğru itti ve elini serbest bırakarak adamın göğsünün sıcaklığı ve sertliği üzerinde dinlenmeye başladı. Kalbinin gümbür gümbür atışı onu nasıl etkilediğini açığa çıkarıyordu. Ritim tanıdıktı ve nedenini anladığında şaşırdı: Ondan yayılan sessiz talebin, inkâr edemediği vahşi hayvani çekimin ritmiyle . "Ya da daha iyisi, göster bana."

Ronan parmaklarıyla onun bileklerini daire içine aldı, sonra ellerini nazikçe yanlarına, sonra arkasına, sırtının küçük kısmına doğru itti. Bir eliyle onu tutsak ederken diğer eliyle saçlarını sabitlemek için kullandığı altın tıraşa uzandı. "Alabilir miyim?"

Yutkundu, ağzı kurumuştı. Cevap vermeye çalıştı ama onun yerine başını salladı. Saçlarının ağır telleri aceleyle düştü ve kafa derisi karıncalanarak rahatlayarak inledi.

"Seni olduğun gibi istiyorum." Saçlarını ön kolunun etrafına ustalıkla sararken şakağını okşadı ve ensesindeki kütleyi yumrukladı. "Bana ya da bir başkasına uymak için kendini değiştirme dişi kaplan."

Onu terk eden hava akımı, kaslarındaki tüm gerginliği de beraberinde götürdü. Ona doğru sarktı, göğüsleri adamın gövdesini kendi gövdesinde hissettikçe hassaslaşıyordu. Karşılığında ona sokuldu, gözleri kapandı, parmakları ona dokunma ihtiyacıyla büküldü. Adamın bileklerini tek eliyle tutması yasal olarak kısıtlayıcı olamayacak kadar hafifti ama kadın bunu bozmayacaktı, tıpkı onu rahat olduğundan daha hızlı bir tempoya teşvik gibi.

Vücudunu ondan saklaması zorlayıcıydı. Bunu biliyor muydu? Onun açlığını kendi çıkarları için mi kullanıyordu? Neden bekliyordu? Tabii seksten başka bir şey istemiyorsa...?

Kusursuz olan oydu. Ireland onu, bu aykırı ve karmaşık adamı bulduğu için dehşete düşmüştü. Vücudunun sıcaklığı onun gerçek olduğunu kanıtlıyordu ama yine de imkânsız görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar iyi.

Dudakları ayrıldı ve ağzını aradı, köşesini öptü, dikiş yerini yaladı. Adamın alçak, acı dolu iniltisi ona doğru titreşti.

"Eğer tadına bakarsam," dedi boğuk bir sesle, dudaklarını alev alev yanan bir hafiflikle onunkilere sürterek, "korkarım duramayacağım."

"Neden durdun?" diye fısıldadı, temaslarını derinleştirmek için zorlanıyordu ama adamın saçındaki eli tarafından engellendi.

"Bu soruyu birkaç saniyede bir kendime soruyorum."

"Sorun değil," diye nefes aldı ve dilinin bir hareketiyle dudaklarını okşadı. "Ben de hiçbir yere gitmiyorum."

Ronan kırılmış bir setin gücüyle kırıldı, onu kendine doğru çekti, dudakları onunkilerin üzerine yapıştı. Başını eliyle kavradı, ağızlarını birbirine sıkıca oturacak şekilde eğdi. Aralarında, onun uyarılmışlığını hissetti, horozunun ağırlığı ve sertliği alt karnına doğru zorlanıyordu. İçindeki acı, şiddetli bir ihtiyaçla yoğunlaştı, iniltisi daha önce hiç duymadığı bir sestti.

Ronan'ın cevap niteliğindeki hırıltısı kadının içine doldu ve dizlerini zayıflattı. Dili derinlere daldı, onunki boyunca okşadı, ağzını baskın bir hassasiyetle becerdi.

Ağırlığını zahmetsizce taşıyor, onu kusursuz bir ustalıkla öpüyor, gür ve derin yalamalarla tadına bakıyordu. Kollarında tutsaktı, gevşek ve titriyordu, tamamen onun merhametine kalmıştı. İnledi, şiddetli bir şekilde titredi, vücudunu saran hislerin isyanıyla boğuldu.

Ama dudakları hareket ediyor, dili onunkine karışıyordu. Tadı esmer şeker, şehvet ve burbon gibiydi; eşit derecede enerji verici ve sarhoş edici tatların bir karışımıydı. Böylesine azgın bir erkek ihtiyacını nasıl saklamıştı? Nasıl dizginlemişti? Şimdi ateş gibiydi, yanana kadar duyularını yalıyordu.

Onun her yerini tatmak, dövme kolunun mürekkepli sivri uçlarını yalamak ve güneşin dokunmadığı daha soluk eti bulana kadar ağzını altın rengi erkek teninde gezdirmek istiyordu. Klitorisi dört nala atan kalp atışlarıyla aynı anda zonkluyor ve her saniye daha da ıslanıyordu, o kadar tahrik olmuştu ki bu azap karşısında çığlık atmak istiyordu.

Öpüşme o güne kadar yaptığı en erotik eylemdi, ağızlarının birleşmesi o kadar sınırsızdı ki birbirlerini yiyip bitiriyorlardı, dudakları ıslak bir şekilde birbirine sürtünüyor, dilleri birbirine dolanıyor ve okşuyordu. Elleri serbest kaldı ve sonunda sert ipek gibi hissettiren kalın telleri hissetmek zevkle mırıldanarak onları saçlarına soktu. Adam onun kalçalarını kavradı, onu kaldırdı, bacaklarını adamın zayıf kalçalarına sararken onu tuttu.

Kalçalarını sıkan Ireland onun üzerinde yükseldi ve boynunu geriye doğru eğerek kontrolü ele geçirdi. Onun ereksiyonunun sertliğine süründü, göğsünden gelen uyarı gümbürtüsünden heyecanlandı. Ronan'ın tasması zar zor bağlıydı ve onun kontrolünü daha fazla kırma düşüncesi heyecan vericiydi.

Dakikalar. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeye sahip olmasına sadece birkaç dakika kalmıştı ve hem acele etmek hem de tadını çıkarmak istiyordu.

Kapı zilinin sesi buzlu bir su seli gibiydi.

five

Kendini kramplı, şişkin ve huysuz hisseden Eva başını Bentayga'nın koltuk başlığına yasladı ve gözlerini kapattı. Regl olmaktan nefret ediyordu ve bu nefret onu huysuzlaştırıyordu. Yoksa sadece huysuz muydu? Son zamanlarda duyguları bu kadar değişkenken kesin bir şey söyleyemiyordu.

Regl takvimine baksaydı, en yakın arkadaşıyla öğle yemeğini başka bir güne planlar ve evde kalıp kocası ve bir şişe şarapla kıvrılırdı. Ama bu düşünce şimdiye kadar aklına gelmemişti. Mantıksız bir hüsnükuruntu belki de? Ya da sadece ihmalkârlık.

Gideon muhtemelen evindeki ofisinde çalışırken o Bentley'nin arka koltuğunda oturuyordu ama Gideon'un tavsiyesine uyup İrlanda'yı kahvaltıya davet etmesini umuyordu. Baldızı Gideon'un kişisel ve özel ilgisini arzuluyor ama bunu nadiren gerçekleştiriyordu.

"Hey, tatlım...? İyi misin? Solgun görünüyorsun."

Babasının sesindeki endişe gözlerini açtı ve dikiz aynasından babasının bakışlarıyla karşılaştı. İç çekti. "Aydın zamanı."

Victor yüzünü buruşturdu. "Ah. Özür dilerim."

"Evet..." Pencereden dışarı baktı. "Ben de."

Onunla aynı sebepten dolayı mı pişmanlık duyuyordu? Elbette, onları tehdit eden kişi biliniyor ve hapsedilmişse

Gideon'un ya da kendisinin güvenliğiyle ilgili şüpheleri kalmayacaktı. Ama zamanın geçmesini, içini kemiren gizli özlemi durduramayacağı kadar erteleyemezdi. Yakında bu seçim onun elinden çıkacaktı. Artık gençleşmiyordu.

Tableau One'ın önündeki vale standına yanaştılar ve restoranın geniş cumbalı pencerelerinin önünde neden bir kalabalık olduğunu anlamak kolaydı. Eski model, girişimci ve fenomen Cary Taylor, kendisiyle fotoğraf çektirmek isteyen insanların kuyruğuna girmişti. Elde ettikleri şeyle hayal kırıklığına uğramayacaklardı. Şahsen ne kadar güzel olursa olsun, Cary fotoğraflarda daha da gerçek dışı görünüyordu; yalnızca üst düzey modellerin sahip olabileceği nadir fotojenik kaliteyle kutsanmıştı.

Babası yaklaşan valeyle konuşmak için sürücü tarafındaki camı indirdi. "Ben de tam bırakıyordum. Bir dakikadan fazla sürmez."

Vale başını sallayarak geri çekildi. Araba hâlâ çalışır durumdayken, Victor kapıyı açıp uzun boyunu direksiyonun arkasından çıkarmadan önce etraflarını iyice gözden geçirdi.

Annesi öldürüldükten bir düzine yıl önce mesleği bırakmış olmasına rağmen, onunla ilgili her şey kolluk kuvvetlerini çağırıyordu. New York'a taşınması ve tek çocuğunu dünyanın en zengin adamlarından biriyle evli olmanın tehlikelerinden koruma sorumluluğunu için itici güç buydu.

Gideon'un aynı zamanda hayatları mahveden kötü şöhretli bir saadet zinciri düzenleyicisinin çocuğu olması tehdidi daha da artırdı. Geoffrey Cross'un kurbanlarının birçoğu, kayıpların önemli bir kısmını geri alan Adalet Bakanlığı'nın çalışmalarına ve Gideon'un babasının yanlışlarını düzeltmek için yaptığı kişisel katkılara rağmen, mevcut başarısının bir şekilde çalınan fonları üzerine inşa edilmiş olması gerektiğine inanarak Gideon'u haksız yere sorumlu tuttu.

Bazılarına göre, soyadı Cross olan herkes Geoffrey'nin kabahatlerinin bedelini ödemeliydi. Gerçekten tehlikeli kaç düşmanları olduğunu ölçmek imkânsızdı, bu da olası her tehlikeyi araştırmayı zorunlu kılıyordu.

Babası kapısına geldi ve açtı, siyah takım elbise ceketi kılıflı bir silahı gizlerken geniş, kaslı omuzlarını göstermeye devam ediyordu. Babasının fotoğraflarına adanmış sosyal medya hesapları vardı ve babası yakışıklılığına gösterilen yoğun ilgiden rahatsız olsa da Eva onunla gurur duyuyor ve bunu eğlenceli buluyordu.

Kapıyı kapatarak onu, ünlüleri görmek için Tableau One'da oyalanmayı alışkanlık haline getiren paparazzilerden korudu. Sokağın diğer tarafında kamp kurmuşlardı ama Cary'nin formda olması nedeniyle muhtemelen bir ya da daha fazlası kalabalığa karışma fırsatını .

"Fotoğrafım çekilmeden içeri girme şansım nedir?" diye sordu.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Dünyanın en tanınmış kadınlarından birisiniz. Ne düşünüyorsunuz?"

Eva içini çekti ve kendini çelikleştirdi, çantasını topladı ve Bentayga'dan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmak için harekete geçti. Evliliğinin dünyayı tuhaf bir şekilde büyülediğini ve insanların bu konuda konuşmaktan kendilerini alamadıklarını uzun zaman önce kabullenmişti. Gideon'un neden bu kadar popüler olduğunu anlıyordu; onun gezegendeki en yakışıklı ve en seksi erkek olduğunu kabul eden tek kişi o değildi. Ve bu rahatsız edici ilgiye katlanıyordu çünkü bu onunla birlikte geliyordu ve o da kendisine aitti. Her şey düşünüldüğünde, hayatını onunla paylaşmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Ama lanet olsun, bazı günler korkunç bir yük olmasaydı.

"Hazır mısın?" Victor sordu, her zamanki gibi onu son derece destekliyordu.

"Hiç olamayacağım kadar." Kapının kalkanı ile babasının bedeni arasındaki küçük boşluğa doğru ayaklarının üzerinde kaydı. Babasının onu canı pahasına korumasıyla mücadele ettiğini kendine saklamayı öğrenmişti çünkü bundan bahsettiğinde babasını kızdırıyordu.

İlk ben giderim, demişti bir keresinde ona ısırarak. Ve eğer seni hayatta tutarsam, mutlu olurum. Anladın mı?

Onu bir kolunun altına alan babası, diğer koluyla girişe doğru ilerledi ve onu içeri soktu.

Girişte durakladı ve iç kapıyı onun için açık tuttu. "Hazır olduğunuzda bana mesaj atın."

"Evde Shelley ile yatıyor olmalıydın!" diye karşılık verdi, dayanamayarak.

Sokağa çıkmadan önce ona attığı seviyeli bakış aynı anda onlarca şey söylüyordu. Eskiden hafta sonları izin alır, güvenlik ekibinin diğer üyeleriyle birlikte bir ekip olarak çalışırdı. Henüz bu programa geri dönmemiş olması, muhtemelen güvenliğinin hâlâ yüksek olduğunun en önemli göstergesiydi.

"Masanız hazır," dedi hostes parlak bir gülümsemeyle ve Eva'ya kendisini takip etmesini işaret etti. Restoran Gideon'un ortak işletmesiydi ve onun en eski ve en yakın arkadaşlarından biri olan ünlü şef Arnoldo Ricci'nin amiral gemisiydi. Aydınlık iç mekân bir sığınak gibiydi ve Eva rahat bir nefes aldı.

Satılabilir bir fotoğrafının çekilmediğini ummak muhtemelen çok fazlaydı. Bir paparazzi fotoğrafını çekecek kadar şanslı olmasa bile, Cary'yle fotoğraf çektmek için bekleyen biri bunu yapmış olabilirdi. Onu toplum içinde gördüklerinde, çok uzakta olmaması beklenirdi. Cary istediği zaman fark edilmeyebilirdi. Görüldüğünde, bunun nedeni onunla birlikte olmasıydı.

O fotoğrafa eşlik edecek başlıkları ve yorumları yazabilirdi çünkü bunların sayısız kez tekrarlandığını görmüştü.

BU BİR BEBEK YUMRUSU MU?

ŞIŞMANLIYOR ÇÜNKÜ EVLİLİĞİ BİTTİ. BEBEK İSTEMİYOR, BU YÜZDEN GIDEON CROSS HAYATINA DEVAM ETMEYE HAZIR.

BAZI İŞLER YAPTIRMIŞ. BAK YÜZÜ KADAR ŞIŞMIŞ. KESİNLİKLE KILO ALMIŞ.

VAY BE! BİRİSİ DOLGUDA AŞIRIYA KAÇMIŞ. SONUNDA

HAMİLE!

Eva hepsini okumuştı ve bu hiç bitmemiştı. Hamile olup olmadığına, çocuksuzluğun evliliğini olumsuz etkileyip etkilemediğine, Gideon'un onu aldatıp aldatmadığına ya da mutsuz olup olmadığına, kozmetik prosedürlere aşırı güvenip güvenmediğine duyulan hayranlık... Hangi ameliyatları yaptırdığına dair fikir beyan eden cerrahlar o kadar gülünçtü ki, basının onların saçmalıklarını büyüttüğüne inanamıyordu. Dedikodu siteleri ve magazin gazeteleri sürekli yalanlar yayınlıyordu. Onun ve Gideon'un fotoğrafları her zaman, her yerde, her derginin kapağını süslüyordu. Her kapakta değil ama en azından birkaçında. Hepsi. Zaman. Zaman.

Arka taraftaki her zamanki yerine kayan Eva, aceleyle nefesini bıraktı ve rahmindeki krampları daha da şiddetlendiren mide kaslarını gevşetti. İnsanların kendisi hakkında söylediklerini gerçekten umursamamayı diliyordu ama elbette bu onu etkiliyordu. Ve Gideon'un karısı olarak onu gururlandırmak gibi bir sorumluluk hissediyordu, Gideon'un onu herhangi bir standarda tabi tuttuğundan değil. Onda gerçekten de hiçbir kusur bulmuyordu. Yine de, Gideon'un halkın onu bu şekilde eleştirmesinden nefret ettiğini, bunu anlayamadığını ve durdurmak için kendini çaresiz hissettiğini biliyordu.

Cary'nin hayranlarının arasından sıyrılıp onların standına doğru ilerlemesi için on dakika kadar daha geçmesi gerekti. Eva bir şişe berrak beyaz şarap ve en sevdikleri brunch yemeklerini sipariş etmek için zamandan yararlandı. Sonra kocasına mesaj attı.

Kahvaltı için İrlanda'ya ne pişiriyorsun?

Adam zamanki çabukluğuyla cevap vermeyince şaşırdı, kaşları birbirine çarptı. Umarım kız kardeşiyle çok meşguldür ve işle ilgili beklenmedik bir şey değildir. Gideon holdingini bir satranç ustasının zekâsıyla yönetir, her zaman herkesten düzinelerce hamle önde gider ve oyunun sonunu zaten aklında tutardı. Bir şey onu hazırlıksız yakaladığında, bu öngörülemez ve önemli ölçekte bir sorundu.

"Hey, bebeğim!" Cary kabinin onun tarafına doğru eğildi ve koltuğa oturmadan önce şakağına hızlı bir öpücük kondurdu. Son derece yakışıklı bir adamdı, parlak samur saçları kendi tercih ettiği tarzda kesilmişti: yanlardan ve enseden kesilmiş, tepede daha uzun ve ustaca karıştırılmıştı. Dikkatsiz bir şekilde zarıftı.

sade siyah bisiklet yaka tişört, taba rengi özel dikim pantolon ve konyak mokasen ayakkabı.

Megawatt gülümsemesi sempatik bir pişmanlığa dönüşmeden önce bir kalp atışı boyunca onu inceledi. "Takıyor musun?"

"Tanrım, Cary!" diye itiraz etti. Eva hayal kırıklığı içinde inleyerek telefonunu çantasına geri soktu. "Bu kadar açık mı?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Sadece çenen patladığında ve vardiyalı bir elbise giydiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Yüzün de biraz şişmiş."

"Harika." *Bir yudum daha* aldı ve başını salladı, yüzüne serum sürerken kocasının arkasından gelip tüm *ciddiyetiyle*, "*Gün geçtikçe nasıl daha da güzelleşiyorsun, beni şaşırtıyorsun*" dediğini hatırladı. "Sen ise her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun. Dışarıdaki onca insanın arasından geçebildiğine inanamıyorum."

Çoğu erkek model hiçbir zaman bilinmezlikten çıkamazken, Gideon Cross'un yörüngesine girmesiyle bir gecede magazin gündemine oturmuştu.

"Ben yapmadım." Zümrüt gözlerindeki ışıltılı yaramazlık Cary Taylor'ın alametifarikasıydı. "Senin adına yalvardım ve onlara bu hafta sonu Trey'in evlat edinme kampanyasına gelirlerse benimle fotoğraf çektirebileceklerini, hediye alabileceklerini ve belki de benimki kadar harika ama kuyruklu yeni bir en iyi arkadaşına sahip söyledim!"

İçinden bir kahkaha patladı ve kafasının içinde dolaşan tüm saçmalıkları kırdı "Kimse bir durumu senden daha iyi lehine çeviremez."

"Acele etmeliyim. Bunu bana sen öğrettin." Sessiz bir kadeh kaldırarak şarap kadehini ona doğru eğdi. "Ve dünyadaki hayvanları kurtarmak isteyen bir kocam var - ya da en azından Greater Five Boroughs'dakileri. Bu konuda ona yardımcı olmak için yapabileceğim her şey onu mutlu eder, bu da beni mutlu eder."

"Evlilik böyle yürür," diye kabul etti, gülümsemesi onu bu kadar mutlu ve sağlıklı görmekten duyduğu sevinci yansıtıyordu.

Cary, ilk tanıştığı asık suratlı, kendine zarar veren genç kızla ilgili anılarını bambaşka bir insanmış gibi gösteren bir canlılık yayıyordu. Bir zamanlar çoğu insan Cary'nin

İkisi de başarısızlığa mahkumdu -işte, aşkta ve hayatta- birbirlerini ayakta tutmayı ve yıllarca süren yoğun ve acı verici terapiyi bozabilecek zorlu noktalardan birbirlerini sürüklemeyi başarmışlardı. Birlikte, kendilerini iyileştirmeye yardımcı olan ruh eşlerini bulmuşlardı, ancak şimdi her ikisinin de eşleri olsa da, hala sadece birbirleriyle paylaştıkları şeyler vardı. En iyi arkadaşlığın doğası buydu; hiçbir şey onun yerini tutamazdı.

"İkiniz de Cuma günkü maskeli baloya geliyor musunuz?" diye sordu, koşucu yemeklerini önlerine koyarken arkasına yaslandı. Gülümseyerek teşekkür etti.

"Bunu kaçırmazdım." Cary peçetesini gösterişli bir şekilde açıp kucığına örttü. "Trey'i smokin içinde görme ya da smokinini çıkarma fırsatını asla kaçırmayacağımı biliyorsun."

Güldü, vücudu her geçen an daha da rahatlıyordu. "Hâlâ senin kadar yüksek teklifler alabilecek bir bekâr bulamadık."

Her yıl sonbaharda düzenledikleri maskeli balo ve bekârlığa veda müzayedesini, Gideon'un savunuculuk, sığınma evleri ve yasal destek yoluyla diğer cinsel istismar mağdurlarına yardım etmek için kurduğu Crossroads Vakfı için yılın en büyük bağış toplama etkinliğiydi. Çocukluk travmalarıyla ilgili kişisel deneyimleri yalnızca birbirleri, terapistleri ve seçkin aile üyeleri tarafından bilinse de, vakfın çalışmaları basında geniş yer buluyor ve her boyuttaki etkinlikleri her zaman kapalı gişe oynuyordu.

"Üzgün olduğumu söyledim," dedi Cary lokmalar arasında, "ama evli olmaktan o kadar mutluyum ki bu konuda samimi görünemiyorum. Biliyor musun, bunu bir bekârlığa veda müzayedesine çevirebilir ve İrlanda'yı oraya koyabilirsin. Fort Knox seviyesinde teklifler getirir ve muhtemelen randevuları sırasında kazanan teklif sahibinden daha fazlasını koparabilir."

Çatalını pişmiş yumurta ve sosisin üzerinde gezdirirken homurdandı. "Sanki Gideon bunu yapar da. Ona göre onun yaşındaki her erkek sizin kadar ahlaksız. Açık artırmanın ne kadar yüksek olacağını düşünürsek, kazanan teklif sahibinin muhtemelen Richard'ın olacağını söyledim ama bu fikir de hoşuna gitmedi. Ve gerçekten, açık artırmayı sunmayı üstlendiğinden beri, hiç bu kadar eğlenceli , bu yüzden onu kaybetmek istemem."

"Adamın o kızı Parker'ın stüdyosunda minderde dövüşürken hiç görmedi mi?" Başını salladı. "Onun iki katı büyüklükteki adamlara taş çıkarttığını gördüm."

"Aslında bu iyi bir fikir." Bunu zihnine not etti. "Kızın orada olacağını bildiğim bir ara onu da yanımda getirmeliyim. Yine de bence onun fiziksel olarak kendini savunabilmesinden çok kötü seçimlerinden endişe duyuyor. Dürüst olmak gerekirse ben de aynı şey için endişeleniyorum."

Ve olağanüstü çekiciliği bir kadının sağduyusunu alt üst eden Ireland'ın yeni aşkı ciddiye alınması gereken bir tehditti. Eva içgüdülerine güveniyordu. Angus'u bilgi avına çıkarıp çıkarmama konusunda ciddi ciddi düşünüyordu ama Gideon'a yaşattığı zor zamanlardan sonra kendini ikiye bölünmüş hissediyordu.

Angus çocukluğundan beri kocasının yanındaydı ve şu anda babasının yaptığı gibi hem şoförlük hem de güvenlik hizmeti veriyordu. Kurnaz İskoçyalı yıllar önce günlük güvenlikten üst düzey soruşturmalara geçiş yapmıştı. Emekliliğin ona göre olmadığını söylemişti ve hem Gideon hem de o, ihtiyaç duyulduğunda onun yanında olduğu için minnettardı. Özellikle de Angus'un ağzını sıkı tutmasını istediğinde ona güvenmesini takdir ediyordu, Gideon'dan sadece iyi nedenlerle bir şey saklayacağını biliyordu.

"Bir başka düşünce de," diye devam etti Cary, aceleyle yutkunarak, "bunu bekârlığa veda müzayedesinden 'Sıcak Öğle Yemeği'ne çevirmek ve erkeğinizi de işin içine katmak olabilir. Kamyonlar dolusu para toplar. Gideon Cross'a büyük fikirlerini sunma şansı için kaç kişinin teklif vereceğini bir düşünün. Elbette, umutlu bir hanımefendi parasını verip kalbini kırabilir, ama bu aynı zamanda harika bir fikri olan bir girişimci de olabilir."

"Cary!" Geniş, sevinçli gözlerle ona baktı, düşünceleri hızla akıyordu. "Bu dahice. Etkinlik sırasında sohbet sırasında biraz alay edebilir ve ilk tepkinin ne olduğunu görebiliriz. Gerçekten yeni bir şeyler düşünmeliyiz. Başladığımızda aralarından seçim yapabileceğimiz pek çok ateşli bekârımız vardı ama artık çoğu piyasadan çekildi."

Cebini karıştırırken "Zaman değişiyor!" diye şarkı söyledi. Telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. Sonra da ona uzattı.

Aldı ve adamın sunduğu resme baktı. Vücudunu garip bir ürperti kapladı, buna karşılık yüzünde ani bir sıcaklık belirdi. İçinin derinliklerinde, çok karanlık olduğu için bakmaktan kaçındığı bir yerde şiddetli bir geri tepme vardı. Çok acımasız. Çok çirkin.

"Neden bana hamilelik testi gösteriyorsun?" diye sorarken sesi titriyordu.

Kahkahası güneş kadar parlak ve mutluydu. "Trey ve ben hamileyiz!"

Düşünceleri tutarsızlık içinde dağıldı. "Ha?"

"Taşıyıcı annemiz bebeğimizi doğuruyor, şapşal."

Tüm oda eğildi. Ona bakarken gözleri büyüdü, duyguları ayaklandı. Aklından milyonlarca düşünce ve kelime geçip ağzını doldurdu ama ses veremedi. Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı.

"En çılgın, en harika şey değil mi?" Arkasına yaslandı, gülümsüyordu. "Sonunda sana söyleyebildiğim için çok rahatladım. Trey *umutlu* olduğumuzu bile kimseye söylemek istemiyordu. Kadınların hamilelik haberlerini birkaç hafta kendilerine sakladıklarını, bizim de öyle yapmamız gerektiğini söyledi." Kahkahası harikulade bir zevkle doluydu. "Her neyse. Mutlu koca, mutlu tombul."

Eva'nın eli o kadar kötü titriyordu ki, telefonu yere koymaya çalışırken düşürdü. Ani gümbürtü zaten sarsılmış olan sinirlerini allak bullak etti. Dudaklarını geniş, sulu bir gülümsemeye dönüştürmeyi nasıl başardığı ise tam bir mucizeydi. "Senin için çok heyecanlıyım, Cary. İkinci için de çok heyecanlıyım. Tebrik ederim! Bana her şeyi anlatmalısın."

Telefonunu geri alan Cary tekrar kaydırmaya başladı. "Aslında not tuttum, böylece hiçbir şeyi atlamamış oluyorum." Durakladı, gülümsemesiyle birlikte mutluluğu da azaldı. "Tatiana'ya henüz söylemedim. Bu konuşmayı nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Dr. Travis'i aramalısın." Sakinleşmek için derinlere indi. "Ama ona nişanlandığınızı söylerken nasıl davrandığınızı tekrar etmeye değer. Sadece onu ara, ciddi bir şey konuşacağınızı söyle - böylece zihinsel olarak hazırlıklı olur - ve sonra evine git ve ona bunu düşünmesi için zaman ver."

"Evet, şey..." Omuzları çöktü. "Bu, benden sperm donörü olmamı istemesinden önceydi ve ben onu reddettim. O zamandan beri aramız çok garip."

Eva öne doğru eğilerek elini onun elinin üzerine koydu. "Kocanla bir aile kurmak senin hakkın. Onu ve duygularını düşünmekle kibarlık ettin ama onun -ya da kimsenin- neşeni çalmasına izin vermedin."

Ben bile. Ve bu endişeye sahip olmak onu öldürüyordu. Mutsuzluğu sevdiklerinin mutluluğunu lekeleyen bir insan olma düşüncesine katlanamıyordu.

"Şu ana kadar her şey nasıl?" diye sordu garsonları masalarına uğradığında. "İçkiler nasıl gidiyor?"

Eva ona baktığında gülümsemesinin kenarlarının nasıl sıkılaştığını gördü ve yüzünün çok fazla şeyi açığa vurduğunu anladı. "Bir şişe şampanyaya ihtiyacımız var!" diye çok yüksek sesle telaffuz etti. "Kutlama yapıyoruz!"

"Bu harika!" Rahatlamış görünüyordu. "Ben şarap menüsünü getireyim."

İreland kapı zilinin yankılanmasıyla dondu kaldı, vücudu kaskatı kesildi.

Ronan'ın alnı onunkine yaslanmış, gözleri sıkıca kapanmıştı. İri vücudu gergin ve titriyordu, aniden kısıtlanmasına karşı savaşıyordu.

Yoksa titreyen o muydu?

"*Maudit!*" diye hırladı.

Ne anlama geldiğini anlamak için adamın ettiği laneti bilmesine gerek yoktu. Bacaklarını adamın belinden çözerek ayrılmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. Kanı o kadar sıcaktı ki ateşi çıktığını hissetti ve nabızı dört nala atıyordu. Soluk soluğa nefesleri birbirine karışıyor, ikisi de kontrol ve terk etme arasındaki uçurumda geziniyordu.

Kapı zili tekrar çaldı ve sinirleri sonuna kadar gerilmiş bir halde sarsıldı.

Eva mıydı?

Eğer Gideon'sa Tanrı ikisine de yardım etsin.

Dışarıda her kim varsa görmezden gelmeyi düşündü. Ama eğer gelen erkek kardeşi ya da yengesiyse, evde olduğunu biliyorlardı. Kullandıkları aile konum paylaşma uygulaması ona ihanet edebilirdi.

Ronan onu yere bırakıp kendisinden uzaklaştırdı, yüzü kızarmış ve gözleri kömür gibi kararmıştı. "Cuma gecesi gelen adam olduğundan mı endişeleniyorsun? Alt kattaki masada hâlâ onun adı yazıyor mu?"

Ireland şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak onun ne dediğini anlamaya çalıştı. "Graham'daki adam mı? Hayır, o hiçbir zaman kalıcı listede yer almadı." Titreyen ellerini önce saçlarında, sonra da giysilerinde gezdirdi. "Ve eğer buraya gelirse onu mahvederim."

Bir kahkaha attı ve iki elini saçlarında gezdirdi. "Tabii ki yaparsın."

Onunla ne halt edecekti ki? Eva'nın ortaya çıkması o kadar da kötü olmazdı ama Gideon ikisine de şöyle bir bakar ve dalga geçtiklerini görürdü. Ağabeyini tanıyan biri olarak, sorgulama hemen başladı. Hatta ilk tanıştıklarında Alina'yı bile sorguya çekmişti, her ne kadar çekici ve yönetmenin hoşuna gitse de.

"Bir dakikaya ihtiyacım olacak," dedi Ronan kapı çalmaya başlarken.

O da bu fırsatı değerlendirdi. "Şuradaki kapıdan odama girebilirsin. Banyom arka tarafta. Sütyenimi de yanına alır mısın lütfen? Yatağımın üzerine bırak."

Kaşlarını kaldırdı, sonra öne uzanıp çenesini kavradı, parmakları hafifçe nabzının üzerinde durdu. "İyi misin, *canım*?"

Elini onun elinin üzerine koyan Ireland, kendini sadece ona odaklanmaya ve ona içten bir gülümseme vermeye zorladı. "Evet. Hayal kırıklığına uğradım. Belki biraz da sinirli. Ama seninle mutluyum."

"Tamam." Dudaklarını onun alnına bastırdı, sonra uzaklaştı, yatak odasına girmeden önce sütyenini yakaladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Tanrıya şükür orada da kendine çeki düzen vermiş ve yatağını hazırlamıştı. Çıplak, terli ve tatmin olmuş bir şekilde orada son bulacaklarını umuyordu.

Aceleyle kapıya yöneldi, parlak bir gülümseme takındı ve bir hamleyle kapıyı açtı. "Bu güzel Pazar gününde bu acele de ne- Aman Tanrım, Alina!" diye bağırdı, rahatlamış bir şekilde kollarını iki yana açtı ve

Neşe. En iyi arkadaşına sıkıca, muhtemelen fazla sıkıca sarıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Alina güldü ve sarmaş dolaş bir şekilde birbirlerine sarıldılar. "Daha erken bir uçuş yakaladım. Bu kadar sıcak bir karşılamayı hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama *merhaba!*"

Ireland onun kulağına fısıldadı, "Bir adamım var ve senin Gideon ya da Eva olabileceğini düşündüm."

"Ah." Alina geri çekildi ve eğlenen kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. Yeşil kaşmirden şık ve rahat bir salon takımı olan Alina, kısa bir süre önce transatlantik bir uçuş geçirdiği için zinde görünüyordu. Birinci sınıfın konforuna rağmen kuru uçak havası çoğu insana zarar verirdi. "Yani onları görmediğin için beni gördüğün için olduğundan daha mutlusun. Anladım."

"Her ikisinin eşit bir karışımı, sana söz veriyorum." Ireland kapıyı kapattı ve mutlu bir iç çekti. "Ronan'la tanışacağın için de çok heyecanlıyım. Tanıdığım ve güvendiğim birinin bana neyi kaçırdığımı söylemesine ihtiyacım var çünkü o benim için fazla mükemmel."

Alina alaycı bir tavırla, "Hayır," dedi.

"Zevkimin berbat olduğunu düşünüyorsun ama-"

"Berbat bir zevkin olduğunu *biliyorum*. Örnek olarak Gideon Cross varken bu nasıl mümkün olabilir-"

Yatak odasının kapısı arkasından açılırken, "Bana Liz de," diye tısladı ısrarla, "İrlanda değil."

"Ne?" Alina kaşlarını çattı, sonra bakışlarını kaldırdı ve gözleri büyüdü. Yüzü aniden huşu ve şaşkınlığa benzer bir şeyle yumuşadı.

Ireland topuğunun üzerinde döndü, uzun saçları bir pelerin gibi etrafında dönüyordu. "Ve işte orada! Ronan, bu benim en iyi arkadaşım ve suç ortağım Alina Rurik. Alina, bu Ronan Boudreaux!"

Ronan onu selamlamak için yaklaştı, her santimi Güneyli bir beyefendiydi, ancak onun havasını karıştırmak mümkün değildi. Doğası gereği çok şehvetli ve dünyevi biriydi, bir kadına yatakta aklını nasıl başından alacağını tam olarak bildiğini söyleyen bir duruşu vardı.

"Alina, beklenmedik bir zevk."

En iyi arkadaşının bu hafif ses tonuyla gözlerinin kamaşmasını izledi.

"Ah, merhaba." Alina aradaki mesafeyi kapatmasını bekleyememiş gibi elini sıkmak için öne doğru uzandı. "Sizi gördüğüme sevindim. *Tanıştığımızı* memnun oldum."

Gülümsemi ve Ireland bunu karnında hissetti. Alina da aynı kaynayan tepkiyi hissetmiş miydi? Yoksa onun cazibesine karşı benzersiz bir şekilde duyarlı mıydı?

"Ben dışarı çıkayım da siz ikiniz arayı kapatın," diyerek onun yerine geçti ve rahat bir aşinalıkla elini tuttu.

Adam kapıya doğru bir adım attığında, kadın onu geri çekti. "Gitmek zorunda değilsin!"

"Bölmek istememiştim!" Alina itiraz etti. "Yarına kadar bir araya gelmememiz gerekiyordu. Önce aramalıydım."

"O zaman günleri değiştiririz." Gülümsemesi tüm çekiciliği ve sıcaklığıyla karşısındaydı. Ireland dudak büktü. "Kahvaltı ne olacak?"

"Aç mısın, Alina?" diye sordu. "Yemek yiyebilirim."

"Sorun çözüldü." Ireland'ın elini yumuşak bir şekilde sıktı. "Benim adıma gösterdiğin çabalar için minnettarım *Cher*, ama iptal etmem gereken seyahat planlarım olduğu konusunda anlaşmıştık. Benimle gel. Benim için bir zevkti, Alina. Bir dahaki sefere seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Oh, evet," dedi sırtarak. "Aynen. Yanında getirebileceğin erkek kardeşin ya da yakın kuzenin var mı?"

Ireland, Ronan'ı asansör girişine kadar takip ederken bunu gülerek geçiştirdi. "Uçuşunu iptal mi ediyorsun? Sadece ertelemiyor musun?"

"Bu seni korkutuyor mu?" Çağrı düğmesine bastı, sonra ona döndü ve parmaklarını ayırarak onu kucağına çekti.

"Buradan yeterince hızlı kaçamayan sensin," diye karşı çıktı, ona doğru eğilerek birbirlerine bastırdılar. "Seni korkutuyor muyum?"

Ronan onu dudaklarına doğru hafif bir kıvrımla tuttu. "Öyle olduğunu zaten kabul ettim."

"Alina yakında eve gidip jet lag'ını atmak isteyecektir. Geri gelecek misin? Ya da belki ben gelebilirim?"

Derin kahkahasının gürültüsü meme uçlarını sıkılaştırdı. "Senin tükenmez enerjini tüketmekten zevk alacağım. Bu meydan okuma

senin kadar kışkırtıcı."

"Bu bir cevap değil."

Elini yüzüne götürdü, parmaklarının arkası yanağını okşadı. "Hayır, bugün birbirimizi bir daha görmeyeceğiz." Başparmağını kızın öpücükle şişmiş dudaklarına bastırdı, sonra kıvrımlarını okşayarak itirazını etkili bir şekilde susturdu. "Bu konuda bana güven, *canım*."

Dişleriyle onu ısırđı ve adam acıdan tısladığında gülümsedi. "Yarın akşam yemeği?" diye sordu, onu daha sonra aramayı ve bugün hakkındaki fikrini değiştirmeyi planlasa bile.

"Öğle yemeğine ne dersin? Bunun için vaktin var mı?"

Bakışları daraldı. "Neden birlikte yatma ihtimalinden kaçınmaya çalıştığınızı düşünüyorum?"

Kalçalarını elleriyle kavrayarak onu sikinin uzunluğuna doğru çekti. Adamın uyarılma hissi kızinkini yeniden ateşledi. Utanmadan ona sürtündü.

"Bundan kaçış yok," dedi sert sesi onu heyecanlandırarak. "Sadece önce konuşmamız gereken bazı şeyler var ve uslu durman gerekecek."

"Ne gibi şeyler? Ve evet, öğle yemeğine. Ve akşam yemeğine. İşe gelirken yanımda bir gece çantası getireceğim."

Asansörün geliş sesi duyulduğunda Ronan gülüyordu. Ensesinden kavrayarak üzerine kapandı ve onu öylesine vahşi bir yoğunlukla öptü ki başının döndüğünü hissetti. Dudakları çok sert ama yumuşak, dilinin darbeleri ipeksi ama baskındı. Böylesine basit bir hareketi böylesine erotik hale getirebilmesi kadının dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

Sonra doğruldu, onu bıraktı ve asansöre geri döndü. "İyi günler, dişi kaplan."

Nasıl olup da yere yığılmadığı konusunda kafası karışmıştı. "Ne gibi şeyler?" diye tekrarladı. "Şimdi söyle bana. Akşam yemeğine de çıkıyoruz, değil mi?"

Kapılar kapanırken gördüğü son şey onun göz kırpması oldu. Elini aralarına sokmaya çalıştı ama zamanında yapamadı. Dıştaki pirinç kapılardaki hayal kırıklığına uğramış yansımasını tokatladı. "Lanet olsun."

İreland anında kendini tükenmiş hissetti, Ronan'ın yanında getirdiği tüm enerji tükenmişti. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi ve dairesine dönerek şifresini sayısal kilide yazdı. Vızıldayarak açıldı,

İçeri girdiğinde Alina'yı elinde Blizzard ve mimoza ile kanepede otururken buldu.

"Kutsal seksi canavar!" diye haykırdı en iyi arkadaşı, kanepenin arkasından ona bakmak için dönerek. "Birkaç haftalığına gidiyorum ve sen bir şekilde erkeklerden iyi bir zevk alıyorsun!"

"Vay be, teşekkürler." Ireland flütünü almak için mutfağa gitti.

"Bu adam Gideon Cross'un sıcak şekerlemeli dondurmasının yapış yapış karamelli versiyonu."

"Lütfen," diye inledi Ireland, "Ronan'ın seksapelinin kardeşiminkiyle kıyaslama. İğrenç."

Alina güldü. "Yakala beni. Bana ayrıntı verme. Ve Tanrı aşkına, bana onun yatakta bir maestro olduğunu söyle."

"Keşke bilseydim," diye yakınarak koltuğa yerleşti. "Ne? Ne?"

Ireland içini çekti. "Kemerini bağla, düğün çiçeği. Senin için bir hikayem var."

Alina esnemeye başladığında saat üçe yaklaşıyordu. "Tuvalete gideceğim, sonra da eve döneceğim. Ayakta duracak halim yok."

"Bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım." Ireland atletini ve şortunu giydikten sonra birkaç ECRA+ cilt bakım maskesi getirmiş ve bir şişe şampanyayı bitirirken bir yandan da sevdikleri dizilerin geride bıraktıkları bölümlerini izlemeye koyulmuşlardı.

"Londra'da saat daha akşamın sekizi," diye homurdandı Alina. "Bu kadar yorgun olmamalıyım ama uçmak eskisi gibi değil, ya da bana öyle söylendi. Ben hayatta olduğum sürece bok gibiydi." Ireland'ın yatak odasında gözden kayboldu.

Oturma odasının dışında bir yarım banyo vardı ama kum kabı oradaydı, bu yüzden Alina tuvaletini yaparken Blizzard'ın kapıdaki kedi şeklindeki oyuktan içeri süzülmesinin şokunu yaşamamak için ana banyoyu kullandı.

"Hey!" Alina seslendi. "Bu fotoğrafı ne zaman çektin ve bir kopyasını alabilir miyim?"

"Ha?" Ireland kanepede bağdaş kurduğu yerden kalktı ve odasına gitti.

Alina bir tarafta Ireland'ın dolabına, diğer tarafta da banyoya giden koridorda durdu. Ireland onun arkasında durdu, en iyi arkadaşının omzunun üzerinden kolayca bakabiliyordu çünkü boyu on beş santim daha uzundu. Duvarda en çok değer verdiği şeyleri gösteren çerçeveli fotoğraflar vardı: Alina ile geçmiş geziler, heybetli görünen Blizzard ve kardeşleri ve ebeveynleriyle grup çekimleri.

En yakın arkadaşı, Gideon'la birlikte Vidal partisinde geçen yıl çektikleri bir fotoğrafı gösterdi. "Bu, kardeşinin en iyi fotoğrafı ve sen de resimde olduğuna göre, bunu yatağımın başucuna çerçeveletmem hiç de garip olmaz."

"Oh, dur artık." Başını sallayan Ireland geldiği yoldan geri döndü. O kadar ani durdu ki kendi ayağına takıldı. "Kahretsin. Lanet olsun."

" ama. Zararsız bir çarpışma."

"O değil." Ireland arkasını döndü ve dehşet içinde, ustalıkla tasarlanmış galeri duvarına baktı. Birbiriyle uyumlu altın çerçeveleri mükemmel bir şekilde düzenlemek için bütün bir hafta sonunu harcamıştı, bu da onları tamamen unutmuş olmasını daha da çılgın hale getiriyordu. "Ronan buradaydı. Bunları görmüş olabilir."

"Kahretsin," diye onayladı Alina, burnunu .

Onları görseydi bir şey söylemez miydi? Belki de Alina burada olduğu için söylememiştir. Ama sonra asansörü beklerken bir süre yalnız kalmışlardı. Aceleyle gitmesinin nedeni onu son derece tanıdık Gideon Cross'la birlikte görmek ? Onları kardeş olarak tanırdı. Herkes tanırdı.

"Ona kim olduğunu gerçekten söylemen gerekiyor," dedi Alina. "Onun bunu yapmasını beklemektense senin söylemen daha iyi. Ona söylememek için anlaşılabilir bir nedenin var. Eminim bunu anlayacaktır."

"Bilemiyorum. Sadece birkaç gündür takılıyor olsaydık sorun olmayabilirdi ama birbirimize karşı pek çok kişisel konuda dürüst olduk. Bana duyduğu güvenin karşılıksız kaldığını düşünebilir. Oh, Tanrım. Muhtemelen konuşmak istediği şey bu. Ve akşam yemeğini kabul etmedi." Gözlerini kapatarak inledi. "Şimdiden her şeyi berbat ettim."

"Eminim onları görmemiştir," güvence verdi Alina. "Gördüyse bile bundan hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Sadece onu ara ve söyle."

Önce konuşmamız gereken bazı şeyler var.

Endişelenmemeyi söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Ireland'ın Ronan'ın telefonunu araması yine telesekretere düşmüştü. İlk seferinde sadece "Tag, sen osun" demişti. İkincisinde, "Sadece seksi sesini duymak istedim." demişti.

Bu kez içini çekti ve kurşunu ısırıldı. "Hey, sen. Bu son arayışım, söz veriyorum. Cuma akşamı siyah kravatlı bir davetim var ve senin de bana eşlik etmeni umuyordum. Şeffaflık adına, tüm ailemin de orada olacağını bilmelisin, ama yüzlerce kişinin katılacağı, oyunların, açık artırmaların ve eğlencenin olacağı bir parti, yani eğleniriz. Her neyse, iyimser olacağım ve senin adını da davetli listesine ekleyeceğim. Eğer unutursam, yarın tartışacağımız konulardan birinin bu olduğunu hatırlat. İyi geceler yakışıklı. Tatlı rüyalar."

Aramayı sonlandırdı ve telefonuna sarıldı, endişeli ve biraz da korkmuştu. Ronan ondan kaçıyor muydu? Daha önce hiç telefonlarına çıkmamış ya da mesajlarına cevap vermemişti. Ve doğrudan sesli mesaja yönlendirilmesi ya telefonunun kapalı olduğu ya da bunu kasıtlı olarak yaptığı anlamına geliyordu. Birini hayaletle çevirecek biri gibi görünmüyordu. Olaylara çok doğrudan yaklaşıyordu.

İnleyerek gözlerini kapattı ve başını kanepenin arkasına Lisedeyken bir dangalağa aşık olduğundan beri, yıllardır bir erkek için kendini kaybetmemişti. İçinde titreşen bir alarm Vidal Otel'e gitmek için bir taksiye atlamak istemesine neden oldu. Belki de Jazzie's'de kendisi gibi büyülenmiş kadınlardan oluşan bir dinleyici kitlesinin gözlerini kamaştırıyordu. Onu tekrar çalarken görmeyi, tekrar şarkı söylerken dinlemeyi ve evet... onun sert vücudunu tekrar kendininkine yapışmış olarak hissetmeyi çok isterdi.

"Ugh." Yapması gereken şey, bu korkunç huzursuzluk ve yetersizlik duygularını, onun yerine hayalet gibi dolaşmak için bir işaret olarak kabul etmektir. Yapabilirdi

Eğer kim olduğunu bilmiyorsa, onu hayatından tamamen çıkarabilirdi. Kapıcılar ona Elizabeth Duffy adında bir sakin olmadığını söyleyebilirdi ve aksini kanıtlamak için onları asla geçemezdi. Koridordaki fotoğrafları görmemiş olsaydı onu başka nerede arayacağını da bilemezdi. Ve New Yorklu olmadığı için, ona ulaşamadığında eninde sonunda, hatta belki de hemen gitmek zorunda kalacaktı.

Onun numarasını engelleyip silecek ve sonunda bu aptalca sevdadan kurtulacaktı.

Elindeki telefon çaldı ve o kadar heyecanlanmıştı ki yere düşürdü. Telefonu almak için çabalarken, umutsuzluk çukurlarından umudun doruklarına fırladı, ancak ekranda annesinin yüzünü gördüğünde acı verici bir hayal kırıklığına uğradı.

Çaresiz bir iç çekişle, "Selam anne," diye cevap verdi.

Elizabeth Vidal onu "Selam, geri döndün," diye karşıladı. "Umarım eğlenceli bir geceyi bölmüyordur."

"Hayır, bu gece Blizzard'la takılacağım."

"Bu muhteşem yaratık nasıl? Lütfen büyüdüğünü söylemeyin."

İreland güldü, bu da onun gerginliğini biraz azalttı. "O artık büyüdü, yani hayır. Olabileceği kadar kocaman."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Biraz daha büyüseydi bir eve taşınmak zorunda kalacaktınız. Dinle, seni tutmak istemem ama seninle bazı şeyleri gözden geçirmemiz . Yarın öğle yemeği için bir araya gelebilir miyiz?"

Başka şeyler mi? Burnu kırıştı.

"Uh... Planlarım var." En azından hâlâ planları olduğunu umuyordu. Her ne kadar bu ne zaman ve nerede gerçekleşeceğini bilmesede de.

"Bu önemli, İrlanda."

İçini çekti ve gözlerini tavana dikti. Elbette düğün planlaması annesinin acil görevler listesinin en başında yer alacaktı ve o da mümkün olduğunca katılmak istiyordu. "Yarınki programımı çoğunlukla boş tuttum çünkü Alina Londra'dan dönecekti. Ama bugün eve geldi ve ben de sabah uğrayabilirim...? Senin için uygun olur mu? Dokuz diyelim mi?"

"Evet, bu mükemmel. Sonra görüşürüz, sevgilim.

Bye." "Hoşça kal."

Telefonu kapatan Ireland, telefonunu sehpanın üzerine fırlattı. Ireland aynı şeyi yapmakta zorlanırken annesinin kendisine hayran erkekler bulmakta hiç zorlanmaması yarasına tuz biber ekmişti. Annesi için çok heyecanlıydı, buna ş p he yoktu. Sadece Cuma günü erkeklere t v be ettiğini pervasızca ilan eden aynı kadın olmayı diliyordu. Ne yazık ki, bugün olduğu kadın aptalca bir  zlem duyuyordu.

Ve bundan ho lanmadı. Hem de .

Gideon karısının mini bir simidin üzerine krem peynir sürmesini izledi ve bir şeylerin ters gittiğini anladı. Bir gün önce de böyle düşünmüştü ama Eva çikolatalar ve ısıtma yastığıyla canlanmıştı - yıllar içinde karısı regl olduğunda kendini daha az işe yaramaz hissetmesine yardımcı olacak birkaç strateji edinmişti - ve bu endişeyi bir kenara bırakmıştı. Ama yeni bir gündü ve her zaman enerjik olan karısı durgun ve dikkati dağınıktı.

Kiraz kırmızısı geniş paçalı bir pantolon ve krem rengi ipekten bol kolsuz bir tunik giymişti. Bir zamanlar ona yıldönümü hediyesi olarak verdiği yakut küpeler, sarı saçlarının telleri arasından ona göz kırpyordu. Ve bu sabah onun sikiinin etrafına sardığı dolgun, gür dudaklar şimdi parlak kırmızı rujla kayganlaştırılmıştı.

Arkasından yaklaşan Gideon kollarını onun beline doladı ve şaşkınlıkla hafifçe sıçradığını hissetti. Gideon onu nadiren ürkütürdü; Gideon onun varlığına ne kadar uyumluysa o da Gideon'un varlığına o kadar uyumluydu. İkisi de içgüdüsel olarak, birbirlerinin bir odaya girdiğini ya da çıktığını görür görmez anlıyordu.

Eğer onun düşüncelerinin bir şeylere karıştığına dair bir kanıtı ihtiyacı varsa, şimdi bunu elde etmişti.

Başının tepesine bir öpücük kondurdu ve onun tanıdık sevgili kokusunu içine çekti. Kadının yakınlığı onu hemen sakinleştirdi, zihnindeki gürültü ve endişeyi susturdu. Kız ona doğru eğildiğinde, adam

içten içe derin bir memnuniyetle iç çektiler. Hizalandıkları sürece hayatın karşılıklarına çıkardığı her şeyin üstesinden gelebilirlerdi.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Lucky ön patileriyle oxfords'unun üzerine uzanırken onun şakağını okşadı. "Cary'yle yediğin öğle yemeğinde ortaya çıkan bir şey mi?"

"Bunu nasıl yaptığın çok esrarengiz," diye mırıldandı şikayet eder gibi bir sesle.

"Sen de bana aynısını yapıyorsun," diye hatırlattı. "Sonra da ne olduğunu bulana kadar Lucky'nin elinde kabadayı sopası varmış gibi endişeleniyorsun. Biz böyle çalışırız."

"Biliyorum. Sadece şu anda söyleyecek sözüm yok." Eva başını çevirerek yanağını onunkine bastırdı ve şimdilik bu kadarla kalmasını umdu.

Ama tabii ki . "Cary için endişeleniyor musun?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Harika gidiyor." Ölçülü bir şekilde nefes alıp veriyor, hazır olmadığı bir konuda konuşmaya zorlanmanın verdiği rahatsızlıkla mücadele ediyordu. Aceleyle konuştu. "İlk çocuklarını bekliyorlar. Aslında belki de tek çocukları. Başkaları da olacak mı bilmiyorum ama bir tanesi yolda."

"Bu heyecan verici. Ona tebriklerimi iletirim."

Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. "Maskeli balo hakkında harika fikirleri vardı. Ne yapabileceğimize bakmak için onları ekiple birlikte gözden geçireceğim."

Gideon kendini tuttu. "Bu iki farklı şeyden hangisinde sorun var?"

"Bir sorun olduğunu söylemedim. Sadece aklımda çok şey var. Bugün Pazartesi ve kafamda çözmem gereken bir haftalık iş var."

"Satır aralarını okuyabiliyorum." Yüzünü ona dönmesi için onu zorladı, ellerini kaldırarak saçlarını nefes kesici yüzünden geriye doğru taradı. Yıllar boyunca onu uzun uzun incelemişti: kaşlarının kıvrımı, geniş gri gözlerinin simetrisi, burnunun şekli ve dudaklarının dolgunluğu. Annesine benzemesiyle tanınıyordu ama onda babasını da görüyordu. "Birkaç yıldır maskeli balolarla haşır neşir olduğuna göre, en yakın arkadaşının bebek sahibi olmasının benimle paylaşman gereken düşünceleri düşünmene neden olduğunu söyleyebilirim."

Eva yorgun bir şekilde omuz silkerek ellerini adamın açık ceketinin içine soktu ve onu belinden tuttu, dokunuşunun sıcaklığı yelek ve gömleğinden tenine ulaşana kadar biraz zaman aldı. "Büyük düşünceler düşünmenin ve büyük açıklamalar yapmanın, regl dönemimde aşırı duygusal olmadığım zamana kadar beklemesi gerektiğini öğrendim."

"O zaman küçük bir ipucuna ne dersin?" Onun burnunun ucunu öptü.

Uzun bir süre sessiz kaldı, kravat iğnesine baktı, sonra "Aralarında rahim olmayan bir çift benden önce hamile kaldı. Bunda biraz ironi var."

Gideon onun sesindeki titremeyi duydu ve kalp atışları hızlandı. "Kulağa daha çok hayal kırıklığı gibi geliyor."

Teknik olarak karısının her gün her dakika mutlu olmasının imkânsız olduğunu bilse de, bu onun öncelikli hedefiydi. Mutlu olmasının tek nedeni o olduğu için bu adil görünüyordu. Ondan önce de memnundu, hatta tatminkârdı, ama o olana kadar mutluluğun gerçekleşmediğini biliyordu.

"Ayrı durumlar söz konusu elbette," diye mırıldandı, gereksiz yere yeleşinin düğmeleriyle oynarken. "Kimse onları tehdit etmiyor."

Kıpırdamadan durdu. "Biri seni tehdit mi ediyor?"

Eva ona kuşkuyla baktı. "Gideon... hadi ama. O mektupları almaya başladığımızdan beri hiçbir şey normale dönmedi."

Boğuk sesindeki suçlama ve kızgınlık karışımını yanlış anlamak mümkün değildi. Ellerini kalçalarından bileklerine götürdü ve sıkı bir baskıyla kavradı. Gözlerinin kararmasını ve dudaklarının aralanmasını izledi, odağı ona daralmıştı.

"Artık yeni bir normalimiz var," dedi adam, kızın yüz ifadesindeki her nüansa dikkat ederek. "Eğer bu seni daha az güvende hissettiriyorsa, daha önce bir şeyler söylemeliydin."

Kaşlarını çattı. "Bunu egonla ilgili hale getirme."

Bir öfke parıltısı cevabına buzbir hava kattı. "Bir söyle." "Özür dilerim." Gözleri sıkıca kapandı. "Öyle demek istemedim."

"Oh, sanırım yaptın."

"Argh!" Uzaklaşmaya çalıştı. "Sana bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim ve şimdi kavga ediyoruz, ki bu yapmak istediğim son şey."

Hem de hiç. Ama sadece zorlaman gerekiyordu."

"Görünüşe göre öyle, çünkü bana anlatmadığın çok şey var." Gideon onun ellerini göğsüne doğru çekti ve avuçlarını kendisine doğru bastırdı, bileklerini hafif ama kırılmaz bir şekilde kavramıştı. Kızın kendisinden uzaklaşmaya çalışmasına katlanamıyordu, çünkü bunu sadece kızgın olduğunda ya da bir şey sakladığında yapıyordu. "Kelimeleri bulmak için daha fazla zamana ihtiyacın var, bu yüzden bu tartışmayı akşam yemeğine kadar erteleyeceğiz. Ama bana şu soruya cevap ver: Seni güvende tutamayacağımı düşünerek herhangi bir karar verdin mi?"

Ruhunun derinliklerini görebilen o iri gri gözleriyle ona baktı ve o da bunu fark etti. Ani bilgi yaralayıcıydı ve içgüdüsel bir kendini savunmayla ondan uzaklaştı.

Eva, kocası fiziksel ve duygusal olarak geri çekilirken bir panik atağı hissetti. Yüz hatlarının üzerine yumuşak bir maske inmişti ve kadın buna dayanamadı. "Gideon, sen-"

"Hayır. Şimdi zamana ihtiyacım var." Dönüp uzaklaştı ve omzunun üzerinden ona sert bir sesle konuştu. "Ben ofisimde olacağım. Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

Onun gidişini izlerken gözleri doldu. Söylemek istediği ve söylemesi gereken çok şey vardı ama her şeyi daha da berbat etmemek için kendine güvenmiyordu.

Ireland'ın telefonuna cevap vermeden önce göz kalemini sürmeyi bitirmesi kahramanca bir çaba gerektirdi. Ronan'ın yüzünün ekranda olduğu gerçeği bunu daha da zorlaştırdı. Kısa bir süre aramayı sesli mesaja bırakmayı düşündü ama bu oynamaya vakti ya da eğilimi olmadığı türden bir oyundu.

"Merhaba yakışıklı," diye soğukkanlılıkla selamladı onu.

"Günaydın, *canım*. Alina ile geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?" "Evet. Eğer yapabilseydim dün gece sana söyledim."

"Ve eğer çok mutlu olurdum."

Aynada göz makyajının simetrisini incelerken bakışları daraldı. İş gününde eyeliner sürmek pek alışıldık bir şey değildi.

ama Ronan'ın hâlâ onu görmeyi planladığına dair bir umut besliyordu. "Gerçekten mi? Seni ne bağladı? Ya da daha doğrusu, seni *kim* bağladı?"

Sesi alçaktan ve eğlenerek geliyordu. "Kıskançlığın yersiz. Beni diğer kadınlar için mahvettin. Artık onları görmüyorum bile; senin yüzünden kör oldum."

Oflayarak gülmesi alaycıydı. "Bir: Ben sadece benim olan şeyleri sahiplenirim. İki: Sen çok çirkin bir çapkının tekisin. Seni ciddiye alamam."

"Sen bir zayıflıksın," dedi kurnazca. "Kendimi inkâr etmekte ustalaştım ve sekse düşkünlüğüm dışında hiçbir kötü alışkanlığım yok ama sana karşı koyamıyorum. Ve seni tanıyorum, dişi kaplan. Benimkini değiştirmeyi aklına koymuştun ve günaha girmekten kaçınmak gerekiyordu."

Ireland yansımasının değişmesini, gözlerinin ve ifadesinin yumuşamasını izledi. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Tamam, bahaneler arasında bu oldukça iyi bir bahane," diye itiraf etti. "Peki, sen ne yaptın?"

"Bütün iyi planlarımı altüst ettim," dedi neşeyle. "Claudette bundan büyük keyif alıyor, ama Jules daha az eğleniyor. Benden beklediği şeyleri yapmama alıştı. Onu biraz sarsmak iyi olabilir. Çok kolay sıkılıyor ve sonra da başını belaya sokuyor."

"İki yaramazlık yapana sahip olamam." Rimelini sürmeye başladı. Neyse ki ECRA+'nın Out All Night serisi makyaj malzemeleri inanılmaz bir kalıcılık gücüne sahipti çünkü kulağa altın tanrıyla bütün gece birlikte olacakmış gibi geliyordu. Sadece bu düşünce bile onu o kadar heyecanlandırdı ki ayakları yere vurmaya başladı. "Gerçi bir keresinde biri bana kötü olmanın güvenli olmaktan çok daha eğlenceli olduğunu söylemişti."

"Kulağa kötü bir etki gibi geliyor."

"Umarım öyledir!" Gülümsemesi o kadar genişti ki, görüntüsü onu utandırdı.

Ronan'ın kahkahası onu sıcak bir okşayış gibi sardı. "Öğle yemeği için ne zaman müsait olursun?"

"Duruma göre değişir." "Değişir mi?"

"Eğer akşam yemeğini de birlikte yiyeceksek. Eğer öyleyse, on bir buçuktan sonra herhangi bir saatte boşum. Değilse, beşten sonra herhangi bir zaman daha iyi olur."

Adamın neşeli sesi de en az konuşması kadar kulaklarına müzik gibi geliyordu. " zellikle yemek yemek istediğin bir yer var mı?"

"Bir düşüneyim. Sana bazı fikirler mesaj atarım."

"*C'est bon.*"

Ireland daha fazla dayanamayana kadar dilini tuttu. "Dün gece seni özledim. Bu aptalca, biliyorum. Ama berbattı. Hoşuma ."

Hattın diğer ucu uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra adamın i  çektiğini duydu. "Daha iyi bir adam özür dilerdi, ama ben dilemeyeceğim çünkü yalnız acı çekmediğim için mutluyum. Nasıl bir adam olduğumu gördünüz mü?"

"Dürüst biri mi? azından, umarım beni oyalamıyorsundur. Seninle seks yapmak istediğim konusunda ne kadar açık davrandığımı düşünürsek, buna gerek yok. Bu zalimlik olur."

"*Cher...*" Sert bir şekilde nefes verdi. "Mesajını bekliyor olacağım. Seni bekliyor olacağım."

Vedalaştılar ve Ireland makyaj masasının taburesinde uzun süre oturup Blizzard'ın kral boy yatağının üzerinde çaprazlama yayıldığı yere baktı. Düşünceleri dönüp dolaşıp sürekli Ronan'a geri dönüyordu. "O gerçek olamaz. Altın kalpli, bacakları üzerinde seks yapan biriyle tesadüfen karşılaşmak imkânsız. Birincisi, böyle bir adam yok. İkincisi, gerçekten mükemmel olan tek erkek sensin, değil mi Bliz?"

Blizzard gürledi ve inanılmaz uzunluğuna kadar gerildi.

Yatağının başucundaki saate bakan Ireland telaşla ayağa fırladı. "Oh, lanet olsun. Geç kaldım. Gitmem gerek."

Beş dakikadan kısa bir süre içinde, siyah Birkin'ini bir kolunun üzerine asmış ve diğer eline de altın rengi bir gece çantası almış olarak kapıdan çıkmıştı. Asansörle aşağı inerken bir araç çağırdı. Anne ve babası boşandıktan sonra, annesi eski Dutchess County'deki evlerinden Gramercy Park'taki bir apartman dairesine taşındı. Babası ise Christopher ve ailesinin yanına, Yukarı Batı Yakası'na taşındı. Boşanmanın bir parçası olarak muhteşem bir kahverengi taş satın alan annesi dışında hepsi Cross Industries'e ait binalarda yaşıyordu.

Sabah trafiğinde beş millik yolu kat etmek otuz dakikadan biraz fazla sürdü ve Ireland'a yapılacaklar listesini ve haftalık hatırlatıcıları gözden geçirmek için zaman kazandırdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında, Christopher'ı arayıp Vidal ve babasının şirketin özel hisselerinden daha fazla pay almak için yapabileceği hamleler hakkında konuşmak istediğini hatırladı.

Bu kez telefonuna hatırlatıcı koyarak öğleden sonra öğle yemeği ile akşam yemeği arasına ayarladı. Ama sonunda oraya vardığında buralardaysa onunla ofiste konuşmaya çalışacaktı. Çalışanların çoğu bütün gün ofisteyken, o ve Christopher sık sık şehrin dört bir yanına koşturuyordu.

Annesinin evine vardığında, kapıda sıcak ve güçlü bir kucaklamayla karşılandı.

"Unuttun mu diye merak etmeye başlamıştım," dedi Elizabeth omzunun üzerinden, hâlâ onu sıkıyordu. "Oh, seni görmek ne güzel!"

Ireland sırtıttı ve ona aynı sertlikte sarıldı. Kendisi topuklu ayakkabı, Elizabeth ise babet giydiği için kucaklaştıklarında boyu biraz daha uzundu ama gözlerinin renginden saçlarının düzgün uzunluğuna kadar görünüşleri neredeyse aynıydı. Annesi başlangıçta saçlarının beyazlamasına direnmişti ama saçlar simsiyahken gümüşle savaşmak çok zaman alıyordu. Şimdi, saç çizgisinin etrafında parlak beyaz çizgiler ve her tarafa dağılmış cicili bicili saçları vardı; kuaföre yakışır doğal bir model.

"Beni iki haftada bir görmüyormuş gibi davranıyorsun," diye alay etti Ireland. "Bu asla yeterli olmuyor." Elizabeth geri çekilerek onu inceledi ve saçlarını kulaklarının arkasına taradı. "Önünde büyük bir gün olmalı. bak sana."

"Büyük bir *randevu*," diye düzeltti, annesinin aynı koyu ametist tonundaki ipek pantolonun üzerine giydiği omzu açık kazağa hayranlıkla bakıyordu.

"Gerçekten mi?"

Elizabeth'in yüzündeki şaşkınlık o kadar belirgindi ki Ireland güldü. "Erkeklerle vakit geçiriyorum, biliyorsun. Yirmi dokuz yaşında bir bakire değilim."

"Tabii ki öyle düşünmedim." Kapıyı kapatıp kilitleyen Elizabeth, kızını oturma odasına kadar takip etti ve Ireland'ın taşıdığı küçük spor çantasına dikkat etti. "Bu bir hedef randevusu mu?"

"Ha? Oh, hayır."

Elizabeth daha fazla bilgi bekledi ve hiçbir şey gelmeyince ilgisi keskinleşti. "Bana ondan bahsetmeyecek misin?"

"Henüz değil." Ireland çantalarını boz kahverengi koltuklardan birine bıraktı ve mutfığa geçti. Annesi evi krem, altın ve robin's egg mavisinin Paris tonlarında dekore etmişti; bu onu gururlandıran ve misafirleri rahatlatan bir paletti. Havaya narenciye ve şakayık kokuları yayılmıştı, hafif bir kahve kokusu da ağzını sulandırıyordu.

Dolaptan bir kupa alan Ireland, kupayı kahve makinesinin musluğunun altına koydu ve bir mocha latte seçti. "Bir şey ister misin?" diye sordu, yükselen buhar ve öğütülen çekirdek sesleri havayı doldururken.

"Şu çok kafeinliyim." Elizabeth adadaki bar taburelerinden birine yerleşti. "Randevun hakkında neden bu kadar ketum davranıyorsun? Tanıdığım biri mi?"

"Hayır. Sadece bu gece birlikte geçireceğimiz ilk gece. Sabah her şey farklı görünebilir ve o zaman onun hakkında konuşmak tartışmalı olur."

Annesinin kaşları kalktı. "Seni yatakta hayal kırıklığına uğratacağından mı korkuyorsun? Eğer öyleyse, onu deneme sürüşüne bile çıkarma."

"Hayır. Tanrım, hayır, bu hiçbir şekilde endişe verici değil. Onu gördüğüm anda cinsel dürtülerim tavan yapıyor. Gülümsemesi o kadar kötü ki neredeyse orgazmik." Ireland utangaç bir şekilde omuz silkti. "Birine karşı hiç bu kadar ateşli olmamıştım ve belki de bu tür bir ateş çabuk söner."

"Hmm..."

"Belki de o kaşıntıyı unutmak için kaşıdığımız konusunda hemfikir olarak uyanacağız. O zaman sadece bir kez birlikte tango yapmış tanıdıklar olacağız."

Ve bir yanı da bu kararı umuyordu. Vahşi, yakıcı bir gecenin ardından onunki kadar yumuşak ve sıcak bir veda. Artık özlem, umut ya da endişe yoktu.

"Ama Cuma günkü randevum o olabilir," diye temkinli bir şekilde itiraf etti Ireland, bu olasılık konusunda iyimser olmayı reddederek. "Eğer öyleyse, onunla tanışacaksın."

"O zamana kadar meraktan öleceğim."

Ama Elizabeth meraktan da öteydi. Gideon da nişanlı olduğu ve biriyle evlendiği iki kadın dışında aileye romantik bir ilgi göstermemiştir. Elizabeth Corinne'i seviyordu ama Eva ile ilişkisinin sıcaklığı daha soğuktu. İrlanda'nın Christopher'ı örnek alması ve kalıcı bir ilişki kurmadan önce partnerinin aileye uyum sağladığından emin olması için dua ediyordu. Ya da duruma göre yarı kalıcı.

Ireland topuklarını tekmeledi ve öne doğru eğilerek dirseklerini adaya dayadı. "Peki... büyük günün için ne düşünüyorsun?"

"Oh, hayır. Henüz düğün planlaması yapmıyoruz. Önce ağabeyinin evlilik sözleşmesi için pazarlık yapması gerekiyor." Elizabeth umursamaz bir el salladı. "Gideon bunu sonuçlandırmadan Daniel'in beni bir *oldubitti* olarak görmesine *izin* veremem."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpan Ireland yavaşça doğruldu. "Anne, eğer herhangi bir endişen varsa, yapmamalısın."

"Elbette endişeler var. Parasını düzgün yönetemeyen varlıklı erkekleri bulma konusunda olağanüstü bir yeteneğim var. Sürekli dibe vurup yeniden başlamak için çok yaşıyım."

Annesinin önceki evliliklerinde neler yaşadığını bilen Ireland, bu kadar alaycı olmasına neden olan geçmiş koşullardan pişmanlık duysa da, onun gücüne ve kararlılığına hayranlık duyuyordu. "Daniel'i seviyor musun?"

"Başka türlü onunla evlenmezdim. O da bana tapıyor. Aşık olmak hiçbir zaman benim sorunum olmadı."

Ireland hızlı ve rahatlamış bir gülümseme sundu. "En önemli şey de bu."

"Keşke bu doğru olsaydı, ama benden ve düğünden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bunun için daha çok zamanımız var. Ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor."

Kafası karışan Ireland kaşlarını çattı. "Ne yapacağım *ben*?"

Elizabeth'in duruşu düzeldi ve ses tonuna çelik gibi bir ifade yerleşti. "Kötü haber vermekten nefret ederim ama önceden uyarılmış olan önceden uyarılmış demektir. Baban, Gideon'un Vidal'e verdiği yeni başlangıcı heba etti."

İrlanda'yı bir ürperti kapladı; sonra haberin tamamen beklenmedik olmadığını hemen fark etti. Bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini biliyordu, bunu kabul etmemiş olsa bile. "Ne biliyorsun?"

"Her şey," dedi Elizabeth kesin bir ifadeyle. "Gideon'un babasından çok önemli bir ders aldım: her zaman mali durumdan haberdar olmak. Bu yüzden babanla evlendiğimde her şeye erişebildiğimden emin oldum. Vidal'in başı ilk belaya girdiğinde Gideon'u ne zaman getireceğimi de bu sayede bildim; hızlı bir müdahalenin gerekli olduğunu gördüm."

Ani mide bulantısıyla mücadele eden Ireland, "Burada ne kadar kötü bir durumdan bahsediyoruz?" diye sordu.

"Köpekbalkıklarının sudaki kanın kokusunu almasına yetecek kadar. Baban kayıt stüdyolarını geliştirmek için kredi aldı ve temerrüde düşmek üzere. Belirli seviyelerde sermaye ve likit nakit bulundurması gerekiyordu ve her ikisi için de eşiğin altına düştü."

"Ne kadar?"

"Çok fazla. Bunu yapmamalıydı."

Ireland irkildi. Son teknoloji ürünü yeni stüdyolarına hayran kalmış ama maliyetini hiç düşünmemişti. Babası, bağımsız olan genç ve taze sanatçıları çekmek için modernleşmenin gerekli olduğunda ısrar ediyordu. *Bir plak şirketiyle anlaşmanın avantajlarını sunmalıyız.*

"Peki..." diye başladı, "çocuklar ne yapmamız gerektiğini düşünüyor? Planları nedir?"

"Onlara söylemedim."

"Ne? Ne demek istiyorsun...?" Şaşkınlıkla annesine baktı. "Neden olmasın?"

"Gideon daha önce de günü kurtardı. Ondan bunu tekrar yapmasını istemeyeceğim. İstemek istiyorsanız, . Baban daha önce şirketi batırdığında Christopher şirkette aktifti ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunu gençliğine ve deneyimsizliğine verdim, ayrıca o zamanlar Gideon'la arası açıktı. Ama şimdi bunun ikinci kez olmasına izin vermek için hiçbir bahanesi kalmadı."

Ireland gözyaşlarını tutamayarak, "Benim de bilmem gerekmez miydi?" diye sordu.

"Nasıl yapabildin?" Elizabeth'in gözleri buz parçacıkları gibiydi. "Seni de Geoffrey'nin beni tuttuğu kutuda tutuyorlar, kilitli ve güvenli."

tüm kirli para işlerinden mutlu."

"Yine de... Kendi şeridimde kalmayı reddetmem gerekmez miydi?"

"Artık daha iyi bildiğine göre, bunu düzeltebilirsin," dedi Elizabeth sakince. "Hisselerimi satıyorum. Daniel'la evlendiğim için eski kocamın aile şirketinin bir parçası olmak mantıklı değil. Chris'in kötü mali anlayışını yönetmek gibi bir baş ağrısı olmadan yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi."

Ireland'ın nefesi titrekti ve onu kontrolsüzce hıçkırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Kendini pamuk ipliğine bağlıyordu. Kulaklarındaki uğultu düşünmesini ya da zorlaştırıyordu. İyi kalpli, sevgili babasını aramak ve ona ne yapması gerektiğini sormak istedi. Ona yaslanamamak her şeyden daha çok acı veriyordu. "Anlıyorum. Sen... Sen... Sen zaten çok şey yaptın."

"Onları benden satın alacaksın, İrlanda."

Bu ifade onu derinden sarstı. Nefesi hızlı ve çabuk geldi.

Elizabeth'in badem şeklindeki çıplak tırnakları tezgâha hızlı hızlı vuruyordu. "Senin yüzde on hissen var. Benim hisselerimi devraldığında yirmi beş olacak. Christopher'ın da on hisseyle seni desteklemesiyle birlikte çoğunluğa sahip olacaksınız ama güç de sizde olacak."

"Peki ya babamınki?"

"Hisselerini kaybedecek. Onlar kredi için teminattı. Borç verenle bir anlaşma yapamazsanız stüdyodaki tüm yeni ekipmanları da kaybedebilirsiniz. Hızlı hareket etmeniz gerekecek."

Ireland başının ileri geri sallandığını geç de olsa fark etti. Hareketi durdurdu, parmaklarının tezgâhın kenarına dolandığı yer beyazlaştı. "Vidal'i babam olmadan mı işleteceksin? Ben... Bilmiyorum."

Her zaman babasının bir gün şirketten ayrılacağını düşünmüştü çünkü artık işi bitmişti ve başka birinin şirketi geleceğe taşımasına hazırdı. Christopher onun yerine geçecekti ve ne yapmak istediğine o zaman karar verebilecekti. Belki de işin kanında olduğunu fark edecek ve kalacaktı. Ya da belki Alina ile yeni bir şeye başlayacaktı. Daha önce hiç ciddi bir şekilde

Alternatif kariyerler ve aniden gelecek, bilinmeyen ve korkutucu bir boşluk olarak önünde genişçe esnedi.

"İrlanda," dedi annesi ısrarak ve dikkatini tekrar toplamasını sağladı. "Baban ve ağabeyin seni bu pisliğin içine sürüklerken seni düşünmüyorlardı; şimdi de onları düşünemezsin. Vidal'i kendin için istemiyorsan, Tanrı aşkına, paranı ona yatırma! Hisselerini satabilir ve hayatınla ilgili başka bir şey yapabilirsin."

İstemedi Ronan'ı düşündü ve paniği biraz olsun hafifledi. Zaten öğle yemeği sırasında ona gerçekte kim olduğunu söylemeyi planlıyordu ve bunu yaptıktan sonra ondan tavsiye isteyebilirdi. Bu durum onun ilgi alanına giriyordu.

Ama birden bu seçeneğin ne kadar korkutucu olduğunu kavradı. Eğer ona *ihtiyacı* olursa ve ona güvenmek *zorunda* kalırsa Tanrı yardımcısı olsundu; bu adam onun aramalarına cevap vermeyip çekip gidebileceğini kanıtlamıştı. Gideon'a güvenmek daha iyiydi, ona tatsız bir konuda yaklaşmak zorunda kalmaktan içten içe nefret etse bile. Kardeşi tek bir şikâyet sözcüğü bile etmeden bu yükün altına girecekti. Ama annesi haklıydı: bunu yapmak zorunda kalmamalıydı.

"Karar vermen gerekecek," dedi Elizabeth kesin bir ifadeyle. "Hem de hemen. Hisselerimi değersiz hale gelmeden çıkarmak istiyorum."

Bir saatten fazla bir süre sonra, Ireland annesinin evinden ayrılıp kendisini bekleyen servis aracının arkasına geçerken, şokun bir aşamasında olduğunu biliyordu. Yine de, annesiyle her türlü sıradan konuyu uzun uzun tartışmayı başarmışlardı, ancak hiçbirini hatırlayamıyordu. Hiçbir şey hakkında sohbet etmek zihnine kısa bir rahatlama sağlamıştı ama kafasını kuma gömecek zamanı yoktu. Ne yapacakları konusunda bilinçli bir karar vermek için neyle karşı karşıya olduklarını bilmek zorundaydı.

Çantası kalçasında titredi ve sinirleri sonuna kadar gerilmiş bir halde sıçradı. Telefonunu aradı ve gelen aramayı yakalamak için tam zamanında çıkardı. Ronan'ın ve siyah kedisinin fotoğrafı

Ekran, muhtemelen Alina dışında, ona kendini biraz olsun iyi hissettirebilecek tek şeydi.

"Hey," diye cevap verdi nefes nefese. "Özür dilerim. Sana mesaj atmam gerekiyordu. Ben... uh... Bağlandım ve unuttum."

"Sorun nedir?" Ronan sertçe sordu. "Sesin üzgün geliyor."

"Hiçbir şey," diye cevap verdi refleks olarak, sonra kendini tuttu. İnledi. "Her şey. Seni gördüğümde anlatırım. Otelde misin? Seninle orada buluşabilirim ve nereye karar veririz."

"Evet, Vidal'deyim. Buraya ne zaman geleceksin? Seninle aşağıda buluşuruz."

Adının onun sesiyle söylendiğini duymak rahatsız ediciydi. "Şimdi yoldayım. Yolculuğumu paylaşacağım, böylece ne zaman yaklaştığımı bileceksin." Uygulamada birkaç hızlı dokunuşla tam da bunu yaptı.

"*C'est bon.*" Bir an sonra ekledi: "Seni görüyorum."

"*Seni* görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdi duygu dolu bir sesle.

Telefonu kapattılar ve Ireland başını koltuk başlığına yasladı. Amaçsız olmamak garip ve kafa karıştırıcı hissettiriyordu, bu da onun her zaman tam olarak böyle olduğunu fark etmesini sağladı. Her zaman kendisinden bekleneni yapmıştı. Şimdi ise yapması gereken seçimler ve belirlemesi gereken bir yön vardı. Her zaman takip ettiği halde liderlik edebilecek durumda mıydı?

En azından annesi öyle olduğunu düşünüyordu.

Konuşmalarını zihninde yeniden canlandırdı, ne yapacağına karar vermesine yardımcı olabilecek herhangi bir şey için mayın tarlasında bilgi topladı. O ve Christopher konuşmalıydı ama ne zaman? Her zaman Christopher'ın zamanı geldiğinde babalarının rolünü üstleneceğini düşünmüştü ama bunu yapabileceğine de inanıyordu. Öyle değil miydi? Bu konuda babalarına çok mu benziyordu?

Eğer Christopher'a bu işi yürütmesi güvenilemiyorsa, bu işi bir arada tutmak ona mı kalmıştı? Ne zamana kadar? Çocukları devralana kadar mı? Bu neredeyse ömür boyu sürecek bir taahhüt olurdu.

Nefes nefese doğrulan Ireland, el yordamıyla tekrar telefonunu buldu ve annesini hızlıca aradı.

Elizabeth, "Çok çabuk oldu," diye cevap verdi.

"Bana söylediğin şeyi düşünüyordum."

"Güzel. Düşünmelisin."

Ireland trafik ışıklarında yanındaki taksiye baktı, bakışları kısa bir süre için arka koltukta oturan ve telefonla konuşan takım elbiseli iş adamınıninkiyle buluştu. "*Köpekbalıklarının* kan kokusu aldığını söylemişsiniz. Birden fazla kredi mi var?"

Vidal'i kurtarmak *mümkün* müydü? Bir iniltiyi bastırdı.

"Hayır, sadece bir kredi var. Ben diğer hissedarlardan birine atıfta bulunuyordum, onlar da bir şekilde olan bitenden haberdar oldular. Bana cömert bir teklifle yaklaştılar ve ben onlara satmamakta direndikçe daha da cazip hale geldi."

Ireland dimdik oturdu, nabızı çılgınca bir ritme geri döndü. *Babasının çekmecesinde bulunduğu liste ve belgeler...* Mide bulantısı geri döndü. "Kimdi o?"

"McCaffrey Holding. Eğer satmaya karar verirsiniz size onları önerecektim çünkü ödemeye hazırlar."

"Tanrım. Teşekkürler. Gitmem gerek." Telefonu sonra koltukta öne doğru kayd. Şoföre acilen "Uygulamada gideceğim yeri değiştiriyorum," dedi. "İlk gittiğim yerden sadece birkaç blok ötede."

Dikiz aynasından ona baktı. "Sorun değil."

Babasının takvimine baktığını hatırladı. McCaffrey ile buluşacaktı - telefonundan saati kontrol etti- şimdi! Panik boğazını sıkı.

"Beni oraya olabildiğince çabuk götür," dedi boğuk bir sesle, "sana iki kat bahşış veririm."

Geniş bir gülümsemeye dişlerini gösterdi. "."

Ronan Vidal Oteli'nin lobisinde, giriş yoluna bakan tavandan tabana pencerelerin önünde bekliyordu. Sırtı lobiye dönüktü, duruşu herhangi birinin ona yaklaşmasını engelleyecek şekildeydi. Kanı damarlarında sabit ve sıcak bir şekilde dolaşıyordu; son birkaç geceyi hayalini kurarak geçirdiği kadını görme beklentisi şimdi ateş gibi bir noktadaydı.

Arkasındaki gürültü şaşırtıcıydı. Vidal ses sisteminden pompalanan müzik, çoğu otelden daha yüksek bir sese ayarlanmıştı ve rock müziğe ağırlık veriyordu. Çılgın davulların itici ritmi konukları neredeyse bağırmaya zorluyor ve turistler günün ve gecenin her saatinde Times Meydanı'ndan akan dalgalar halinde içeri giriyordu.

Bu onun tercih ettiği bir konaklama şekli değildi, ama Jules geldikleri günden beri odasında sürekli bir yoldaş akışının tadını çıkarmıştı. Claudette, Ronan'ın burayı seçmiş olmasına sadece eğlenmişti. Anlayışlı biriydi. Onu söylemediklerini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Sol eli pantolonunun cebinde, telefonu ise sağ elinin içindeydi. Küçük siyah araba haritadaki otele giden çizgiyi istikrarlı bir şekilde takip ederken ekranı izledi. Varışa on dakika vardı. Sabahın onu beklemekle ne kadar bitmez tükenmez geçtiği düşünülürse, hiç de zaman sayılmazdı. Ama telefondaki sesi gergin ve telaşlıydı ve şimdi endişeleniyordu. Onunla tekrar birlikte olana kadar endişelenmeye devam edecekti.

Ekran sanki hata vermiş gibi yanıp söndü ve birdenbire uygulamadaki varış noktası Vidal değildi. Haritayı incelerken bakışları daraldı ve yeni varış noktasının yürüme mesafesinde olduğunu fark etti. Her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için neredeyse onu arayacaktı ama bunun yerine kendini döner lobi kapılarından geçerken buldu. Bu noktada, sesini duymaktansa onu görmeyi tercih ederdi. Endişesi artık heyecanını bastırıyordu.

"Neyin peşindesin, *canım*?" diye mırıldandı kendi kendine, telefonunu cebine önce uygulamada yeni varış noktasının yaklaşık konumunu not etti.

Times Meydanı'ndan geçen takım elbiseli tek kişi o değildi ama azınlıktaydılar. Turistler devasa dijital reklam panolarına ve kirli Elmo, Kurabiye Canavarı, Barney ve benzeri kostümler giyen sanatçılara aval aval bakarken hem yolları hem de kaldırımları tıkamıştı. Koku rahatsız ediciydi, yerler çöplerle doluydu. Bourbon Caddesi de kötü kokulu ve kirliydi ama en azından mimarisi güzeldi. Times Meydanı her yönden gösterişliydi.

48^{inci} Caddeye ulaştı ve döndü, aradığı kadını siyah bir şehir arabasının arkasından çıkarken gördüğünde adımları hızlandı, saçları onu saran ipeksi bir perdeydi. Siyah kumaştan kısa bir elbise giymişti, bol ve omuz askıları inceydi. Zarif bacakları kilometrelerce uzun ve güçlüydü, baldırları ve uylukları kıvrak kaslarla esniyordu.

Ronan onun elindeki küçük spor çantasını fark etti ve acımasızca gülümseyerek onu yakalamak için hızını artırdı. Ronan trafiğın yoğun olduğu bölgede sürünen arabaların arasından geçerken kadının bakışları Ronan'ın üzerinden ve yanından geçti. Sonra dikkati tekrar ona yöneldi ve gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Ronan!" Ronan ona ulaştığında ona doğru döndü ama Ronan onu yakalayıp ağızını onunkine yaklaştırdığında tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Dudakları temas ettiği anda ona doğru atıldı, boştaki eliyle yakasını kavradı ve onu öyle bir hevesle öptü ki nefesi kesildi.

Sadece kalabalık bir caddede oldukları için geri çekildi. "Nasıl yaptın-" Gözlerinde bir farkındalık belirdi. mavi olanını sadece Karayip sularında görmüştü. "Ah! Özür dilerim. Açıklamak için aramalıyım. Burada çalışıyorum ve acil bir işi halletmem gerekiyor."

Bir eliyle çenesini kavrayarak, onun olağanüstü yüzünün her nüansını, özellikle de o anda kendisine nasıl baktığını hafızasına kaydetti.

Elini kendi eliyle kapattı ve avucunun içine sokuldu. "Burada olmana sevindim. Sana anlatacak çok şeyim var. Beni bekleyebilir misin?"

"Ne kadar sürerse."

Gülümsemesi güneş ışığı gibiydi. Adamın elini tutarak onu arkasına çekti ama adam kapıyı açmak için adımlarını uzattı.

"Hey, Charlie," diye selamladı masanın arkasında ayağa kalkan güvenlik görevlisini. "Ronan'a bir rozet ayarlayabilir misin lütfen?"

"Tabii ki."

Ronan telefonuna iliştirilmiş cüzdanı kaydırarak açtı ve görevliye ehliyetini ve kartvizitini uzattı.

Ona gülümsedi ama gözle görülür bir şekilde endişeli ve huzursuzdu. Geniş, hareketli ağzının köşeleri kısıtılmıştı ve anlamlı gözleri karanlık ve hüznüydü.

Kız ondan uzaklaşmaya çalıştığında elini sıktı. "Birlikte yukarı çıkalım."

"Önemli bir şeye geç kaldım, yoksa beklerdim. Charlie'nin seni içeri alması uzun sürmez." Parmak uçlarına basarak o gür dudaklarını kısa bir öpücükle onunkilere bastırdı. "Bugün sana sürpriz yapacağım. Sadece bana güven, tamam mı?"

"Cher-"

Ama zihninde ondan kilometrelerce uzakta yürüyordu ve artık onu duymuyordu. Çağrı düğmesine bastığında asansörün kapıları anında açıldı, kabin çoktan zemin kata inmişti.

Onu takip etti, tekrar seslendi ama kadın gitmişti. Sertçe nefes vererek vücudunu sıkan gerginliği üzerinden atmaya çalıştı. Kızın parfümünün kokusu burnunda tütüyor, onunla alay ediyordu.

Onu mantığın ötesinde, çıldırtıcı bir açlıkla istiyordu. Ona uygunsuz demişti ama o, bu basit kelimenin ima ettiğinden çok daha büyük bir sorundu. Körü körüne hareket ediyordu, titizlikle hazırladığı tüm planlarını altüst etmişti ve bu seçimi yaptığı için suçluluk duymaması korkunç bir uyarıydı.

"gibi, değil mi?" dedi Charlie'ye.

Gardiyanın gülümsemesi sevecendi. "Hayatı boyunca böyleydi," diye onayladı, yazarken bakışları monitöründeydi. Şeffaf bir kılıf içinde bir rozet verene kadar geçen süre bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. "Bunu her zaman tak. Üçüncü kata çıkın. Resepsiyon sizi nereye gideceğiniz konusunda yönlendirecektir."

"Teşekkürler." Ronan rozeti ceketinin cebine taktı ve merdivenleri koşar adımlarla çıktı. Yorucu efora alışkındı ama yine de kalbi göğsünde küt küt atıyordu. En üst kattaki kapıyı kırdı ve resepsiyonun hemen önünde kayarak durdu.

Ronan tek bir bakışla mekânı değerlendirdi, cam duvarlı konferans salonundaki toplantının dışı kapıları asansörden çıkar çıkmaz tutukladığını fark etti. Tamamen hareketsiz duruyordu, dudakları ayrılmış ve gözleri şaşkın bir kaş çatmanın altında kısılmıştı.

"Cher," diye mırıldandı, ona arkadan temkinli bir şekilde yaklaşıırken.

Başını adamın sesine doğru çevirdi, ama adam onun elini tutarken bakışları konferans masasında oturan üç kişinin üzerinde sabit kaldı.

Arkası asansöre , gümüş rengi kumral bukleleri olan bir adamın karşısında oturan siyah saçlı adam ve kadının dikkatini çekti. Adam, dikkatleri arkasındaki birine kayınca fark etti ve Ronan'la yüzleşmek için koltuğunu çevirdi.

Herkeste bir anlık mutlak bir sessizlik oldu, sonra adamın yüzü alacalı bir öfkeyle buruştu. Sandalyeden fırladı ve cam kapıları iterek resepsiyon alanına girdi.

Ireland, önlerindeki tabloya rağmen onu vücuduyla korumak için yan tarafa geçti.

İnanılmaz.

"Baba!" Çantasını yere bıraktı ve elini kaldırdı, diğer eliyle hâlâ Ronan'ı tutuyordu. "Sakin ol."

"Yoldan çekil, İrlanda!"

Ronan onu alaycı bir bakışla tepeden tırnağa süzdü, yuvarlak pirinç gözlüklerini, buruşuk haki pantolonunu, yeşil hırkasını ve aşınmış mokasenlerini katalogladı. Öfkesine rağmen zararsız görünen bir adamdı ama görünüşü aldatıcı olabilirdi. "Yüzümü biliyorsun, *değil mi?*" diye buz gibi bir gülümsemeyle alay etti.

"Bırak kızımı!"

Resepsiyon görevlisi masasının arkasında duruyordu. "Güvenliği çağırayım mı, Bay Vidal?"

"Evet. Şimdi yap."

"Hey!" Ireland'ın sesi çelik gibi bir ton aldı. "Burada hepimiz yetişkiniz. Oturup bunu mantıklı bir şekilde çözebiliriz."

Ağır çekim gibi hissettiren bir hareketle Ronan'a doğru döndü, önce ona sonra da taktığı rozete baktı. Dudakları sessizce okurken yüzünün rengi soldu: *Ronan McCaffrey*.

Eli onunkinde gevşedi. Tutuyor olmasaydı eli avuçlarından . Pişmanlık keskin bir sızıya dönüştü.

Aniden soğuyan parmaklarını kendi parmaklarının arasında ovuşturarak, sadece onun duyabileceği şekilde alçak sesle konuştu. "Dediğim gibi *canım*, konuşmamız gereken şeyler var."

seven

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Ireland, Christopher ofisinden çıkıp resepsiyon alanına girerken ona baktı. Bir anda zaten boğazına kadar saçmalığa batmış olduğuna karar verdi, çok teşekkürler ve daha fazlası için burada kalmayacaktı.

Asansör arkasından çaldı ve topuklarının üzerinde dönerek, yarım düzine kişilik bir maiyetle asansörden çıkan, dalgalı sarı saçlı ve minicik mavi lateks elbiseli minik pop şarkıcısına sertçe gülümsedi.

"Hey, İrlanda," diye selamladı Chantal onu.

"Hey, süperstar," diye cevap verdi, kadının ellerini yakaladı ve Ireland'ın sırtı tekrar asansöre gelecek şekilde onunla birlikte döndü. "Yakında arayı kapatmalıyız."

Sonra arabaya doğru geri geri yürüdü ve zemin kat için düğmeye bastı.

"İrlanda!" Ronan ve babası hep bir ağızdan havladılar.

reddedip ikincisi için hıçkıra hıçkıra ağlamaya nasıl direndiği onu aşırıyordu.

Kapılar kapanırken Ronan'ın terk edilmiş gece çantasını asansörün dışındaki kattan izledi.

Neler olup bittiğini henüz anlayamadığı çok şey vardı ama hızla öğreniyordu. Darbeler

Annesiyle konuşması, Ronan'ı Vidal'in dışında sokakta görmesi, Jules ve Claudette'i McCaffrey'de babasıyla buluşurken bulması ve babasının yapabileceğini hiç düşünmediği öfkesi. O kadar yumuşak huylu ve doğuştan yufka yürekli bir adamdı ki, sesini o kadar nadir yükseltirdi ki, bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordu.

Ve Ronan. Ronan *McCaffrey*. Mavi Glen ekoseli bir blazer ceket, beyaz bir elbise gömleği, düz mavi kravat ve lacivert pantolon giymişti, iş tarzı belirgin bir şekilde Güneyli ve klasik olarak zarifti. Onunla ilgili her şeye bayıldığı gibi buna da delicesine bayılmıştı.

Göğsünde keskin bir acı çiçek açıp yayılıyordu.

Nasıl? *Neden?*

Lobiye çıktı ve Charlie'nin yanından geçerken ona el salladı, sokağa çıkarken adımlarını uzattı. Gideceği yeri iki kez düşünmedi ve Times Meydanı'na doğru ilerleyen yayaların arasına daldı.

Ronan asansörden çıkan grubun kendisiyle Chris Vidal Sr. arasına girmesi için bir kalp atışı bekledi, sonra topuğunun üzerinde döndü ve merdiven boşluğunun kapısını çarparak elinde Ireland'ın çantasıyla hızla aşağı indi. Arkasından bağırışlar geliyordu. İki Vidal'den mi yoksa kendi kardeşlerinden mi geldiği pek önemli değildi. Onu endişelendiren, taşlar yerine oturmaya başladığında Ireland'ın yüzündeki ifadeydi.

Erkeklerden uzak durmaya yemin etmiş ama ona bir şans vermiş olan bu vahşi dişi kaplan şimdi yaralanmıştı ve her ne kadar bundan babası sorumlu olsa da Ronan da suçun bir kısmını üstlenmek zorundaydı. Bu ifşa anının yakın olduğunu, kendisine bir kurtuluş şansı bırakabilecek kalıcı bir etki bırakmak için sadece birkaç saati olduğunu biliyordu.

Özür dileyerek rozetini Charlie'ye fırlatan Ronan, 48^{inci} Cadde'ye daldı ve bir o yana bir bu bakarak aramaya başladı. Spotting

İrlanda 7^(inci) Cadde'ye doğru ilerlerken, peşindeki alışveriş çantası yüklü turistlerin akıntısındaki küçük bir boşluktan atladı.

"Bekle bir dakika!" Kadının arkasından yaklaşarak hızını yavaşlattı ve onun kedi gibi adımlarına ayak uydurdu.

Başını ona doğru çevirdi ve Cuma gecesi bardaki adamı parçaladığında yüzünde gördüğü aynı buz gibi ifadeyi gördü.

Derin kesmiş.

Ve yavaşlamadı, sonsuz bacakları zarif, kedi zarafetiyle çaprazlama ilerliyordu. Onun yanında ileri doğru yürümek için döndü, ancak ayak uydurmak için yaya selinin arasından geçmek zorunda kalmaya devam etti, spor çantasını göğsüne doğru tuttu, böylece onu aşağı sürüklemedi.

"O da neydi öyle?" diye sordu öfkeyle. "Bunu *bana* soramazsın."

Ona ters bir bakış fırlattı. "'Lizzie', 'İrlanda'dan ayrı bir kişilik mi? Çünkü Cuma günü tanıştığım kadın kavga etmek için şımarıkça geldi ve bundan çok keyif aldı."

O kadar ani durdu ki arkasından gelen kadın neredeyse sırtına çarpacaktı. "Durum böyleyken sana bağırmaya başlamam gerektiğini mi düşünüyorsun? Mazoşist misiniz *Bay McCaffrey*? Aynı anda birden fazla insanın size bağırmasının heyecan için mi aile şirketlerini hedef alıyorsunuz?"

"*Bana* bağırarak *mi*?!" Onunla yüzleşmek için hareket etti ve onu yaya trafiğinin akışının dışında bir tarafa çağırdı. "Buradaki kötü adam baban."

"Babamı tanı mıyorsun."

Gülümsemesi gergin ve soğuktu. "Onu senden daha iyi . Neden onunla yüzleşmedin?"

"Ailemle nasıl başa çıktığım seni ."

"Seni susturmak için ne yaptılar?" diye tersledi. "Onlar işin içindeyken tamamen farklı bir insansın."

Güzel gözleri kısıldı. "Sen de *beni* tanı mıyorsun."

Önce bisiklet yoluna indi, sonra da etrafından dolanarak kaldırımdaki aceleci adımlarına devam etti. Ronan içinden küfretti ve onu takip etmek için döndü, sonra aniden durdu, ayağı takıldı ve şok geçirerek hareketsiz kaldı.

Baktığı her yerde İrlanda vardı, görebildiği her binanın üzerinde boy boy İrlanda yazıları vardı.

Ve tamamen çıplaktı.

Bronz bir arka plan üzerinde, çıplak stilettolarıyla bir ileri bir geri kasılarak yürürken, kalça hizasındaki saçları sert bir esinti ve uzman bir CGI tarafından çıplak vücuduna stratejik bir şekilde dağıtıldı. Kollarını havaya kaldırarak ve bir dansçı gibi dönerek zarif bir şekilde hareket etti, söğüt gibi vücudu güçlü ve seksiydi.

Bu bir vücut losyonu reklamıydı, diye kavradı beyaz bir ihtiyaç seli içinde, kızın zarifçe çömelip onu izleyen herkese bir öpücük kondurmasını izledi. Ve temsil ettiği şirket bir devralma düzenlediğinden beri, İrlanda'nın katları Times Meydanı'nın dijital reklam panolarında hep birlikte dolaşıyordu, hayran takipçilerinin gözlerini kamaştırmak için gücünü kullanan bir seks tanrıçası.

Ronan şaşkınlığını üzerinden attı ve sokakta hareketsiz duran, İrlanda'nın baştan çıkarıcı bir güven ve zevkle hareket etmesini izleyen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Ama bunu ereksiyon halinde yapan tek kişi o olsa iyi ederdi.

"Pour l'amour de dieu," diye homurdandı, sikini pantolonunun içinde ayarladıktan sonra bisiklet şeridine adım attı ve ereksiyon halindeyken ve etrafta aval aval bakan insanlar varken onu olabildiğince hızlı bir şekilde kovalamaya başladı. Tanrı onu tanıyan ve ona yaklaşan herkesin yardımcısı olsun...

Bir bisikletin ziline aceleyle çalması, bir kurye bisikletli vızır vızır geçmeden hemen önce kaldırırma geri atlaması için onu uyardı.

İrlanda otele doğru gidiyordu. Ronan'ın dudakları onun yeri anladığında acımasız bir rahatlamayla kıvrıldı. Onu omzuna atıp oraya sürüklemek davasına yardımcı ama söylenmesi gerekeni söylemek için gerekirse bunu yapmaya razı olmuştu. Kız döner kapılardan lobiye doğru dönerken ona yetişti. Diğer tarafta durdu, onun da kendisine katılmasını bekledi.

Onu.

"Yürümeyi unuttun mu?" diye sordu tek kaşını kaldırıp kollarını kavuşturarak.

"Yapma." Onu dirseğinden yakaladı ve diğer eliyle çantasını kavrayarak asansörlere doğru itti. "Eğer çıplaksan, bakıyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim."

"Çıplak mı?" Kaşlarını çatı. Bir sonraki asansör kabini için bekleyen insan kalabalığının arkasında durdular. Ona doğru eğilerek, "Elbisem transparan mı?" diye fısıldadı.

Adam ona seviyeli bir bakış attı. "Kendini Times Meydanı'nda tur atıp losyon satarken görmedin mi?"

Gözleri ve ağzı kocaman açıldı. "Bunu unutmuşum! Nasıl çıktı? İyi görünüyor muydu?"

Zihni onun görkemli bedeninin neşeli, saldırgan bir cinsellikle hareket ettiği anıyı tekrar canlandırırken dişleri sıkıldı. Kanı yeniden ısındı ve hırladı, "*Tamam mı?* Hayır. Yakınından bile geçmiyor. Aslında her bir santiminin ne kadar mükemmel olduğunu karşılayacak bir kelime yok."

Ireland'ın ağzı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra bakışlarını ondan kat numaralarının değişmesini izlemeye kaydır. Önlerindeki yaşlı kadın başını çevirdi ve Ronan'a onaylayan bir baş selamı verdi.

Üçüncü asansör kabinine binebildiler ve Ronan Ireland'ı önüne çekti, kolunu onun beline doladı. Başını çevirerek ona sert bir bakış fırlattı ama o sadece şakağına sokuldu ve teninin kokusuyla harmanlanmış parfümünün kokusunu içine çekerek onu soludu. Gözlerini kapattığında, artık tıka basa dolu bir asansör kabininin arka köşesine sıkışmış değildi, sadece yoğun bir şekilde arzuladığı kadına sarılıyordu. Omuzlarındaki gerginlik katlanılabilecek kadar hafiflemişti. İlk kez tıka basa dolu bir asansöre nefret etmeden binmişti.

Onun katında durduklarında, bir elini ona doğru uzattı ve onu kendisiyle birlikte dışarı çıkardı. Ama serbest kaldıklarında onu savdı. "Çantamı ben taşıyabilirim," dedi.

"Biliyorum." Elini uzatarak onu önünde yürümesi için yönlendirdi. "5100."

Ireland'ın omurgasından aşağı garip bir ürperti yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Oda numaram hakkında neden yalan söyleyeyim, *cher?*" Ronan üç yatak odalı süitin çift kapısının kilidini açmak için telefonunu çıkardı.

Odaya girdiğinde neyle karşılaşacağını çok iyi biliyordu çünkü bu özel süiti kendisi tasarlamıştı. Babası ve erkek kardeşi de Gideon'un amiral gemisi tesis için istediği markalaşma hissinin bir parçası olarak süitler tasarlamıştı. Her birinin kendine özgü bir tarzı vardı.

Babası Vidal ofislerinin 70'lerdeki stilini takip ederken Christopher da 80'ler temasıyla anılarını tazeliyor. Ireland nostaljiden farklı bir duygu uyandırmak istemişti.

Hoşgörü istemişti.

Böylece, görkemli kumaşlar ve aşırı doldurulmuş mobilyalarla dolu, çok tanıdık, geniş bir alana adım attı. Pencereleler, aynı renkteki kadife perdelerle çerçevelenmiş safir tüllerle kaplıydı. Gündüz ya da gece fark etmeksizin, tavandaki stratejik ortam aydınlatması sayesinde odalar alaca karanlığa bürünmüştü.

Süit, sevdiği ve kendi evinde uygulayamadığı her şeyin bir karışımıydı. Büyük, beyaz, uzun tüylü bir kedi koyu renk kumaşların üzerine mi tüy döküyor? Hayır, teşekkürler. Ve ailesinin uğradıklarında kendilerini rahat hissetmelerini istiyordu.

Ronan doğası gereği seksi olan süiti beğenmiş miydi? Onun burada yaşayıp uyuduğunu düşünmek içini ısıtıyordu.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu çantasını bir sandalyeye bırakıp takım elbisesinin ceketini silkerken. Bara doğru giderken kravatının çözdü ve gömleğinin üst düğmesini açtı. "Su, soda, meyve suyu? Daha sert bir şey?"

Ireland Birkin'ini gece çantasının yanına bıraktı ve ardından gümüş kadife kanepenin kalın minderlerine uzandı. Ayakkabılarını tekmeleyerek bacaklarını sıkıştırdı ve kolunu kanepenin arkasına doladı. "Varsa köpüklü su. Cuma günü tanıştığımızda kim olduğumu biliyor muydun?"

Püsküllü gri ipek barın arkasındaki mini buzdolabına eğilerek doğruldu, mavi bir cam şişenin kapağını açtı ve bir hobnail içki bardağı kaptıktan sonra boğucu bir cinsel zarafetle ona doğru yürüdü. Ona sinsi sinsi dolaşan, gevşek bacaklı ve boş zamanlarında bile heybetli bir aslanı hatırlatıyordu. "Evet."

"Ama yine de gibi davrandın."

"Rol yapıp yapmadığından emin değildim." Onun için doldurdu, şişeyi ve bardağı sehpanın üzerine bıraktı ve sonra onun karşısındaki uyumlu kanepeye yerleşti. Aşağı uzanarak seksi timsah derisi çizmelerinin fermuarını açtı. Çoraplarını da çıkardı, böylece yalınayak kalmıştı ve onları kanepenin altına sokmadan önce botların şaftlarının üzerine örttü.

Bu kadar basit bir hareket bu kadar samimi hissettirmemeli.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, zihnini doğru yolda kalmaya zorlayarak.

Ronan arkasına yaslanarak dizlerinin arasını açtı ve düğmelerini açıp kollarını sıvamaya başladı. "Tesadüflere ya da rastlantılara inanmam. Benimle aynı yerdeydin ve çok öfkeliydin, bunun bir tasarımı olduğunu düşünmek zorundaydım."

Adamın bacaklarının arasındaki büyük şişkinliğe bakmamalıydı. Bunu yaparken kesinlikle artan bir ağrı hissetmemeliydi. Kuruyan dudaklarını yalayan Ireland bakışlarını yukarı doğru zorladı ve onun da bilmiş bir eğlenceyle kendisine baktığını gördü. Boğazını temizledi. "Bilgisiz olduğumu ne zaman fark ettin?"

"Cumartesi öğleden sonra, bir planın olmadığına inanmaya başladım." "O kadar uzun sürmesine imkân yok," diye itiraz etti. Birlikte olmuşlardı

Cumartesi sabahının erken saatlerine kadar Valentin ve Genevieve'in yemeklerinin ve arkadaşlığının tadını çıkardılar.

"Diğer Vidal yatırımcılarını satın almak bir gecede gerçekleşmedi. Neler olduğunu bilmiyor olman düşünülemezdi. Ayrıca bana sahte bir isim verdin, kariyerin hakkında muğlak konuştun, bana müdahaleci sorular sordun, ailenle bazı çatışmalar yaşadığını öne sürdün ve beni aktif olarak baştan çıkardın. Ne yap-"

"Değildim!" Ancak itiraz gözlem, canını yakan gözlem değildi.

Yarım gülümsemesi bariz bir meydan okumaydı. Kravatını çekiştirmeyi bitirdi ve kolçağın üzerine fırlattı, tüm vücudu onunla birlikte gerginlikten sıyrılıyor gibiydi. Kibarlığını kendinden emin bir rahatlıkla takınıyordu ama gerçek şu ki bu onu boğuyordu.

"*Beni* baştan çıkarıyordun," diye karşı çıktı, parmakları kanepenin arkasına vuruyordu.

"Evet, öyleyim." Kız küstüğünde gülümsedi. "Vidal'le olan durum ortaya çıkmadan önce sana kim olduğumu göstermek için çok kısıtlı bir zamanım olduğunu biliyordum."

"Ve bu konuda ve adın hakkında dürüst olmanın daha iyi bir taktik olduğunu düşünmedin mi?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim."

Uzun bir süre onu inceledi, erkeksi vücudunun aleni davetini katalogladı. Kolu kolçağın üzerine sarkmış, parmak uçları metalik kadifede kanallar açıyordu. Sağ eli kalçasının üstünde, kasıklarına yakın duruyordu. Ve karizması... Onu öylesine karşı konulmaz bir şekilde cezbediyordu ki, her şeye rağmen ona gitmemek, üzerine çıkmamak ve pervasızca istediği şeyi almamak için çaba sarf ediyordu.

Titizlikle tasarladığı alanda evinde gibi görünüyordu ve şehvetli dekor onu tamamlıyor, onu daha da günahkâr bir şekilde çekici kılıyordu - yarattığı şehvet cennetinin kralı.

"Kendimi koruyordum," dedi sonunda. "Beni ben olduğum için sevmeni istedim."

"Seviyorum. Hem de çok." Bakışları sıcaktan hararete doğru kaydı. "Ve benim motivasyonum da aynıydı."

"Hmm." Gözlerini kaçırdı, hâlâ bildikleriyle hissettiklerini aynı hizaya getirmeye çalışıyordu. "Öyleyse neden beni yatağa götürüp bu şekilde kazanmıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

Ireland dudaklarını bükerek koltuktan kalktı ve yalınayak en yakın pencereye doğru yürüdü. "Beni yalan bahanelerle yatağa götürmediğin için sana puan mı vermem gerekiyor?"

"Evet, lanet olsun." Sesindeki değişim onun da ayağa kalktığını ve ardından onu takip ettiğini gösterdi. "Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey ve bunu hafife alarak söylemiyorum."

Sıkı bir gülümseme ve kısılmış gözlerle ona baktı. "Ama bunu kendin için yaptın Ronan. Aldatmacanın ortaya çıktığı anda yiğitlik iddiasında bulunmak için. Beni bir Boudreaux ya da McCaffrey olarak siksen ne fark eder? Ya da bana şimdi sahip olmakla dün sahip olmak arasında?"

"Hangisinin bana yarın ve ertesi gün için en büyük olasılığı sağlayacağını değerlendirdim. Ve gerektiği kadar sürünmeye hazırım." Kadının önünde durdu ve elini uzattı. "Ronan McCaffrey Boudreaux."

Kısa bir tereddütten sonra, aralarındaki cinsel çekimden hâlâ ne kadar etkilendiğine hayret ederek tanıştırılmayı kabul etti. Bir ilişki herhangi bir dereceye kadar yana kaydığında ilgisini hemen kaybetmeye alışkındı. Ama teni bir anda

Ronan'inkine dokundu, dudakları keskin bir hava akımıyla ayrıldı, parmakları ani elektrik dalgalanmasına karşı istemsizce büküldü.

"Ireland Elizabeth Vidal," dedi, sesi ihanet edercesine boğuktu.

Elini kaldırarak parmak eklemlerini öptü. Doğrulduğunda gri gözleri fırtınalıydı. Ve dikkatliydi.

Elini geri çekti ve bir sonraki adımlara karar vermenin kendisine bağlı olduğunu bilerek onun etrafında yürüdü. Vidal'e dönmeleri ve bu karmaşayı çözmeleri için ısrar etmeli miydi? Babasından ve belki Christopher'dan, hatta belki de Gideon'dan cevapsız aramalar olduğunu bilmek için telefonuna bakmasına gerek yoktu, eğer onu kavgaya sürüklemeyi seçtilerse.

Onun yapmasındansa onların yapması daha iyi.

Elleri iki yanında yumruk oldu. Geri dönmenin gerçekten bir anlamı yoktu. Nihayetinde bu krizden çıkmanın yolunu bulmak ona ve Ronan'a kalmıştı.

Oturma odasını geçerken etrafına bakındı, her iki yanda ikinci ve üçüncü yatak odalarına açılan iki kapalı kapıya dikkat etti. Ana süitin çift kapılı girişi ardına kadar açıktı ve oraya gitti, eşikte duraklamak niyetindeydi ama Ronan'ın kokusu onu daha da içeri çekti. Onun kendisini takip ettiğini hissetti, aralarındaki o tarifsiz çekimi hissetti.

Önünde, vizyonunu gerçekleştirmek için özel olarak yapılmış devasa yuvarlak yatak duruyordu. Yatağın kenarlarına yaslanmış hilal şeklindeki komodinlerle desteklenmiş kıvrımlı bir yatak başı vardı. Canlı safir renginde dantelli ipek bir örtü, yükseltilmiş bir kürsünün tepesinde toplanmıştı. Yukarıda, tavanda, yatakla eşit büyüklükte bir ayna asılıydı.

Ronan arkasından yaklaştı, sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı ama dokunacak kadar değil. Onun yakınlığı içinde alçak ve derin bir titreme yarattı, bu yüzden uzaklaştı. Kürsünün kenarına ulaşan Ireland döndü ve elleri pantolonunun ceplerinde, pervaza rahatça yaslanmış olan adama baktı. Rahat duruşu yanıltıcıydı. Muhteşem yüzünde, saldırmadan önce zamanını kollayan aç bir yırtıcının gergin ve odaklanmış bakışı vardı.

Kısa basamakları tırmandı. Yatak odasına sadece çöküşünü kendine hatırlatmak için mi gelmişti, yoksa onu buraya getirmesinin nedeni

Onun için içini kemiren özlem dayanılmaz hale mi gelmişti?

Bu soruya cevap vermeden önce keten elbisesinin eteğinden tutarak başının üzerinden çekti. Adamın sert nefesini duydu, ardından bakışlarının yakıcı sıcaklığını üzerinde hissetti.

Ama hareket etmedi.

Başparmaklarını külotunun narin dantellerinin altından geçirip bacaklarından aşağı iterken onun imrenen bakışlarını üzerinde tuttu. Özgürce adım atarak tekrar çırılçıplak adamın karşısına çıktı.

Kollarını iki yana açarak, "Artık hava ile fırçalanmıyorum," diye mırıldandı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Çılginca," diye düzeltti, pantolonunun üzerinden ereksiyonunun şişkinliğini kavramak ve okşamak için hareket etti. "Buraya gerçekten geleceğimize pek inanmıyordum."

"Gitmemi ister misin?" diye takıldı, içindeki kaosu maskelemek umuduyla dünyevi olmaya çalışıyordu.

"Boşalmanı istiyorum," dedi huysuzca. "Dilimin, parmaklarımın, sikimin etrafında. Seni sıkıp bitirene kadar."

Meme uçları sert noktalar halinde gerildi. "O zaman bakmayı kes ve elbiselerini çıkar. Seni görmeme izin ver."

Günahkâr ağzı, delici odağını yumuşatmayan bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bedenimi kendi bedenini tatmin etmek için kullanmak istersen, hizmetindeyim. Her zaman. Her yerde. Şu an hariç, o zaman buraya gelip almanız gerekecek."

"Neden? Ben burada yatağın yanındayım."

"Ve sahip olduğum azıcık kısıtlama için çok fazla cazip. Gel de hızını ayarla, tatlım."

İreland alt dudağını ısırdı ve zaten çok az uyguladığı ihtiyatı rüzgâra bıraktı. Kısa basamakları indi ve aralarındaki mesafeyi kapattı, görsel etki için topuklu ayakkabılarını giymiş olmayı diledi. Adamın önünde durduğunda, uzun boyunun yanında ufak tefek olmanın verdiği alışılmadık hissin tadını çıkarmak için bir an durdu. Stilettoları olmadan adamın yakasıyla göz hizasındaydı. Adamın bronzlaşmış, güçlü boğazının kendisine verdiği tepkiyi ele veren sert bir yutkunmaya çalışmasını izledi.

İki elini adamın göğsüne koyarak, vücudunun sıcaklığını ve gücünü, kalbinin yüksek atışını adamın kumaşından hissetti.

gömleğini. Parmakları esnedi ve neredeyse hiç esneme payı bulamadı. Parmak uçlarına kalkarak burnunu adamın boynunun kıvrımına bastırdı. Adam onun ağırlığının ani baskısını boğuk bir kahkahayla karşıladı, elleri onu sabitlemek için kalçalarını yakaladı.

Burnunu sokan Ireland, yumuşak bir zevk uğultusuyla onu içine çekti. Teninin kokusu artık tanıdıktı ve onun geri kalanı kadar çökmüştü. Dumanlı, sarhoş edici ve son derece seksi olan bu koku, hiçbir kötü alışkanlığı olmayan bir adam için son derece çekiciydi. İçinde yankılanıyor, kendini güvende hissetmesini ve ona son derece uyumlu olmasını sağlıyordu.

Uzun, yavaş bir turda adamın tenindeki tuzu yaladı. Şiddetle titredi ve elleri onu çok sıkı kavradığı için küfretti. Ereksiyonu kadının alt karnında çelik gibiydi. Kadının kısık kahkahası coşkuluydu.

"Seni yine yakalayacağım," dedi hoyratça. "Bu olduğunda merhamet istiyorsan, şimdi biraz göstersen iyi olur."

"Tehditleriniz amaçlanan etkinin tam tersini yaratıyor, biliyorsunuz."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmakları elmacık kemiklerinin altındaki oyuklarda gezindi. Adamın şefkatli dokunuşuyla zorunlu arzusunun çelişkisi onu etkiledi. "Senin bir ceza mı yoksa hediye mi olduğuna karar veremiyorum."

"Belki biraz ikisiyimdir."

Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti ve onları çözmeye başladı. İri, sıcak eli göğsünü kavradı ve sıkarak dolgunlaştırdı. Oynayacak fazla bir şeyi yoktu, elbisesinin altına sütyen giyecek kadar bile yoktu ama Ronan aldırıyor gibiydi, başparmağı meme ucunun etrafında dolanırken bakışları açıkça şehvet doluydu.

Gömleğinin yarısını ayıran Ireland onu bakışlarına sundu ve aralarındaki ani sızıya karşı kalçalarını sıktı. Altın rengi teni sert kas tabakalarının üzerinde gergindi. Karın kasları o kadar mükemmel bir şekilde tanımlanmıştı ki parmak uçlarıyla izlerini sürdürdü ve o gülüp dönerken dokunuşunun altında sıçramalarını sağladı.

"Gıdıklanıyorsun," dedi merakla ve bunu sevimli buldu. Ronan'ın gözleri içini aydınlatan bir ateşle parlıyordu. "Gıdıklama şampiyonu olduğumu bilmeni isterim," diye uyardı.

Kadının bileklerini yakaladı ve avuçlarını göğsüne bastırdı. "Benim de işkence etme yöntemlerim var. Dikkatli ol, yoksa ne olduğunu keşfedeceksin

."

"Umarım öyledir," diye nefes aldı, tekrar ona uzandı ama daha fazla baskı uyguladı, parmakları özenle kesilmiş saçlarına kaydı.

Kuru kahkahası hem eğleniyor hem de boyun .

Fiziksel olarak daha önce tanıdığı tüm erkeklerden çok daha üstündü. Onun yaşındaki erkeklerin zayıflığı daha geniş omuzlara ve daha kalın, daha ağır kaslara dönüşmüştü. Ama bariz -ve lezzetli- fiziksel olgunluğun ötesinde, yaydığı katıksız hayvani cazibe vardı. Bu onu sarhoş etmiş, mantıklı düşünmeden istek ve ihtiyaç duyan bir yaratık haline getirmişti.

Bir eliyle hâlâ çenesini kavrayan adam, dudaklarının arasına bastırmadan önce başparmağıyla dudaklarının kıvrımlarını belirledi. Kız onu dişlerinin arasına aldı, diliyle ucunu okşadı, sonra sıkıca ve ritmik bir şekilde emdi.

"Şimdi olmayacak," diye mırıldandı, gözleri en iğrenç bakışlarla onun üzerindeydi, "ama yakında, bu arsız ağzı sikeceğim ve dudaklarını dölleriyle ıslatacağım."

Adamın kabalığı kadının arzusunu daha da yoğunlaştırdı ve kadın inledi, aniden susadı ve o kadar sıcaktı ki terler tenini buğulandırdı. Onu ısırды ve adam mırıldandığı bir küfürle elini geri çekti. Tahrik olmanın ötesinde, kendini adamın gömleğini omuzlarından itmekten, onunla kollarını tutmaktan ve vücudunu onunkine sürtmekten alıkoyamadı.

"*Tanrım*, bana güç ver," diye inledi.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, elleri gömleğinin geri kalanını çıkarmakla meşguldü. Adam yakaladı ve ağzını aldı, öpücük o kadar vahşiydi ki kız kolunun üzerinde geriye doğru eğildi, kucağında boyun eğdi ve uysallaştı. Adam onun poposunu kavradı ve sıkarak onu sikinin sertleşmiş çeliğine doğru çekti.

Ellerini saçlarının arasına sokan Ireland onu tuttu ve içine çekti, şehvetinin tadı ve hissi her türlü utanç ya da engelleme olasılığını geçersiz kıldı. Kendini en tehlikeli şekilde özgür hissediyordu, hiçbir beklenti, hiçbir kural yoktu. Sadece ham bir ihtiyaç ve onu cesaretlendiren bir adam.

"Sik beni," diye mırıldandı onun ağzına, "aklımı kaçırmadan önce."

Öpücüğünü yumuşattı, ısırды ve yaladı. "Bundan pişman olmayacaksın, değil mi?"

"Biraz bile değil. Yine de olabilir. Fark etmediysen sana karşı biraz ılgınım."

Ronan doğrulurken ayaklarını yerden kaldırdı ve kürsüye doğru yürüdü. Bacaklarını onun etrafına sardı, bir sonraki hamlesini düşündü, sonra ıslak amını onun karın kaslarının esneyen çıkıntılarına bastırma idsne teslim . Adımlarının ortasında durdu ve kızın saçlarını n kolunun etrafına doladı. Yavaşça çekerek onun dikkatini çekti.

"Sen biraz vahşiden *daha* fazlasısın, tatlım. Vahşi ve acımasısın."

"Hoşuna gidiyor," diye soludu, penisine doğru inen ipeksi sa çizgisine doğru iterek onu kokusuyla işaretledi. Dahası, hoşuna gitmişti. Hiç bu kadar yüzsüz olmamıştı.

"Hiçbir fikrin yok." Yatağa doğru hamle yaptı, kısa adımları aceleyle atıyordu.

Düşerken birlikte yer değiştirdiler, kadının Krav Maga eğitimi ve adamın hızlı dönüşü yanlarına düşmelerini sağladı. Vücutları tutkulu bir ihtiyaç karmaşası içinde bir araya geldi. Kadın adama sarıldı, parmakları adamın omurgasını çevreleyen sert kasları okşuyordu. Bacakları onunkilere dolandı, dudakları adamın dilinin maharetli okşamalarına açıktı. Kız çılgınca pantolonunu açmak için uzandığında, Ronan ona daha fazla çalışma alanı sağlamak için dizlerinin üzerine doğru itti, hala yakıcı vahşi pckte onun üzerine eğildi, elleri sanki her santimini dokunarak ğrenecekmiş gibi vücudunun her yerinde dolaştı.

Adam ekilirken Ireland itiraz ederek inledi ama adam sadece aşağı uzanarak fermuarını öyle bir açtı ki, kumaş yırtıldı. Ani yüksek sesli yırtılma duyuları için bir şoktu... ve bir kibritin ıraya dönüşmesi gibiydi. şiddetli bir titreme vücudunu sarstı, şehveti anında ateşlendi. Adamın sikine uzandı, kadifemsi yumuşak ucunun boxer klotunun bel bandının üzerinde gerildiğini hissetti. Adam komodinin çekmecesine ulaşmak için ondan uzaklaştığında homurdandı.

Kadın da onu takip etti ve bir sarmaşık gibi adamın esneyen sırtına sarıldı. Dudakları omzunu ve kolunun uzunluğunu kaplayan mürekkebin keskin pençeleri üzerinde kayıyor, elleri yanlarından aşağı iniyor ve şeytani incelikteki kıını kavrıyordu. Orası da sertti, tepeden tırnağa kaslıydı.

"*Merde*," diye hırladı, "sen bir tehditsin!"

Neredeyse gülecekti ama dudakları ve parmakları, bazıları silik, bazıları kalın ve düzensiz olan yara izlerinin üzerinden geçmişti. Bakmak için geri çekildi, onun yerine dizlerinin üzerine kalkması için ona yer verdi. Ronan yırtık pantolonunu ve boxer külotunu kalçalarına doğru iterken dişlerinin arasında bir prezervatif ambalajı tutuyordu, aleti göbeğinin alt kısmına sertçe gerilmişti, geniş başı heyecandan ıslanmıştı.

Adamın cüssesi karşısında içini bir ürperti kapladı, her ne kadar adamın her yerinin abartılı derecede mükemmel olduğunu hayal etmiş olsa da. Prezervatifi bakmadan ustalıkla taktı, bakışları onun üzerindeydi. Göğsünde ince bir ter tabakası vardı ve nefes alış verişi hızlı ve sertti.

Ronan Boudreaux safkan bir aygır gibiydi ve ona binmek için sabırsızlanıyordu. "Acele et ve bana o büyük, güzel sikini ver!"

Hafifçe gülerek onun üzerine eğildi ve nemli alnını onunkine bastırdı. "Beni  n hazırlıklardan mahrum bırakıyorsun."

"Alay et." Dudaklarını yalamak için başını geriye eğdi, elleri güçlü ve sağlam bedenini ona doğru indirmek için onu çekiştiriyor ama hareket ettiremiyordu. "Sadist."

Dizlerinin arkasını kavradı ve bacaklarının arasını açarak kalçalarını aralarına soktu. Kadın adamın poposunu sıkarak onu acele ettirdi, adam kendini eline alıp penisinin tepesini kadının amının kaygan kıvrımları arasına s rtt ğ nde inledi.

Daha fazla. *Daha fazla!* Kalçalarını yukarı doğru iterek, nefessiz bir çığlıkla ilk santimi aldı.

Tüm vücudu bir yay gibi gerilirken inledi. "Başlığı tut," diye emretti, sesi o kadar hır ındı ki onu anlaması bir saniye sürdü. "*Asteur!*"

Avuçlarını cilalı maun ağacına bastırmayı zar zor başarmıştı ki, adam derin ve sert bir hamleyle onu kabzasına kadar içine aldı.  ığlığı g  s z d , ateşli vücudu girişin şokunu emiyordu, amı o kadar ıslaktı ki hiçbir direnç göstermiyordu. Penisinin kalın, amansız sertliği etrafında gerilmiş olan kadın, onun altında nefes nefese kalmış, gözleri geniş ve görmüyordu. Orgazma kadar yakındı ki içinde çığlık çığlığa bir gerilim vardı.

"Aman Tanrım," diye soludu, kalçaları istemsiz küçük daireler çizerek hareket ediyor, vücudu çaresizce ihtiyaç duyduğu rahatlamayı arıyordu. Daha önce hiç bu kadar donanımlı biriyle birlikte olmamıştı ve mutlak dolgunluk hissi damarlarında bir uyuşturucu gibiydi, amının onun sikinin etrafındaki ritmik sıkılmasında yankılanan ateşli zevk darbeleriyle içinden kayıyordu.

"Kıpırdamayı kes," dedi boğuk bir sesle, dudakları kadının boğazında geziniyordu. Bir elini yatağa koyarak ağırlığını havada tutarken, diğer eliyle kalçalarını aşağı doğru bastırdı. "Bana... bir saniye ver."

"Ronan..." Adı bulanık bir şekilde söyleniyordu, duyuları onun kokusu ve hissiyle aşırı yüklenmişti. Göğsündeki keskin tüyler sertleşmiş, ağrıyan meme uçlarını en lezzetli şekilde aşındırıyordu ve kıpırdamadan duramıyordu, hareketsiz kalamayacak kadar huzursuzdu. "Lütfen."

Kalçalarını çevirdi ve birlikte inlediler.

"*Bon dieu*, yumruk gibi sıkısın." Yanağını onunkine sürttü. Adamın ağzından Cajun Fransızcası döküldü ve kadın adamın kendisini övdüğünü anlayacak kadar kavradı. *Tu es magnifique... exquis... merveilleux.*

Bacaklarını onun kalçalarına dolayarak topuklarıyla onu mahmuzladı ve sonunda yukarıdaki aynadaki yansımalarını gördü. Hissettiği yara izlerini gördü ve onlara tekrar dokundu, parmak uçları şekillerini ve dokularını öğrendikçe Ronan titriyordu. Harap olmuş pantolonu muhteşem poposunun altında toplanmıştı, vücudu onu hareket etmeye zorladıkça yanakları sıkılıp gevşiyordu. İtme ihtiyacına karşı koyması şehvetle dolmuş zihnine hiçbir anlam ifade etmiyordu ama sonra bu da netleşti.

Şakağına öpücükler kondurarak, "Bırak beni," diye yalvardı. "Ben senin dişi kaplanınım. Seni alabilirim."

"İrlanda..." Adamın zengin ve çökmüş sesiyle adının söylenmesi onu güçlü bir şekilde etkiledi.

Ve sonra hareket etti, ateşli bir süzülüşle ondan çekildi. Sonraki hamlesi de cazibesi kadar yumuşaktı ama onu paramparça etti. Titremeye başladı ve duramadı.

Ronan mırıldandı, bir elini kalçasının altına kaydırıp ve onu kaldırdı. Sonraki geri çekilişi ilki kadar kolaydı, ama kabaran dürtüsü

sert ve hızlıydı. Zevk içinde cızırdarken sırtı eğildi, orgazmı uçuşumun kenarında geziniyordu.

"Sadece vahşi değil," dedi boğuk, gergin bir eğlenceyle. "Sert bir sürüşü seviyorsun."

Üstlerindeki aynadan, adamın bir sonraki güçlü hamlesinde tüm vücudunun esnemesini şaşkınlıkla izledi. O koca sakin okşanması muhteşemdi. Adamın hâlâ kısmen giyinik olduğunu görmek onu daha da heyecanlandırdı. Kolları ve bacakları işbirliği yapmayı reddederek ona tutunmak için mücadele etmeye başladı. "Bu sensin," dedi ona, sesi kırılarak. "Daha önce hiç bu kadar ateşli olmamıştım."

Onu öptü, ağzını cömertçe erotik bir şekilde yağmalayarak sınıra ne kadar yakın olduğunu gösterdi. Tekrar yer değiştirerek onu ensesinden kavradı ve kalçalarının açısını ayarladı.

Sonra kaslı vücudunun tüm gücüyle sikişmeye başladı.

Ani doruk noktası o kadar şiddetliydi ki, vücudu onun tutuşuna doğru gerildi. Kadının amı adamın sakinin üzerinde sıkılaştı, sonra da açgözlü dalgalar halinde onun etrafında titreşti. Vahşi hırıltısı kadının zevkini artırdı, orgazm dalgalar halinde içinden geçti. Ve adam durmadı.

Adamın vücudu üzerindeki mutlak hâkimiyetinin esiri olan kadın, adam onu yatağa çivilediğinde sadece haykırabiliyordu; kalçaları itiş kakışla dönüyor, atletik bir cinsel beceri sergiliyor ve bu da onu tekrar hızla uçuşumun kenarına itiyordu.

"Ronan... bekle..." diye nefes nefese kaldı.

Ama o sadece açısını ve temposunu değiştirdi, içinde onu bir patlama gibi harekete geçiren bir nokta buldu. Orgazm içinden geçerken çığlık attı, adam zaferle homurdandıkça ve çekiç darbeleriyle o hassas yeri hedefledikçe, kalın ereksiyonunun ağır tepesiyle tekrar tekrar okşadıkça his katlandı. Onu izledi, muhteşem yüzü kızardı ve parladı, gözleri şehvetle karanlık ve sıcaktı, tepkilerini ölçerek onun için neyin işe yaradığını öğrendi.

Histeri gibi hissettirdi. Çılgınca bir delilik. İkisinden de ter boşanıyor, vücutları birbirlerine karşı akıcı bir şekilde kayıyordu. Kaslarının ona karşı esnemesi, gücünün her zerresini vahşi bir ihtiyaçla kızın içine girmek için kullandığını bilmek, en şehvetli şeydi.

Hayatının deneyimini yaşıadı ve onu sikmesini izlemek hafızasına kazındı.

Bir sonraki doruğa ulaştığında, eğer bir önceki doruk hiç bitmediyse, haykıramayacak kadar boşuıtu. Duygu yoğunluğundan titriyor, tırnakları Ronan'ın tenine sürtünüyordu. Ronan gerildi, bakışları odağını kaybetti. Sonra başını geriye attı ve kükredi, zevkinin sesi o kadar çiğ ve vahşiydi ki kadının amcığı onun etrafında sahiplenici bir şekilde sıkıldı. Onun doruk noktası da onunki kadar , boşalırken kalçaları sikini ona vuruyor, boynu salıverilmesinin gücüne karşı geriliyordu.

Orgazm onu parçaladıkça dişleri duyulabilir bir şekilde gıcırdadı, ama yavaş yavaş, umutsuz temposu duraklamaya başladı, sonra yavaşladı. Vücutundaki sert gerilim gevşedi ve onun adını inledi, kollarını ona doladı, sonra da nefes nefese sırtüstü düştü ve onu yanına sıkıştırdı. Nefes nefese kaldığında göğsü yanağının altında inip kalkıyor, koca bedeni titriyordu.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde yattılar, kadının kolları adamın beline, adamın kolları da kadının omuzlarına dolanmıştı. Adam sadece bir kez prezervatifi yatağın başucundaki çöp sepetine atmak için uzaklaştı ve bu çaba ona açıkça pahalıya mal oldu. Sonra onu tekrar kendine çekti. Sarsıntılar artçı şoklar gibi hissedildi, İrlanda gülene kadar ikisi de seğıirdi.

"Biliyorsun... gecikmiş haz nedeniyle her zaman yüzyılın sikişi olacağı söylenebilirdi ve şimdi kendimizi mahvettiğimiz için bir daha asla o kadar iyi olmayacak."

Ronan ona döndü ve dağınık saçlarına bir öpücük kondurdu. "Are Bu argümanı *sen mi* yapıyorsun?"

"Sadece söylüyorum." Parmak uçları göğüs ucunun etrafında dolaştı ve sertleşirken gülümsedi. "Yanıldıklarını kanıtlamak için bunu tekrar yapmamız gerekecek."

"Bu kesin, *canım*." Başı ağır bir şekilde yastığa düştü.

"Neden bekliyorsun?"

Bir elini aslan yelesinde gezdiren Ronan nefes nefese güldü. Sonra bakışları üstlerindeki aynada onunkilerle buluştu. Ona yaklaşan bir bakış attı.

Hırılarak tekrar onun üzerine yuvarlandı ve kadın kahkahayı bastı, iki avucunu göğsünde birleştirerek onu tuttu. "Şaka yapıyorum! Şaka yapıyorum!"

Boynunun kıvrımına doğru hırladı ve kadın onu gıdıkladı, üzerine çıkana kadar onu geri çekmeye zorladı.

"Bir dakikaya ihtiyacım olacak," dedi ona. "Ve öğle yemeği. Açlıktan ölüyorum. Beni doyurmalısın."

Ronan ayağa kalktı ve yüz yüze geldiler, kolları ve bacakları ona sarılmıştı. Gülümsemesi onu biraz çakırkeyif hissettirdi. "Tamam."

Burnunun ucuna hızlı bir öpücük kondurdu ve başucundaki telefona doğru uzandı. "Çok kolaysın, bunu biliyorsun. Şimdiden tekrar gidebildiğine inanamıyorum."

Adamın eli kızın sırtını okşadı ve "Sensin" dediğinde dudaklarını teninde hissetti.

Gözlerini kapatarak gizli bir gülümsemenin tadını çıkardı. *Evet, sensin.*

Süitin yemek masasının bir köşesini Ronan'la paylaşan Ireland, onun sipariş ettiği suşi rulosundan bir dilimi ağzına atmasını izledi ve kaşları bariz bir keyifle kalktığında gülümsedi.

Yemek çubuklarıyla onu işaret etti. "Gördün mü? Sana söylemiştim." Adam peçeteyle ağzını sildi. "Sana inandım."

Yemek sandalyesinde bağdaş kurarak otururken onu seyre daldı. Adamın üzerinde sadece çok sevdiği kot pantolonu vardı ve kapı çaldıktan sonra giydiği için üst düğmesi açıktı. Ondan önce, yarı yarıya onun üzerine yayılmış, yemyeşil öpücükler ve göğüslerine taparcasına ilgi arasında gidip geliyordu. Meme uçları adamın nazikçe emmesi ve dişlerinin alaycı çekiştirmeleri yüzünden tatlı bir şekilde acıyordu.

Ronan ona kendini bir tanrıça gibi hissettirmişti. Sanki her şeyi yapabilir, her şey olabilirmiş gibi. Her şeyi çözebilirmiş gibi.

"Babam suşisini çok ciddiye alır." Buzlu yeşil çaydan hızlıca bir yudum aldı. "Otelde bir suşi restoranı açılması için ısrar etti, sonra da en sevdiği yerel suşi şefini buraya taşınmaya ikna etti. Ve şimdi Şef Sato'nun birçok ödülü var ve onu keşfeden birçok misafir sayesinde dünya çapında tanınıyor. Babamın yeteneği bulma ve onu büyütme konusunda inanılmaz bir yeteneği var."

Ronan başını sallayarak, alışılmadık derecede kapalı bir ifadeyle yemeye devam etti. İştahlıydı ve bunu yatakta ne kadar sıkı çalıştığına bağlıyordu. Onda hissettiği vahşiliğin seks sırasında tamamen ortaya çıkacağını ummuş, hayal etmiş ve düşlemişti ve haklı çıktığı için çok ama çok mutluydu.

İç çekti. "Ailemin tüm bu durum hakkında beni karanlıkta bırakmasına katılmadığını biliyorum, ama onları tanıdığında ne kadar harika olduklarını göreceksin." Ona parlak bir gülümseme gönderdi ve "Beni onlar yetiştirdi ve sen de beni seviyorsun, yani o kadar da kötü olamazlar" diye takıldı.

Uzanıp kızın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Sana tapıyorum."

"Bu karmaşayı düzeltmenize yardım edeceğimi bilmenizi istiyorum. Yaptığım işte gerçekten iyiyim ve bilmediklerimi de öğrenebilirim. Yardımcı bir ortak olacağım, söz veriyorum."

Burun delikleri alevlendi ve yemek çubuklarını yere bıraktı. "Vidal'den ."

"Elbette, şapşal. Başka ne var? Bildiğim kadarıyla başka bir pisliğimiz yok." Kaşlarını çatı. "Var mı?"

"Hayır, yok. Şimdilik biraz yer sorunu var ama bunu çözmek kolay. Vidal'i neden 'düzeltmek' isteyezsiniz ki? Sizden beklenen bu olduğu için katıldınız."

"Şey... her zaman oradaydı," diye geçiştirdi.

Ronan koltuğunda kayarak ona baktı. Sadece kot pantolonuyla orada otururken inanılmaz derecede güzeldi. Tam da onun olmasını istediği şekilde açık ve erişilebilirdi. Yine de öğrenmesi gereken çok şey vardı. Ona yara izlerini ve kolundaki dövmenin anlamını sormak istiyordu. Kabile tasarımı, omzundaki her yerde bulunan pençelerden aşağıya doğru cehennem katmanları gibi inen tehlikeli derecede keskin nesnelerden oluşan bir kasırgaydı: jiletler, akordiyon telleri, alevler ve bıçak uçları - hepsi koyu sıvı siyahla işlenmişti.

"Sen yüksek tutkuları olan bir kadınsın ve bu yapabileceğin en tutkusuz savunma." Çenesi gerildi. "Bunu kendin için değil, baban için saklamak istiyorsun."

"Ne fark eder ki, gerçekten?" Öne doğru eğilerek elini onun dizine koydu. "Birlikte çalışacağız. Ve seni görmek için sabırsızlanıyorum."

hareket halinde. Bunun beni azdıracağını umuyorum."

Ama onun beklediği gibi gülümsemedi. Ya da sık sık yaptığı gibi onunla alay etmedi.

"Yoksa buradan devralacak kişileriniz mi var?" diye sordu. "Sen dahil olmayacak mısın?"

"Hayır, onu söküp parçalarını satacak kişi bizzat ben olacağım."

Ireland ona göz kırptı. "Tek çözüm bu olamaz. Onu kurtarmanın bir yolu olmalı."

"Onu kurtarmak istemiyorum, sen de istemiyorsun."

Kafası karışmış bir halde başını salladı. "Bu doğru değil."

"Öyle," diye ısrar etti. "Bu benim için bir süredir açıktı." "Sen neden ? Vidal'i hiç tartışmadık bile."

İmkansız, onun ifade oldu Hatta daha fazla
Kapalı. Giderek artan uzaklığı canını yaktı.

Masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Yani, tamir etmek için zahmete girmek istemiyorsun. Ben istiyorum."

Onun elini tuttu ve ayağa kalkarken de bırakmadı. "Babanın bana büyük bir borcu var, İrlanda. İşte böyle ödüyor."

"Sana ödeyeceğim! Eğer yeterli param yoksa, kardeşim Gideon Cross var, o sana öder."

"Para babanı bu durumdan kurtaramaz."

Ireland onun acımasız, sert ve muhteşem yüzüne baktı ve kalbi sıkıştı. "Açıklayın lütfen."

"Ona sorman gerek."

Elini çekerek serbest bıraktı. "Bana şimdiye kadar hiçbir şey söylemeyen birine mi sorayım? O adama mı sorayım? Neden bana söylemiyorsun?"

Ronan avuçlarını masanın üzerine koydu. "Çünkü bu onun anlatması gereken bir hikâye."

"Saçmalık. Bu saçmalık. Yani ne istediğim hiç umurunda değil mi? Ya da tüm bunlar hakkında ne düşündüğüm?"

"Bu konuda ne düşündüğünü zaten biliyorum Ireland ve kabul etmek istemesen de rahatlamış durumdasın. Onların tüm beklentilerini yerine getirdin. Vicdanın rahat. Seni satın alıyorum, parayı al ve ne istersen yap. Artık özgürsün."

Başını sallayarak ondan uzaklaştı. Vidal'in sonu babasını yıkıma uğratacaktı. Onu masasında ağlarken ve bu devasa sorunla tek başına mücadele ederken bulması hâlâ aklından çıkmıyordu. Christopher bilmiyor olamazdı, yoksa bugünkü toplantıya katılırdı.

"İrlanda." Ronan onu takip etmek için harekete geçti.

"Hayır. Yapma." Parmağıyla onu işaret ederek, "Orada kal. Beni becermek için adını öğrenmemi bekledin ama ajandayı saklamakta sakınca görmedin, öyle mi? Beni becermek intikamının bir parçası mıydı? Bunu babamın yüzüne mi vuracaksın?"

Öfke ağzını sıkılaştırdı. "Babanın devasa kötü yönetiminin cezasını benim çekeceğime inanarak beni becerdin. Şimdi pişmanlık mı duyuyorsun? Vidal'i kurtarmak seninle seks yapmanın bir koşulu muydu?"

Bir elini göğüslerinin arasına bastırarak, içine işleyen ani acıya masaj yaptı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Değer verdiğiniz birinin karakterinize hakaret etmesi iyi hissettirmiyor, değil mi?"

İkinci yatak odasının kapısı hızla açıldı ve Jules koşarak odaya girdi. Kayarak durdu, önce İrlanda'ya, sonra da kardeşine baktı, görünüşlerini kavrarken gözleri irileşti.

Islık çaldı. "Giyinsen iyi olur, *beau-frère*. Babasını senin başında bekletiyordum ama telefonlarına cevap vermemesinden sıkıldı ve bir uygulamadan nerede olduğuna baktı. Onu son gördüğümde otele doğru yürüyordu. Buraya ilk ben gelebilmek için o çılgınlığın içinden koşarak geçmek zorunda kaldım."

İreland ayakkabılarına doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Bir dakika bekle, *Cher*," diye tersledi Ronan. "Konuşmamız daha bitmedi."

Çantasını omzuna attı. "Söylediklerini duydum."

"*Maudit*, baban seçimlerini beğenmediğinde kaçmak için çok yaşlısın!"

Kolunu Birkin'inin saplarından geçirerek Jules'a selam verip veda etti ve ayakkabıları elinde kapıya doğru koştu. "kişi o değil, göt herif."

Ronan'ın ona doğru hamle yaptığını görmeden hissetti. Adamın eli pazılarını yakaladığında yana kaydı, dirseğini yaklaştırdı ve dönerek karnına bir avuç içi darbesiyle onu tökezletti. Sonra da kapıdan çıktı.

Servis asansörünün sesi onu koridorda ters yönde, bindiği misafir asansörlerine doğru koşturdu. Köşeyi döndüğünde Ronan'ın kapısının açıldığını duydu ve onun adını haykırması için kendini hazırladı. Onun yerine babasının sesini duydu.

"McCaffrey! Kızım mı?"

Ireland asansör düğmesine bastı, sonra telefonunu almak için çantasını karıştırdı. Annesine mesaj attı.

Seni satın .

Sonra asansöre binerken babasına mesaj attı.

Hey, ofisteyim. Döndüğünde savaş planımızı .

eight

Eva kapısının çalındığını duydu ve kocasının ofisine girdiğini görmek için ona doğru baktı. Her zaman yaptığı gibi durakladı, kocasının görüntüsünden etkilenmişti: Gideon'un güçlü ve baştan çıkarıcı bir özgüvenle hareket edişi, ısmarlama üç parçalı takım elbisesinin içindeki görüntüsü, koyu renk saçlarının büyüleyici bir yüzü çerçevelemesi beynindeki her düşüncüyü dağıtmıştı. Ve o gözler, delici bir su mavisi, onun tüm koruyucu katmanlarının arasından içindeki kadını görüyordu.

Daha önceki düşüncesiz sözleri için keskin bir suçluluk duygusu hissetse bile dudakları sevinç ve hoşnutlukla kıvrıldı. Onun kendisini görmekten duyduğu sevince karşılık verdi, şehvetli ağzı sıcak bir gülümsemeye kalktı.

"Merhaba, as," diye mırıldandı, masa sandalyesinde geriye doğru sallanırken. "Gözlerime inanamıyorum."

"Şimdi öyle miyim?"

"Her zaman." Ayağa kalktı ve ofisteki yapay zekâya, ofisini odacık denizinden ayıran cam duvarları opaklaştırmasını emretti. "Buraya gel."

Gülümsemesi genişledi. "Beş dakika içinde bir toplantımız olduğunu biliyorsun."

"Zamanında orada olacağız. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Ona ulaştığında, masasının arkasına geçmesi için teşvik etti. "Şimdi kenara oturun, böylece boyunuz o kadar uzun olmaz, lütfen."

Adam ona tuhaf bir bakış attı ama sözünü dinledi.

"Şimdi bacaklarını aç," dedi, "böylece aralarına girebileyim."

Adamın kendisi için yarattığı alana giren Eva, kollarını adamın boynuna doladı ve kolları onu sardığında onaylarcasına mırıldanarak kendini ona bıraktı. Yanağını adamın yakasına dayadı ve gözlerini kapatarak onun sıcaklığının ve kokusunun tadını çıkardı. Adamın elleri sırtını aşağı yukarı okşayarak onu sakinleştirdi. Omuzlarındaki gerginlik hafifledi ve bir iç çekti. Bir an sonra aynı dönüşümü adamda da hissetti, adamın kaslı vücudu kucaklaşmalarıyla gevşedi.

"Hmm." Onun başının tepesini okşadı. "Buna ihtiyacım vardı."

Ona ağzını uzattı ve o da aldı. Dudakları onunkilerin üzerine kapandı ve onu ruhundaki tüm şefkatli tutkuyla öptü.

"Düşünüyordum da..." diye mırıldandı öpücükler arasında. "Maskeli balodan sonra Outer Banks'e uçalım ve hafta sonunu prize takılı olmadan geçirelim."

"Evet," diye hiç tereddüt etmeden kabul etti. "O zamana kadar regl dönemim bitmiş olur."

Gülüşü, bulanık ruh halinden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu her şeydi. "Daha da iyi."

Outer Banks'teki evlerini bir şekilde tüm dünyadan gizli tutmayı başarmışlardı. Oraya her gittiklerinde *bunun nasıl* olduğuna hayret ediyordu. İkisi de röportajlarında bu konudan hiç bahsetmemişlerdi. Arkadaşları ve ailelerinin katılımıyla orada yeminlerini tazelemiş olsalar da, mabetlerinden hiç söz edilmemişti. Tabii ki evden nadiren çıkıyorlardı. Ev onlar gelmeden önce erzakla doldurulmuştu ve Lucky sahilde ve çevredeki sokaklarda yürürken, büyük ölçüde kendi içlerine kapanmışlardı.

Geri çekilerek onun muhteşem yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu o kadar çok seviyordu ki, neredeyse dayanamayacaktı. Daha fazlasını istemek için ne kadar açgözlü olduğunu kabul etse bile, sahip olabileceği her bir parçasını istiyordu. "Tamam, artık toplantıya gidebiliriz."

Gideon onun kalçalarını yumuşak bir şekilde sıktı. İkisi de daha sonra evde açılacak daha çok şey olduğunu biliyordu ama bir konuda ayrı olsalar bile birbirlerine bağlanmayı öğrenmişlerdi. İkisi de sağlam bir şekilde hizalanmadıklarında en iyi hallerinde değillerdi. Eşyalara ulaşmak

Anlaşamadıkları ve sonun yakın olduğunu hissetmedikleri nokta, her ikisi için de önemli bir dönüm noktası oldu.

Kadının elini kendi elinin içine alarak doğruldu. Parmaklarını birbirine geçirerek birlikte dışarı çıktılar ve Cross Industries'in reklam ve pazarlama ekiplerinin bulunduğu bir sonraki en alt kata ulaşmak için asansöre yöneldiler. Kısa süre içinde, tanıdık yüzlerin onları rahat gülümsemelerle karşıladığı, kendilerine ayrılmış konferans odasına girdiler. Bu Eva'nın gurur duyduğu bir şeydi, yıllar boyunca çalışanlarıyla kurdukları dostluk. Gideon hâlâ birilerinin ödünü koparabilirdi ve gerektiğinde koparırdı da ama onunla çalışmak onun daha yumuşak tarafını ortaya çıkarmıştı. Pek çok kişi onu ilk kez ona gülümserken görmüştü.

Toplantıyı yöneten adam, Mark Garrity, o içeri girdiğinde ayağa kalktı ve arkadaş oldukları için birbirlerine sevgi dolu bir şekilde sıırıttılar. Kariyerine New York'ta bağımsız bir reklam ajansında onun asistanı olarak başlamıştı ve o da bilgisini cömertçe paylaşan harika bir patron olmuştu. Gideon yaptığı işi takdir ederek onu işe almış ve yıllar içinde Mark Cross Industries'in reklam ekibine liderlik edecek kadar yükselmişti.

Ama zaman geçmesine rağmen Mark neredeyse hiç yaşlanmamış gibiydi. Saçlarının sık buklelerinde ve keçi sakalında birkaç gümüş tel vardı ama koyu teni pürüzsüz bir şekilde çizgisiz kalmıştı.

Yanında, içki markalarından sorumlu iki kadın yönetici Jeanette ve Edita vardı. Bir düzineden fazla yıldır şirkette çalışıyorlardı ve Eva da bu uzun ömürlülüğten gurur duyuyordu.

Hepsi yerlerine yerleşti; Gideon ve o bir tarafta, ekip de diğer tarafta oturuyordu.

"Başlamadan önce," diye söze başladı Mark, deri portföyünü açıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu sana vermem gerekiyor Eva."

Ondan derme çatma kartı alarak açtı ve bir çocuğun çizdiği, süssüz Noel ağaçlarıyla çevrelenmiş üç çubuk figürüne ulaştı. Parmakları pastel boya izlerini takip etti, alttaki kalın kâğıttan yükselen balmumunun dokusunu hissetti. Zihninin gözünde şunları gördü

Janessa Garrity-Ellison titizlikle çizimin üzerine eğildi. Küçük kız bu görevi büyük bir ciddiyetle yerine getirecekti.

Eva'nın içten içe hissettiği boşluk Mark'ın içinde dolup taşıyordu. Bunu görebiliyor ve hissedebiliyordu, bu da özlemini daha da keskinleştiriyordu.

"Tomurcuklanan bir yetenek!" Gideon onun omzunun üzerinden bakarak sıcak bir ifadeyle konuştu.

Mark gururla gülümsedi. "Bugün bir toplantı yapacağımızı söylediğimde Janessa bunu senin için çizdi. Sen, ben ve Gideon. Ona ağaçları sorduğumda, insanları mutlu ettiklerini ve bunu bizim için istediğini söyledi."

"Çok güzel," demeyi başardı, sesi her zamankinden daha boğuktu. Kâğıdı yeniden katladı ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Ve çok tatlı bir düşünce. Bizim için ona teşekkür edin lütfen."

"Elbette. Şimdi işimize bakalım." Mark tabletinin kapağını çevirerek açtı. "Kingsman Vodka'yı yeniden markalaştırmanın tam bir döngü gibi hissettirdiğini söyleyerek başlamalıyım. Bazılarımız hangi tarafta oturduğumuzu değiştirmiş olsa da masanın etrafında aynı yüzler var."

Uzun zaman önce gerçekleşen o ilk buluşmanın anısı Gideon'un zihninde hâlâ tazeydi ve gülümsedi. O zaman bile Cross Industries'de güçlü bir reklam ve pazarlama ekibi vardı ama kendini Eva'nın gözüne sokmak için Mark'ın ajansını ve özellikle de Mark'ı tutmayı seçmişti. Eva onun saplantısı haline gelmişti ama onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. O ilk günler zor geçmişti ve şimdi o günlerin mizahını bulmak hoşuna gidiyordu. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi bu kadar şiddetle arzulamamıştı - ya da bu kadar kıskırtıcı bir şekilde ulaşılmaz olmamıştı.

Eva'ya bakarak onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi. "Şimdi şuradaki kimyayı görüyor musun?" diye söze başladı Mark. "İşte bu yüzden ikinizi de içeren bir yaratıcılık testi yapmak gerekiyordu."

Eva ellerini masanın üzerinde birleştirmek için bırakmadan önce ellerini sıkıca kavradı. "Bizi dışlamanızı açıkça rica etmiştim."

"Biliyorum, başlangıçta da öyleydi, ancak ilk tur test katılımcılarından gelen geri bildirimler kampanyadaki yokluğunuzun göze battığı yönündeydi." Parmak uçları tabletinin ekranına dokundu, tabletin ekranında

büyük duvar monitörü. "Biz de katılımcıların önlerindeki seçeneklere odaklanmalarını sağlamak için bir şeyler hazırladık. Ve size bu reklamın diğerlerinden daha iyi performans gösterdiğini söylediğimde, yakın bile değildi demek istiyorum."

Maket duvarda patlayarak ekranı tamamen kapladı. Gideon, karısının sesindeki gerginliği sessizce fark ederek inceledi. Eva'yla birlikte kırmızı halıda çektiydikleri bir fotoğraf, paparazzilerin göz kamaştırıcı beyazlıktaki kamera flaşları artık mürekkep rengi kadife gökyüzüne karşı parlayan yıldızlar ve elmaslar olacak şekilde değiştirilmişti. Değerli taşlar canlı görüntü boyunca parıltıyor ve yüksek bir Kingsman votka şişesi ile Eva'nın elbisesiyle aynı görkemli zümrüt tonunda elle üflenmiş bir martini bardağının etrafına yığılıyordu.

"Mark, "En hafif tabirle testçiler buna bayıldı" dedi. En iyi tanımlayıcılar lüks, üst raf ve seksiydi. Ürün için daha yüksek bir fiyat noktası seçtiler ve daha da iyisi, fiyatın haklı olduğunu hissettiler. Buna karşılık, diğer reklamlarda enerjik, eğlenceli ve renkli gibi tanımlayıcılar vardı."

Gideon bir kahkaha attı, karısının musluk suyunun reklamını yapıp onu seksi hale getirebileceğini düşünüyordu. Ama ona baktığında gülümsemiyordu ve kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. Elini onunkinden çekti.

Mark'ın ağzı düşünceli bir şekilde bir o yana bir bu yana kıvrıldı. "Bundan hoşlanmıyorsun."

"Çarpıcı bir görüntü," dedi Eva kesin bir ifadeyle. "Sadece aynı konseptte modelleri neden kullanamadığınızı anlamıyorum."

"Yaratıcılığımızı modellerle test ettik," diye açıkladı maketi diğer seçeneklerden oluşan dönen bir slayt gösterisiyle değiştirerek. "Ve aktörler ve müzisyenler. Ancak tüketiciler bunun bir Cross ürünü olduğunu biliyor ve sizi görmeyi bekliyor. Dwayne Johnson Teremana reklamlarında oynuyor. George Clooney Casamigos reklamlarında. İşe yarayan bu."

"Onlar çok özel *ünlüler*," diye karşı çıktı. Jeanette gülümseyerek, "İkiniz de öylesiniz," dedi.

"Değiliz," diye karşılık verdi Eva. "Bizler iş sahipleriyiz. Ve hepinizin bildiği gibi Kingsman'ı biz yaratmadık. Markayı satın aldık, tıpkı yüzlerce başka markayı satın aldığımız gibi. Her şeyin yüzü olmamız beklenemez."

Karısının giderek artan tedirginliği karşısında endişelenen Gideon sandalyesini belli belirsiz ona yaklaştırdı.

Mark kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Örneğın, sizinle ve GenTen oyun sistemiyle bir kampanya önermem. Ama ultra premium bir votka piyasaya sürüyoruz. Gösterişli. Sofistike. Zarif. Bu sözcükler sizi, Gideon'u ve yaşam tarzınızı tanımlamak için de kullanılıyor. Tüketiciler sizin içtiklerinizi içme ve hayatınızın bu bölümünü paylaşma fantezisini istiyorlar."

"Hayatımı paylaşmak istemiyorum!"

Gideon dışında herkes dondu kaldı. Masadan usulca kalktı ve odadakilere hitap etmek için ayağı kalktı.

"Bize çok şey verdiniz," dedi hafifçe, sanki planlanan bir saatlik toplantıyı on beş dakika sonra bitirmek beklenmedik bir şey değilmiş gibi. Burası onun şirketi idi; açıklama yapmasına gerek yoktu. Eva için duyduğu endişe diğer tüm düşüncelerin önüne geçmişti. Tartışma onu tetikliyordu; bu nedenle sona ermesi gerekiyordu.

Ona bakmadan o da ayağı kalktı, çünkü onlar her zaman birleşik bir cepheydi. Ama konuşmaya devam etti. "İnsanların bizden alabileceklerinin bir sınırı Medyanın Gideon'u ve evliliğimizi fetişleştirmesine katkıda bulunmayı reddediyorum!"

"Bu kampanyaya yaklaşımımızı gözden geçirme konusunda hepimiz hemfikiriz," dedi ve Eva'nın yanıtını daha sonra incelemek üzere bir kenara koydu. "Satışları artırmak için beklenmedik açılardan yararlanma konusunda çok başarılıyız. Bu bizim güçlü yanlarımızdan biri."

Eva ayağı kalktığında Mark da ayağı kalkmıştı. "Evet, öyle. Teşekkür . Biraz avangart olmasından endişe ettiğim başka fikirlerimiz de vardı - korkarım çok ihtiyatlı markalarla çalışmanın bir kalıntısı. Bir deste hazırlayacağım ve en kısa zamanda programınıza geri döneceğim."

Gideon kolunu karısının beline dolarken, "Harika iş," diye onayladı onu. Ona destek olmak ve kendini rahatlatmak için.

"Mark sözlerine şöyle devam etti: "Yeni ECRA+ kampanyasına yönelik sosyal son derece güçlü olduğunu bilmekten memnuniyet duyacaksınız. İrlanda'nın yer aldığı reklam panoları bugün burada, Philadelphia, Chicago ve Los Angeles'ın yanı sıra Vancouver, Montreal ve Toronto'da açıldı."

"En sevdiğim kampanya değil," dedi Gideon sert bir sesle.

Eva homurdandı ve omzunu ona çarptı. "İrlanda harika görünüyor. Reklamlar çarpıcı ve unutulmaz."

Edita temkinli bir gülümsemeyle, "Açıkçası bizim içki girmiyor," dedi, "ama reklamlar bir tüketici olarak bende kesinlikle işe yaradı. Bu sabah bir şişe losyon kapmak için ECRA+ ekibiyle temasa geçtim."

"Daha ne ki?" Gideon bir eliyle Eva'nın sırtına dokunarak onu kapiya doğru itti. "Çalışmalarınız için teşekkür ederim. her iki kampanyada da çalışmak."

"Minnettarım." Mark Eva'ya endişeli bir bakış attı. "Yeniden toparlanacağız ve Kingsman kampanyasında da harika işler çıkaracağız. Hem de hızlı bir şekilde. Momentumumuzu kaybetmeyeceğiz."

Edita ve Jeanette başlarıyla onayladılar. İki esmer klasörlerini ve notlarını topladıktan sonra sandalyelerini geriye iterek ayağa kalktılar. Gideon karısıyla birlikte asansör girişine doğru yürüdü ve çağrı düğmesine bastı.

Janessa'nın kartını yanında tutarak, "Bir şey söyleme," diye uyardı.

Kaşları kalktı. "Konuşmayı sen yapacaksın meleğim. Akşam yemeğinde. Şimdilik neden günün geri kalanında izin yapmıyorsun? Eve git ve Lucky'ye sarıl."

"Toplantılarım var." Ondan önce arabaya adım attı.

"İptal edilemeyecek her şeyi ben hallederim. Birçok kez birbirimizi idare ettik." Kapılar kapandı ve adam kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı, başparmakları kadının gözlerinin altında hafifçe gezindi. "Bu koyu halkaları bu sabah makyajla mı gizledin? Uyumakta zorlandın mı?"

"Hayır." Adam ona sadece düz bir bakış attığında, kadın doğruldu ve omuzlarını geriye attı. "Yalan söylemiyorum. Ölü gibi uyudum. Ve bu sabah koyu halkalarım yoktu, belki de demirim azdır. Muhtemelen akşam yemeği için bifteğe ihtiyacım var."

"Tamamdır." Araba yavaşlarken eğildi ve onu alnından öptü. Elini tutarak asansörden çıkarken ona bitişik yürüdü. "Günün sonu başlangıcından daha yakın. Sen beni özleyemedi ben evde olacağım."

"Görüş alanımdan çıktığın anda seni özlüyorum," dedi yorgun bir sesle.

Ona gülümsedi ama içinde sessiz ve odaklanmıştı. Eva kendinde değildi. Nedenini bulmak ve bununla başa çıkmak en önemli önceliği idi çünkü onsuz kendisi değildi.

Ireland Vidal ofislerine ulaştığında, babasının nerede olduğunu görmek için aile konum paylaşımı uygulamasını kontrol etti. Hâlâ otelde olduğunu öğrenince, ofisin banyosunda hızlı bir lavabo banyosu yaptı ve gece çantasındaki kıyafetleri giydi.

Her şey ne kadar da hızlı değişmişti. Neredeyse kırbaçlanmış gibi hissetti. Bir saatten kısa bir süre önce Ronan'ın kokusunu teninde hissetmekten ve onun kokusunu üzerinde düşünmekten zevk alıyordu. Şimdi ise sürdüğü tek koku kendi parfümüydü. Yine de vücudu, her şey cehenneme dönmeden önce ne kadar yakın olduklarını unutmamasına izin vermiyordu. Her yeri, özellikle de bacaklarının arası karıncalanıyordu. Eğer onun sandığı kişi olsaydı -zahmetsiz bir çekiciliğe ve vahşi bir hayvani cazibeye sahip, ondan başka bir şey istemeyen nefes kesici bir yabancı- şu anda yeniden sevişiyor olurlardı.

Ama konu ilgi duyduğu erkeklere gelince durum hiç de böyle değildi. Bu dersi öğrenememiş gibi görünmekten nefret ediyordu.

Debra Sherman'ın -Vidal'ın baş hukuk sorumlusu- ofisinden çıkan Ireland, asansörden inen babasını gördü.

"Baba," diye seslenerek onun dikkatini çekti. Adam aceleyle ona doğru yürüdü ve onunla yönetici odasının eşliğinde buluştu.

"Ronan McCaffrey'i nereden tanıyorsun?" diye sordu önsöz vermeden, onu içeri çağırdı ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Bilmiyorum." Ziyaretçi koltuklarından birine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Geniş paçalı bir pantolon ve vücuda oturan bir yelekten oluşan deniz mavisi ipek bir takım giymişti, şimdi pişmanlık duyduğu bir karardı bu çünkü kumaş, hassasiyeti artmış tene fazla şehvetli geliyordu. Ronan'la sevişmek koruyucu bir tabakayı atmak gibi gelmişti. Artık açıktaydı, hassas ve fazlasıyla savunmasızdı.

"Onun elini tutuyordun, Ireland. Onunla birlikte otele gittin." Daha açık konuşmaktan kaçınsa da, kız onun bakışlarındaki derin soruyu görebiliyordu. Onu *suçüstü* bulmamış olabilirdi ama Ronan'ı çok müstehcen bir şekilde kısmen soyunmuş bir halde görmüştü.

"Onunla çok yakın zamanda tanıştım. Bana verdiği isim Ronan Boudreaux idi. Yani, tekrar ediyorum, aslında onu tanımıyorum."

Babası masasının arkasına geçti, bu yüzden Ronan'ın adını söylediğinde onun irkildiğini neredeyse fark edemeyecekti. "Romantik bir ilişkiniz var mı?"

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Aile şirketini yok etmek istiyor baba. Sen ne düşünüyorsun?"

"Cuma gecesi randevun o muydu?"

"Yanlış şeye odaklanıyorsun," diyerek konuyu saptırdı. "Vidal'i *senin* yüzünden istiyor. Benim konuyla alakam yok."

Ve bunun üzerinde durmayı ya da bu konuda ne hissettiğini düşünmeyi reddetti. Şimdi değil, bu kadar kısa sürede yapılacak çok şey varken.

Babası gözlüklerini çıkarıp kurutma kâğıdının üzerine fırlattı ve şakaklarına masaj yaptı. "McCaffrey -ya da Boudreaux... adı her neyse- ile bugünden önce hiç tanışmadım."

"Ona paranın ödeyemeyeceği bir borcun olduğunu söylüyor. Neden bahsediyor bu?"

"Biliyorsam ne olayım." Babasının elleri kucağına düştü. "O benim için tamamen yabancı."

"Bana anlatman gereken bir hikâye olduğunu söyledi," diye ısrar etti.

Çaresizce eliyle işaret etti. "Bir zamanlar bir Boudreaux tanırdım, bir ömür önce. Bu çok yaygın bir Cajun soyadı ama ikisi arasındaki benzerlik çarpıcı. Gerçekten esrarengiz, bu yüzden sanırım akraba olmaları mümkün. Tanıdığım adam çekici ve cazibeliydi. Saygın ve varlıklı bir Güneyli aileden geliyordu ve tüm bu avantajları sonuçlardan kaçınmak için kullanıyordu. Empati ve pişmanlık eksikliği onu tehlikeli yapıyordu ve McCaffrey ile yüz yüze konuştuktan sonra, size aynı türden olduklarını söyleyebilirim. İkisinin de ruhsuz gözleri var."

Babasının gördüğü Ronan ile tanıdığını sandığı Ronan'ı uzlaştırmaya çalıştı. Ronan çok hayat dolu, çok canlı ve sıcak bir adamdı. Onu ruhsuz olarak düşünmek imkânsızdı... tabii eğer

Hafta sonunu birlikte geçirdiği adamın sadece bir uydurma olduğunu kabul etmişti. Flört geçmişine bakarak Ronan'ı gerçekte olduğu gibi görememiş olmasının fazlasıyla mümkün olduğunu kabul etmek ona acı .

"Ondan uzak durmalısın, Ireland," dedi babası ısrarla. "O yakışıklı dış görünüş çürümüş bir çekirdeği saklıyor. Bu konuda bana güvenmelisin."

"Söylemeye gerek yok," dedi sesini çıkarmadan, "ama Vidal'in büyük bir kısmına sahip, bu yüzden bu mümkün olmayabilir."

"Yeterince sahibi yok. Onunla ben ilgileneceğim. Ben kadar mesafeni koru. Ona güvenilmez."

Onu dikkatle inceledi. "Yeni tanıştığınız birinden çok emin görünüyorsunuz."

"Sizi kandırdığında karakterini ortaya koydu. Eğer saklayacak bir şeyi yoksa neden saklanıyordu?" Gözlükleri olmadan Chris Vidal, Sr. geçen hafta sonundan önce hiç fark etmediği bir şekilde daha yaşlı görünüyordu. Yakışıklı yüzündeki çizgiler daha derin, ağzı daha ince görünüyor, gözleri içsel kargaşa ve üzüntüyü yansıtıyordu. Annesinin nişan haberi ve şimdi de McCaffrey'nin şirketi ele geçirme girişimiyle birlikte onun için de darbeler hızlı ve sert gelmeye başlamıştı.

"Onunla nasıl başa çıkacaksın?" diye sordu.

"Elindeki senedi ödememiz gerekiyor. Birkaç hafta önce Brett Kline bana Six-Ninths'in üzerinde çalıştığı bir şarkının demosunu gönderdi. Çok iyi, tatlım." Yüz ifadesi aydınlandı. "Gerçekten iyi. Tam da şu anda ihtiyacımız olan şey."

"Şaka yapıyorsun."

Öne doğru oturdu ve gözlüklerini tekrar taktı. "Geçtiğimiz hafta sonu bir festivalde sahne aldılar ama yakında kayıt için buraya gelecekler. Single'ı hemen yayınlayacağız ve daha sonra yeni bir albüme ekleyeceğiz."

Başını iki eliyle kavrayarak inledi. "Lütfen bana sadece boşa kürek çektiğini ve şirketi kurtarmak için Six-Ninths'in yeni single'ına bel bağlamadığını söyle."

"Tepkinizi anlamıyorum."

"Ciddi misin?" Kadın adama bön bön baktı. "Six-Ninths tek hitlik bir mucize. Yıllardır gündemde değiller." Adam kafası karışmış gibi ona bakınca devam etti. "Son albümleri neredeyse

harcamaları. Yıllardır orta seviye rock gruplarını taklit ediyorlar. NFL playoffları devre arası gösterileri ne kadar sıkıcı olduğu için manşetlere taşındı. Devam etmek zorunda mıyım? Çünkü devam edebilirim."

"Geri dönüş yapmak için sadece bir şarkı yeter," dedi kararlılıkla.

"Baba." Ireland öne doğru eğildi, saçları neredeyse yere kadar dökülüyordu

dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını birbirine bağladı. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve cevabını iyice düşünmeni istiyorum. Vidal için senden öte bir gelecek görüyor musun yoksa sadece senin yaşadığın süre içinde mi?"

Kaşlarını çatı. "Ne biçim soru bu? Bu bir aile işi."

"O zaman neden bu şirketin geleceğini tehlikeye atan kararlar almaya devam ediyorsunuz?"

Nefesi sanki kızın rüzgârını kesmiş gibi onu aceleyle terk etti. "Bu adil değil, Ireland. Bir işi büyütmenin doğasında riskler vardır."

"Evet, *yönetilen* riskler. Bu da asla bir değil iki kez felaketin eşiğine gelmemize neden olmamalı." Onun bakışlarını keskin ve doğrudan tuttu. "Vidal'in sana ihtiyacı var baba. Yetenekleri tespit etme ve onlarla çalışma konusundaki yeteneğine ihtiyacı var. Ama idari kararlar senin uzmanlık alanın değil. Eğer torunlarının bir gün bu ofislerde çalışacağını hayal ediyorsan bunu kabul etmelisin."

Hareketsiz oturuyordu, çenesi gergindi.

"Belki de ebeveyn olduğun için ya da çocuklarının henüz bu sorumluluğa hazır olmadığını düşündüğün için bu işi gerektiğini düşünmüşsündür," diye devam etti. Sebep ne olursa olsun, hisselerini kaybetmek üzeresin ve ben Mom's'ı satın alarak ve Christopher ile ittifak kurarak çoğunluk pozisyonuna geçebilirim. Kenara çekilip McCaffrey ile savaşmama izin verecek misin? Çünkü kendi başınıza ilerlemeye devam etmek istiyorsanız, Christopher'dan beni satın almasını isteyeceğim ve ikinizi de bununla baş başa bırakacağım."

Kaşları kalktı. "Yetkili olmak zorunda yoksa gidiyor musun? Ültimatoma bu mu?"

"Hayır. Ya McCaffrey kazanır ya da biz. Bunlar sizin seçenekleriniz." "Devralmayı savuşturamayacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Başını salladı ve kendini acımasızca dürüst olmaya zorladı. "Gideon'un yardımı olmadan olmaz, hayır. Ve umarım o yoldan gitmezsin

Çünkü onun yönetmesi gereken bir sürü iş var ve benim tek odak noktam Vidal."

Parmak uçları huzursuzca kurutma kâğıdına vuruyordu. "Christopher da seninle aynı fikirde mi?"

"Kabul etmek zorunda, yoksa işimizden oluruz. Sana benziyor. Vidal'in iyileşmek ve yeniden inşa etmek için ihtiyaç duyduğu değişim o olmayacak."

Babası ona uzun, titiz bir değerlendirme yaptı ve sonra gözleri ve burnu kızarmaya başladı. "Ne zaman büyüdün sen?" diye sordu kısık sesle.

Bugün. Ama bunu yüksek sesle söylemedi.

Masasından kalkıp ayağa kalktı ve parmaklarını arkasında birleştirerek pencereye baktı. Hayatını onu bu alanda görerek geçirmişti. Ağır ahşap masanın onu cüceleştirdiği, masaüstünün başının birkaç santim üzerinde olduğu o kadar küçük olduğu zamanlara dair anıları vardı. Christopher'dan diz deliğinde saklandığını ve babasının bulması için çekmecelere oyuncak koyduğunu hatırlıyordu.

Duvarlarda babasının efsanevi sanatçılar ve müzik endüstrisinin önde gelen isimleriyle çekilmiş fotoğrafları, dergi kapakları ve hakkında yazılmış makaleler vardı. Chris Vidal, Sr. rakipsiz kulağı ve trendleri takip etmek yerine belirleyen yeteneklerle imza atma geçmişiyle büyük bir üne sahipti. Ve bu zekâsının ötesinde, iyi kalpli ve iyi bir adam olarak tanınıyordu. Onunla her zaman büyük gurur duymuştu ve hâlâ da duyuyordu. Kusurları ne olursa , o hâlâ isteyebileceği en iyi babaydı.

Adamın ağır iç çekişi yüreğini burktu. "Christopher konusunda haklısın, itiraf ettiğim için üzgünüm. Yine de bu işi seviyor. En az benim kadar."

Onun sesindeki umutsuzluğu duymaktan nefret ediyordu. "Sadece işleri karıştırıyoruz. Sen yeteneklere odaklan, ben de işlerle ilgileneyim."

Onunla yüzleşti. "Vidal'de çok daha fazlasını yapabileceğinden hiç şüphe duymadım. Ama bizim gibi sevmiyorsun. Yıllardır bununla mücadele ediyorum, Ireland. Bu yüzden iş yükümüzü bu şekilde , eğer bizimle kalacağını umuyorum. Devralmak istediğiniz görev zor, yürek parçalayıcı bir iş."

"Baba..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Hayır, aynı ölçüde sevmiyorum ama bu onu sevmediğim anlamına gelmiyor."

Ayağa kalkarak parmak uçlarını masanın yıpranmış ve çentikli kenarında gezdirdi. "Bu masanın eskiden babamın olduğunu ve üzerindeki tüm dağınıklığı hatırlıyorum - gitar telleri ve penalar, kollar ve valfler, piyano teli parçaları. Christopher ve ben boş kutulardan kaleler inşa ederken annem ve ninemin bu eski depoyu ofise dönüştürmek için birlikte çalıştıklarını hatırlıyorum."

Babasının ağzı melankolik bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ben ailemi seviyorum," diye devam etti, "varlıkları ya da eşyaları değil. Sana Vidal için daha çok mücadele edeceğimi söylediğimde bana inanmalısın çünkü onu seviyorsun. Kendim için yapabileceğimden çok daha fazla."

"Benim savaşmanı istemiyorum. Benim hatalarımı düzeltmek zorunda kalmanı istemiyorum." Masanın etrafında dönen babası onun omuzlarını kavradı ve bakışlarını üzerinde tuttu. "Sevdiğin işi yapmalısın."

"Bu savaş yürütmeyi seveceğim," dedi ona keskin kenarlı bir gülümsemeyle. "Ama kararı sen ver. Hemen şimdi. Çünkü eğer izleyeceğimiz yol buysa, gereken bir ev ödevim var."

Ofisinin oturma bölümüne yerleşen Gideon, sehpanın üzerine serpiştirilmiş, koruyucu plastik kılıflar içindeki yarım düzine notu yeniden inceledi. Onları en son uzun uzadıya incelediğinden bu yana birkaç yıl geçmişti ama aşinalıkları onları daha az rahatsız edici kılmıyordu.

Etrafında Raúl Huerta, Victor Reyes, Chase Kwon ve Angus McLeod -güvenlik ekibinin üst düzey amirleri- sessizce bekliyorlardı. Sadece Angus kot pantolon ve gri bir Henley giymişti. Diğer adamlar tabancalarını gizlemek için özel olarak dikilmiş siyah takımlar giymişlerdi.

Tek bir kelime bile okunmadan önce notlar ilk bakışta rahatsız ediciydi. Onun ve Eva'nın dergilerden gelişigüzel kesilmiş fotoğrafları kırmızı bir Sharpie ve jilet kesikleriyle deforme edilmişti. Tek tek harfler, kötü niyetli kafiyeler oluşturan kelimelerin içine yapıştırılmıştı.

Dört gözü kör. İki kez çekirdeği çıkarılmış.

Nasıl koşacaksın? Eğlence için sabırsızlanıyorum.

Pırıltı, pırıltı, uzakta
değilim. Tam olarak nerede
olduğunu biliyorum.

Dünyanın çok yukarısında,
Öldüğünde bir çukurda olacaksın.

Kan kırmızıdır,
Gözlerin mavi.
Senin içini boşalttığım da
gerçek gözyaşları dökcek
mi?

Sonuncusu Bentayga'nın ön cam sileceğinin altında bulunmuştu. Diğerleri şehirdeki Cross Industries'e ait çeşitli işletmelerin resepsiyon personeline ve hatta çatı katındaki lobi personeline bırakılmıştı. Hepsi de ne teslim ettiklerini bilmeyen kuryeler tarafından teslim edilmişti ve yazanın kim olduğunu tespit etmek için geride ne parmak izi ne de genetik materyal bırakılmıştı.

"En son ne zaman geldi... iki yıl önce mi?" diye sordu gergin bir şekilde, öfkesi içinde derin bir ürperti yaratmıştı.

"Hemen hemen," diye onayladı Raúl, koyu renk gözleri sehpanın üzerindeki eşyaları tararken.

Victor, "Hapse girmiş olabilir," diye önerdi. "Ya da kendi kendini yok etmiştir."

"Erkek olduğuna emin misin?" Gideon etrafındaki yüzleri inceleyerek sordu.

"Büyük ihtimalle, delikanlı," dedi Angus, sesinde İskoç müziğinin tınısı vardı. "Gözleri çıkarma. Karındeşme. Fotoğraflara kazınmış Glasgow gülümsemeleri. Hepsi bıçakla yaralanmış. Tipik olarak bir kadının tercih edeceği bir silah değil, özellikle de senin boyunda ve gücünde bir adama karşı."

Başını sallayan Gideon doğruldu. "Son temastan bu yana epey zaman geçtiğine göre, güvenliği azaltabilir miyiz?"

"Ben olsam tavsiye etmezdim," diye araya girdi Chase. "Neden risk alasın ki?"

Ekibe en son katılan kişiydi, onlara birkaç yıl önce katılmıştı. Vardiya amirliğine kadar yükselmişti ve nispeten genç olması ekibe farklı bir enerji getiriyordu.

Gideon açıkladı. "Hepiniz tam olarak yapmanız gerekeni yapıyorsunuz, ancak artan güvenlik Eva'nın kendini güvende değil endişeli hissetmesine neden oluyor."

"Ne zamandan beri?" Victor kaşlarını çatarak sordu.

"Bilmiyorum. Ama bu bir sorun haline geldi."

"Gardımızı düşürmek bir risk," diye tekrarladı Chase. "Bu adam zeki. Kullandığı dil eğitilmiş. Ona bir fırsat verecek kadar rahat hissetmenizi bekliyor olabilir."

"Kızım ile konuşabilirim," diye teklif etti Victor. "Bunun gerekliliğini görmesine yardımcı olabilirim."

Gideon bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu akşam bunu tartışacağız. Sonrasında takviyeye ihtiyacım olursa sana haber veririm. Bu arada, sürekli tehdit altındaymış gibi hissettirmeden güvende tutmanın bir yolunu bulalım."

"Ama siz öylesiniz," dedi Raúl açık yüreklilikle. "Yirmi dört saat güvenliğiniz var çünkü bu kaçığın ötesinde bile tehditler var."

Gideon'un nasıl çözeceğini bilmediği sorun da buydu. Düşmanlar edinmişti. Babası da düşman edinmişti. Ayrıca, karasevdadan fidyeye kadar çeşitli nedenlerle ona ve karısına takmış olanlar vardı. Göz önünde olmak onları hedef haline getiriyordu. "Çözümü bilmiyorum," diye acımasızca itiraf etti. "Ama bir çözüme ihtiyacımız var. Eva kendini güvende hissetmiyor ve bu kabul edilemez. Güvenliği tehlikeye atmadan onun için biraz daha az görünür hale getirebilir miyiz?"

Masasındaki telefon hattı bipledi, ardından hoparlörden asistanı Scott'ın sesi geldi. "Bayan Vidal burada."

Gideon başını çevirip ofisinin dışındaki resepsiyon alanına baktı ve kız kardeşinin Scott'ın istasyonunun yanında durduğunu gördü. Yeleğinden cep saatini çıkarırken, İrlanda'nın saat altındaki toplantılarına tam zamanında geldiğini fark etti. Çantanın içindeki karısının fotoğrafına hayranlıkla bakmak için durakladı, sonra da kapağını kapattı.

İreland onu ayarlayıp ayarlayamayacağını sormak için aradığında, çatı katında buluşmalarını önermişti. Ancak bunun iş olduğunu ve bunu eve taşımak istemediğini söyledi. O zamandan beri

Geç saatlere kadar çalışmayı da bekliyordu, mesai sonrası buluşmak üzere anlaşmışlardı. Lanet notları gözden geçirmek için bu kadar zaman harcayacağını tahmin etmemişti. Notların ne kadar rahatsız edici olduğunu bir şekilde aklından çıkarmayı başarmıştı.

"Üzerinde çalışacağız," dedi Angus ayağa kalkarak. Bugünlerde saçlarında kızıldan çok gümüş vardı ve sarp yüzünde daha fazla çizgi vardı ama pazuları kollarına yapışmıştı ve hâlâ canlılık ve güç yayıyordu.

"Teşekkür ."

Hepsi ayağa kalktı. Raúl notları topladı ve bir dosyaya yerleştirdi. Sonra hep birlikte kapıya doğru ilerlediler. Ireland camdan onları izledi ve dört adamın kendilerini nasıl taşıdıklarına hayran kaldı. Hepsi de ölümcül yırtıcıları. Gündelik kıyafetler Angus McLeod'un ölümcüllüğünü gizleyemezdi. Chase Kwon'un çocuksu genç yüz hatları ve parıldayan gülümsemesi de hareketlerinin eğitimli ekonomisini gizlemeye yetmiyordu.

Her biri ona sevgiyle gülümseyerek ağabeyinin ofisinden çıktılar.

Angus uzaklaşmadan önce onu durdurdu. "Seni sonra arayacaktım," diye mırıldandı. "Hakkında her şeyi bilmek istediğim biri var. Hiçbir ayrıntı çok küçük değildir."

"Tabii ki. Kim o?"

"Sana mesaj atarım." Cam kapıyı onun için açık tutan kardeşinin beklediği yere baktı. "Lütfen bu kalsın. Ve teşekkür ederim!"

"Henüz bir şey yapmadım, genç kız." Adam devam etmeden önce göz kırptı ve kadın, ilk kez olmamakla birlikte, adamın altmışlı yaşlarının ortasındaki bir adam için inkar edilemez derecede seksi olduğunu düşündü.

Derin bir nefes alan Ireland neşeli bir gülümsemeyle kardeşine yaklaştı. "Beni gününüze -ya da duruma göre akşamınıza- dahil ettiğiniz için teşekkürler."

"Senin için her zaman müsaitim." Kapının arkalarından kapanmasına izin verdi ve oturma alanına doğru işaret etti. "Neye ihtiyacınız var?"

Ireland, kanepeye yerleşen ağabeyini inceledi. Takım elbisesinin ceketi masasının arkasındaki askılıkta asılıydı. Yeleği zayıf gövdesini ikinci bir deri gibi sararken, platin rengi

Kol düğmeleri, uyumlu kravat iğnesi ve cep saatinin kösteği rastgele aralıklarla ışığı . Ronan'ın aksine, Gideon kentliliğinin içinde son derece rahattı. Ağabeyini kollarını sıvamış ya da kravatını gevşetmiş olarak gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Bu yönüyle Ronan'a benziyordu. Tarzı biraz sinirli ve alışılmışın dışındaydı - ailesini düşünerek alışveriş yaptığı zamanlar hariç. Gideon'un kendine güveni dinamik ve agresifken, Ronan'ınki yumuşak bir şekilde soğukkanlıydı. Bu, ahlakı da gözleri kadar gri olan bir adamı gizleyen cilalı bir dış görünüştü.

"Bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye söze başladı, "ama mal varlığımın boyutunu bilmiyorum. Biraz Cross Industries hissem olduğumu biliyorum - doğum günlerimde bana biraz hediye ettiğin için çok teşekkür ederim - ve Vidal'de yüzde onluk bir hissem var, ama bunların hepsinin ne kadar ettiğini bilmiyorum."

"Size söylemekten mutluluk duyarım." Ayağa kalkmak için hareket etti.

"Bekle. Sadece annemin Vidal'deki yüzde on beş hissesini satın almak için ihtiyacım olan şeye sahip olup olmadığımı bilmek istiyorum."

Gideon koltuğa yeniden yerleşti. "Vidal'in kontrol hisselerini almak mı istiyorsun?"

Başını salladı, gelmeden önce McCaffrey Holdings hakkında bir şey söylememeye karar vermişti, kredi temerrüde düşerse ve babasının hisseleri üzerindeki ipoteklerini kullanırlarsa şirketin yüzde yirmi beş hissesini de elinde tutacaktı.

"The Hissedar anlaşma verir senin Baba doğru . ilk reddetme hakkı" dedi. "Yani, onları satın almayı reddetti. Bu beni şaşırttı." Ireland bunu bilmiyordu ama babası biliyor . Ama bunu gündeme getirmemiş ya da yoluna çıkmak için kullanmamıştı. "Sadece yaratıcı tarafa odaklanmaya hazır," diye yalan söyledi. "Annem de benim

hisselerine sahip olacak. Christopher'a satmayacak." Kardeşi yüzünü buruşturdu.

"Ah."

"Bir de bana sor," diye mırıldanarak çantasını karıştırdı. Telefonunun ekranı Ronan'dan gelen başka bir aramayla aydınlandı ve onun yüzünü görünce içi burkuldu. Adamın kendisine ulaşma çabaları yüzünden daha önce bildirimlerini susturmak zorunda kalmıştı. "Ne yaptığımı açıklamak için ama bunu bir şekilde halledeceğim.

her şey sonuçlanır sonuçlanmaz. Satışın hızlı bir şekilde gerçekleşmesini umuyorum çünkü bunu uzun süre gizli tutamayacağım."

"Özel hisselerin satışı, hissedarlık sözleşmesi ile herhangi bir çelişki olmaması kaydıyla her zaman yapılabilir."

"Harika." Masanın öbür ucuna uzanarak ona katlanmış bir kâğıt uzattı. "Annemi satın almak için ihtiyacım olan miktar bu. Tamam mı?"

Kâğıdı kabul ederek arkasına yaslandı ve açtı. "Doğrulamak için rakamlara bakmam gerek."

"Sizden miktarı doğrulamanızı istemiyorum. Sadece bunu karşılayıp karşılsöyleyin."

Kaşları havaya kalktı. "Peki."

"Bunu böyle anlama. Sadece iyi görüldüğüm için mezun olmadığımı söylüyorum. Borç-özkaynak oranı hesaplamasını nasıl yapacağımı biliyorum." Elbette, Vidal'in durumu çok kötü olduğu ve McCaffrey Holding'in en son teklifi çok cömert olduğu için annesine adil bir ödeme yapmak istediği için rakamlarda oynama yapmıştı.

"Yardıma ihtiyacım olacak," diye devam etti. "Sen bir dahisin ve iş yükünü artırmaktan gerçekten nefret etsem bile senin deneyiminden yararlanmamak aptallık olur. O yüzden bırak yapabileceğim işleri ben halledeyim. Zamanı geldiğinde senin yapacağın çok şey olacak."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamam. Evet, bunu karşılayabilirsin. Nakit rezervlerinizde bu miktarın kat kat fazlası var. Hiçbir şey satmak zorunda kalmayacaksınız. Havale işlemi tamamlanır tamamlanmaz ve imzalı bir hissedarlık sözleşmesi alır almaz kontrolü devralabilirsiniz."

Rahatlamış bir şekilde iç çekmesi vücudundaki gerginliğin çoğunu azalttı. "Yani, sabah ilk iş. Harika. Vidal'in borcunu ödemeye yetecek kadar param olabilir mi?"

Eğlencesi keskinleşerek hesaplamaya dönüştü. "Ne kadar paradan bahsettiğimizi bilmediğim için bir şey diyemem. Ama bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Ah, bilirsin işte." Sanki şirket borçları yüzünden batmıyormuş gibi umursamaz bir el salladı. "Başladığımda temiz bir sayfa açmak."

"Bunu yapmayın. Kişisel servetinizi bir şirkete aktarmaya başladığınızda ikinizin de başı belaya girer. Hisseleri satın alın, şirketi kendini idame ettirebilecek bir konuma getirin, sonra da karlı hale getirin. Eğer başarısız olursa -ki ben yeteneğinizden şüphe etmiyorum, sadece müzik endüstrisinin çok büyük zorluklarla karşı karşıya olduğunu gözlemliyorum- size bir şey olmaz."

Ona bakarken iç dudağını çiğnedi ve tartışmayı düşündü. Ronan'a borcunu ödemek ve onu hayatından çıkarmak o kadar çekici bir olasılıktı ki bunu gerçeğe dönüştürmek için can atıyordu. Eğer onu bir daha görmez ya da ondan haber almazsa, aptalca bir şey yapma riskini asla göze alamazdı.

Birlikte olduğu diğer tüm erkeklere karşı hislerinin bir elektrik düşmesini çevirir gibi kolayca açılıp kapanması ironinin doruk noktasıydı. Ama şimdiye kadarki en büyük tehdit olan Ronan'dan kurtulmak onun için daha zordu. Bütün öğleden sonra onu arayıp bir şekilde fikrini değiştirmeye çalışma dürtüsüyle savaşıyordu.

Vidal yerine beni seçseydin bana sahip olabilirdin! Ama seçimini çoktan yapmıştı ve bunu, kız tam karşısında otururken, yatağını paylaştığı için hâlâ sıcak ve uysalken yapmıştı.

Sonunda Gideon'un tavsiyesine uymak zorunda kaldı çünkü o haklıydı ve bunu biliyordu. Vidal'e kendi parasını aktarmadan onu kurtaramazsa, o zaman kurtarılamazdı ve bunu kabul etmek zorundaydı. Yapabileceği tek şey elinden gelenin en iyisini yapmaktı.

"Haklısın," diye kabul etti. "Beni doğru yönlendirdiğin için teşekkürler."

Ağabeyinin gülümsemesi o kadar sıcaktı ki Ronan'ın ihanetinin bıraktığı soğğun bir kısmını eritti. "Bu adımı attığın için seninle gurur duyuyorum. Kontrolü ele almak büyük bir olay ve bunu istiyor olman daha da büyük bir olay."

Ireland gülümseyerek karşılık verdi, kendini biraz daha rahatlamış hissediyordu. Evet, koşullar onu zorlamıştı ama nedeni ne olursa olsun hayatında büyük bir değişiklik yapıyordu.

"ayarlamamı ister misiniz?" diye sordu.

Çantasını toplayarak ayağa kalktı. "Senden bunu yapmanı istediğim için kendimi kötü hissediyorum. Bu senin maaş derecenin çok altında."

Kardeşi de ayağa kalktı. "Sorun değil."

"Teşekkür ederim." Sehpanın etrafında döndü. "Ben bir hesap numarasını falan karıştırmadan bu işin halledildiğini bilmek beni rahatlatmış ve bunu takdir ediyorum."

Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu yandan kucakladı. "Bugünlük işim bitti sayılır. Eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben biraz ofise dönüyorum. Yarın sabahdan önce yapmam gereken çok şey var."

Gideon onun alınına bir öpücük kondurdu. "Raúl'e seni geri götürmesini söyleyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Peki. Ama sadece hayır dememe izin vermediğin için."

"Çok geç saatlere kadar da çalışma," diye seslendi arkasından, ofisinin kapısından içeri girerken.

"Hey." Eşikte durdu. Eva gittikten sonra ağabeyinin geç saatlere kadar işte olmasının bir nedeni vardı. Rekabet dürtüsü çok şiddetliydi ve anlaşmalar yapmak bunu tatmin ediyordu. "Queens'te bir depoyu kullanabilir misin?"

Ona düşünceli bir bakış attı. "Muhtemelen."

"Şu anda binayı kullanan bir aile giyim işletmesi var, ancak onları kendilerine daha uygun başka bir mülkünüze taşıyabilirsiniz. Zorla çıkarılıyorlar, bu yüzden onları taşımak için bir teklifle giderseniz, eminim daha çekici olursunuz. Başka biri istiyorsa, potansiyel vardır diye düşünüyorum."

"Bu bilgiyi nereden aldınız?"

Omuzlarını silkti ve adamın bakışlarındaki parlak müktesebata içten içe gülümsedi. "Bir barda kulak misafiri oldum. Adam pisliğin tekiydi, bu yüzden planlarını bozduğum için mutluyum. Yine de hızlı hareket etmelisin. Neredeyse çantada keklik gibi görünüyordu."

Gülümsemesi keskin bir şekilde eğleniyordu. "Tüyo için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, kardeşim." Ireland asansöre doğru giderken ısıklık çaldı.

nine

Gideon akşam yemeğini olabildiğince sessiz bir şekilde, karısının uyuduğu kanepenin yanındaki berjer koltukta yedi. Eva televizyon açıkken uyuyakalmıştı, çıplak bacaklarının üzerine bir battaniye örtmüştü, iki elini çenesinin altına sokmuş, yan yatmıştı. Yüzü tertemizdi - burnundaki çilleri görebiliyordu - ve şehvetli vücudu onun tişörtlerinden biriyle örtülüydü.

Lucky ayaklarının dibine oturmuş, gürültüyü azaltmak için mutfakta parçalara ayırdığı biftekten bir ısırik almayı umuyordu ama Eva'nın karnının yanındaki battaniyede, beagle'ın daha önce annesiyle kıvrıldığını gösteren dairesel bir iz vardı.

Evliliklerinde erken kalkan taraf olan Gideon, her sabah Eva'nın rüya görmesini izleyerek vakit geçiriyordu. Eva'nın gözlerini kırpiştirarak açmasını ve sonra da kendisine odaklanmasını izlemenin keyfini asla hafife almıyordu. Hayatını paylaşacak birinin olmasının imkânsız görüldüğü zamanlar olmuştu. Asla yalnızlık üzerinde durmamıştı ama öyleydi. İçsel olarak öyleydi.

Ama Eva'yı Crossfire Binası'nın dışında ilk gördüğü anda derin, neredeyse ilkel bir tanıma hissetmişti. O zamanlar bir yabancıydı ama bir şekilde kalbinin ve ruhunun kayıp parçalarını içinde taşıdığını biliyordu. İmza atmak için özel bir kaleme ihtiyaç duysa da batıl inançları olduğunu asla kabul etmezdi.

Ama Eva'nın ezelden beri onun olduğuna ve her zaman onun olacağına inanıyordu. Bu duyguya güvenmeyi, hiçbir Şeyin onları ayıramayacağına inanmayı öğrenmişti. Bir zamanlar onu kaybetmekle ilgili beslediği korkular uzun zaman önce dinmiŐti... Şimdi bu korkuları yeniden duymak mantıksızdı.

Tabağı yere koydu ve Lucky kuyruğunu sevinçle sallayarak kalan biftek parçalarını kısa sürede mideye indirdi.

Gideon ellerini başının arkasında kavuşturdu ve sandalyede arkasına yaslandı.

Eva'nın onu kendi isteğiyle terk edeceğinden değil. Ancak uğursuz notları gözden geçirmek ona, fırsat verildiğinde Eva'yı ondan alabilecek kişiler olduğunu hatırlatmıŐtı. Karısı onun tek zayıf noktasıydı ve ona baktığında ya da onun hakkında konuŐtuđunda bunu saklayamıyordu.

Riskler konusunda nasıl kayıtsız kalabilirdi? DüŐmanlarının ne kadar tehlikeli olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Eva'nın güvenliğinin ancak sapığının ve tecav zc s n n ölmesiyle sağlanabileceği inkâr edilemez bir Şekilde ortaya çıktığında, Gideon Nathan Barker'ın infazını bizzat planlamıŐ ve gerçekleŐtirmiŐti.

Şimdi onu izlerken, güvenliklerini gevŐetmenin bir seçenek olmadığını kabul etti, özellikle de hayatlarını emanet ettiği adamlar bunu tavsiye etmediğinde. O ve Eva bunu konuşarak halletmek zorundaydı. Karısı mantıklı bir kadındı; bunun gerekliliğini görecek ve tehlike her zaman mevcut olsa da yönetildiğini ve güvenliğinin sağlandığını anlayacaktı.

Gideon onun nefes alıŐının değiştiğini duydu ve bilinci yerine gelirken seğirmesini izledi.

Bir an sonra hızla gözlerini kırpıŐtırdı, sonra da uykulu bir Şekilde ona gülümsedi. "Selam bebeğim. duymadım."

"Lucky uyuduğunu biliyordu ve sessiz kaldı, değil mi evlat?" Onu hızlı bir masajla  d llandirdi.

Eva esnedi, gerinirken sırtını kamburlaŐtırdı. "Saat kaç

Bu

mu "Neredeyse sekiz."

?" "Eve geç geldin. Toplantılarımı devralmak seni sıktı mı?

AŞağı mı?"

Başını iki yana salladı. "Saatler sonra Ireland'la görüştüm." "Öyle mi?" Gülümsemesi güneş gibiydi.

Onun gerçekten mutlu olduğunu görünce o kadar rahatlamıştı ki, güvenlikleri ve İrlanda'nın güç hamlesi hakkındaki tartışmaları ertelemeye karar verdi. Ireland'ın heyecanına gülümserken Eva'nın sesi aklının bir köşesindeydi ve karısının onu sert davranmaması konusunda uyaracağını biliyordu. Ama Vidal Records'un mali durumunu biraz daha derinlemesine araştırmakta bir sakınca görmüyordu ve öyle de yapacaktı.

Eva doğrulup oturdu, sarı saçları seksi bir şekilde dağılmıştı. Adamın sadece siyah ipek pijama pantolon giydiğini fark ederek onu içeri aldı. Saçları yemeğe gitmeden önce aldığı kısa duştan dolayı hâlâ nemliydi. "O bifteği senin için pişirecektim."

"Önemli olan düşüncedir." Mutfığa gitmek için ayağa kalktı. "Bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim. Tanrım, çok yorgunum. Seni emer emmez bayılacağım."

Gideon adımlarının ortasında durakladı, nabızı hızlanmıştı. "Yine mi geldin?"

Uykulu gözlerinde hınzır bir eğlence vardı. "Tamam, . Eğer ısrar edersen sana iki kez sakso çekerim. O an sarıldığımızdan beri bunu düşünüyordum. Dizlerimin üzerine çökmek, fermuarını açmak ve seni ağzıma almak istedim. Nefis aletine ulaşmak için fermuarını açmayı sevdiğimi biliyorsun, ama tepeden tırnağa giyiniksin. Biri seni arkadan görse, sana ne yaptığımı asla bilemezdi."

Gideon arkasını toplama fikrinden vazgeçerek tabağını mutfak adasına koydu ve oturma odasına döndü. İlişkilerinin başlarında birlikte yeni bir sapkınlık keşfetmişlerdi: teşhircilik fantezisi ikisini de çılgına çevirmişti. Nedenleri ilkeldi. Adam karısını işaretlemek, ona sahip olmak, onu ele geçirmek istiyordu; karısı ise onun tarafından sahiplenilmeyi, arzularına hükmedilmesini, onun zevki için kullanılmayı seviyordu ve bunu herkesin bilmesini istiyorlardı. Karısının sık sık bir izleyici kitlesiyle seks yapmayı hayal etmesi, onun hayal edebileceği her şeyden daha heyecan vericiydi.

İfşa olma riski olmadan ortak açlıklarını gidermenin yollarını bulmuştu: iki yönlü aynalar, fûme camlar, kalabalık alanlarda kapalı kapılar ardında. Fantezi onları ne kadar heyecanlandırırsa da, gerçeklik

Karısına, onun kırılganlığını ve tutkusunu kimseye göstermeyecek kadar çok değer veriyordu.

Eva'yı kanepeden kaldırdı ve onu koridordan yatak odalarına taşıırken kahkahalarla çığlık attı.

"Gülmeye devam edersen yarın da işe gitmeyebilirsin" diye uyardı, çünkü karısının regl dönemi onları birbirlerini tatmin etmenin yaratıcı yollarını keşfetmekten asla alıkoymamıştı.

"Yarın işe gitmeyeceğim bile." Kollarını onun boynuna doladı ve yanağından öptü. "Bugün Katherine Teyze'nin doğum günü."

Adımlarında hiçbir aksama yoktu ama kadının sözleri zihninde bir bomba gibi patladı. Katherine annesinin ikiziydi, yani bugün Lauren'ın da doğum günüydü. Lauren, "Monica" takma adıyla tanıdığı kadın, yüzü Eva'nıninkine o kadar benziyordu ki, karısının aynı yaşta nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu. Lauren, kırmızı halıda kızının ve kocasının gözleri önünde, güvenlik görevlileri ve Gideon'un yanında öldürülmüştü.

Belki de Eva'nın son zamanlardaki huysuzluğu tarihle ilgiliydi. Önceki yıllarda işaretleri kaçırmış mıydı? Duygularının her bir nüansı onun içinde bu kadar empatik bir şekilde yankılanırken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Yatak odasına girerek önce bir dizini, sonra diğerini yatağa koydu ve Eva'yı nazikçe yere yatırdı. Eva'nın kolları boynuna dolanarak onu kendisiyle birlikte tuttu. Eva onun ağzını aldı, dili onunkinin üzerinde gezindi. Kadının yumuşak zevk iniltileri adamın aletini sertleştirdi ve adam kadının kucağına gömüldü.

İhtiyacı olan her şey onun kollarındaydı. Yarın, orada kendini güvende hissetmesi çalışacaklardı.

"Bay Pürüzsüz ve Seksi'nin epik bir hıyara dönüşmesinin beni ne kadar büyük hayal kırıklığına uğrattığını söyleyebilir miyim?"

Alina, İrlanda'nın ağır ahşap masayı yeni yerine taşımasına yardım ederken nefes nefese kalmıştı. Boya dumanı nefes almasını daha da zorlaştırıyordu açık pencerelere rağmen ama Metallica umut verici

Odanın dahili hoparlörlerinden gelen intikam onları motive etti.

Masayı bir gümbürtüyle yere bırakan Ireland, kirpiklerine yapışmış bir tutam saçı kurtarmak için keskin bir nefes aldı. "Yapabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen yine hayal kırıklığına uğrayacaksın ve o da destansı bir pislik olacak."

"Yani, sana bakışı... Beni eritti," dedi Alina. "Sadece senin için yanıp tutuştuğu için değil, sana karşı çok nazik olduğu için de. Yatakta şefkatli miydi?"

"Hayır." Ireland'ın kaçınmak istediği anılar zihnini doldurdu ve mobilyaların yerini değiştirmekten farklı bir nedenden dolayı aniden yaptı. "Yine de denemediğim için değil," diye kabul etti. "Çok sabırsızdım."

Ve seks sırasında orgazm olmak için genellikle ağır bir sevişmeye ve klitorisinde kendi parmaklarına ihtiyaç duyan bir kadındı. Ama Ronan'ın arzusu, kendine güveni ve yakıcı duygusallığı onun için mükemmel bir ön sevişmeydi. Sadece nefes almak bile onu tahrik ediyordu.

Alina'nın ağzı pişmanlıkla buruştu. "Muhteşem, seksi, uzun boylu. Tabii ki pisliğin teki."

Ireland geri çekildi ve masanın yeni boyanmış duvara karşı yeni yerleşimini inceledi. Yeni pozisyonunu en başından sağlamlaştırmak için hem babasının ofisini hem de büyükbabasının masasını devralması gerektiğini bilse de, bunun gerçekliği keder kadar ağırdı. Alina'yı aramış, ağlamış, her şeyi zaten yanlış yaptığını ve işleri daha da kötüleştireceğinden endişelenmişti.

Ve Alina her zamanki gibi Çin yemeği, Ireland'ın gözlerine uyduğunu söylediği bir kutu soluk mavi boya ve içinde bezler, boya fırçaları, merdaneler ve bir tavanın yanı sıra ikisinin çerçeveli bir fotoğrafı ve birkaç ıvır zıvır bulunan kocaman bir bez çantayla çıkageldi.

Mekanı kendin , demişti.

Kısa süre içinde odanın bir ucundaki duvarı boyamışlar, sonra da ziyaretçilerin yeni ofisine girdiklerinde ilk gördükleri şeyin masa olması yerine masayı daha içeriye taşıyıp doksan derece kaydırmaya karar vermişlerdi. Masalar dışında, eski ofisindeki her şey

Ofisi yenisine taşınmıştı ve babasının tüm eşyaları artık onun eski yerini işgal ediyordu.

Ireland bu geçişin babası için biraz zor olacağını düşünse de, cam masayı kullanmasının onun için iyi olacağını düşündü. İş artık çok daha hafif olacaktı ve bunu görsel olarak ifade etmek onun ve Vidal ekibinin geri kalanı için bunu sağlamlaştırmaya yardımcı olabilirdi.

Telefon çaldı ve kadın dönerek telefonu aradı ve daha önce masanın olduğu yerde buldu. "Kahretsin. Odanın bu tarafında bir telefon girişi olup olmadığını kontrol ettik mi?"

"Uh... Bunu düşünmemiştim."

Ireland aceleyle ahizeyi aldı ve aramanın alt kattaki güvenlik masasından geldiğini fark etti. "Hey, Jimmy."

"McCaffrey yukarı geliyor."

Dondu kaldı. "Bekle! Ne?"

"Ona burada olmadığını söyledim ama kendisi göreceğini söyledi. Daimi listede olduğu için onu durduramadım."

"O nasıl-?" Ama Jules ya da Claudette'in buradayken bu ayrıntıyla ilgilenmiş olmaları gerektiğini fark etti. Ya da hissedarların listede olması rutin bir şeydi. O sabah Ronan'la birlikte uğradıklarında, Ronan onu çoğu ziyaretçiden çok daha hızlı bir şekilde ofise kadar takip etmişti.

"Lanet olsun." Ronan ona ulaşmak için bu kadar uğraştığı için hissettiği küçük -tamam, büyük- heyecandan nefret ediyordu.

"Çok kızgın, Ireland. Yukarı gelmemi ister misin?"

Kürek kemikleri arasındaki farkındalığın karıncalanması ona artık çok geç olduğunu söyledi. Yavaşça arkasını döndü. "Hayır, sorun değil," dedi, bakışları çalkantılı gri bir bakışa kilitlenmişti. "Onunla başa çıkabilirim. Teşekkürler."

Uzanıp ahizeyi yuvasına bıraktığında o fırtınalı gözler ona dikilmişti. Ronan babasının *ofisinin* eşliğini doldurmuştu. Üzerinde o günkü kıyafetlerinin bir karışımı vardı: sabah giydiği gömlekle öğle yemeğinde giydiği kot pantolon. Tabii ki yakası açıktı ve kolları kıvrılmıştı. Elbette saçları tatlı, gür bir yeleydi. Elbette muhteşemdi, çapkınca seksiydi ve ihtiyacı olduğunu bilmediği her şeye sahipti.

Onu görmek şiddetli bir sevinç, arzu ve aynı ölçüde öfke uyandırdı. Artık onun zayıf ve kaslı vücudunu yakından tanıyordu. Onu daha önce ne kadar arzulamış olursa olsun, onunla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu bildiği için açlığı daha da artmıştı.

"Biliyor musun," diye söze başladı Alina, kollarını militanca kavuşturmuş bir halde onun yanına gelerek, "seni gerçekten istiyordum Ronan. Belki de güzel bir yüzden daha fazlasını sunabileceğini düşünmüştüm ama sen de bir tanrıçayı yere indirdiğini fark edemeyecek kadar aptalın tekisin."

"Doğru değil." Ronan'ın sesi öfkeyle kesilmişti. "Başından beri karşımda ne olduğunun farkındaydım. Başka hiçbir nedenle kendimi bu *kötü duruma* sokmazdım."

Alina küçük bir *aww* sesi çıkardı ve İrlanda'ya sorgulayan bir bakış attı.

İreland kaşlarını çattı ve ona ters ters baktı.

"Çok olgunca," diye karşılık verdi. "Bütün gün aramalarımın kaçmakla aynı şey." "Seninle konuşmak istemiyorum."

"Zor." Kapının dışındaki duvarda asılı duran ve henüz değiştirmedeği babasının isim levhasına baktı. Çenesi gerildi. "Ne yapıyorsun, *canım*? Haberin var mı?"

"Siktir git. Buraya gelip bana aciz olduğumu söyleyemezsin."

"Söylediğim hiç de bu değildi." Sesi çok kontrollüydü, öfkesi ağzının kenarını bilemişti. "Önemsemediğin bir şeyi birine tercih ediyorsun. Neden?"

Uzun bir dakika boyunca sessizce durdu, çenesi sıkılmıştı. "Gerçekten seni aileme tercih edeceğimi mi düşündün?"

"Kafes yerine özgürlüğü seçeceğini düşünmüştüm ama tasmaya çok alışmışsın."

Sözlerinin verdiği acıyla nefes aldı, burun delikleri alevlendi. Alina uzandı ve onun elini tuttu.

"Sadece beni sandığın kadar iyi tanımadığını kanıtlıyor." Alina'nın elini sıkarak onu serbest bıraktı. "Bize bir dakika izin ver, Ali."

"Emin misin?" diye sordu en yakın arkadaşı kuşkuyla.

Ronan cevap verdi. "Onun için benden daha güvenli bir yer yok."

İreland ona doğru yaklaştı. "Çekil yolumdan."

Adam kenara çekildi ve alaycı bir centilmenlikle kolunu dışarı doğru uzattı. Koridorda yalınayak yürüyerek eski ofisine gitti ve adam arkalarından kapıyı kapatırken yüzünü ona döndü.

"Tamam." Elleriyle sabırsızca işaret etti. "İçini dökmek istediğin her şeyi söyle, sonra da beni rahat bırak."

Ronan'ın yoğun odağı, yaklaşıp birkaç santim ötede durduğunda onu tedirgin etti. Adamın kokusu onu sardı ve mantıksız bir şekilde yatıştırdı. "Şu anda hissettiğin incinme ve öfke için özür dilerim. Vidal'le olan ilişkim tanıştığımızda yıllar öncesine dayanıyordu, bu yüzden seni kızdırmam kaçınılmazdı. Ama ben de seni incittim ve bunun için özür dilerim, İrlanda."

Titremesini engellemek için alt dudağını ısırdı. Umurunda olmadığını ve onu yaralamaya gücünün yetmeyeceğini haykırmak istedi. Ama kelimeleri bir araya getiremedi. "Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin. Jazzie's'de benden uzaklaşarak ya da masanızdan kalkmamı isteyerek bunu yapmaktan kaçınabilirdin."

Yüzündeki pişmanlık onu kabul etmek istediğinden daha fazla etkiledi. "Neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar bunların hiçbirisi mümkün değildi. Kim olduğumu gerçekten bilmediğin ortaya çıktığında artık çok geçti, senden uzak kalamazdım."

"Dün gece uzak durmakla ilgili bir sorunun yok gibiydi." "Bu hala acıtıyor mu, *canım*?" Gözlerindeki bakış boğazını düğümledi. Sıkı. "Bu bana bildiğinizden daha pahalıya mal oldu. Bugün benim için de zor bir gün oldu. Seni yatağımda görmek ve hemen ardından kaybetmek... Sana ulaşamamak, sesini duyamamak, açıklayamamak-"

Adam ona doğru uzandığında tökezleyerek geri çekildi. "Dokunma bana. Özrün hiçbir şeyi değiştirmez. Vidal yerine seni seçmemi istiyorsun ama sen Vidal'i bana tercih ettin."

"İkimiz de bu lanet şirketi seçmiyoruz! İkimiz de ailelerimize bakıyoruz, başka bir şey değil. Ve onların aramıza girmesine izin vermeyi reddediyorum!"

İreland onun sertliği karşısında hayrete düşmüştü... ve tutkusu karşısında heyecanlanmıştı. "Bundan sonra hâlâ birlikte olabileceğimizi düşünemezsin."

Gri bakışlarında tehlikeli bir ateş vardı. "Neden çağrılarıma cevap vermedin?"

"Sana söyledim. Seninle konuşmak istemedim."

"Neden cevap vermiyorsun ve bana bunu söylemiyorsun?" Sözüleri kesik kesik ve hızlı geliyordu. "Neden sana dokunamıyorum?"

"Çünkü bu artık bir iş. Profesyonel mesafeyi korumalısın."

"*Tête dur!* Bu olabildiğince kişisel. Birinin seni ne zaman fazla zorladığını gördüğümü unutuyorsun. Bir adama senin için bir hiç olduğunu söylerken göz göze olmak istersin." Ronan kollarını iki yana açtı. "İşte . Bana ilişkimizin bittiğini ve beni bir daha görmek istemediğini söyle. Bütün gün sikimin içinde, dudaklarımın dudaklarında, terimin teninde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamadığını söyle. Bir daha asla ellerimi üzerinde istemediğini söyle."

"Siktir git. Her şeyi mahveden sensin!" Acı gözyaşları arasında gözlerini kırıştıran Ireland ona sırtını döndü ve kollarını kendine dolayarak pencereye doğru yürüdü. Gün bitmek bilmiyordu. Çok yorulmuştu. Bu kadar yeter. *Yeter.*

"Söyle Ireland, çünkü yapamam. Tek yapmak istediğim sana dokunmak." Onun kendisini takip ettiğini hissetti, o kadar yaklaşmıştı ki sıcaklığını hissetti. Onun yavaş ve derin nefes alışını duydu ve nefes aldığını anladı.

Bir aslanın eşini kokladığı gibi onu kokluyordu.

"Babana beni sordun mu?" mırıldandı, o kadar yakındı ki nefesi saç tellerini karıştırdı.

Onun cevabı da aynı şekilde sessizdi. "İkinizin bugün ilk kez tanıştığını söylüyor. Senin bir yabancı olduğunu. Yalan mı söylüyor?"

Uzun bir duraklama oldu.

"Cevap ver bana!" diye bağırdı, yüzünü ona döndü ve bu sırada ona sürtündü.

İkisi de dondu kaldı. Adamın elleri sanki ona uzanma ihtiyacıyla savaşıyormuş gibi kenetlenmişti.

Onun sıcaklığını ve gücünü derinden hissetmeyi arzuluyordu. Bu arzu hiç dinmedi. "Babam bana yalan mı söylüyor Ronan?"

"*Hayır,*" diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından. "Ama o da dürüst davranmıyor."

"Bu hiç mantıklı değil. Oyun oynamayı bırakmalı ve bana her şeyi anlatmalısın."

"Sen de babandan aynı talepte bulundun mu?" Dili dolgun alt dudağında gezinirken bakışları kızın ağzına odaklanmıştı. "Sana gerçeği söyleme görevini babandan esirgemeyeceğim."

"*Neden?* Senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamam için neden kan davasını açıklamıyorsun?"

Benden daha önemli.

Sinirli hırıltısı aralarında gürledi. "Baban seni bana karşı kullanıyor, bunu görmüyor musun? Seni bir kalkan olarak önüne koyuyor ve beni ona ulaşmak için seni geçmeye zorluyor."

Ireland nefesinin altından küfretti ve gitmeye niyetli bir şekilde onun etrafından dolaştı, ama o da onu takip etti, avuç içi başının üstündeki kapıya düz bir şekilde çarptı, böylece açamadı.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni," diye uyardı, eli kapı kolundaydı. "Çok geç."

Yüzünü ona dönerek kendini kapıya yasladı ama ondan kaçmak için nafile bir çabaydı bu. Diğer eli de ilkinde katılmak için havaya kalktı ve onu günahkâr seksi vücuduyla hapsedti.

"Beni babama karşı kışkırtamazsın," dedi ona, "Vidal sadece onun değil. Benim ve kardeşimin de. Eninde sonunda geldiğin yere dönecek ve bizi unutacaksın ama aile sonsuza dek sürer."

Alnını onunkine yasladı. Bu iffetli temas bile çok fazlaydı, vücudu titriyordu. Bu çekim açıklanamazdı. Karşı konulmazdı.

"Açlık ve ihtiyaçtan başka bir şey değilim." Şakağına sokuldu, derinleşen aksanı bir başka ikna katmanı oluşturdu. "Sana karşı bir *özlemim* var, *sevgilim* ve bu beni canlı canlı yiyip bitiriyor. Seni tatmalıyım, her yerine dokunmalıyım... vücudunu kendi vücudum kadar iyi tanıyana kadar. Sana nasıl sahip olabileceğimi söyle."

Gözlerini sıkarak kapatan Ireland, onun amansız baştan çıkarıcılığına ve kendisinden yayılan sessiz teslimiyet talebine karşı koydu.

"Sen ve ben," diye devam etti, sesi kısılmıştı, "birbirimize karşı diğer herkese karşı olduğumuzdan farklı insanlarız. Ailenin tanıdığı kızı ve kız kardeşi olduğunu bildiğim İrlanda'yı gömüyorsun. Senin o tarafını alabilirler. Ben sadece bana ait olan yanını istiyorum."

Onun tarafından, onun kokusu ve şehvetiyle kuşatılmıştı. Düşünmeyi, dayanmayı zorlaştırıyordu.

"Bana karşı yumuşak olmanı beklemiyorum," diye mırıldandı, "çünkü durmam için yalvarana kadar seni boşalttım. İş saatleri dışında birbirimize yaptıklarımız sadece bizi ilgilendirir. Hepimize sahip olamazlar, tatlım. Birbirimize zaten geri alamayacağımız parçalarımızı verdik."

"İşler o şekilde yürümüyor Ronan." Ama vücudu bir savaş hattının karşıt taraflarında durmalarını umursamıyordu. Özlem duyuyordu. Tutkuyla. Her şeye rağmen.

"Olmayacağını kim söyledi?" Dudakları hafif bir öpücükle onunkileri okşadı. "Yatağımı paylaşırsan Vidal için savaşamayacağından mı korkuyorsun? Seni sinirlendiriyor muyum? Yoksa bu şirketin çoktan kaybedildiğini biliyorsun ve intikam almak için tek yolun beni reddetmek mi?"

Onu iterek uzaklaştırdı, onun kokusundan arınmış bir havaya ihtiyaç duyuyordu. "Kazanma ihtimalimi düşünmedin bile. Beni becermek, daha büyük bir zaferin parçası olduğunda seni heyecanlandırıyor. Tüm planlarını mahvettikten sonra da benim için ereksiyon olmaya devam edecek misin?"

Ireland kapı tokmağına uzandı ama adam onun pazularını kavrayarak onu durdurdu. Ona bakarken bakışları parlak ve ateşliydi.

"Seni istemek ve babanın acı çekmesini istemek benim için tamamen alakasız iki şey," dedi sertçe, rengi yükselmişti. "Zaman bunun doğruluğunu kanıtlayacak ve ben bekleyebilirim. O zamana kadar sana söylediklerimi unutma: her zaman, her yerde. Açıklama ya da beklenti yok. Beni ara, bedenim istediğin gibi kullanabilirsin."

Kapıyı çekerek açtı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Lütfen o telefon gelene kadar nefesinizi tutun."

Ronan'ın alaycı kahkahaları onu takip ederken dişlerini gıcırdatarak yeni ofisine doğru yürüdü.

Eva uyandığında hava hâlâ karanlıktı ama doğan güneş çok değildi. Başını yastığa koyduğunda Gideon'un hâlâ uyuduğunu gördü.

meydana geldi. Kocasını inceledi, memnuniyet dolu iç çekişini onu ya da Gideon'un baldırının yanında sırtüstü yatan Lucky'yi uyandırmayacak kadar sessizdi. Üst çarşaf ve hafif örtü kocasının zayıf beline dolanmıştı ve bir kolu başının üstünden sarktığı için muhteşem göğsü bakışlarına tamamen açıktı.

Başka bir zaman olsa ona uzanır, kollarında canlanana kadar ellerini ve ağzını onun üzerinde gezdirirdi. Ama bugün değil.

Lucky onu izlemek için karnının üzerine döndüğünde parmağını dudaklarına götürerek yataktan çıktı. Başının üstünü okşadıktan sonra o gün giyeceği kıyafetleri toplamak için dolabına yöneldi, sonra da duş almak için misafir odalarından birine gitti.

En çok saç ve makyajı zaman almıştı. Monica Stanton'ın görünüşünü doğru hale getirmek için annesinin fotoğraflarını incelemek ve Cary'den yardım almak saatler almıştı. Bu süreci tamamen sessiz ve tek başına geçirebildiği için minnettardı; böylece ziyaret günlerinde kendisine her zaman saldıran kaotik duyguları deneyimlemek için kendine zaman ve zarafet tanıyordu.

Dönüştüğünde, çantasını ve fuayede bıraktığı hediye çantasını aldı ve sessizce çatı katından ayrıldı. Özel asansörle garaja çıktı ve Aston Martin DB12'yi istedi. Güvenlik olmadan yola çıkmak aptalca bir heyecandı ama bundan zevk alacak kadar asi hissediyordu.

Gerçek şu ki, babası onu arabasıyla götürdüğünde, eğitilmiş gözlem yeteneklerinin, hayatının aşkı olan annesine nasıl benzediğini gözden kaçırmadığını bilmek garipti. Orada bulunduğu saatler boyunca arabada beklemenin onun için zor olduğunu biliyordu, taptığı kadının ikizinin bu kadar yakında olduğunu ama onunla asla tanışamayacağını biliyordu. Katherine erkeklerden öylesine şiddetle korkuyordu ki onlarla hiç karşılaşmamıştı; bakıcıları ve doktorlarının hepsi kadındı.

Dutchess County'deki özel yatılı tedavi merkezine olan mesafe iki saatten azdı ve Eva sürücü koltuğuna oturmak için bu nadir fırsatı hevesle bekliyordu. San Diego'da yaşarken işe gidip gelmek günlük bir zorunluluktan ama o zamanlar yoğun SoCal trafiği nedeniyle araba kullanmaktan korkuyordu.

Yıllarca her yere şoförlü olarak gitmek ona, gitmek istediğın yere kendi başına gitmenin takdir edilmeyen özgürlüğü hakkında yeni bir bakış açısı kazandırmıştı.

Otoparktan çıktığında güneş gökyüzünü aydınlatıyordu.

5^{inci} Cadde'ye girdik. Manhattan, erken saate rağmen şimdiden hareketlenmeye başlamıştı. Yayalar kaldırımlarda aceleyle yürürken, taksiler de özel araçların ve araç paylaşım uygulamalarının çıkartmaları arasında gidip geliyordu. Her birkaç adımda bir, sahipleri işe gitmeden önce onları dışarı çıkaran çeşitli boy ve cinslerde köpekler vardı.

New York'a olan aşkı, Gideon'a olan aşkından farklı bir şekilde olgunlaşmıştı ve birlikte öğrenmeye ve büyümeye devam ettikleri için taze ve yeni kalmıştı. Bir zamanlar şehirle ilgili romantik bulduğu bazı şeyler artık daha az hoşuna gidiyordu ama aşkı devam ediyordu, belki de bir zamanlar görmezden geldiği kusurları kabul ettiğı için daha sağlamdı.

Sabrina Carpenter'ın "Bed Chem" şarkısının sesini açarak DB12'yi sürmenin heyecanına kapıldı. Bu güçlü araba ona Gideon'u hatırlatıyordu; şık, seksi ve heyecan vericiydi.

Sanki onu düşünmüş gibi, gelen bir telefon müziğı böldü.

Direksiyondaki telefon düğmesine basarak, "Günaydın, as," diye cevap verdi.

"Belki senin için. Karım olmadan uyandım. Sen neredesin?"

Soru gereksizdi; onun nerede olduğunu biliyordu. Konum paylaşma uygulamasını ya da arabadan gelen takip sinyalini kontrol edebilirdi ve muhtemelen kendi başına gittiğini fark ettikten sonra ikisini de yapmıştı. Ama ona söylemesini istedi ve o da . "Otoyol 1'e giriyorum."

Adamın iç çekişi bir haykırış gibiydi, çünkü bunun adamın sinirlendiğı, muhtemelen kızdığı ama bunu söylemekten kendini alıkoyduğu anlamına geldiğini biliyordu. "Raúl'e seni götürmesi için randevu vermiştim."

Elbette yapmıştı. Gideon Cross hiçbir numarayı kaçırmazdı. Onu ve babasını Katherine'i birlikte ziyaret etme zahmetinden kurtaracağını biliyor ve tahmin ediyordu. Orada sayısız vardı.

Kocasını her geçen an daha çok sevmesinin nedenleri vardı ama onun düşünceliliği listenin en başında yer alıyordu.

"Araba kullanmak istedim." Eva kör noktasını kontrol etti, on sekiz tekerlekli bir aracın önünde şerit değiştirmek için hızlandı. "İster babam ister Raúl olsun, birinin oturup beni beklediğini bilmek dikkatimi dağıtıyor. Saate bakmadan Katherine ile vakit geçirmek istedim."

"O zaman ben de seninle gelirdim. Huzur içinde biraz iş yapabilirdim."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Ona sahip olduğu için ne kadar şanslıydı. Çoğu gün omuzlarında dünyanın yükü vardı ama her zaman onun için bunu bir kenara bırakmaya istekliydi, daha sonra bunun için acı çekse bile. "Bu seni programında günlerce geriye götürecekti ve bu hafta sonu sahil evine gidiyoruz. Eve döndüğümüzde işe gömülmeyeceğini bilerek rahatlamayı istiyorum."

"Angel..." Durakladı. "İstediğin her şeyi yapmakta özgür hissetmeni istiyorum. Ama..."

"...ama bunların hiçbirini tek başıma yapamam," diye bitirdi.

Cevap vermeden önce duraklaması, kelimelerini seçerken gösterdiği özeni ortaya koyuyordu. "Güvenlik ekibini, sizi mutlu eden şeylere odaklanmanızı sağlayan ikinci bir göz olarak düşünmelisiniz. Onlar yanımızdayken tetikte olmak zorunda değiliz."

Ona güvenliklerinin bir sorun olmadığını, buna *ihtiyaç* duyduklarını söylemek istiyordu ama nasıl yapabilirdi ? Onun kim olduğunu asla değiştirmeyecekti ve birlikte yaşadıkları hayatı seviyordu. Riskler doğaldı ve onun evlilik teklifini kabul ettiğinde bunları da kabul etmişti. Sadece acımasızca avlanmanın gerçek bedelini hesaba katmamıştı ve bunun için sadece kendini suçlayabilirdi.

"Anlıyorum," dedi, çünkü en kolayı buydu. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Kendini sıkışmış hissettiğin için üzgünüm. Bunun için bir çözüm üzerinde çalışıyorum ama sizi güvende tutmak benim için her şeyden önemli ve her zaman da öyle olacak."

Bir aptal önündeki şeride girdi, sonra hemen yavaşladı. Sessizce küfrederek bir sonraki şeride geçti ve

. "Ben de senin güvende olmanı istiyorum, bu yüzden nereden geldiğini anlıyorum."

"Bunu telefonda konuşmayalım, özellikle de araba kullanırken. Lütfen dikkatli ol. Eve sağ salım gel, o zaman konuşuruz."

"Tamam, bebeğim. Seni deliler gibi seviyorum. Seni üzmem istememiştim, ancak öylece çekip gitmemden mutlu olmayacağını biliyordum."

Adamın alaycı kahkahası kıza suçluluk duygusundan daha fazlasını yaşattı. "Seninle her zaman mutluyum. Ben de seni seviyorum meleğim."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Eva, Gideon'un sesindeki endişe düşüncelerini rahatsız etse de, nispeten huzurlu bir şekilde yolculuğu tamamladı. Sadece birkaç hafta önce halinden memnundu. Sonra, doktorunun bekleme odasında bir yabancıyla yaptığı rastgele bir sohbet ve tıbbi çizelgesinin rutin olarak güncellenmesi her şeyi alt üst etmişti.

- *Toplam gebelik sayısı: 2*
- *Yaşayan çocuk sayısı: 0*
- *Gebelik sonuçları/doğumlar - Düşükler: 2*

Ve beklenmedik bir soru onu çok etkiledi:

- *Önümüzdeki yıl içinde hamile kalmayı planlıyor musunuz?*

Tıbbi bir anketin onu travmatize edebileceğini bilmiyordu. Evliliğinin on iki yılı nasıl da uçup gitmişti? Gideon'la bir ömür geçirmeye ve kaç yılı paylaşacaklarına odaklanmıştı. Ama bazı dönüm noktalarının son kullanma tarihleri vardı ve bu gerçeğe standartlaştırılmış bir formda yüzleşmek bunu aniden acı verici bir şekilde netleştirdi.

Eva, her iki tarafı çevreleyen görkemli yaşlı ağaçların gölgelediği tanıdık uzun araba yoluna girdi. Annesinin ölümünden sonra teyzesi Katherine' taşındığı özel akıl sağlığı merkezine doğru sakin bir yolculuk yapmak, ilerleyen saatler için kendini güçlendirmek için son şansıydı.

Yaldızlı Çağ'ın eski bir malikanesi olan ana bina, lüks zenginliğin pek çok özelliğini hâlâ barındırıyordu. Geniş odalar şöminelerle ısıtılıyor, özenli kalıplar ve kornişlerle çerçeveleniyor ve zarif mobilyalarla dolduruluyordu. Altmış dönümlük araziye yayılmış kulübelerin her biri bir hasta için özel konut olarak hizmet veriyordu.

Katherine'in çocuksu duygusal durumu nedeniyle onunla ilgilenen birkaç tam zamanlı personel vardı. Yaşadığı travmayı zihninin karanlık bir köşesine kilitlemişti ve hatırlamıyordu, ancak bazı durumlar onu tetikleyebiliyordu, bu nedenle olası her türlü stres nedeninden izole edilmişti. İzlediği diziler, filmler ve okuduğu kitaplar bile şiddet içermediğinden emin olmak için inceleniyordu.

Dairesel yola park eden Eva arabadan indi ve arka koltuktan hediye çantasını aldı. Arabanın camında annesinin yansımasını görünce bir an irkildi, sonra kendini hatırladı. Ön kapı açıldığında ve Katherine onu karşılamak için dışarı çıktığında bu hızlı şok tesadüftü çünkü rahmetli annesinin aynadaki görüntüsünü görmenin ona her seferinde aynı acımasızlıkla vuran darbesine daha hazırlıklıydı.

"Bugün erkencisin," dedi Katherine, Eva iki geniş, sığ basamaktan ona doğru çıkarken. Hoş geldin demek için kollarını iki yana açtı. "Mutlu yıllar bize!"

"Mutlu yıllar, Kathy." Eva gözyaşlarının acısıyla gülümsedi ve teyzesine sarıldı, bu his annesi tarafından kucaklanmaya çok benziyordu.

Eva'nın doğum gününe aylar vardı, Şubat ayında, ama Katherine onu Eva olarak tanıımıyordu; sadece kız kardeşi Lauren'i görüyordu. Doktoru bunun olası bir kendini savunma mekanizması olduğunu söylemişti. Yeni insanlarla tanışmak onun için korkutucuydu ve kız kardeşinin ölümünü öğrenmenin kırılğan duygusal ve zihinsel durumunu bozabileceğine karar verilmişti.

Ancak Lauren'in kız kardeşine yazdığı mektuplar kızından söz eden ifadelerle doluydu, dolayısıyla Katherine Eva'yı biliyordu. Bu nedenle Eva kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsediyor, bu da ona başka türlü cesaret edemeyeceği şeyleri söyleme özgürlüğü veriyordu. Ayrıca annesinin el yazısıyla yazdığı mektupları da devam ettirdi.

Gönderme konusunda dindar ve yazışmalar günlük kayıtları, hayatının anlık görüntüleri ve merhum annesinin kurgusal faaliyetleri gibiydi.

Katherine geri çekilerek onu omuzlarından kavradı ve inceledi. "Hiç adil değil. Sen yaşlanmıyorsun."

"Kocam bana çok iyi bakıyor," dedi Katherine'i dikkatle inceleyerek.

Farklı koşullar ve yaşam tarzları, Katherine'in artık genç görünümünü korumak için çeşitli estetik ameliyatlar ve tedaviler kullanan kız kardeşiyle birebir aynı olmadığı anlamına geliyordu. Katherine doğal olarak yaşlanıyordu ve minimal bir cilt bakım rutinine sahipti, Eva bunu kendisine her ay gelen ayrıntılı harcama listesinden biliyordu. Çıplak yüzlü ve olabildiğince sakın bir yaşam süren teyzesi ışıltılı ve sevimliydi. Neyse ki hâlâ kırsal bir Teksas aksanıyla konuşuyordu ve kız kardeşi bunu bırakmak için kendini eğitmişti. Eva, Katherine sadece annesine benzemekle kalmayıp sesi de onun gibi çıkarsa ne hissedeceğini hayal bile edemiyordu.

"İyi bir tane bulduğuna sevindim," dedi Katherine, kollarını birleştirip onu kulübenin içine çekerek. "Sanırım çok nadir bulunuyorlar."

"Daha fazla katılamazdım."

Aydınlık ve havadar oturma odasına girdiler ve birlikte güzel çiçekli koltuğa . Katherine pembe çiçekleri çok severdi, bu yüzden kulübeyi hayalindeki eve dönüştürmek için bir tasarımcı getirilmişti. Mekânın idaresini ele almak New York'a geçişinde ona yardımcı olmuştu ama yine de bu onun için zor bir alışma süreci olmuştu. Rutine, tanıdık insanlara ve yerlere, sürprizlere ve çok az değişikliğe ihtiyacı vardı.

Katherine geçmiş ve bugünü benzersiz bir şekilde harmanladı. Zihninde, o ve Lauren hâlâ ergenlik çağındaydı ama Lauren aynı zamanda evliydi ve kendisi de evlenecek yaşta bir kızı vardı. Bir yaşamın bu iki farklı dönemi Katherine'in zihninde eşzamanlı olarak var oluyordu.

"Günaydın, Bayan Stanton."

Eva başını çevirdiğinde Katherine'in hizmetçisinin bir tepsi içinde iki bardak portakal suyu getirdiğini gördü. "Günaydın Penny."

"İkinizin de doğum günü kutlu olsun," dedi onlara gülümseyerek. "Bu vesileyle bir sinekkuşu pastası yaptım."

"Öyle mi Penny?" Katherine'in yüzü . "Bu benim favorim!" "O zaman iyi bir tahmin olmalı."

"Oh, dur. Bunu biliyordun."

Penny, Eva'ya göz kırparak, "Belki limonlu peynirli kek de vardır," diye ekledi.

Eva minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kendisi çikolataya daha düşküncü ama annesinin en sevdiği çocukluk tatlısından bir dilim yemek her yıl severek yaptığı bir doğum günü geleneği haline gelmişti. Bu, annesiyle ilgili daha önce bilmediği bir ayrıntıydı. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki, çünkü annesi her kocadan sonra kendini yeniden keşfetmişti.

Katherine onun elini tuttu. "Bana her şeyi anlat. Richard nasıl? Ya Eva ve Gideon? Sevimli köpekleri nasıl?"

"Richard... şey, o Richard. Emekli olmalı ama ne yapacağını bilemediğini söylüyor. Gideon ve Eva da neredeyse o kadar çalışıyor. Onlara biraz yaşamalarını ya da bana şımartacak bir torun vermelerini söylüyorum ama..." Çaresizce omuz silkti. "Sanırım Lucky'den memnunlar."

"Sen mi? Büyükanne mi?" Katherine'in gülümsemesi dalgalandı ve mavi gözlerine gölgeler girdi. "Bu tehlikeli dünyaya bir bebek getirmeyi istemek bir yana, Eva için endişelenmekten nasıl çıldırmadığını anlamıyorum. En azından bir köpek seni koruyabilir. Bir tane daha alsınlar ve kendilerini ömür boyu endişeden kurtarsınlar."

Katherine'in durumu farkında olmadan doğru değerlendirmesi acı verici bir sürpriz oldu.

Eva bunu düşünmeden önce eli karnına gitti. Tekrar kucağına bıraktı. "Bir kadının biyolojik saatinin aciliyetini hissetmesi zordur. Eva şu anda otuz altı yaşında ve doğurganlık otuz beş yaşından sonra azalıyor."

"O zaman belki de onun için karar verilmiştir. Umarım o dürtüyü hiç hissetmem. Hissedeceğimi sanmıyorum. Burada yaşamaktan mutluyum, tüm kötülüklerden ve suçlardan uzakta. Senin sayende. Ve Richard'a da!"

Eva teyzesinin iki elini de tutarak şefkatle sıktı. "Mutlu olduğunu duyduğuma çok sevindim. Senin için tek istediğim buydu."

Katherine'in sırtışı çocukça bir neşeydi.

Eva günü kutlamaya odaklanmayı seçti. Teyzesiyle birlikteyken annesi ona çok yakınmış gibi geliyordu. Sahip oldukları ile özlemini çektiği şeyler arasındaki denge acı-tatlıydı ama yine de minnettardı.

" görünüyorsun."

Ronan yemek masasında okuduğu makaleden başını kaldırdı ve Jules salona girerken gözlüğünün üstünden bir bakış fırlattı.

"Sana da *iyi günler*," diye homurdandı boynundaki bir kıvrımı ovuşturarak. Ruh hali kötüydü ve inatçı, mantıksız bir dişi kaplana duyduğu açlığın giderilememesi gibi, hindiba kahvesine duyduğu *özlem* de onu daha da kötüleştiriyordu. Uykusuz geçen bir gece daha öfkesini yatıştırmaya yetmemişti.

"Kanepede mi uyudun?" Jules düzleştirilmiş kanepelerinin üzerine gelişigüzel atılmış yastık ve battaniyeye baktı. Zerdeçal renginde, şık bir takım elbise giymişti. Renk dikkat çekici olsa da -Jules bir odaya girdiğinde herkesin onu fark etmesini tercih ederdi- klasik çizgiler ve sessizce lüks aksesuarlarla bunaltıcı olmaktan kurtarılmıştı.

"Hiç uyumadım," diye karşılık verdi Ronan. "Ve çok yorgunum, o yüzden bugün beni test etme."

Kardeşinin kahkahası ısırgan bir eğlenceyi yansıtıyordu. "Bir kadının *seni* düğümlere bağlayacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Scarlett bunu yapamayınca, ben de yapılamayacağını düşündüm."

"Ah, *ama Ireland Vidal'in bin yıllık yaşam sevinci bizim beau-frère gibi GenX yaşlı bir adam için büyüleyici, değil mi?*"

Claudette odaya girdi, kulak misafiri olduğu için en ufak bir suçluluk duymuyordu. Jules'un aksine, onun tarzı neredeyse ciddi denecek kadar sadeydi; lacivert, geniş paçalı bir pantolon ve boğazında fiyonk bulunan şampanya rengi ipek bir gömlek. Koyu renk saçlarını kalın, gevşek bukleler halinde tek omzunun üzerine atmış ve kulaklarından inciler sarkıyordu.

Her iki üvey kardeşi de artık bir zamanlar ihmal edilmiş, yetersiz beslenmiş çocuklar olmaktan çok uzaktı. Artık gelişıyorlardı ve bu da olanlara dair süregelen kabusu ortadan kaldırmaya yardımcı oluyordu. Ronan, şanssızlıkların üstesinden geldikleri ve kendisi ilgilenemezken onların iyiliğini gerçekten düşünen koruyucu bir çiftin yanına yerleştirildikleri için son derece minnettardı.

"Ben yaşlı değilim," diye homurdandı Ronan, ruh hali daha da kararmıştı. Ireland'ın gençliği üzerinde durmamaya çalıştı. Kadın hangi erkeklerle çıkacağına kendisi karar verebilirdi. Onun için uygun olmamasının yaşından daha önemli pek çok nedeni vardı.

"Bırak eğlen sin, Jules," diye devam etti Claudette. "Son bir hurra."

"Soğuk düşün ve kanepede uyumanın neresi eğlenceli?" Jules meydan okudu. "Bunu bize açıklamak ister misin, *beau-frère*?"

"Bunun hakkında konuşmayacağız, Jules." Ronan dikkatini tabletine geri verdi ve İrlanda'yı yoluna çıkardığı için ruhları sessizce lanetledi. O bir lanetti; bunu artık biliyordu. Bir bela. Lanet olası bir *sıkıntı*.

Ziyareti ona parfüm ve seks kokan, içinde uyuyamadığı bir yatak bırakmıştı. Daha önce hiç onun kadar lezzetli bir şey koklamamıştı. Ağzını onun uzun, zarif bacaklarının arasına gömme ve tatlı amını dilleme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki bu bir işkenceydi. Ellerini ve ağzını onun ipeksi teninin her santiminde gezdirmek istiyordu. Vücudunu mümkün olan her pis şekilde almak istiyordu. Onunla birlikte günlerce yatakta yuvarlanmak, doyana ve daha fazlasını arzulamayana kadar onun fırtınalı tutkusuyla oburca ziyafet çekmek istiyordu.

Jules parmaklarını Ronan'ın yüzünün önünde şıklattı. "Dünya'dan Ronan'a. İçeri gel, Ronan."

Hayal kurarken yakalandığı için utanarak gözlüklerini çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Kapa çeneni, *couillion*! Kafamda çok şey var

Şu anda plaka."

"Bu da seni genellikle soğukkanlı ve kesin yapar, asabi ve huysuz değil." Jules yanındaki sandalyeyi çekti ve Ronan'ın uykuyu bıraktıktan sonra sipariş ettiği kahve servisinden bir fincan aldı. "Saat dokuzda Elizabeth Vidal ile buluşacağız."

Ronan arkasına yaslandı. "Dünkü toplantıdan çok önce onun taahhüdünü almalıydık. Hesaplaşmadan önce elimizi gösterdik."

"Kredi dün saat 12:01'de temerrüde düştü," diye hatırlattı Claudette, masada onlara katılarak ve Jules'un kendisine doğru uzatmaya çalıştığı dumanı tüten kupayı elinin tersiyle iterek. "Elizabeth'in hisselerine sahip olmak işleri hızlandıracak, ama her halükârda şirket boğazımıza yapışmış durumda. Elizabeth bizi istediği kadar oyalayabilir ama şu andan itibaren ona daha fazlasını teklif etmek için hiçbir teşvikimiz yok ve daha azını teklif etmeyi düşünmeliyiz."

Jules sırtarak, "Çok acımasızsın, *küçük* hanım," diye alay etti. "Sanırım bu sabah işleri bitireceğiz. Elizabeth kurnazdır ve onun hisseleri için teklif edeceğimiz miktarın sınırına ulaştığımızı biliyor olmalı." Jules kahvesini yudumladı ve yüzünü buruşturdu. "*Sacre bleu, c'est terrible.*"

Parmak uçlarını masaya vuran Ronan, sürekli hızlanan zaman çizelgesinin kendisini aceleye getirdiğini hissediyordu. Vidal Records'u kontrol ettiklerinde Louisiana'ya dönmek için milyonlarca neden, kalmak içinse tek bir neden vardı; şu anda onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir neden.

Kupasını tiksintiyle yere bırakan Jules arkasına yaslandı. "Kızının ardından ne kadar süre nefes nefese kalacağını düşündüğüne bağlı olarak, Elizabeth'in güzelliğinin en ufak bir şekilde solmadığını bilmek seni rahatlatılabilir. O hâlâ bir duman gösterisi. Eğer biraz olsun anlayışlı olsaydı ona bir şans verirdim."

Claudette küstah bir tavırla, "Seni kabul eden her kadına saldırıyorsun," dedi.

Ronan, "Sezgileriyle tanınan biri değildir," diye .

Jules'un kahverengi gözleri sert, ürpertici bir ışık aldı. "Ben ünlü Boudreaux'ların saygınlık için yüksek sosyeteden biriyle evlenmek zorunda kalan müsrif oğlu değilim. Bu senin kaderin, *beau-frère*, ve Scarlett Claiborne gibi yüksek bakım gerektiren kadınları sana bıraktığım için minnettarım. Ben sadece bir Robicheaux'yum.

şeytanın kendi kalbine ve bir ruh için bir lağım çukuruna sahip olan polis. Söyledikleri kadar alçak biri olduğumu kanıtlamaktan zevk alıyorum."

Ronan, "Taşındığın haçı istediğin zaman bırakabilirsin," diye söylendi.

Alaycı bir şekilde homurdanan Jules umursamaz bir el salladı.

"Bunun ne eğlencesi ki?"

"Gerçekten de öyle." Ronan tabletinin kapağını çevirerek kapattı.

"Bugün Vidal ofislerinde çalışacağım."

"Öyle mi? Vidal'in yaralarına tuz basmak için mi," diye sordu Jules, "yoksa onun nefis kızıyla bir tur daha denemek için mi?"

"Bunu tartışmayacağımızı söyledim."

"Biliyor musun, eski kocasından bahsettiğimde annesinin gözlerinde bu bakış oluyor. Hiçbir erkek, bir kadının kendisini düşünürken bu bakışı takınmasını istemez." Jules bardağını tekrar kaldırmadan önce kendini tuttu. "İreland da senin kim olduğunu anladığında aynı bakışı atmıştı. Ona güvenemezsin. Senin yerinde olsaydım, onu kesinlikle aletimin yakınında istemezdim."

Ronan masayı iterek ayağa kalktı. "Sen ben değilsin."

"Bu işi fazla ciddiye alıyorsun, Jules." Claudette ekmek sepetinden bir kruvasan kopardı. "Ronan meydan okumayı sever ve kadınlar ona meydan okumaz. Bırak da bunu yapacak olanın tadını çıkarsın."

"Dünden önce meydan okuyan biri değildi!" Jules hiddetle söyledi. "Kız daha ne olduğunu anlamadan hafta sonunu onu sikerek geçirebilirdi. Tüm bu aylar boyunca onun videolarına bakıp durdu, onun hakkında en karanlık bilgileri bulmak için Google'da yüzlerce sayfa araştırdı, New York'un koltuk altındaki bu özel otel odasında kalmak için ısrar etti... Bu bir oyun değil, *petite sœur*. Kafayı takmış ve uğruna çok çalıştığımız her şeyi riske atıyor!"

Ronan eşyalarını topladı. "Sadece İrlanda'yı değil, tüm Vidalleri araştırdım. Hiçbir şeyi şansa bırakamazdım."

"Kendine yalan söyleyebilirsin ama ben buna asla inanmam, o yüzden nefesini boşa harcama. Bahse girerim Ireland Vidal'in çıktığı her erkeği sayabilirsin ama kardeşlerinin takıldığına dair en ufak bir fikrin bile yok."

"Erkek kardeşleri yıllardır evli," diye reddetti. "Romantik bir ilgi sancılara neden olabilir ve İrlanda

Bir erkeğin uğruna dişiyle tırnağıyla savaştığı kadın. Olası tüm müdahaleleri değerlendirmek önemliydi."

Jules'un gülümsemesi gibiydi. "*Mon dieu*, kimse senin gibi saçmalayamaz. Ama saat . Bu şehirle işimiz bitmek üzere. Queens'teki depo için yarın Lees'lerle buluşacağım. Bugün olmalıydı ama kaçınılmaz olanı ertelemek istediler, ben de onlara fazladan bir gün verdim. Hafta sonundan önce Marcelle'in café au lait'inin tadını çıkaracağımızı umuyorum."

Marcelle'i ve evinin konforunu düşünmek hiç kuşkusuz cazipti ve her zaman da öyle olacaktı. Claudette ve Jules'ün seyahat tutkusu vardı ve çoğunlukla McCaffrey işleri için ama ara sıra da zevk için başka yerlerdeydiler. Ronan daha köklüydü ve genellikle yoldayken kendini rahatsız edici derecede keyifsiz hissediyordu. Müzik çalmak öteki ve yersiz olmanın gürültüsünü azaltabilirdi ama İrlanda bunu tamamen susturabilirdi.

Kendini her zaman yerleşik hissettiği yerlerde onun yanında olmak nasıl bir duygu olurdu? Kendisini ona tutsak eden büyüyü bozmak için onu evine götürmesi mi gerekecekti? Ondan tamamen kaçarken onu kendisiyle herhangi bir yere seyahat etmeye ikna etmek için sahip olduğundan daha fazla şans gerekirdi.

Ama bir keresinde onunla bataklıkta olmayı hayal etmişti. Belki bunu tekrar hayal etmesi sağlanabilirdi. Plan yapabilirdi ve yapardı da. Onu, amaçların her zaman araçları mazur gösterdiği ahlaksız bir adam olduğu konusunda uyarmıştı.

Ceketini ve çantasını almak için odasına yönelirken, "Her şeyi sıkı bir şekilde paketleyelim," dedi. "Anlaşmayı Elizabeth Vidal'a imzalatınca beni ara."

İreland nemli avuçlarını kot mini eteğine sürterek iki toplantı odasından küçük olanı, bir televizyon programının oturma odası seti olarak kullanılabilecek olanı arşınladı. Derin minderli kanepeler, alaturka bir sehpa ve şömine ile sahte bir şömine ile donatılmıştı.

Üstüne televizyon monte edildiğinden, gayri resmi toplantılar konferans masasından ziyade burada yapılıyordu.

Cam duvarlı toplantı alanı asansörün hemen dışında ve ana konferans salonunun karşısındaydı. Christopher'a elli dakika önce - telefonunu kontrol etti- çoğunluk hissedarı olduğunu söylemek için en tarafsız yerdı. Annesi, banka havalesi yatırıldıktan birkaç dakika sonra hissedarlık sözleşmesini elektronik ortamda imzalamıştı. İrlanda yirmi dört saat içinde baş döndürücü bir aşkın başlangıcından şok edici sonuna, şirkette çok az söz sahibi olmaktan onu kontrol etmeye geçmişti.

Asansörün kapıları açıldı ve bir endişe patlaması hissetti. Christopher ılık çalarak, bir elini orman yeşili elbise pantolonunun cebine sokarak dışarı çıktığında daha da kötüleşti. Yumuşak bir parlaklığa sahip kömür rengi bir gömlek giymiş ve pantolonuyla aynı renkte elmas desenli daha açık gri bir kravat takmıştı. Zayıf gövdesine bir postacı çantası asılmıştı. Ronan ve Gideon'un aksine Christopher sıcak aylarda nadiren blazer ceket ya da ceket giyerdi.

Erkek kardeşinin maun rengi saçları babalarınınkinden daha koyu ama aynı derecede dalgalıydı. Objektif olarak onun çok çekici bir adam olduğunu biliyordu. Lise arkadaşları o odaya her girdiğinde delice kıkırdamaya başlardı.

Toplantı odasının açık kapısına doğru ilerlerken Christopher camdan onu gördü ve kalbini birazcık sızlatan parlak bir gülümseme verdi. Gideon'un hükmedici varlığından ve duygusal çekingenliğinden her zaman biraz korkmuş olsa da, Christopher tüm hayatı boyunca onun oyun arkadaşı, okul arkadaşı ve dostu olmuştu. Onu tüm kalbiyle seviyordu.

"Hey," diye seslendi, elleri birbirine dolanmıştı. "Bir dakika sohbet edebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Seni . Dünkü kargaşa da neyin nesiydi?" Çantasının askısını başının üzerine çekerek odada ona katıldı.

Cam kapıyı kapattı. "Babam sana söylemedi mi?"

"Sizden sonra, dün kiminle görüştüysen onunla birlikte gitti. Ve bir müzik direktörüyle tesis dışında yapılan bir toplantı öğleden sonramı yedi."

Ona oturmasını işaret eden Ireland da aynısını yaptı. Açıklamaları kendisine bıraktıkları için ailelerine kızmak için çok az enerjisi vardı. Annesinin çocuklarından ve eşinden mükemmel görünmelerini talep ettiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Dışarıdan bakanlar için sakın görüldüğü sürece gerçekler çalkantılı olabilirdi. Elizabeth Vidal'in çocuklarından biriyle ortalığın karışmasına yol açabilecek bir konuşmayla ilgilenmesine imkân yoktu.

Babalarına gelince, Ireland onunla daha fazla zaman geçirmesi ve ebeveyn rolünün ötesinde kim olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerektiğini fark etmeye başlamıştı.

Yine de şu anda en önemli olan şey, babaları ve kendisi arasındaki rol değişimini ailesi ve çalışanları için mümkün olduğunca sürtünmesiz hale getirmektir. Her ne kadar ebeveynleri seçimlerinin sorumluluğunun bir kısmını üstlenmiş olsalardı onun için daha kolay olurdu, ancak Christopher'ın her şeyi birden fazla kişiden parça parça duymak yerine ondan bir kerede duyması daha iyiydi.

Ve artık Vidal'i yönetmek onun sorumluluğundaydı, rahatsız edici toplantılar iyi olması gereken bir şeydi. Muhtemelen babası da aynı şeyi düşünüyordu ve bu yüzden kardeşini idare etmek ona kalmıştı.

"Vidal'in başı ciddi belada," dedi açıkça. "Hissedarlarımızdan biri bizi ele geçirmeye çalışıyor."

Kardeşinin gülümsemesinin yerini şaşkın bir kaş çatma aldı. "Ne? Yok artık."

"McCaffrey Holdings sessizce diğer yatırımcıları satın alıyor. Babamın çok geç olmadan neler olup bittiğinin farkında olup olmadığından emin değilim."

Şaşkın kaşlar çatıldı. "McCaffrey ismi neden tanıdık geliyor?"

"Babam kayıt stüdyolarının elden geçirilmesi için gereken finansman konusunu sizinle görüştü mü?"

Christopher'ın yüzü karardı, sonra gözleri büyüdü. "Ah, evet. Krediyi onlar finanse etti. Onlar bir özel sermaye grubu."

"Babam sana böyle mi söyledi?"

"Evet."

"Ve sen bunu araştırmadın mı?" diye sordu, ses tonunu olabildiğince yumuşak ve eşit tutarak.

"Neden ki?"

"Çünkü babam daha önce işi neredeyse iflas ettiriyordu. Belki de finansal kararlar alma konusunda o kadar iyi değildir."

Ağabeyinin bakışları daraldı. "Babamı mı suçluyorsun?"

"Diyorum ki sen ve ben arka koltukta oturuyorduk ve daha önce bizi kaybetmesine rağmen babamın yol tarifine uyduğunu varsayıyorduk. Nereye gittiğimize dikkat etmemiz gerekirdi. Ben de en az senin kadar hatalıyım."

"Bekle bir dakika." Öfkelendi. "*Beni* bir şeyle mi suçluyorsun?" "Bu yanlış çıktı." Kadın bir aldı sakinleştirici bir nefes ve düşüncelerini topladı. Bu konuşmayı hazırlanmak için onlarca kez prova etmişti ama şimdi yarısını bile hatırlayamıyordu. "Buraya nasıl geldiğimiz önemli değil. Suçlayacak birini aramıyorum. Olan oldu. Babamın dünkü toplantısı McCaffrey Holdings'leydi ve işler bu yüzden bu kadar kızıştı. Kredi dün sabah ilk iş olarak temerrüde düştü ve McCaffrey babamın hisselerine sahip oldu."

Christopher homurdandı ve başını salladı. "Telaşlanma, tamam mı? Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Krediyi ya ödeyeceğiz ya da yeniden finanse edeceğiz. Babam tarihi unutmuş olmalı. Bazen biraz dağınık oluyor, bunu biliyorsun. Annemin haberleriyle de dikkati her zamankinden daha fazla dağılmış olabilir."

Christopher'ın annelerinin yeniden evlenmesinin babaları için bir sorun olmadığını söylediğini belirtmek istedi ama asla tartışmayacaktı. "Krediyi ödeyecek gücümüz yok. Sadece yeni stüdyoları finanse etmekle kalmadı. Babamın maaşları, ikramiyeleri ve turne desteğini de karşılaması gerekiyordu. Birkaç yıldır kârlı değiliz ve sürekli bir açık var. McCaffrey ile finanse ettik çünkü başka hiçbir kredi kuruluşu babamın istediği miktarda kredi vermiyordu. Bu iş için uygun değildik ve bunu herkes biliyordu, özellikle de McCaffrey."

Gideon'un kısa bir süre sonra para kaybına uğradıklarını öğrenmişti.

bir işletmenin giderlerini düzgün bir şekilde yönetmek. Christopher, Gideon'un harcamalar konusundaki temkinli yaklaşımından rahatsız olmuş, bunun "cimri" olduğunu ve şirketin büyüme kabiliyetini engellediğini söylemişti. Ireland daha iyisini bilmediği için gizlice kabul etmişti.

Aptalca. Bu kadar kasıtlı olarak kör olduğu için kendini tekmelemeyi bırakamıyordu.

"Babamın ne dediğini yanlış anlamış olmalısın," dedi Christopher, yaz bronzluğunun altında solgun bir ifadeyle. Ayağa kalktı. "Onunla konuşup bu işi halledeceğim."

Elleri kucağında o kadar sıkı kenetlenmişti ki kansız ve acıyordu. "Beni aşağılamak istemediğini biliyorum ve alınmamaya çalışıyorum. Lütfen oturun. Durumu açıklamayı henüz bitirmedim."

Tekrar kanepeye uzandı. "Hey, özür dilerim. Seni sakinleştirmeye çalışıyorum, ama şu anda biraz kafam karışık, o yüzden üstünkörü geçiyorum."

"Anlıyorum. de aynı şoku ve inançsızlığı yaşadım ve hala üstümden atmaya çalışıyorum."

Ireland göz ucuyla asansörün kapılarının açıldığını gördü. Ronan taba rengi takım elbisesi ve elinde deri çantasıyla dışarı çıktığında kalp atışları istenmeyen bir sevinçle hızlandı. Sonra endişesi devreye girdi. Ronan'ın işe hazır bir şekilde gelmesi onun için kötüye işareten başka bir şey değildi. Baştan çıkarıcı ve telaşsız adımlarla resepsiyona doğru ilerledi, sonra aniden başını çevirdi ve sanki içgüdüsel olarak onun yakınlarda olduğunu biliyormuş gibi onu buldu.

Bakışları kilitlendi. Bir kalp atışı boyunca sadece birbirlerine baktılar, adamın yüzünde pek çok duygu titreşiyordu. Ve muhtemelen onunkinde de. Sonra Ronan'ın ağzı, onu görmekten mutlu olduğunu açıkça ortaya koyduğu için nabzını hızlandıran o yavaş, kolay gülümsemeyle kıvrıldı. Kız sadece ona bakabildi, ona hem özlem duyuyor hem de aynı ölçüde kızıyordu. Adam ona göz kırptı ve birden aklına annesinin hisselerinden henüz haberdar olmadığı geldi.

Sonra tekrar, kardeşi de bilmiyordu.

"Peki, başka ne bilmem gerekiyor?" Kız yeniden ona odaklanırken Christopher dürttü.

İçindeki her şey acıya ya da öfkeye neden olabilecek herhangi bir şey söylemeye karşı geri tepti. Ailesinin huzurunu bozmak onun kökleşmiş doğasına aykırıydı. "Şey... Annem Daniel ile evlenmeye hazırlanırken, babamla olan tüm finansal bağlarını koparmak istediğini söyledi. Yani"

-Gerisini aceleyle söyledi. "Annemi satın aldım."

Christopher sonsuz bir dakika boyunca gözlerini kırpmadan ona baktı. "Annemi satın aldım da ne demek?"

Kadının söylediklerini anlamış olmalıydı. Sadece buna inanamadı.

"Boşanırken ona verilen hisseleri satın aldım," diye tekrarladı. "Artık Vidal'in yüzde yirmi beşine sahibim. McCaffery anneme kur yapıyordu, hisseleri ondan satın almaya çalışıyordu, bu da onlara çoğunluğu verecekti. Bu şekilde McCaffrey ve ben ödeştik. Ve sen de eşitliği bozacaksın."

Bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. "Yani, babam dışarıda mı? Bu mı?"

"Evet, ancak sihirli dokunuşuna ihtiyacımız olduğu için sanatçılarımızla çalışmaya devam etmesini önerdim ve o da kabul etti. Uygun bir maaş üzerinde çalıştık, ancak para kazanmaya başlamanın bir yolunu bulamazsak onu karşılayamayacağız."

"Çoğunluk pozisyonunu aldınız ve babamı bir *çalışan mı* yaptınız? Doğru mu duyuyorum?"

Ireland giderek daha fazla rahatsız olan midesini ovuşturdu. Ronan'ın otel odasından ayrıldığından beri neredeyse hiç uyumamış ya da yemek yememişti, sadece Alina'nın akşam yemeği için getirdiği portakallı tavuğu didiklemişti. Midesi asidik bir karmaşaydı ve o sabah o ana kadar içtiği tek şey bir fincan kahveydi. "Babamı burada tutmanın tek yolu bu," dedi basitçe.

Arkasına yaslanan Christopher saçlarını dalgınca karıştırdı, öğrendiği her şeyi düşündüğü belliydi. "Tüm bunları ne zaman öğrendin?"

"Pazar sabahı." Ronan resepsiyon masasından uzaklaşıp konferans salonuna doğru ilerlerken ona baktı. Ronan konferans masasının uzak tarafına, onu doğrudan görebileceği bir yere yerleşti. Onun kendisini izlediğini bilmek gerginliğini dayanılmaz derecede artırmıştı. Dudak okumanın onun yeteneklerinden biri olduğunu unutmamıştı.

"İki gün," diye tersledi Christopher. "Bunu uzun zamandır biliyorsun. *İki gün* mü? Ve ben bunu şimdi mi duyuyorum?"

Muhtemelen anneleri hariç tüm ailenin Graham'ı kendisine söylenmeden önce günlerdir bildiğini keşfettikten sonra tam olarak onun hissettiklerini hissettiğini belirtmek istedi. Bununla birlikte, öncelikli odak noktası hepsinin birbirine bağlı kalmasını ve birbirlerine karşı değil birlikte çalışmasını sağlamaktı. Çocukluğu aile içindeki kırılmalarla, yaygın bir acı ve kızgınlık duygusuyla doluydu ve bunların hepsi annesinin görünüşü koruma ihtiyacıyla örtbas edilmişti.

Ireland çaresizce omuz silkmekten başka bir şey yapamadı, babalarını ikisini de haberdar etmemekle suçlayamadı.

Christopher ayağa fırladı, kadının endişesini daha da artıran huzursuz bir enerjiyle doluydu. "Hepiniz son tarihin geldiğini gördünüz ve Gideon'a ya da bana söylemediniz mi? Bu McCaffrey grubunun babamın hisselerini ele geçirmesine izin mi verdiniz?"

"Gideon bizi daha önce de kurtarmıştı." İçi titriyor gibiydi, öyle şiddetli titriyordu ki oturduğu yerde paramparça olabilirdi.

"Ne olmuş yani?" diye karşı çıktı öfkeyle. "İşleri dışarıdan bir ekip yerine ailemizin yürütmesi çok daha *iyi*! Şimdi de müzik hakkında hiçbir fikri olmayan bir sermaye grubuna mı bel bağlıyoruz?"

Ireland kalbi çarparak kardeşine bakarken oda biraz eğildi. "McCaffrey Vidal'i geri döndürmek istemiyor. Onu kapatmak istiyorlar. Kalıcı olarak."

Gideon'a ayırdığı o ateşli ve kötü bakışlarla ona baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye bağırarak resepsiyon görevlisinin dikkatini çekti. "Bu adamları susturma şansımız vardı ama siz kapıyı onlar için açık tutmaya mı karar verdiniz? Aklınızdan ne geçiyordu?"

"Christopher-"

"Babamın annemin hisselerini almaya gücü yetmedi, bu yüzden günü kurtarmak için *sen* mi devreye giriyorsun? Bunun senin adım atmaya hazır olduğunu göstermesi mi gerekiyor? Yoksa bunca zamandır işleri daha iyi yönetebileceğini mi düşünüyordun?"

"Şirketi senin için kurtarmaya çalışıyorum!" diye karşı çıktı, boğazı o kadar gergin ve kuruydu ki ağrıyordu. "Çocukların için ve-"

"Bana neler olduğunu söyleyebilir ve yardım etmeme izin verebilirdin!" Ellerini havaya kaldırdı ve bu şiddetli hareket kadının kanepeye geri neden oldu. "Şimdi sağlam olurduk. Bu şirketi kurtarmak için Gideon'la konuşmak konusunda hiçbir sorunum yok. Bir işi yürütmek her şeyi tek başına yapacağın anlamına gelmez. Gerektiğinde yardım istemelisin!"

Ağabeyinin öfkeli yüzüne bakmak o kadar acı vericiydi ki Ireland'ın bakışları yere düştü. "Gideon'a sormaktan korkmuyorum. Ama onun da kendi sorunları var. Eğer sen ve ben Vidal'i kurtaramazsak, belki de bu bizim kaderimizde yoktur."

"Yüce Tanrım!" Adam onun üzerinde durmuş, içindeki ürpertiye derinleştiren bir gölge oluşturmuştu. "Yani kardeşlerinden yardım istemek yerine şirketin batmasına göz mü yumacaksın? Gideon bunu öğrenene kadar bekle. kadar kızgın, nasıl tepki verecek?"

"Umarım niyetime saygı duyar."

"Gerçekten mi? Vidal'i kurtarmak için mümkün olan her şeyi yapmak istemiyorsan annemin hisselerini almanın ne anlamı vardı? Her ne kanıtladığını sanıyorsan, hedefi fersah fersah ıskalıyorsun!"

"Hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum," dedi sertçe, kestane rengi oxfordlarının bağcıklarına bakarak. "Şirketi ayakta tutmaya çalışıyorum."

"Görünüşe göre bu şansın sona ermesine izin vermişsin," dedi acı bir şekilde, elleri kalçalarında. "Peki neden? Bir şekilde çuvalladığımı düşündüğün için mi? İşimi yapmadığımı mı? Yoksa sadece bu işte iyi olmadığımı mı?"

"Ben bir şey söylemedim!"

"Öyle de ! Ve ne düşünürsen düşün, McCaffrey ile Pazar günü zaman dolmadan anlaşabilirdim. Bir çeşit uzatma görüşmesi yapardım. Şirketin batmasına izin vermek kimsenin çıkarına değil. Bu temel iş prensibidir."

"Bu onlar için bir iş değil," diye açıkladı gözyaşlarını tutamayarak.

"Kesinlikle değil! Kimse geri alamayacağını umarak borç para vermez. Ve eğer yüzde yirmi beşini almışlarsa, kaybetmeye hazırdırlar.

krediden çok daha fazlası. Belli ki ikimizin çözmesi gereken sorunlar var ama şimdilik McCaffrey ile ben ilgileneyim. Onları yola getireceğim."

"Halledilmek için buradayım."

Ronan'ın tehlikeli derecede sakın ses tonunu duyan Ireland kapıya doğru döndü ve onu eşikte dikilirken buldu. Pirinç kapı kolunu kavramıştı.

Nabızı panik içinde hızlandı. Ronan ve ailesi arasındaki bir yüzleşme kaçınılmaz olarak katmanlıydı. Ronan, hem kendisi hem de sevdiği insanlarla aynı odada duran, ilişkiye girdiği ilk erkekti. Aynı zamanda onların düşmanı olması, bu karşılaşmayı daha da tehlikeli hale getiriyordu. Birbirine zıt arzular arasında kalmıştı: adamın önünde korumacı bir şekilde durmak ve onunla kafa kafaya çarpışmak.

Christopher onunla yüzleşmek için döndü. "Kimsin sen?"

"McCaffrey." Ronan'ın bakışları karanlık ve düzdü. "Öfkeni ileride bana yöneltebilirsin ama bunun için biraz bekleyeceksin. Ireland, bir dakikanı alabilir miyim?"

"Bu-" diye başladı.

"Neden sadece benimle ilgilenmiyorsun?" diye araya girdi Christopher.

"Dört gözle bekliyorum." Ronan'ın yarı gülümsemesi buz gibiydi.

"Ama burada güç İrlanda'da ve önce onunla konuşacağım."

Ona yalvaran bir bakış attı, iki adam arasında bir kavgadan kaçınmak için çaresizdi. Buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Christopher, "Ses tonunuzdan hoşlanmadım," diye karşılık verdi. Ireland irkildi. "Christopher..."

"Benimle ilgili hiçbir şeyi beğenmeyeceksin," dedi Ronan kayıtsızca. "İrlanda mı?"

Titrek bacakları üzerinde durdu ama omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırdı. "Benimle gelin Bay McCaffrey."

"Ne söylemen gerekiyorsa ikimize de söyleyebilirsin." Christopher kollarını kavuşturdu. "Görünüşe göre üçümüz kalan son hissedarlarız."

Ronan kenara çekilerek İrlanda'nın geçmesine izin verdi. "İyi ve hazır olduğumda tüm dikkatimi sana vereceğim. O zamana kadar beni daha fazla kızdırmazsan iyi edersin."

Ofisine doğru yürüdü, gergin kasları hareketle gevşemeye başladıkça adımları sabitleşti. Kalp atışları göğsünü dövüyor, başka bir yüzleşmenin dehşeti adrenalini yükseltiyordu.

Burada güç İrlanda'nın elinde. Artık biliyor olmalıydı. Annesi ona Jules ve Claudette'le buluşacaklarını söylemişti, bu buluşma Christopher ve Ronan'ın ofise gelmesinden neredeyse bir saat önce başlayacaktı.

Yönetici odasına döndü ve masasına doğru ilerledi, aralarına büyük bir mobilya parçası koyma ihtiyacı duydu. Bütün gece pencereleri açık bırakmasına rağmen oda hâlâ boya kokuyordu.

"Bekle, *canım*," diye mırıldandı.

Kapının kapanma ve kilitlenme sesi onu geri döndürdü. Güzel gözlerinin altındaki koyu halkalar, muzaffer bir pişmanlığa benzer bir şey uyandırdı. Onunla olmak da böyle bir şey değil miydi zaten? Jazzie's'de onu sahnede ilk gördüğünden beri duyguları karmakarışık.

Ronan sanki ürkek bir kısırakmış gibi temkinli bir şekilde yaklaşırken o yerini korudu. Sonra kollarını açtı. Tökezleyerek geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Ne yapıyorsun sen?"

Ağzı sert, onaylamayan bir çizgiydi ama bakışları pişmanlık ve sempati ile yumuşaktı. Bu bakış ve aktardığı tüm duygular gözyaşlarıyla birlikte görüşünü bulanıklaştırdı.

"Kendini iliklerine kadar yıpratmışsın," diye yumuşak bir şekilde azarladı. "Dün gece hiç uyudun mu?"

"Sen biraz yırtık pırtık görünüyorsun," diye karşılık verdi.

"Ve kendimi de öyle hissediyorum. Yani bu sarılma senin için olduğu kadar benim için de."

Kadın onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı ama adam elini kendi elinin içine aldı, iffetli dokunuş elektriklendirdi.

Sesi ısırıcıydı. "En başta teselliye ihtiyaç duymamın sebebi sen olduğun halde cidden beni teselli etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bunu kefaret olarak düşün," diye kandırdı.

Onu yavaşça kendine doğru çekerek aralarındaki kısa mesafeyi kapattı. İrland fiziksel çekime karşı koyabilirdi, ama çıldırtıcı cazibe inkâr edilemezdi. Kolu ihtiyatlı bir şekilde

Daha fazla itiraz etmesi için ona zaman verdi. İtiraz etmediğinde, onu kucakladı ve sıcak göğsüne yasladı.

Gözyaşları geldi, sıcak ve yakıcıydı. Soğuk ellerini adamın ceketinin altına soktu, sırtındaki sert kasları ovarak sıcaklığını emmeye çalıştı. Adam itiraz etmeden titredi ve onu daha sıkı kavradı. Saçlarını okşadı ve derin derin içine çekti. Elleri onu okşayıp, hıçkırıklarla ona sarılıp titrerken onu yatıştırırken, gerginliğinin yavaşça azaldığını hissetti.

Ona sokularak sessizce ağladı, yorgunluğu derindi. Gözyaşları kontrolsüzce akıyor, öfke ve hayal kırıklığını ona karşı gevşeyene kadar boşaltıyordu. Ronan onu kolaylıkla destekledi ve içindeki fırtına geçerken göğsündeki hareketi hissetti...

...ve ona Fransızca şarkı söylediğini fark etti.

İreland başını geriye eğdi ve onun içli bakışlarını yakaladı. Sesi, fısıltının biraz üzerinde bile olsa, ay ışığındaki sihir gibiydi - derin, gizemli ve akkor. İçinin derinliklerinde bilmediği ve ulaşamadığı bir yere dokunuyordu. "Ne söylüyorsun?"

Yüzünü iki elinin arasına alarak başparmaklarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Bu eski bir Cajun şarkısı," diye mırıldandı.

"Ne hakkında?"

"Kadını ailesi için onu terk eden bir adam." Kadın ona kuru bir bakış attı.

Hınzır gülümsemesi masum omuz silkişini mahvetti. "Ah, seni eğlendirdim. *Ça c'est bon.*"

"Lütfen çekici olma," dedi temkinli bir şekilde, uzaklaşarak. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Adam onu dirseğinden yakaladı, aniden Ciddi. Bir an bekledi, ciddiyetinin nüfuz etmesine izin verdi, böylece bir sonraki söyleyeceği şey için kendini çelikleştirebilirdi. "Annenin hisseleri değersiz. Paranı boşa harcamamalıydın, *Cher*. Ben zararı kabul etmeye hazırdım, ya sen?"

Çenesi kalktı ve onun sözlerini kullandı. "Nasıl yardım edebilirim ki?"

Ronan'ın sert nefesi uzun süre acı çekmiş ve boyun eğmişti. "Ve baban her şeyi kardeşine açıklaman için seni terk etti."

"Büyük güç büyük sorumluluk getirir. Böyle mu?"

"Bu, babanın neden artık gücü olmadığını açıklayabilir," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Ronan..."

Teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı. "Onun hakkında tek kelime daha etme."

Ona ters ters bakarak banyoya doğru yürüdü ve ışığı açtı, aynada kızarmış burnunu ve gözlerini görünce irkildi.

Kapının aralığında belirdi ve pervaza doğru kayıtsızca yaslandı. "Bilmeni isterim ki bedenim de -hatırlatırım, her an kullanımına hazırdır- bu amaca hizmet edebilir. İhtiyacınız olduğunda ailenizden istediğiniz rahatlığı bulamayabilirsiniz."

Düzgün bir bakışla onu kayırdı. "Bir erkeğin akraba ya da evli olmadığı halde ağlayan bir kadına tahammül etmesinin tek nedeni onun pantolonuna girmektir."

"Bir taşla iki kuş."

Barın üzerindeki el havlusunu kaparak döndü ve adama doğru fırlattı. Adam gülerek geri sıçradı.

"Çık dışarı!" diye emretti.

"Peki." Ofis kapısında durakladı, eli kapı kolundaydı, tüm alaycılığı gitmişti. "Şimdilik iyi misin?"

Onu inceledi ve kendisini ne kadar kolay bir şekilde yeniden konumlandırabileceğini fark etti. Artık tamamen medeniydi; ceket giymiş, kravat takmış ve kollarını bileklerinden iliklemişti. Aceleyle geri çekildiği için saçları hafifçe dağılmıştı ve bu dağınıklığın onun cilalı kentliliğine etkisi günah kadar seksiydi.

"Evet. Daha iyiyim." Ona teşekkür etmek dilinin ucundaydı ama bunu yapmak yanlış görünüyordu.

"Sorun ben değilim," dedi kasvetli bir şekilde. "Ben sadece sorunun sonucuyum. Bu önemli ayrımı aklınızda tutmanızı rica ediyorum."

Kapı tokmağı elinde tıkırdadı; sonra biri kapıya vurdu. "Ireland! McCaffrey! Burası neden kilitli?"

Ronan kapıyı açtı ve Christopher yumruğunu havaya kaldırarak tökezleyerek içeri girdi. Kendini toparlayarak etrafına bakındı ve

İrlanda banyoda birkaç metre ötede duruyordu.

Ağlamanın yüzünde yarattığı tahribatı görünce durakladı. "İyi misin?"

"Evet. Sadece yorgunum."

Burnu seğirdi ve Alina'yla birlikte boyayıp yeniden dekore ettikleri, neredeyse tanınmaz hale gelmiş odaya bakarak arkasını döndü. "Nedenini anlayabiliyorum." Yüzünde kızgın bir renkle ona baktı. "Hızlı hareket ediyorsun."

"Senin hatan," dedi Ronan, "bunları istediğini düşünmen. O her şeyi senin için yapıyor. Ve sen minnettar olma nezaketini bile göstermiyorsun."

Christopher'ın yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Ne istiyorsun McCaffrey?"

"Neden bunu burada tartışmıyoruz ve patronun daha acil işlerle ilgilenmesine izin vermiyoruz?"

Ağabeyi omuzları çökmüş bir halde kapıdan çıktı ve Ronan onu takip etmeden önce son bir kez baktı.

Eva ön camdan gülümsedi ve kulübenin kapısından kendisine el sallayan Katherine teyzesine el sallayarak veda etti. Sonra gaza bastı ve arabanın etrafında bir tur attı.

Telefonu çaldı ve cevap vermek için gösterge panelindeki düğmeye bastı. "Çok kusursuz bir zamanlamanız var Bay Cross," dedi selamlarken.

"Seni memnun etmek için yaşıyorum, meleğim benim." Pürüzsüz, kültürlü sesindeki hafif törpü hem tanıdık hem de heyecan vericiydi. "Ana binaya uğra lütfen ve beni al."

Gözlerini kırıştırdı, sonra kaşları kalktı. "Burada mısın?" "Öyle görünüyor."

Öfkeli bir nefes alarak direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sen çok inatçı bir adamsın, bunu biliyor musun? Ne zamandır buradasın?"

"Uzun sürmez."

Evet, doğru.

Arabayı takip ederek ana giriş yoluna saptı ve kule şeklindeki malikâneye doğru sürdü. Kısa bir süre içinde büyük çeşmenin etrafından dolaştı ve porte-cochère'e girdi. Kemerli çift ön kapılardan biri açıldı ve Gideon elinde bir evrak çantasıyla dışarı çıktı. Onu görünce kalbi sevinçle çarptı.

O sabah onu giyinirken görmeyi özlemişti. Stil anlayışı kusursuzdu ve onun kıyafetlerinin ve aksesuarlarının çeşitli parçalarını hızlıca ve içsel bir tartışma olmadan seçmesini izlemek güne başlamanın en sevdiği yoluydu. Bazen onun muhteşem vücudunu giydirmişini izlerken o kadar tahrik oluyordu ki onu tekrar soyuyor ve ikisinin de işe geç kalmasına neden oluyordu. Hatta büyük gömme dolabına küçük bir kahve istasyonu ve oturma alanı bile eklemişti, böylece aynı anda hem onu seyredip hem de kafein alabiliyordu.

Bugünkü takım elbisesi siyah ince çizgiliydi ve en sevdiği serulean kravatını takmıştı, renkler saçlarının mürekkep rengini ve o muhteşem gözlerini ortaya çıkarıyordu. Yolcu penceresinden ona gülümsemek için eğildiğinde, boğazının çok gergin olduğunu fark etti. Adamın gülümsemesi anında kayboldu.

Kapıyı açmak yerine evrak çantasını arabanın tavanına koydu ve sürücü tarafına geldi. Adam ona ulaştığında kadın çoktan emniyet kemerini çözmüş ve kapıyı iterek açmıştı.

"Hey," diye mırıldandı, kendini kollarına atmasının darbesini kolayca emdi. "Seni tuttum."

Ona sarıldı, günün duygusal yükü aniden kontrol altına alınamayacak fazlaydı. Adamın bir eli saçlarının altından ensesini kavradı, diğeri ise onu kalçalarından tuttu, dudakları şakağında ona tüm sıcaklığını ve desteğini verdi.

"Sana ne zaman ihtiyacım olduğunu hep biliyorsun." Burnunu çekti. Gözleri kuru ve yanıyordu, duyguları gözyaşlarıyla ifade edilemeyecek kadar karmaşıktı.

"Bunun sadece ara sıra değil, her zaman olmasını umuyorum."

Kadın sulu bir kahkaha attı ve adamın yanağına minnettar öpücükler kondurdu. "Beni dinlemediğin için seni azarlamalıyım."

"Oh, ama ben yaptım. Sadece kendimize zaman gerektiği konusunda haklısın ama hafta sonu çok ." Onu avuçladı

çenesini eline aldı ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Hadi şimdi sahil evine gidelim."

Aniden bastıran özlem neredeyse dizlerinin bağına çözecekti. "Keşke yapabilseydik! Ama maskeli balo Cuma günü ve ondan önce halledilmesi gereken milyonlarca küçük iş var."

"Vakfın etkinlik ekibiyle çoktan konuştum ve bana her şeyin yolunda olduğunu ve bundan sonrasını kendilerinin halledebileceğini söylediler."

Ona hoşgörölü bir bakış attı. "Sen sen olduğunu anlıyorsun ve sana asla her şeyin kontrol altında olmadığını söylemezler."

"Çünkü onlara işleri düzgün yürütmeleri için para ödeniyor, karımı yormak için değil." Dudaklarını karısının alnına bastırdı. "Jet hazır ve bekliyor, uçuş ekibi şu anda Lucky'yi şımartıyor ve görüş alanıma girdiğin anda telefonumu kapattım. Cuma sabahı maskeli balo için geri uçacağız ve o gece tekrar dışarı çıkacağız. Ya da beni smokin içinde görmek libidon üzerinde her zamanki etkiyi yaratırsa muhtemelen Cumartesi sabahı."

"Seksiliğin için beni suçlayamazsın, as."

Ağzı kıvrıldı. "Kesinlikle şikayetçi değilim."

Alt dudağını dişlerinin arasına alan Eva, bir hevesle çekip gidememelerinin tüm nedenlerini düşündü.

"Bir süredir okuldan kaçmamıştık," diye iddia etti. "Ve karbon emisyonlarımızı dengelemek için ne kadar ağaç dikeceğimizi düşünün."

"Bu gerçekten korkunç bir argüman," diye homurdandı. "Ama etkili oldu mu?"

Onu uzun, yavaş ve derin bir şekilde öptü. "Bir şey yapmak için ihtiyacım olan tek teşvik sensin."

"Arabayı sen mi kullanıyorsun, ben mi?" diye sordu, dudakları onunkilere değerken.

"Özledim. Özlemişim." Geri çekilerek, saçının bir tutamını adamın muhteşem yüzünden uzaklaştırdı. "Hiç iş yaptın mı?"

Gülümsedi. "İreland, işime yarayabileceğini düşündüğü bir bina hakkında beni uyardı. Satın alma ekibine baktırdım."

ve potansiyeli konusunda haklı. Ayrıca kısa süre önce boşaltılan bir mülke yeni bir kiracının girmesi gibi bir yan faydası da var."

"Demek senin için verimli bir gündü." Elini onun kalbinin üzerine koydu. "Sevindim çünkü burada olduğun için gerçekten mutluyum."

"Angel, seninle olmak istediğim tek yer burası."

eleven

İrlanda yavaş bir daire çizdi. Artık mobilyalardan arındırılmış olan eski Vidal ofisleri distopik bir çorak araziye benziyordu. Bir zamanlar ortalığı şenlendiren müzik sesi susturulmuştu. Boşluk mağara gibi görünüyordu, açık pencereler ısıklık gibi bir esinti yaratıyor ve bu esinti her yerde yankılanıyordu. Kablolar duvarlardan sarkıyor ve halı kaplı zeminde yılan gibi uzanıyordu, bağlanacak hiçbir ekipman yoktu. Yırtık kâğıt parçaları ve kartvizitlerinden biri - Ireland Vidal, İcra Kurulu Başkanı ve Hissedar - ve namlusuna adı kazınmış bir kalemle birlikte yere saçılmıştı.

Geriye kalan tek şey buydu. Harekete geçirdiği şey durdurulamazdı.

Sıcak gözyaşlarını sildi ama acı kahkahalarını ve iniltili hıçkırıklarını kontrol edemedi, duyguları neşe ve umutsuzluk arasında çılgınca salınıyordu.

Sıcak bir kol omuzlarına dolandı ve onu ürküttü.

"Elinden geleni yaptın tatlım," diye mırıldandı babası.

Ona baktı ve yarı gülümsemesini yakaladı. Sonra gözlüklerinin arkasından gözlerindeki ıslaklığı gördü.

"Çok üzgünüm baba!" diye hıçkırdı, hem kalbi kırılmış hem de başarısız olduğu için rahatlamıştı.

"Olma. Artık istediğini yapmakta özgürsün."

korkutucu şey de buydu. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum öyle." "Bir yolunu ." Parmaklarını başparmağının kenarının altına kaydırды. gözlüklerini çıkardı ve gözyaşlarını sildi.

"Ne yapacaksın?" Yüzünü ona döndü ve kendini yalnız buldu, onun sıcaklığı ve dokunuşu sanki hiç yanında olmamış gibi kaybolmuştu. "Baba?"

Açıklanamaz bir esinti bir derginin yırtılmış kapağını halının üzerinden ayaklarına doğru savurdu. Eğilip dergiyi aldı ve en son çekilmiş fotoğrafının kendisine baktığını gördü.

VIDAL RECORDS'TA NE TERS GİTTİ?

Kapak yazısı ona duyulabilir bir ölüm perisi çılgınlığıyla haykırıyordu. Parlak kırmızı gözyaşları parlak kâğıttan sızdı ve fotoğrafını cafcacılı bir maskeyle doyurdu. Leke parmaklarına ulaşmadan önce kapağı fırlattı ve kapak yere süzülerek aniden halıyı doyuran yapışkan kırmızılığa battı.

Resim çerçevesi askılarının duvarlarda bıraktığı deliklerden kıpkırmızı damlalar akıyordu. Dehşete kapılmış bir halde asansöre doğru tökezleyerek geri döndü ve durmaksızın akan kırmızıdan kaçmaya çalıştı...

Ireland bir solukla yatakta doğruldu, kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Cildini ince bir ter tabakası kapladı ve bir lanetle yorganı üzerinden attı.

Blizzard'ın hoşnutsuz hırıltısı, onu çıkarmak için battaniyeyi tirmalamasına neden oldu. "Üzgünüm, Bliz!"

Kulaklarını dikerek ona baktı, sonra ayağa kalktı ve yataktan atlamadan önce gerindi.

"Blizzard! Geri gel. Özür dilerim!"

Kuyruğunu öfkeyle sallayarak oturma odasına doğru yürüdü.

Bir iniltiyle sırt üstü yere yığıldı. Ama yattığı yer ateş gibi sıcak ve nemliydi. Yorganı tekrar iterek yataktan kalktı ve başucundaki yapay zeka ünitesine bakarak saati öğrenmeye çalıştı.

"Kahretsin! Daha gece yarısı bile olmadı," diye yakınarak bir elini saçlarında gezdirdi.

Kâbus, sahiplenici bir sevgili gibi ona yapıştı. Makyaj taburesinden beyaz ipek kimonosunu aldı ve üzerine geçirdi, hâlâ çok yorgundu ve şimdi tamamen uyanıktı.

Zihninde tekrar tekrar canlandırırsa da rüyanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Christopher'ın sert sözleri, şirketin sonunu getireceği korkusuna dokunmuştu. Belki de Gideon'dan yardım istemeyerek şirketi çoktan öldürmüştü. Belki de artık onu kurtarmak için yapabileceği başka bir şey yoktu.

Blizzard'ın inisiyatifi takip ederek yatak odasından çıktı ve mutfığa gitti, fayanslar sıcak ayak tabanlarını serinletiyordu. Bir yandan aşırı ısınırken bir yandan da iliklerine kadar üşümek açıklanamaz bir şeydi. Bir bardak portakal suyu doldurdu ve yudum yudum içti.

Gideon'un ona kızacağı düşüncesi de onu strese sokuyordu. Ana planına göre, ağabeyi onu bu işe karıştırmadığı için onu anlayacak ve hatta ona saygı duyacaktı ama... ya duymazsa? Onun yerine öfkelenecek miydi? Christopher'ın yaptığı gibi bunu kendisinin ve uzmanlığının reddi olarak mı görecekti?

"Ugh." Soğuk bardağı alınının üzerinde yuvarladı. Aynı tekrarlayan düşünceler onu yarı deli hale getirmiş, sonra da yorgunluktan bitkin bir uykuya dalmıştı. Günün sonunda işten çıktığında, Parker Smith'in stüdyosuna gidip adrenalin ve endişesini iyi, agresif bir antrenman seansı ile atmayı düşünmüştü. Ama uykusuzluk çekerken kendini zorlamaya devam etmenin akıllıca olmayacağını biliyordu.

Al tatlım. O kadar lezzetli bir şey ki ziyan olmasına izin vermeyeceksin.

Ronan'ın çekici sesi hafızasında bile onu etkiliyordu. Valentin'den aldığı öğle yemeğiyle -bir fincan bamya ve yarım muffuletta sandviçiyle- ofisine geldiğinde onu ürkütmüş ve etkilemişti. Saatin kaç olduğuna dikkat etmemişti, banka hesap özetlerine ve ödenmemiş faturalara dalmıştı.

Onu düşünen tek kişi Ronan değildi. O güne kadar gördüğü en büyük buket, Christopher'la konuşmasından kısa bir süre sonra teslim edilmişti ve içinde Gideon'un tebrik notu da vardı. Kısa bir süre sonra, annesi Tiffany & Co.'dan monogramlı bir deri folyo getirtmiş, babası da ziyaretçi koltuklarından birine yerleşip bir Montblanc kalem

Masasının üzerinde onun adı kazınmıştı. Christopher bile gözlerini açık tutmakta zorlandığını görünce ona bir fincan kahve getirmişti.

Ronan'ın düşünceli, düşünceli ve dikkatli olması, erkek arkadaşlarının geçmişinde benzersiz özellikler olsa da-Alina, çoğu erkeğin gözünü korkuttuğunu söyledi çünkü o, bokunu bir araya getiren cesur bir bebektir - Cajun'a savunmasının ve cildinin altına kayma yeteneğini veren şey bu değildi.

Hayır, onu rahatsız eden şey, adamın onun yıpranmasını istemesiydi. Adamın istediği şeyin önünde duran tek şey oydu. Ne kadar yorgun olursa ve kendine ne kadar az bakarsa, kadar çok hata yapacaktı.

Kendi çıkarlarına karşı hareket ediyordu. Ve kendine hizmet eden gündemleri olan erkeklerle yaşadığı pek çok romantik ilişkiden sonra, bu özverisi onu özel biri yapmıştı.

Boş bardağını tezgâhın üzerine bıraktı, Ronan'ın öğle yemeğini getirdiğinde neyi incelediğini nasıl fark ettiğini ve birkaç dakika sonra elinde bulamadığı bazı belgelerle geri döndüğünü hatırladı.

Hayatındaki her şeyin ters gitmesinden sorumlu olan adamın, aynı zamanda o bunlarla mücadele ederken onu desteklemeye ve ona bakmaya kararlı olan kişi olması en kötü türden bir akıl tutulmasıydı.

Baldırlarına değen yumuşak bir fırça dikkatini Blizzard'a çekti, görünüşe göre onu affetmeye karar vermişti - ya da belki de sadece çok acınasıydı. Onu kucağına aldı ve ön ayaklarını omzuna attı, uzun kedi vücudu onunkine yaklaşıyordu.

"Sana onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı elini Blizzard'ın uzun sırtında gezdirirken. "Belki de Beyaz Atlı Prens'tir diye düşünmüştüm ama aslında kötü adammış. Yani senin Mükemmel Erkek unvanın tartışılmaz Bliz."

Blizzard mırıldanmaya başladı, yumuşak ritmik gümbürtü aksi halde sessiz olan apartman dairesindeki tek sestir.

Ronan kanepeye oturup televizyona baktı; Jules önünde bir ileri bir geri volta atarken görüntüsü sürekli kesintiye uğruyordu. Aslında duvardaki büyük ekranda oynayan felaket filmini izlediğinden değil. Onun uğraşması gereken yeterince felaket vardı.

"*Merde*, Jules! Ya otur ya da enerjini atacak bir kadın bul."

Jules o geçip giderken ona ters ters baktı. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? O kadın bizi aylarca oyaladı!"

Ronan dirseğini kolçağa dayayarak başını ellerinin arasına aldı ve esnedi. "Elizabeth Vidal hiçbir zaman kesin bir şey değildi."

Yorulmuştu. Otelin spor salonunda bir saat geçirmiş, zamanının yarısını koşu bandında, diğer yarısını da ağırlık makinelerinde koşarak geçirmiş ve sonunda uyuyabilecek kadar yorulmayı ummuştu. Ancak İrlanda'nın ofise geri dönmek gibi inanılmaz derecede zor bir şey yapmayacağından emin olana kadar gözlerini açık tutuyordu. Vidal Records'taki lobi görevlisinden Ireland'ın gelmesi halinde kendisine haber vermesini istemişti ama dokuz sularında kendisi de kontrol etmek için oraya gitmişti

-Her ihtimale karşı.

"Oyuna getirilmekten hoşlanmıyorum!" Jules'un sesi bağırmaya yaklaşıyordu.

"Bu her zaman bir kumardı," diye onayladı Claudette, bacaklarını kanepenin diğer ucuna sıkıştırarak. "Hangisini seçecekti: eski kocasını mahvetmeyi mi yoksa çocuklarının kariyerlerini korumayı mı? Belki de intikamı seçeceğini düşündük çünkü ebeveynlerimiz bizi hiçbir zaman ilk sıraya koymadı."

Jules homurdandı ve parmağını ona doğrultmak için durakladı. "Bu kadar konuşma yeter. Başka bir şey ters gitmeden önce bu işi bitirmeye odaklanalım. Yarın tasfiyeye başlayacağız."

"Henüz değil," dedi Ronan.

"*Pardon?*"

"Fazladan birkaç gün bize zarar vermez. Bu iş bitecek."

Jules sert bir ifadeyle ona baktı. "Onun için bekletiyorsun."

Ronan gözlerini televizyona dikti. "İrlanda Vidal'den bahsediyorsanız, o zaman-"

"Başka kim olacak? *Mon dieu*, beni !"

"İrlanda şu anda mali durumu gözden geçiriyor. Durumun umutsuzluğunu anlaması uzun ."

"Sonra ne olacak?" Jules ellerini havaya kaldırdı. "Seni affedecek ve bacaklarını tekrar mı açacak? Yeni plan bu mu?"

"Çirkinleşme Jules," diye azarladı Claudette.

"*Désolé* ama bu an için yıllarca çalıştık ve şimdi nihayet buradayız ama o harekete geçmiyor. Şehvetten felç olmuş durumda ve önünü göremiyor."

"Şu çeneni kapatacak mısın artık?!" Ronan havladı. "İrlanda hakkında şikâyet etmenden bıktım."

"*Beau-frère*, şikâyet etmeye başlamadım." Jules'un sesi tehlikeli bir hal almıştı. "Bu artık sadece seninle ilgili değil. Bu hedefe ulaşmak için lanet olası hukuk fakültesine gittim. Claudette lanet bir muhasebeci oldu!"

"Ve ikinize de sonsuza dek minnettar kalacağım. Siz olmasaydınız buraya gelemezdim ve bunu asla unutmayacağım. Asla da unutmayacağım."

Jules'un geniş, şehvetli ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü. "*Hayatımızı* sana bu intikamı almaya adadık ve sakinle düşündüğün için her şeyi tehlikeye atmana izin vermeyeceğim!"

"Bu kadar yeter!" Ronan elini havaya doğru savurdu. "Bir şeyleri yıkmaktan zevk aldığın için buraya geldin. Sonunda senin zevk aldığın kısma geldik ve sen de avını alacaksın. İrlanda'ya kendi sonuçlarına varması için biraz zaman verebiliriz, hepsi bu."

Jules, "O ve kardeşi her zaman ikincil hasar olacaklardı," diye karşı çıktı. "Onunla tanışmadan önce bu senin için hiç sorun olmamıştı."

"Ne söylememi istiyorsun? Ondan hoşlandığımı mı? Onu incittiğim için pişman olduğumu mu? İkisi de doğru. Olacakları durduramaz. Bununla barışması için ona zaman ver."

"Ama neden? Ne önemi var ki? Vidalleri gömüp arkamızda bırakarak eve dönebiliriz. Sonrasında bizden nefret ederlerse, bunun hiçbir anlamı olmaz." Jules'un bakışları keskin bir değerlendirmeye daraldı. "Yoksa yok ettiğin adamın kızıyla daha fazla zaman geçirmeyi mi umuyorsun?"

"Oldukça romantik, değil mi?" Claudette gülümsedi. "Montague'ler ve Capulet'ler gibi."

"Oh, lütfen. Ronan, geleceği olmayan bir kadın yüzünden Scarlett'i kaybedemez. Ireland Vidal burayı terk etmiyor ve sevgili kardeşimiz burada *frisonları* alıyor! Ve bu onların sorunlarının en küçüğü."

Ronan'ın telefonu sehpanın üzerinde durduğu yerde yandı ve Ireland'ın fotoğrafı ekranı doldurdu. Elini çabuk tutarak cevap verdi. "*Oui, cher.*"

"Uyuyamamamın sebebi sensin," diye suçladı sevdiği sesiyle. İddialı ama yumuşak, en yumuşak törpülerle, onun geri kalanı kadar seksiydi. "Vücudunla bana tam yetki verdin. Uykusuzluğuma değse iyi olur."

Ayağa kalkmış ve hareket ediyordu. "Yola çıkıyorum. Kapıcıya adımı söyle."

"Hangisi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Hangisini tercih edersen. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı ve arka cebine soktu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Jules bağırdı. "O arıyor ve sen koşarak mı gidiyorsun? Konuşmanın ortasındayız!"

Ronan odasına gitti, bir dizi prezervatifi ön cebine soktu ve ayaklarını makosen ayakkabılarının içine kaydırды. Sonra çıkışa doğru yöneldi. "Bekleme."

"*Pour l'amour de dieu!*" Jules başını iki eliyle kavrayarak seslendi. "*C'est fou, gros bête!*"

Kapı yavaşça kapandı ve Jules şaşkınlık içinde kapıya baktı. Kız kardeşine döndü. "Buna inanabiliyor musun? Onu tanıyamadım."

Claudette düşünceli düşünceli kapıya baktı. "Belki de onunla geçireceği bir gece ona iyi gelecektir. Pazartesi günü ilişki, içindeki *özlemi* tatmin etmek için çok kısıydı. Bazen fazla asil oluyor ve o küçük şövalyelik damarı, kadını intikam için kullandığını kabul etmesine izin vermiyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Jules hiç istifini bozmadan onun yanındaki kanepeye çöktü.

"O da senin gibi, Jules. Kadınlar hoş bir oyalandır. Bunu bu kadar özel yapan ne? O bir Vidal."

Kamburlaştı, huysuzlaştı. "Uzun zamandır istediği şeyi elde etmeye çok yaklaştık. Sonunda tüm bunları geride bırakıp, mutlu olmaya çalışabilir."

bir kez olsun. Barışı herkesten çok o hak ediyor."

Kolunu adamın omuzlarına doladı ve ona rahatlatıcı bir şekilde sarıldı. "Scarlett'in bunu bir şekilde duyduğunu düşünsene. Ireland Vidal'in sokakta sürekli fotoğrafları çekiliyor. Eğer Ronan onunla birlikteyse..."

Yakışıklı yüz hatları sertleşti. "Onun her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Gerekirse kardeşimizin yapamadığını yaparım."

Jules'u inceleyen Claudette, onun sıkılmış çenesinin inatçı çizgisini fark etti. Aralarında en aceleci olan oydu. Cesur, atılgan ve sonuçlarından korkmayan. Çoğunlukla bu özelliklerini kendi yararlarına kullanırlardı. Jules'un gözlerinde o bakış belirlediğinde dikkatli olmaları gerektiğini biliyorlardı.

"Aptalca fikirlere kapılma, Jules," diye uyardı. "Ronan bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Şimdi de olmayacak."

Ireland, kapıcıdan Ronan'ın asansöre doğru geldiğini öğrendikten sonra telefonunu kapattı. Onu davet etme kararını kaç kez gözden geçirmişti? En az yüz kere. Telefonu kapattıklarından beri onun iletişim kartı telefonunun ekranında açıktı ama bir türlü arama yapmak için düğmeye basamıyordu.

Bir gece önce işleri tamamlamak için acele ederken ondan kaçmak daha kolay olmuştu. Şimdi uyanıktı ve yorgunluktan hüsrana uğramıştı ama düşünceler zihninde durmaksızın dönüyordu. Zihinsel kaosa Ronan'ın alaycı, baştan çıkarıcı anıları da karışmıştı. Babasını hedef alan adamın -her ikisinin de ona söylemeye istekli görünmediği bir nedenle- varlığıyla kendisini yeni ve zorlayıcı şekillerde canlı hissettiren aynı olması en büyük ihanet gibi geliyordu. Bencilce davranıyor, kendini onunla şımartıyordu; kendine duyduğu şüphe ve ruhunun derinliklerinde boğucu bir ağırlık gibi hissettiği yorgunluk yüzünden savunması zayıflamıştı.

Tersine, heyecanlanamayacak kadar yorgun değildi. Nefes alış veriş hızlıydı, nabızı daha hızlı atıyordu. Hâlâ onu tahrik ediyor, hâlâ baş döndürücü bir çekicilikle cezbediyordu. Özlemin bu kadar ısrarcı olması onu çileden çıkarıyordu,

Bu da arzusunu daha da artırıyordu. Yaşadıkları neredeyse vahşi seks onu bir süreliğine tatmin etmeye yetmiş olmalıydı ama şimdi onu daha çok istiyordu.

Ön kapısını açan Ireland, eşikte Ronan'ı çılgına çevirecek bir poz vermeye çalıştı. Ön kolunu başının üstündeki pervaza dayadı ve kimonosunun beyaz ipeğini bacağını açıkta bırakacak şekilde ayarladı. Sonra saçlarını kabarttı ve yakasını genişletti. Bir omzunu açtı, sonra tekrar kapattı. Sonra sırtını çerçeveye yaslamayı ve kendini desteklemek için bacağını bükmeyi denedi.

Ama asansörün yumuşak zili geldiğini haber verdiğinde, kendini felç olmuş bir halde kapının girişinde topallayarak dururken buldu.

Arabanın kapıları açıldı ve Ronan belirdi, nefes kesici yüzünde temel ihtiyaçları onu uçurumun kenarına sürükleyen bir adamın sert ve aç bakışı vardı. Bakışları birbirine kilitlendi ve göz açıp kapayıncaya kadar çok şey anlatmaya başladı: Ürkeklik, beklenti, arzu ve varlığıyla vahşi bir heyecana dönüşen birini görmenin verdiği tensel haz.

O kararsızlıktan donup kalmışken Ronan kararlıydı ve uzun bacaklı adımlarıyla aralarındaki mesafeyi tüketti. Onu ezici bir kucaklamayla yakaladı, ayaklarını yerden kaldırdı. Ağzı açgözlü, talepkâr bir öpücükle onunkinin üzerine kapandı.

Bacaklarını onun beline dolayan Ireland, aynı doymak bilmez ihtiyaçla onu öpmeye devam etti. Adamın iniltisi küçük girişte yankılandı, ses öylesine erotikti ki kadının içini bir ürperti kapladı.

Onu eve taşıyıp kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken her şey önlerinden akıp gidiyordu. Tüm ışıklar kapalıydı, tek aydınlık büyük, açık pencerelerden sızan ay ışığıydı.

Onu doğruca yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı, yanına uzanmadan önce ayakkabılarını çıkardı. Bacakları birbirine dolandı, adamın yıpranmış kot pantolonu kızın çıplak bacaklarını yumuşattı. Her şey çok hızlıydı, onun gelişinden birlikte yatağa girmelerine kadar geçen süre sadece saniyelerdi. Düşünecek ya da ikinci bir tahminde bulunacak zaman yoktu. Dudakları kızın yanağında gezindi ve sonra yüzünü kızın boynunun kıvrımlarına gömdü. Uzun, yavaş bir nefesle onu içine çekti ve derinlere sokuldu.

Sonra hiç hareket etmedi.

Birkaç dakika sonra Ireland'ın kafası karışmıştı.

"Ronan?" "Bir dakika, tatlım," diye mırıldandı. "Sadece sana sarılmak için."

Yavaşça onun iri bedeninin gevşediğini hissetti. Sert düzlemleri ve vadileri kızın hafif kıvrımlarına yerleşirken, ince gerginlik uzun gövdesinden süzüldü.

biraz daha zaman aldı, zihni ona eziyet eden adamdan herhangi bir teselli almaması gerektiğini savunuyordu. Ama gergin kaslarının gevşemesine engel olamadı. Bu, *yeterli* olma hissine verdiği istemsiz bir tepkiydi. Ronan'ın yanındayken daha fazlası olması, daha fazlasını yapması, daha fazlasını vermesi gerekiyormuş gibi hissetmiyordu. Keşke karşılığında ondan ne aldığını bilseydi.

Ronan Boudreaux ya hayalindeki adam ya da bir kâbustu ve hangisinin doğru olduğunu bulma çabası onu tüketmişti. Sonunda, bunun gerçekten bir önemi kalmamıştı. O her zaman ailesinin düşmanı olacaktı. Şimdi ona sahipti ve eğer işini doğru yapar ve onu ele geçirme girişimini savuşturursa, sahip olabileceği tek şey buydu.

Ve *neden* önümüzdeki bir saatten sonrasını düşünüyordu ki?

Parmakları saçlarına kayarak onu kendine doğru çekti ve kucağına gömülüp onu takip ederken, onun zengin ve baştan çıkarıcı kokusunun duyularına nüfuz etmesine ve tedirgin sinirlerini yatıştırmasına izin verdi. Son günlerin karmaşasından sonra sarılmak çok iyi hissettirdi ve bunun tadını çıkarmak için kendine izin verdi. Sert, gıcırdayan bir seks istediğini düşünmüştü ve adamın bunu ona verebileceğini ve vereceğini biliyordu. Ama böylesine vahşi bir yakınlaşmadan önceki bu yeniden bağlanma anına da ihtiyacı vardı. Görünüşe bakılırsa adam bunu biliyordu ama kadın yeni yeni fark ediyordu.

Ronan'ın sıcaklığı, arkadaşça sessizlikleri ve aralarındaki cinsel yakınlığın sabit tınısı, ham duyguları için bir merhem görevi gördü. Ronan son derece seksi bir yaratıktı, çok ateşli bir erkek hayvan enerjisi yayıyordu ama yine de şimdilik sadece ona yakın olmaktan memnundu, kalın bir pazusu başını yastıklıyordu ve eli kalçasının yanağında sahiplenici bir şekilde kıvrılmıştı.

Parmakları kabile dövmesini oluşturan keskin nesnelerin izini sürdü, sonra saçlarının kaba ipeğini karıştırdı. Gözlerini kapattı, ama

uyku aklından çok uzaktı. Ronan hiçbir şey yapmasa bile çok heyecan vericiydi.

Sonunda geri çekildi ve ona baktı. Kızın yüz ifadesini baştan aşağı süzdü.

Onu davet etme kararıyla başa çıkabilmesi için kendini tutmuş muydu?

"Pişman değilim," diye fısıldadı, adamın eylemleri -ya da duruma göre eylemsizliği- sayesinde bunu doğrulayabildi. Eğer amacı bu olsaydı, tanıştıklarından beri onun bedenini sayısız şekilde kullanabilirdi.

"*C'est bon.*" Parlak gülümsemesi ve ışıldayan gözleri yatağının üzerinden süzülen ay ışığında parlıyordu. "*Bonsoir, cher.*"

Gündelik kıyafetleri onu yaşından daha genç gösteriyordu. Birlikte yatakta uzanmak, oldukları gibi giyinmek, sanki bir okul gecesinde odasına gizlice bir erkek arkadaşı girmiş gibi neredeyse ergen hissettiriyordu. Böyle bir deneyimi hiç olmamıştı. Ailesi göz korkutucuydu ve Dutchess County'deki eski malikâneleri gizlice buluşmaya uygun bir yer değildi. Ronan birçok yönden onu memnun ediyordu, gizemli sihirli adamı.

"Merhaba." Saçının kalın bir tutamını parmaklarının etrafında nazikçe döndürdü. Karanlık bir kalkandan daha fazlasıydı... onları gündüz oldukları kişiden ayırıyordu.

"Aradığına sevindim."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Yalan söylemeyeceğim; bunu yaptığım için kendimi tekmeledim. Ama şimdi o kadar da kötü değil."

"O kadar kötü değil mi?" Adamın sırtışı kadının tüylerini diken diken etti. "Bunun üzerinde çalışmam gerekecek."

"Neden buradan başlamıyorsun?" Kimono kravatının ucundan tuttu ve gevşetti.

Bakışlarında sıcaklık alevlendi. Başını eğerek dudaklarını onunkilere bastırdı, dili dikiş boyunca yaladı. Kadın adamın beline uzandı ama adam aniden geri çekildi.

"Hey!" diye itiraz etti.

"Bu sefer kıyafetlerimi çıkarıyorum." Sabırsızlıkla hareket etti, ayağa kalktı ve tişörtünün yakasına uzanarak onu yukarı ve başının üzerine çekti. Sırtındaki ve kollarındaki tüm kaslar bu agresif hareketle birlikte esnedi ve ona nasıl

Ne kadar da güçlüydü. Kısa bir süreliğine yara izlerini tekrar gördü, bazıları ince ve gümüşü, diğerleri buruşuk ve pembeydi. Bir tanesi incelik gösterilmeden dikilmiş kötü bir bıçak yarasına benziyordu.

Ona bunları sormak istedi ama kendini tuttu. Konu ona geldiğinde çok fazla samimiyet onun için iyi olmazdı. Geçmişinin ve geleceğinin ona ait olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını aklında tutması daha iyiydi.

Yine de, her zaman onun tarafından korunduğunu hissetmesine rağmen ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlıyordu. Aynı aşırı dikkati Gideon'un güvenlik ekibinde de görüyordu; tehditlerle yaşamanın ve hayatta kalmak için savaşmanın getirdiği bir farkındalıktı bu. Yumuşak huylu babasının Ronan gibi bir adamın öfkesini kışkırtacak bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamak imkânsızdı; akli almıyordu. Belki de hepsi korkunç bir hataydı.

Ronan gömleğini, zaten giysileriyle yığılmış olan elbise sandalyesine atarak onunla yüzleştirdi. "Ve acele de etmeyeceğim. Eğer yaramazlık yapar ve geçen seferki gibi beni acele ettirirsen, seni yatağa bağlarım."

"Gerçekten mi? Bu hoşuma giderdi." Ve bunu yapacağını biliyordu, onu dizginleyecek kimseye asla güvenmemiş olmasına rağmen ondan cesaret almıştı. Hayatındaki tüm çalkantıların nedeni oydu ama yine de onunla baş başa kaldıkları anlarda aralarında bir rahatlık, bir güven duygusu vardı.

"O zaman listeye ekleriz." Ön cebinden bir dizi prezervatif çıkarıp komodinin üzerine atarken dişleri odada bembeyaz parlıyordu. Arka cebinden telefonunu çıkardı, kapattı ve yere koydu.

"Hangi liste?" diye sordu, yanında getirdiği prezervatiflerin çokluğu sesini boğuklaştırmıştı. Eğer daha önceki, kadın için üç orgazm, kendisi için bir prezervatif oranına sadık kalırsa, onu çılgın bir gece bekliyordu. Kanı ısındı ve nefes alış veriş hızlandı.

"Büyüleyici vücuduna yapmak istediğim her şeyi içeren, *canım*."

Yan tarafına dönerek, gösteriyi izlemek için başını ellerinin arasına aldı.

Kot pantolonunu ve boxer külotunu hızlı ve güçlü bir hareketle yere itti. Sonra doğruldu ve utanmazca ereksiyon halinde, su birikintisi halindeki kot ve pamuktan dışarı adım attı.

Ve neden kendini göstermesin ki? Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir erkek vücudu görmemişti. Ronan belki biraz kilo bile alabilirdi; yırtık pırtık fiziği altın sarısı teni ve gergin kaslarından oluşuyordu ve bir gram bile et parçası yoktu. Kendisine bakacak bir eşe ihtiyaç duyan haydut bir aslan gibiydi.

Ve onun siki... Ağzı sulandı. Sert ve kalındı, neredeyse göbeğine degecek şekilde yukarı doğru kıvrılıyordu.

Kalçaları, aralarındaki boş acıya karşı gerildi. "Büyüleyici. Bunu daha önce duymamıştım."

"Büyülenmiş. Büyülenmiş. Muhtemelen lanetli. Adı her neyse, sana yeterince hızlı ulaşamadım. Jules aklımı kaçırdığımı düşünüyor."

Yatağa döndü ve onu zahmetsizce ortasına çekti. Dumanlı vahşi parıltıyı zar zor fark etti ve sonra başını eğip ağzını eğik, fırtınalı bir öpücük aldı. Adamın ihtiyatlı bir oyunbazlıktan açgözlü bir şehvete geçişi anlık ve açıktı ve bu onu ateşe verdi. ihtiyacının tadını alabiliyordu; bu, baştan çıkarıcı lezzetinin gür sarhoşluğunu derinleştirdi.

Eli kimonosunun içine kaydı ve tescilli bir saldırganlıkla göğsünü kavradı. Adamın sıcaklığının serin teninde yarattığı şok, nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Sana dokunduğumda çıkardığın sesleri seviyorum," dedi kısık sesle. "Bana dokunmanı seviyorum."

Çevik parmakları kimono kuşağını çözmeyi bitirdi ve sonra pahalı bir hediyenin paketini açar gibi ipeği ayırdı. Ayın buz gibi aydınlığı kaslı vücudunun her kıvrımını ve çukurunu detaylandırıyordu. Göğüslerini nazikçe yoğurarak dolgunlaştırırken pazılarının esnemesi ışık ve gölge tarafından parlak bir şekilde tanımlanıyordu. Kız adamın avuçlarında ağırlaşp gerildi, vücudu adamın şehvetinin şiddetli sıcaklığı altında çiçek açtı.

"Nasıl oluyor da seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun?" diye mırıldandı, kadından çok kendi kendine.

Ronan başını eğerek meme ucuna serin bir hava üfledi ve buruşmasına neden oldu. Uzun, tadını çıkaran bir yalamayla yıkamadan önce tamamen erkekçe bir fetihle gülümsedi.

Ağız etrafını sararken inledi, gergin tepe noktasını ıslak bir sıcaklıkla ıslattı. Adam nazikçe emerken yanakları çukurlaştı, tembel çekişler vücuduna yayıldı ve rahminde yankılandı.

Göğüs dekoltesi boyunca diğer meme ucuna doğru yaladı ve aynı telaşsız, odaklanmış ilgiyle onu da cömertçe emdi. Çalışan ağız ritmik bir şekilde emerken saçları yüzünün etrafında sallanıyor, alçak iniltisi kadının içinde titreşiyordu.

Ona karşı kıvranmaya başladı, elleri onun ulaşabildiği her santimini okşuyordu. Arayış içindeki parmak uçlarının altında onun nasıl hissettiğini ezberleme ihtiyacı neredeyse çaresiz hissettiriyordu. Vahşi cinsel arzusu tüm duyularını harekete geçirmiş, her teması dayanılmaz bir zevkle cızırtılı hale getirmişti. "Ronan..."

Başını kaldırarak, parıldayan gözleri ve şefkatli elleriyle onun bedenine hayran kaldı. "*Dieu*, ama çok lezzetlisin."

Parmak uçları göğüslerinin arasından karnına doğru tüy gibi hafif bir ateş hattını okşarken Fransızca bir şeyler fısıldadı. Sonra daha aşağıya inerek üçgen şeklindeki kesilmiş saçlarını taradı. "Yatakta yattım, sikimi okşadım, seninle sarhoş olana kadar amını dillediğimi hayal ettim. Tanıştığımızdan beri her gün ağzımı amına dayamamış olmak beni çıldırtıyor."

Adamın sert bir ses tonuyla söylediği sözler kadının içinden ılık bir su gibi geçti ve onu içten dışa doğru ısıttı. Adam onu ayırıp bir parmağını yarığının üzerinde gezdirdiğinde, kadın şok olmuş bir zevk tıslamasıyla yataktan kalktı. Adam onun bakışlarını tutarak parmağını ağzına götürdü, tenindeki tadı emerken çenesi çalışıyordu. Şehvetli uğultusu onu öylesine ateşlendirdi ki dirseklerinin üzerine kalktı ve beyaz ipeğin sıyrıldı.

"Pralinlerden daha tatlı," diye mırıldandı, dilini dudaklarının kenarında gezdirerek onun tadına baktı.

Güçlü kalçaları kalçalarının her iki yanına yerleşerek onun üzerine oturdu. Onu kendine doğru çekerek tutkuyla öptü, göğsü sıcaktı ve onun sıkı, hassas meme uçlarına karşı hafifçe kürklüydü. Kadın ellerini adamın kalkık penisinin ateşli çeliğine doladı, adam ağzını gürültülü bir şekilde sikerken başını yalvarırcasına geriye eğdi.

İpeksi dilinin erotik hamleleri. Vücudu tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla titremeye başladığında inledi, yumrukları onun horozunun etkileyici uzunluğunu ve çevresini yukarı ve aşağı kaydırmak için birlikte çalıştı.

Ronan onun pençesinde şişerken ağzının içinde homurdandı. Geniş kafasından kalın bir precum sızdı ve hızını hızlandırmak için kayganlaştırıcıyı kullanarak başparmağıyla masaj yaptı.

"Dur," diye emretti kısık sesle, "çok yaklaştım bile."

Başparmağını ağzına götürdü, tıpkı onun kendisini tattığı gibi onun da tadına baktı. Zengin ve karanlık bir şekilde zorlayıcı lezzet, tat alma tomurcuklarında patladı ve teninde bir karıncalanma dalgası gönderdi. Kadın inledi ve adamın bakışları daha da ısındı, yüz hatları vahşi bir arzuyla gerildi. Amcığı bir uyarılma dalgasıyla kayganlaştı.

"Seni emmeme izin ," diye fısıldadı.

"Hayır. Şimdi tatma sırası bende."

"Sırayı paylaşabiliriz."

Başparmağı alt dudağının dolgun kıvrımını okşadı. "Ağzını bencilce davranacağım. Şu anda seni ıslak istiyorum, tatlım. Dilimle amını siktiğimde kaygan ve ateşli olmanı istiyorum."

Tüyleri diken diken oldu ve adam bunu fark etti, yavaş gülümsemesi baş döndürücü bir zevk vaat ediyordu. Destek için kolunu ona dolayan adam, pis bir öpücükle onu sırt üstü yatırdı. Eli bacaklarının arasına kaydı. Bilgili parmakları amının dolgun dudaklarını ayırdı ve yarık girişin üzerinde alaycı bir şekilde okşadı. Bu dokunuş ateş gibiydi, sinir uçlarını cızırdatıyordu. Nefes nefese adamın ağzına girdi ve adam dişleriyle dudağını ısırды, kontrolünün sınırını ortaya çıkaran küçük bir işaretti bu.

İki parmak ucuyla yarığına masaj yapan Ronan, arzusunun kayganlığını klitorisine kadar yaydı ve ovuşturarak onu orgazmın en uç noktasına götürdü. Vücudu beklentiyle gerildiğinde, dokunuşu daha aşağıya indi ve içine doğru itti. Keskin bir çığlıkla yataktan kalktı, ihtiyacı olan dolgunluk hissi ama yine de neredeyse yeterli değildi.

Diğer eli başının altına kaydı ve büyük avucuyla onu destekledi, parmakları onu hızlı ve sert bir şekilde becermeye başlarken onu sabit tuttu, ağzına dil darbeleriyle ritmik olarak amına soktu. Kadın daha da kayganlaştı, daha da ısındı, ta ki duyulabilir şekilde ıslanana kadar.

Parmaklarını onun içine soktu, uçlarını kıvrarak içindeki tatlı noktaya sürtünmelerini sağladı. Orgazm keskin ve inanılmaz derecede yoğundu, kanalı kendinden geçmiş dalgalar halinde sıkılıp serbest kalıyordu. Adamın zafer hırıltısı kadının ürpermesine neden oldu, görüşü daralırken etraflarındaki oda karardı.

Sonra kayarak uzaklaştı, vücudu onunkiyle tüm temasını kaybetti. Ireland zayıf bir protesto sesi çıkardı, duyuları aşırı yüklenmişti ve sonra geniş omuzları uyluklarının aralığını genişletiyordu. Adamın saçlarının hassaslaşmış tenine sürtündüğünü hissetmek için bir anı vardı ve sonra adamın sıcak ağzı klitorisinin üzerinden akıyor, dili çıldırtıcı bir hızla çırpınıyordu.

"Tanrım, Ronan." Çok erkendi; çok hassastı.

Çıkardığı ses neredeyse bir hırıltıydı, ağzı onu açgözlülükle yiyordu. Elleri yorganı kavradı, kalçaları onun şehvetli yalamalarının sıcaklığına doğru kalktı. Ellerini altına soktu, başını eğip dilini kaygan açıklığına sokarken iki eliyle poposunu kavradı. Kadın gerildi, her kası çığlık atarken adamın ağzından aldığı kötü zevk onu deliliğin sınırına sürükledi. Dili amına girip çıkarken, yutkunurken boğazı da çalışıyordu. Sanki onun tadına hasret kalmış gibi içiyor, dilini olabildiğince derine sokabilmek için kalçalarını ağzına kaldırıyordu.

Ireland acımasız zevkin altında çırpındı, adam onu gergin bir odaklanmayla dillerken kalçaları genişçe açıldı. Bir sonraki orgazmı kışkırtıcı bir şekilde ulaşabileceği bir yerde duruyordu ve onun açgözlü ağzının paramparça edici coşkusundan kurtulmak için çaresizce inledi. Bir elini onun titreşen klitorisine masaj yapmak için hareket ettirdi ve kadın onun itici dilinin etrafında sıkılaştı, amı kasıldı, onu daha derine çekmeye çalıştı. Doruk noktası kırıldığında adını , duyularını şiddetli, bağımlılık yapan bir zevkle doldurdu.

Ve durmadı, kaygan sularını emerken dudakları yarığının etrafında sıkı bir daire oluşturdu. Sonra klitorisine doğru ilerledi ve kız zayıfça itmeye çalışana kadar klitorisine saldırdı. Tekrar boşalırken çıkardığı alçak, yumuşak inilti, adamın açık bir coşkuyla hırlamasına neden oldu.

Sersemlemiş ve bitkin bir haldeyken, adam onu karnının üzerine çevirdiğinde hiçbir direnç göstermedi.

omurgasının kıvrımı. Adam ondan uzaklaştı ve kadın bir prezervatifin diğerlerinden ayrıldığını duydu. Amcığı hızla nabızıyla aynı anda zonkluyor, onun doymak bilmez ağzının hevesli ilgisiyle ıslanıyor ve şişiyordu. Dizini bükmek ve onu tekrar açmak için kalçasının arkasını kavradığında, sarsıldı, o kadar hassaslaştı ki, onu sakinleştirmek için sessiz susturması bile çok gürültülüydü.

Ronan onun arkasına geçerek iri bedenini onunkine uydurdu. Kendini eline aldı, sikinin geniş başını kadının sıırlıklam yarığına soktu. Belini çelik gibi bir önkolla kavrayan kadın, onun gücünün sarmalını hissetti ve sonra derinlere doğru itti, penisinin sert ve kalın uzunluğunu geniş köküne kadar içine soktu. Çıkardığı ses saf hayvani bir şımarıklıktı, neredeyse tekrar boşalmasına neden olan gırtlaktan gelen bir inlemeydi.

İnanılmaz derecede sert bir yarakla dolu olan kadın inledi ve adama karşı kıvrandı, adamın ağırlığı ve kalçasını kavrayışıyla gövdesine yapıştı. Sol ellerini birbirine bağlayarak kollarını başının üzerine uzattı.

"*Mon dieu*," diye soludu, kalçaları sanki kendini hareket etmekten alıkoyamıyormuş gibi kızın poposuna doğru kamburlaştı. "Amin cennet gibi. Tek şey sikimi içine sokmak."

"Lütfen..." Söyleyebildiği tek şey buydu, hassas kanalının gerilmesi o kadar yüceydi ki düşünceleri tutarsızca dönüyordu. Penisinin ağır ucu içinde lezzetli bir şekilde sürtünüyor, kışkırtıcı bir basınçla okşuyordu.

"Evet," diye tısladı, kalın kaslı vücudunun tüm gücüyle kızın içine öfkeli bir şekilde girmeye başlarken, terden kaygan göğsünün ateşli sıcaklığıyla sırtını örttü.

Ronan onu bir hayvan gibi yakaladı, acımasızca becerirken onu altında esir tuttu, ağır skrotumu çılgın bir ritimle klitorisine çarptı. Orgazm onu ele geçirdi, vücudu artık kendisine ait değildi. Dalgalar halinde ona yayıldı, acilen derin itişlerle onun sıkışık amını sürerken daha da yükseldi, içine her girdiğinde homurdandı. Doruk noktasında onu sertçe sağdı, kılıfı sıkılaştı ve zevkten öleceğini düşünene kadar serbest bırakıldı.

Dişleri bir aslanın çiftleşmesi gibi omzuyla boynu arasındaki kasi yakaladı ve bu yumuşak ısırığın hissi vücudunda erotik bir orman yangını gibiydi. Tekrar boşaldı, çılgınca çığlıklarını susturmak için yüzünü yastığına gömdü ve bu sefer adam da onunla birlikte boşaldı, inanılmaz sertlikteki penisini kadının eriyen, titreyen çekirdeğine vurdu. Serbest bırakılma iniltisi teninde titreşerek çaresiz bir ihtiyaç sesine dönüştü.

Temel ve ilkeldi, açık bir şekilde sahipleniciydi ve yapabileceğinden ya da yapabileceğinden hiç şüphelenmediği bir şekilde onu sevdi.

Ronan nefes nefese, dişleriyle onu kavradığı yeri öptü. Sonra sırt üstü yuvarlandı, zorlukla nefes alıyordu, ani geri çekilişi onu boş bırakmıştı.

"Buraya gel," diye mırıldandı, onu ikna etti ve vücudunu örtmesi için kendine çekti.

Yanağını göğsüne dayayarak nefes almaya çalışırken kalbi kulağının dibinde çarpıyordu. Tüm vücudu elektrikle doluydu, teni minik tüylerini diken diken eden bir yük taşıyordu. Ronan'ın çalışkan vücudunun kokusu sarhoş ediciydi, o kadar lezzetliydi ki burnunu ona doğru bastırdı.

Elleri kadının sırtını aşağı yukarı okşadı, vücudu yorucu eforun etkisinden kurtulmaya başlarken gözleri kapandı.

Midesi guruldadı.

Gözlerinden biri açıldı ve ona odaklandı. "Sakın bana yediğin son şeyin öğle yemeği olduğunu söyleme."

"Tamam," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, uzuvları ağırlaşıyordu.

"Oh hayır, *canım*." Onu nazikçe sarstı. "Sana biraz yemek verene kadar uyumak yok."

Esnedi. "Yemek yiyemeyecek kadar yorgunum."

"Bu gece sana sert bir şekilde bineceğim tek sefer bu olmayacak." Onu kollarının arasına alarak yuvarlandı ve saçları muhteşem yüzünün etrafında dağılmış bir halde ona baktı. "Kaloriye ihtiyacın var."

"Benim uykuya ihtiyacım var. *Senin* kaloriye ihtiyacın var."

Yataktan kalkarken durakladı ve kenardaki koltuğundan ona doğru döndü. "*Pardon?*"

"Çok zayıfsın," dedi ona, yan tarafına doğru kıvrılarak. "Bence şu anda seninle tanıştığım zamankinden daha zayıfsın. Yeterince yemiyorsun."

Hafif bir gülümsemeye onu inceledi ve elini saçlarında gezdirmek için uzandı. "Marcelle gibi konuşuyorsun."

"Hmm."

Adam kızın poposuna şakacı bir şaplak attı ve ayağa kalktı, kızın homurdanarak itiraz etmesine gülerek prezervatifi çıkardı, komodinin üzerindeki kutudan bir peçeteye sardı ve makyaj masasının yanındaki çöp sepetine attı. "Ayağa kalk, dişi kaplan. Mutfakta bir şeyler hazırlayabileceğime eminim."

"Bundan şüpheliyim."

"Dağınık ve yemek yapamıyor." Eğildi ve onu öptü. "Hayalimdeki kız. *Allons.*"

İtiraz ederek inleyen Ireland kendini yatağın kenarına sürükledi ve doğrulup oturdu.

"Bu sesi *bir* daha çıkarırsan, o yatakta sırtüstü yatma dileğin gerçekleşir."

Adamın boş bir tehditte bulunmadığını anlayabiliyordu çünkü siki görsel olarak ilgisini belli etmişti. İstedikini elde etmek için inlemeye başladı...

Elini kızın ağzının üzerine koyarak güldü. "Eğer kendin için davranmayacaksan, benim için yap. Doymak bilmeyen taleplerine ayak uydurmak için enerjiye ihtiyacım olacak."

Onaylarcasına başını salladı ve adamın eli sırttı.

Sonra ayağa kalktı ve ayaklarının üzerinde sallandı, bacakları güçsüzdü.

Ronan onu yakaladı ve ölçülü bir bakış attı. "Yemeksizlikten mi, yoksa sana çok mu sert davrandım?"

"Sen mükemmeldin." Onun desteğine güvenerek çenesini öpmek için parmak uçlarına bastı. "Seni çılgına çeviren buysa daha da sertleşebilirsin. Kontrolünü kaybetmene bayılıyorum."

"Beni çılgına *çeviriyorsun.*" Yatağın üzerindeki kimonosuna uzandı ve ona uzattı, sonra kot pantolonunu aldı ve sadece kısmen bağlayarak çekti. Kalçalarından aşağıya sarkan yumuşak dökümlü kot, muhteşem poposunun kıvrımının hemen üzerindeki ikiz çukurları ve o güne kadar gördüğü en belirgin karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Bu şekilde

iri penisine doğru inen o sert kaslar onu yeniden arzulamasına neden oldu.

Elinden tutarak onu mutfağa götürdü.

Kısa süre içinde Ireland'ın önünde bir bardak portakal suyu daha vardı ve Ronan karamelize soğanlı ve keskin çedar peynirli omleti çeviriyordu.

"Yemek yapmayı sever misin?" diye sordu adadaki koltuğundan ve fırsattan istifade sırtındaki her yara izini ezberlemeye çalıştı. Saydığına göre en az bir düzine yara vardı ve üç tanesi travmatik görünüyordu.

"Benim için sorun değil. Bataklığa gittiğimde kendi başımın çaresine bakarım. Evde Marcelle var ve o da az önce senin yaptığın gibi benimle ilgileniyor. Düzenli ve sık yemek yememi sağlıyor."

"New York'ta yeterince yemek yemiyor musunuz? Yemek meraklıları için harika şehirlerden biri olarak biliniriz."

Omuz silktili, omleti bir tabağa kaydırıldı ve önüne koydu. "Çalışırken her şeyin izini kaybederim. Üstünde durmam gereken çok fazla hareketli parça var. Buraya gelmek kolay olmadı."

Sözcükleri seçiş şeklinden, babasını iflasın eşiğine getirmenin kolay olmadığını kastettiğini anladı.

Vidal ile tanışmamız yıllar öncesine dayanıyordu.

"Senin gibi iri yarı bir adam yemek yemeyi unuttur mu?" diye takıldı ve neden bu şekilde birlikte olmamaları gerektiğini tartışmaktan kaçınmanın en iyisi olduğunu kabul etti.

Tereyağından bir parça daha kesti ve tencerenin içine attı. "Bir sonraki öğünlerinin ne zaman olacağını bilmeden büyüyenlerde yemek kısıtlamasının yaygın olduğunu duymuştum."

Çiğneme eyleminde durakladı, önce irkildi sonra da acı çekti. Her şeye rağmen Ronan'a değer veriyordu. Onu bu kadar genç ve savunmasız hayal etmek canını yakıyordu. "Bunu bilmiyordum," diye itiraf etti belli belirsiz.

Çırpılmış yumurtanın son kalanını erimiş tereyağına dökerken, kaseyi lavaboya koymak için onunla yüzleşti. Kenarı kavradı ve onun bakışlarını tuttu, vücudunun tamamen erkeksi güzelliğiyle gözlerini kamaştırdı. "Yine de seninle yiyebilirim. Seninle birlikte olmanın bazı şeyleri benim için kolaylaştırdığını fark ettim."

Ireland'ın yüzü gevşedi, yaptığı açıklama ve bunun göğsünü nasıl sıktığı karşısında şok olmuştu.

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı ve sanki az önce kızın üzerine bir bomba bırakmamış gibi yemek yapmaya geri döndü.

Meyve suyunu içti, boğazı öylesine gergindi ki yutkunmak bile acı veriyordu. Kendini sakinleştirmesi o kadar uzun sürdü ki, Ronan o konuşmaya devam edemeden bitmiş omletine gömüldü.

"Peki, tüm bunlar geride kaldığında, yavaşlayacak ve daha az çalışacak mısınız? Belki kendine daha iyi bakarsın. Büyük beyaz balınanı öldürdün mü?"

Dudaklarının tatlı ve şehvetli kıvrımları düşünceli bir çizgiye dönüştü. "Sonrasında ne olacağını hiç düşünmedim."

"İntikamın amacı bu değil mi? Diğer tarafa geçmek ve terazinin kefeleri eşitlendiğinde kendiniz için öngördüğünüz hayatı yaşamak?"

Derin bir nefes aldığı anda burun delikleri genişledi. "Hiç bu kadar ileriye bakmamıştım."

"Sanırım bunu yapmanın zamanı geldi," dedi sessizce, ağzına bir lokma daha atarken.

Ronan başını salladı ve yemeye devam etti.

Sonraki düşünceleri onu ondan uzaklaştırdı, tıpkı hayatın yakında yapacağı gibi.

twelve

Sahilde muhteşem bir gündü, gökyüzü canlı bulutsuz bir maviydi. Martılar şakacı bir şekilde havada süzülüp dalıyor, gürültülü çığlıkları yumuşak, ılık esintiye . Eva güvertedeki şezlongda kocasının bacaklarının arasına uzanmış, sırtını onun çıplak göğsüne dayamıştı. Kocasının eli büyük boy tişörtünün altındaydı ve karnının üzerinde daireler çiziyordu. Lucky ayaklarının dibinde yatıyor, çenesini Gideon'un ayak bileğine dayıyordu.

Yanlarındaki sehpanın üzerinde duran şampanya kadehine uzandı ve bir yudum aldı, Outer Banks'teyken genellikle hissettiği o rahat sakinliği aradı. Bunun yerine, artık kaçınılmaz hale gelen sabırsızlık duygusu yakasını bırakmıyordu.

Üçü ne zaman yeterli olmaktan çıktı? Açıklanamaz bir şekilde, hâlâ tamamen mutluydu ama hayati bir şeyin eksik olduğunun da farkındaydı. Büyük bir yudum daha aldı ve flütü yere bıraktı.

Gideon diğer elinde bir e-okuyucu tutuyor, ilişkilerinin ilk günlerinde onu tanıştırdığı polisiye dizinin son bölümünün keyfini çıkarıyordu. Dizideki çift de -bir iş adamı ve polis karısı- çocuksuzdu ama bunu kendileri seçmişti.

"Düşüncelerinin döndüğünü duyabiliyorum," diye mırıldandı. "Aklında ne var?"

Cevap vermek yerine kaçamak bir şekilde mırıldandı.

Dikkati, onu olağanüstü bir baba yapacak pek çok özelliğinden yalnızca biriydi. Ne zaman

Gideon Cross'un odak noktası mutlak ve lazer keskinliğindeydi, sanki onun için başka kimse yokmuş gibi hissettiriyordu. Bir çocuk onun bakımı altında çiçek açabilirdi, tıpkı o ve Lucky'nin yaptığı gibi.

Daha önce, Gideon'un sahilde Lucky'yle oynamasını, sevgili tazılarının yakalaması için küçük bir odun parçası atmasını izlemişti. Elinde kahvesiyle ana güvertede durmuş ve onlarla oynayan çocukları hayal etmişti. Siyah saçlı, mavi gözlü bir oğlan ve kız. Sonra, biri parlak siyah saçlı, diğeri güzel kumral bukleli iki kız. Sonra, tek başına bir erkek çocuk, daha sonra Gideon'un kalçasına tünemiş daha küçük bir kardeş katıldı. Çocuklarının neye benzeyeceği konusundaki gizem çözölmeyi bekliyordu.

Nefes nefese kalan Eva, yanağını kocasının göğsüne yaslamak için başını çevirdi. Ani bir sıcak gözyaşı seli onu gafil avladı, hüznü o kadar hızlı yükseliyordu ki kendini kaptırdı. Elini kocasının elinin üzerine bastırdı ve parmaklarının teninin üzerindeki nazik hareketini durdurdu. Avuç içi karnına sıcacık değerken, saçlarını karıştıran tuzlu esinti boğucu neme serinletici bir kontrpuan oluşturdu.

"Hiç bebeğimizi düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

Adamın ani durgunluğu kadının bedeninde yankılandı. Göğsü onun altında inip kalktı ve sıcak bir gözyaşı kirpiklerinden kayarak onun tenini ıslattı. Adam hemen e-okuyucusunu bırakıp onu kollarının arasına aldı.

"Evet," dedi şefkatle, dudakları kızın şakağına değerken. "Tabii ki istiyorum."

Vücudunun çocuklarını beslemekte başarısız olduğunu bilmek dayanılmazdı. Hamile kalmaya çalışmıyorlardı ve hamile olduklarını fark ettiklerinde ikisi de şaşırılmış ve evet, biraz da korkmuşlardı. Ancak heyecanları artmaya başladı ve geleceği hayal etmeye başladılar.

Bugüne kadar başka hiç kimse hamile olduklarını bilmiyordu. Haberi paylaşmadan önce önlerindeki değişikliklerle başa çıkmak için zamana ihtiyaçları vardı ve sonra düşük yaptı.

"Bu konuda hiç konuşmuyoruz." Lucky'yi yerinden oynatmamaya dikkat ederek ona doğru yan yattı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Her şeyi konuşuyoruz ama bunu konuşmuyoruz."

Bebekleri hakkında konuşmadıkları için kimse konuşmuyordu ve bu onu yavaş yavaş öldürüyordu.

Göğsü kalktı ve kadının omzuna yaslandı. "Ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

O da bilmiyordu. Çift terapistleri Dr. Petersen, yas ve doğurganlık danışmanlığı için birkaç seçenek önermişti, ancak bunu hiç takip etmediler ve nedenini söyleyemedi. Bu kayıp, hamile kalmayı denemedikleri ve hatta denemeyi tartışmadıkları yıllar boyunca daha da derinleşen bir yara olarak kaldı.

Fiziksel olarak hiçbir sorunu yoktu. On dört yaşındayken tecavüzcüsünün bebeğini düşürmüştü ama bu yetişkinlikte düşük yapmasına neden olan bir faktör değildi. Yine de denemekten ve tekrar başarısız olmaktan korkuyordu. Ayrıca *denememekten* ve sonsuza kadar pişmanlık içinde yaşamaktan da korkuyordu.

"Benim için dehşet vericiydi," diye sessizce itiraf etti, elleri aniden soğuyan kollarında aşağı yukarı geziniyor, tüylerini diken diken etmek için sürtünmeyi kullanıyordu. "Sen acı çekiyordun ve ben çaresizdim. Hasta olduğunda ya da kendini iyi hissetmediğinde iyi hissetmediğimi biliyorsun ve bu..."

Sözleri kesilmişti ama anısı canlanmıştı. Daha sonra aylarca onun kansız yüzünü ve perili gözlerini kâbuslarında görmüştü. Kollarında bir battaniyeye sarılmış, kanlar içinde yatarken nasıl şiddetle titrediğini, hastaneye giderken onu teselli etmeye çalışırken sesinin nasıl paramparça olduğunu hatırlıyordu.

Gideon'un yaşadığı travma onu kendisinden daha fazla etkilemişti. Gideon her zaman o kadar soğukkanlı ve ona uyumluydu ki, çoğu zaman onun aklının nerede olduğunu ondan önce biliyordu. O önderlik eder, o da onu takip ederdi.

Kaybolduğunda, önlerinde onu dehşete düşüren esneyen bir bilinmezlik açıldı.

Islak gözlerini ovuşturdu. "Çocuk istemediğine mi karar verdin?"

"I..." Durakladı. "Bu seçimi yapmak bana düşmez. Bu senin bedenine meleşim. Ona ne yapmak istediğin en nihayetinde senin kararın."

Eva doğrulup şezlongda kayarak ona baktı. Adamın dikkatli cevabı neredeyse prova edilmiş gibiydi. "Bu saçmalık."

Ağzında acımasız bir çizgi vardı. "Öyle değil."

"Biz bir ekibiz," diye savundu. "Çocuk sahibi olmak gibi bir kararı birlikte veririz. Bu sadece bana bağlı değil." Midesinin çukurunda titreyen bir korku vardı. "Ama sen çocuk istemiyorsun, değil mi? Hiç istemedin ki."

"Bunu hiç söylemedim."

Ama sonra, buna gerek kalmadı. Bunu, bakışlarının onunkilerden ayrılıp Lucky'ye kayışında gördü. Eskiden tüm aile onunla dalga geçerdi çünkü bebeklerden bahsetmek bile gözle görülür bir korku yaratırdı. Sonra bir gün, sanki aile topluca ebeveynliği seçme zamanının geçtiğine karar vermiş gibi, alaylar kesildi.

"Sen ihtiyacım olan her şeysin Eva. Sonsuza kadar sadece sen ve ben olursak bundan çok daha fazla memnun olacağım. Bu daha fazlasına açık olmadığım anlamına gelmez."

"Buna açık, ama ille de istemek zorunda değil." Kendini ham ve savunmasız hissederek ayağa kalktı.

Gideon onu bileğinden yakaladı. "Çekip gitme. Konuş benimle."

"Söyleyecek başka ne var?"

"Tekrar denemek ister misin?"

Omuz , boğazı düğümlendi. " ne fark eder ki?"

"Kahretsin, ben öyle bir şey demedim!" Gözleri, giderek artan öfkesini gösteren sert, buz gibi bir ışığa büründü. "Senin için korkuyorum. Bir şeyler yine ters giderse bizim için korkuyorum. Benim için önemli olan sen, evliliğimiz ve senin mutluluğun. Eğer mutlu değilsen, bunu ele alalım."

"Bu da ne demek oluyor, Gideon?" diye sordu bıkkınlıkla, iç çalkantılarından o kadar yorulmuştu ki. "Bunu benim için mi yapacaksın? Bir bebek sahibi olmak ikimizin de eşit derecede istemesi gereken bir şey."

"Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye tersledi. "Mesele bebek isteyip istemediğim değil. Bu senin güvenliğine kumar oynamak istememekle ilgili! Evet, bir çocuk harika olurdu. Ama çocuk sahibi olmadan da yaşayabilirim. kesinlikle yaşayamam. biri olacaksa, seçimim her zaman sen olacaksın."

"Ama ikisine de sahip olabilirsin! Bu hiç aklına gelmedi mi?" Çaresizce eliyle işaret etti. "Hamileliğin riskleri vardır."

"Her gün risk altında değil miyiz?" diye karşı çıktı. "Şu anda bile yakınlarda güvenlik görevlileri olmasının nedeni bu değil mi? Ben daha çok

bir çocuğu güvende tutmak benim doğum konusunda olduğumdan daha önemlidir!"

O da sinirli bir şekilde ayağa kalktı. "Bu neden şimdi ortaya çıkıyor? Cary bekliyor diye mi? Yoksa tekrar denemek istediniz de bir şey mi söylemediniz?" Birden yüzü şaşkınlıkla değiştı. Sert bir esinti saçlarını yüzüne savurdu ve sabırsızca iterek yolundan çekti. "Bu bizim güvenliğimizle ilgili. Bu yüzden bu konuda üzgünsün. Lanet olsun!"

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve güverte korkuluklarına doğru yürüdü. Değiştirilemeyecek bir şeyi gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. Ama sözlerini geri alamadı. "Kilit altında bir çocuğu nasıl büyütürüz?"

"Eva..." Yanına geldi ve onu arkadan kucakladı. "Ben güvenlik içinde büyüdüm. Angus neredeyse tüm hayatım boyunca benimle birlikte oldu. Bildiğiniz ve her zaman şey buysa, buna alışsınız. Ve söz veriyorum, hiçbir çocuğumuz bir korumanın gözetimi altında okula tek kişi olmayacak."

Başını iki yana salladı. "Silahlı korumalara alışmakla onlara hayati bir ihtiyaç duymak arasında büyük bir fark var. Eğer biz güvende değilsek, çocuklarımız da güvende olmayacaktır. Bir fetüs kaybetmek yıkıcıydı. Bir çocuğu kaybetmeyi nasıl atlatabiliriz ki?"

Eva onun hızlı ve titrek nefes alışını hissetti. Ama sonunda sessiz kaldı.

Onu yaraladığını biliyordu ve bu onu da aynı derecede incitmişti. Sevdiklerini korumak Gideon'un ilkelerinden biriydi ve onu korumak da onun ilkelerinden biriydi.

Ama dinmek bilmeyen huzursuzluğu ona içinde bulundukları durumun gerçekliğiyle ve onlara bıraktığı seçeneklerle yüzleşme zamanının geldiğini söylüyordu.

Ronan yatak odasındaki boy aynasının önünde durup kravatını düğümlemeye başlarken mırıldandı. Fiziksel olarak yorgun düşmüştü, otelin spor salonunda geçirdiğı bir saatin ardından İrlanda'nın ağır kullanımından dolayı vücudu ağrıyordu ve kendini hiç bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Enerji onun içinde titreşiyordu ve zihni keskin ve uyanıktı. Bu da onu

Dün ne yapılması gerektiğini bildiği halde bugün İrlanda yüzünden her şeyin karmaşıklaştığını açıkça görebiliyordu.

Onu düşünmek bile kanının ısınmasına neden oluyordu ki yaşadıkları geceden sonra bu mümkün olmamalıydı. Kadınlardan payını almış bir adamdı. Ve zorunlu bir perhiz döneminden sonra bir süre hedonist bir sefahat yaşamıştı. Yine de, Ireland'ın yatağında geçirdiği geceden daha yakıcı bir cinsel deneyim yaşamamıştı.

Aralarında garip bir simya vardı, her temel ihtiyacı utanmadan serbest bırakan bir şey. Onun kollarında evcilleşmemişti, ona olan açlığı, onun ona olan açlığı kadar doymak bilmezdi. Kaç kez onun ağzının sikini acilen çekiştirmesiyle uyanmıştı? Üç mü? Dört mü? Onun için yeterince boşalamamıştı.

Bu sensin. Daha önce hiç bu kadar ateşli olmamıştım. Ve onun her konuda olduğu gibi bu konuda da dürüst olduğunu biliyordu. Ona verdiği bazı tepkilerden ve ne kadarını kaldırabildiğinden gözle görülür bir şekilde irkilmişti ve adam ona karşı erotik takıntısını ne kadar şımartırsa, o da kendini o kadar terk ediyordu. Onun salkım söğüt gibi, görkemli bedeninden aldığı zevk onu bu kadar açgözlü yapıyor, onun açgözlülüğü de adamı şehvetten çılgına çeviriyordu. Bu, şimdi onu tamamen etrafında döndüren bir döngüydü.

Lacivert ipeğin boynuna dolanmasını, gömleğine mükemmel uzunlukta oturana kadar ayarladı.

Ama içgüdüsel olarak onun farklı olacağını bilmiyor muydu? Jazzie'nin kulübünde onu gördüğü anda büyülenmişti. Ne kadar fotojenik olursa olsun, hiçbir şey bir erkeği yaşayan, nefes alan bir kadına hazırlayamazdı. Onun vahşice seksi adımlarını izlemek, dolgun kahkahalarını duymak, çarpıcı mavi gözlerindeki muzipliği yakalamak... İçinde ilkel bir ihtiyaç uyanmış, eşiyle karşılaştığını iliklerine kadar hissetmişti.

Ireland Vidal onu kimsenin görmediği şekillerde gördü. Onun vahşi bir çocuk olduğunu ve hayatta kalmak için vahşileştiğini gördü. Bir şekilde onun asla tamamen medeni olamayacağını farkındaydı ve bu özelliğini kabul ediyordu, hatta bu özelliği onu cezbediyordu çünkü ona dizginlenmemiş olma özgürlüğü veriyordu. Diğer kadınlar onun vahşiliğinin içgüdüsel olarak uyandırdığı tedirginlikten tahrik oluyordu.

Bazı kadınlar baskın erkeklere karşı sapkın bir çekim duyardı ama Ireland'ın ona duyduğu şehvet korkuyla değil, yakınlıkla ilgiliydi.

Kendini tuttu. Onu rahatsız eden yerlerde bulunduklarında, onu sakinleştirdi. Yalnız kaldıkları anlarda onu güldürdü ve olayları yeni açılardan görmesini sağlayan sorular sordu. Mutlak *yaşama sevinciyle* onun gününü aydınlattı. Ve ona duyduğu arzu fiziksel olduğu kadar içgüdüsel de. Aralarında böyle bir bağ bulmayı hiç beklemiyordu ve şimdi bunu keşfetmeye devam etmek için ne yapmak istediğine karar vermeliydi.

"Yani...?" Claudette kapı aralığından sordu. "İyileştin mi?"

Boğazındaki Windsor düğümünü sıktı ve ellerini ten rengi pantolonunun ceplerine sokarak kollarını iki yanına indirdi. "Özel hayatıma olan bu ani ilgiyi anlamıyorum."

"*Beau-frère*," diye başladı, sesi gür ve yavaş bir tınıya sahipti, "farklı davranmıyormuş gibi davranmak işe yaramayacak."

Ağzı sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kadın onu iyi tanıyordu ve o da cevap vermemesi gerektiğini biliyordu.

Eteği dizinin sadece birkaç santim üzerinde biten, yumuşak yeşil renkte, ince, vücuda oturan bir iş kıyafeti giymişti. Takımla uyumlu ceket küçük belini sarıyor ve zarif vücudunu okşuyordu. Gür saçlarını ensesinde özenle sarmış ve kulak memelerine küçük altın halkalar takmıştı.

Onu incelerken bakışları hafifçe daraldı. "Seni derinden etkiliyor, değil mi?"

"Öyleyse ne olmuş? Bu, Chris Vidal'i hayatının işinden ayırmayı başardığımız gerçeğini değiştirmez."

"Ama amacın bu değildi, değil mi?" diye sordu. "O bina yıkılana ve orada başka bir iş kurulana kadar durmayacaktın. Babana söz verdiğin sonuç buydu. Şimdi bundan uzaklaşıyor musun?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı çünkü henüz kendini seçenekleri değerlendirmeye adamamıştı. "Henüz karar vermedim."

"Ama plandan vazgeçmeyi mi düşünüyorsun? Yeni tanıştığınız, hayatınızla ya da köklerinle hiçbir bağlantısı olmayan bu kadın konusunda ne kadar ciddisiniz?"

Kollarını kavuşturdu. "Bir cevabım yok. Ireland ve benim aramdaki her neyse, ikimiz de bunu istemiyoruz ve aynı zamanda tek istediğımız de bu."

Koyu renk gözleri . "Bundan ne anlamalıyım?"

"Bilmiyorum Claudy," diye itiraf etti. "Bazı ateşler o kadar sıcak yanar ki çabucak söner. Belki burada da öyle olur. ." O ve Ireland şiddetli bir çiftleşme ısısına kilitlenmiş hissediyorlardı. Elbette, sonunda gerçekten birlikte *uyuyabileceklerdi*. Sonsuza dek saatlerce sevişemezlerdi...

"Neden eve gitmiyorsun?" diye önerdi. "Kapanışı Jules ve bana bırakın. Yapılması gerekenler konusunda hiç de çelişkili değiliz."

"Bunu düşünmüştüm."

Daha fazlasını söylemesini bekledi ve söylemeyince, "Ve...?" diye düşttü.

"Hâlâ düşünüyorum."

"Jules bunu iyi karşılamıyor," diye uyardı Claudette. "Eğer bilmiyorsan, sen onun hem babası hem de ağabeyisin. Tek istediği senin onayın ve senin aklının nerede olduğunu bilmemek onun için başa çıkması zor bir durum."

"İrlanda'ya fazla odaklanmış durumda." Ronan yatağı doğru ilerledi ve takım elbisesinin ceketini daha önce attığı yerden aldı. "Adımlar ve hedef değışmedi; sadece biraz yavaşladı."

"Belki biraz kıskançlık vardır," diye kabul etti. "Seni paylaşmak zorunda kalmaya alışık değiliz."

Jules sanki bir işaretmiş gibi odasından bağırdı ve cam kırılma sesi ikisini de şok etti.

"*Maudit*," diye mırıldandı, Jules'ün aralık duran bitişik kapısına doğru döndü. "şimdi ne olacak?"

Ronan onun durduğu yere doğru yürürken takım elbisesinin ceketini silkti. Vidal ofislerine gitmek için sabırsızlanıyordu. İrlanda onunla işte nasıl olacaktı? Onu ikna edici veda öpücükleriyle uyandırdığında, ona uykulu bir gülümseme hediye etmiş ve gitme planlarını suya düşürmüştü. Daha ne yaptığını anlayamadan kot pantolonunun fermuarı açılmıştı ve adam kızın kıvrak kalçalarının arasındaydı, acımasızca sertleşen sikini kızın enfes amının dar ipeksi derinliklerine sokuyordu. Onun için parçalara ayrılmıştı, uzun

Daha sert, daha derin vuruşlar için ona yalvarırken tırnakları kıcını kazıyordu.

Merde, asi siki onu utandırmadan önce onu düşünmeyi bırakmalıydı.

"Buna inanamıyorum!" Jules bağırdı, yatak odasından ana yaşam alanına doğru yürürken sesi giderek yükseliyordu, yüzü öfkeyle beneklenmişti. Bugünkü takım elbisesi parlak mavi, gömleği daha açık bir tonda, kravatı ise iki tonu yumuşak yeşil oklarla harmanlıyordu. Bir elinde telefonunu tutuyordu, elini sıkıca kavramıştı. "O sürtüğe Lee'lerden bahsettin mi?"

Ronan'ın yüz hatları sertleşti. "Bunu yeniden ifade etmek isteyeceksin, kardeşim."

Jules'un çenesi bir an için sanki konuşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi çalıştı. Sonra sözcükleri teker teker ısırdı. "İrlanda Vidal'e Lees'lerin binasından bahsettin mi?"

"*Mais non*. İş hakkında konuşmuyoruz."

"Hiç konuşuyor musun?" Claudette alaycı bir tavırla sordu. Adam hiç eğlenmeden ona baktı.

"Onun yanında telefonunu açık mı bırakıyorsun?" Jules sinirli bir şekilde sordu.

Ronan sakince konuştu. "Sorunun ne olduğunu açıklayabilir misiniz?" "Claudy'yle planladığımız toplantıyı hatırlıyor musun?"

Lees bu sabah binalarını satın alma işlemlerini tamamlamak için mi geldi? Bana Cross Industries'den daha iyi bir teklif aldıklarını - işletmeleri için yeni bir yer de dahil olmak üzere- ve dün gece sözleşmeyi imzaladıklarını bildirdiler. Bu yüzden bizi dün ertelediler. Cross ekibi evrak işlerini hallediyordu."

Ronan kıpırdamadan durdu, zihni hızla çalışıyordu. Geçerken İrlanda planlarından bahsetmiş miydi? Hatırlayamıyordu.

"Claudy ve benim Lees'leri bitiş çizgisine ulaştırmak için kaç saat harcadığımızı biliyor musunuz ve ne için?!" diye bağırdı. "Claiborne'lar bize göndermeye hazır, artık asla göremeyeceğimiz bir banka havalesi var! Scarlett'in ailesi o depoyu onlar için alacağımıza güveniyordu! Bu anlaşmayla milyonlar kaybediyoruz, Vidal'e asla telafi edemeyeceğimizi bildiğimiz kadar para bahsetmiyorum bile."

"Bu hayal kırıklığı yaratan bir gelişme, kabul ediyorum, ancak Cross'un bir komplikasyon haline gelmesi çok önceden beklediğimiz bir şeydi."

"*Hayal kırıklığı* mı?" Jules her zamanki gibi melodramatik bir tavırla başını iki eliyle kavradı. "Bir hafta önce bu haber seni korkutucu derecede tehlikeli yapardı. Şimdi mi? Omuz silkiyor ve *hayat böyledir* diyorsun! Yerle bir etmemiz gereken ailenin bize *milyonlara* mal olması kimin umurunda! Burada kazanıyormuşuz gibi hissetmiyoruz, *beau-frère*. Bunu göremiyor musun?"

Ronan cevap vermeden önce sakin bir nefes aldı, tedirginliği artmaya başlamıştı. "Şimdi ofise gidiyorum. Onunla konuşacağım."

"Bu, 'Onu becereceğim ve hain bir amcık olmasını umursamayacağım' anlamına mı geliyor?"

Öne atılarak Jules'u yakasından yakaladı ve yumruğunu kardeşinin çenesine indirdi. Darbe Jules'u geriye savurdu ama Ronan'ın ceketini kavraması düşmesini engelledi. Sonra Ronan onu iterek yere yığılmasını sağladı.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye hırladı.

Jules öfke dolu bir kükremeye ayağa kalktı ve onu yakalamak için ileri atıldı. Ronan ağırlığını kaydırды, omzuyla kardeşini karnından yakaladı ve Jules'u kanepeye fırlattı.

"Kesin şunu!" Claudette emretti. "Birbirimize karşı gelmeyeceğiz!"

Jules ayağa kalktı, sabırsız bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "O artık bizim tarafımızda değil, *petite sœur*. Artık ortak bir düşmanımız yok."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdi Ronan. "Ama İrlanda hakkında saygısızca konuşmana izin vermeyeceğim. O tarihi bilmiyor. Bu bağlam olmadan biz düşmanınız ve o ailesi için savaşıyor."

"Bunu ona neden açıklamadın?" Claudette şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Eğer seni önemsiyorsa, belki de bir müttefik olabilir. Bu bize daha iyi hizmet etmez mi? Bu onun sana olan sevgisini artırır, *değil mi?*"

"Çünkü gerçek onu incitecek." Ronan bir elini saçlarında gezdirdi ve ensesini kavradı, hayal kırıklığı omuzlarını sıkıyordu.

Jules'un yakışıklı yüzü tiksinti ve öfkeyle çarpılmıştı. "Verdiği zarardan çok onun duyguları hakkında endişeleniyorsun!"

"Onu suçlamıyorum. Bu karşılık vermeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Kardeşinin olaya dahil olma ihtimalinin yüksek olduğunu her zaman biliyorduk ama her ne sebeple olursa olsun Chris Vidal kaçınılmaz olanı geciktirebilecekken eski üvey oğluna sırtını dayamadı."

Ayağa fırlayan Jules ona ters ters baktı. "Ve bu klostrofobik şehre olabildiğince hızlı girip çıkmanın, bizi mahvetmeyi göze alabilecek bir adamla sidik yarışına girmekten kaçınmanın en iyi yolu olduğu konusunda anlaşmıştık!"

"Jules haklı." Claudette Ronan'a sempatik bir bakış attı. "Üzgünüm ama haklı. Bunun hızlı ve temiz olmasını planladık, böylece aktif bir tehdit olarak zamanımız sınırlı olacaktı."

Ronan'ın içindeki her şey elinin zorlanmasına şiddetle içerliyordu. Ama kardeşleri haklıydı: Kararsızlığı pahalıya mal olabilirdi ve kendi iyiliği için ödemeyi düşündüğü bir bedel olsa da, Jules ve Claudette'in bunun acısını çekmesini beklemek haksızlıktı.

Hırladı. "*C'est tout*. Yapılması gerekeni yapacağım."

Ireland ofisine girerken mırıldanıyordu. Her şey göz önüne alındığında, muhtemelen bu kadar iyi bir ruh hali içinde olmamalıydı. Bir kere ayakta duracak hali yoktu. Gece boyunca Ronan'la birlikte uyudukları zamanlar olmuştu ama sadece kısa aralıklarla.

Sanki bedenleri ayrı kalmaya dayanamıyordu. Uykuda ona sokulmak bile, ikisini de sınırlarına kadar zorlayan neredeyse çaresiz arzuyu tatmin etmeye yetmiyordu. Güçlü, becerikli elleri ve doymak bilmez ağzıyla onu uyandırmıyorsa, o zaman kadın onu uyandırıyorlardı. Birbirlerini yiyip bitiriyorlardı.

Ödünç aldığı zaman, ondan alabileceği her zevki almaya karar vermesine neden olmuştu.

Dosya dolabına doğru yürüdü, kodu yazdı ve çantasını sakladığı çekmeceye bıraktı. Sonra masasına gitti ve faresini oynatarak bilgisayarını uyandırdı.

Tanrım, vücudu zonkluyordu. Göğüsleri ağırlaşmış, amı şişmiş ve hassaslaşmıştı. Sadece duşta yıkanmak bile aşırı hassas olduğunu kanıtlamıştı, su bile okşamak gibi geliyordu.

Ronan'ın ona duyduğu arzu o kadar çığ ve doyumsuzdu ki, tüm çekingenliklerini paramparça etmişti. Kendini hiç bu kadar seksi ya da cesur hissetmemişti. Kontrolü tamamen Ronan'a bırakmıştı çünkü hiçbir zaman en ufak bir tedirginlik, rahatsızlık ya da utanç hissetmemişti. Onun vücudunu istediği gibi kullanabiliyordu ve kadın da buna bayılıyordu çünkü onu çılgına çeviren şey onun aldığı zevkti. Kadın onun için yeterince orgazm olamıyordu ve kadın doruğa ulaştıkça adam daha da vahşileşiyor, ta ki o muhteşem penisini sanki yapmazsa ölecekmiş gibi içine sokana kadar.

En güçlü afrodizyak, sıra dışı bir adamın cinsel saplantısının nesnesi olmaktır. Adamın istediği ama doyamadığı her şey olma hissine bağımlıydı.

İnledi ve sandalyesinde kıvranarak anıları zorla zihninden uzaklaştırdı. Ronan'ın onu nasıl aldığını hatırlamak bile onu o kadar azdırmıştı ki, parmaklarını bacaklarının arasına bastırarak klitorisinin zonklamasını hafifletmeye çalıştı.

Açık kapısının çalınması onu ürküttü ve utandırdı, her ne kadar büyükbabasının eski masası elinin olduğu yeri saklasa da. Gözleri babasınıninkilerle karşılaştığında kızardı.

"Günaydın patron," diye selamladı onu.

Omuzlarını geriye atan Ireland karşılığında gülümsemeyi başardı. Ronan'ın onu bıraktığı şehvetli bulanıklık azalmaya başlamıştı. "Günaydın."

İçeri girip gri kadife ziyaretçi koltuklarından birine otururken, "Brett, Darrin ve Six-Ninths ekibinin geri kalanı yarın kayda başlamak üzere bugün geç saatlerde hazır olacaklar," dedi. Bugün açık gri bir gömlek ve daha koyu gri bir pantolon üzerine krem rengi bir hırka giymişti.

Onun heyecanını görebiliyordu ve kendi heyecanını taklit etti. "Önümüzdeki hafta için Stüdyo Bir'i ayırdıklarını gördüm. Bu harika!"

"Olacak," diye güvence verdi. "Sana demoyu gönderdim. Dinledin mi?"

"Henüz değil, ama yapılacaklar listemde, söz veriyorum." Parmaklarını masaüstüne vurdu. "Size bir sorum var. Vidal Otelleri'nin lisans parası nereye gidiyor? Bulamıyorum."

Başını salladı. "Aslında biz almıyoruz. Otellerin bizim adımızı taşıması ama gerçek anlamda bize ait olmaması bana doğru gelmedi. Bu yüzden Gideon'dan parayı girişimde hisse satın almak için kullanmasını istedim. Her ödeme daha fazla hisse satın alıyor."

"Ve temettüleri yeniden yatırıyoruz," diye tahmin etti, o da başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ. Bunu bilmek güzel. Ve iyi bir plan."

"Onaylamana sevindim. Denedim, İrlanda." Ayıldıkça alaycı gülümsemesi soldu. "McCaffrey kredisinin koşulları, eminim sizin de fark ettiğiniz gibi alışılmadıktı ama o da bir hissedar ve Vidal'in batması halinde büyük miktarda para kaybedecekti. Bizim görmek için milyonlar kaybetmeye razı olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu."

Suçluluk duygusu İrlanda'nın üzerine bir örtü gibi çöktü. Ailesine böyle bir kargaşa yaşatan birinden bu kadar zevk alması nasıl mümkün olabilirdi? Onun nesi vardı?

"Şimdi sana bir sorum var," dedi sakın bir sesle ama delici bakışları tam bir baba modunda olduğunu gösteriyordu. "Christopher bana McCaffrey'nin seninle özel olarak ve kilitli bir kapının ardında konuşmak için ısrar ettiğini söyledi. mü korkutuyor, Ireland?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o her zaman bir beyefendidir. Christopher'ın buradaki değişikliklere beni üzecek şekilde tepki verdiğini gördü ve kendimi toparlayabilmem için beni durumdan uzaklaştırdı."

Babası düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Baba." Yüzü sıcaktı. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

"Ona güveniyor musun?" Kadın itiraz etmek için tekrar ağzını açtığı anda, adam hemen devam etti: "Ona güvenebilir miyim?"

Ağzını kapatarak kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Christopher kapıyı çalmadan içeri girdi, tek renkli bordosuyla şık görünüyordu. "Buyurun. Şunu al." Devam etmeden önce babalarının yanındaki sandalyeye oturana kadar bekledi, ikisi

Birbirlerine çok benzeyen ama yine de benzersiz olan adamlar. "Gideon dün Eva ile birlikte şehirden ayrıldı ve görünüşe göre Cuma gününe kadar tamamen izole olmuş durumda. Ofisinden hiç kimse ona ulaşamıyor ve ikisine de yaptığım tüm aramalar doğrudan sesli mesaja düşüyor."

Ireland sandalyesinde geriye doğru sallandı, bakışları daraldı. "Neden Gideon'a ulaşmaya çalışıyorsun?"

Ona bir bakış fırlattı. "Sence neden? McCaffrey kendini bir bok sanıyor ama Gideon onu mahvedecek."

Karnında endişeli bir düğüm sıkıştı.

Babaları, "Bu konuda Gideon'a yaklaşmamaya karar verdik," dedi.

"Hayır," diye düzeltti Christopher, "buna *ikiniz* karar verdiniz. Dişimle tırnağımla mücadele edeceğim."

"Başka yollarımız da var Christopher," diyerek ayağa kalktı ve kapıyı kapatmak için kapıya doğru yürüdü.

"Ne gibi? Six-Ninths'ten yeni bir single mı?" Christopher homurdandı. "Babamın buna güvendiğini biliyorum ama hadi ama."

Babaları başını salladı. "Demoyu da dinlememişsiniz."

Christopher Ireland'a alaycı bir bakış attı. "Onları satmak için hayranın olmama gerek yok baba. Elimden geleni yapacağım, sana söz veriyorum."

Koltuğuna geri yerleşti. "İkiniz de London Grant'i unutuyorsunuz."

Her iki adam da canlandı ve onu dikkatle inceledi. London Grant, gençlere yönelik bir müzikal televizyon programında yardımcı karakter olarak öne çıkan genç bir aktris/şarkıcıydı. Temsilcileri onu tüm büyük plak şirketlerine satarak artan şöhretinden faydalanmak için harekete geçmişti. Ireland, London'ın hırslarını duymuş ve onunla anlaşma yapma şansının peşine düşmüştü.

Önce babası konuştu. "Ekibinin daha büyük bir markayı hedeflediğini sanıyordum."

"Öyleydiler. Ama hırslılar. Onu her yerde istiyorlar; okul malzemeleri, moda işbirlikleri ve hatta ev eşyaları. Bunu öğrendiğimde, bizi zirveye taşıyacak bir şey önerdim:

Vidal Hotels'de markalı otel sitleri. Hepimizin tasarladığı sitlere benzer."

Christopher ıslık çaldı. "Vay ."

"Otellerin daha genç bir demografiye hitap etmesine yardımcı olacak. Ve" -gülümsemesi heyecan ve gururla genişledi- "Chantal'a ulaştım çünkü şu anda kayıt yapıyor ve London ile det yapmaya açık olup olmadığını sordum, böylece onu daha hızlı başlatabiliriz. Chantal'ın kız kardeşinin London'ın şovunun hayranı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden onun için kolay bir evet oldu ve London'ın en sevdiği şarkı Chantal'ınkilerden biri, bu yüzden çok heyecanlandı."

"Belki de şansımız döndü," dedi babası, günlerdir görmediği kadar parlak bir gülümsemeyle.

"şu anda onlarla birlikte çalışan bir söz yazarımız var," diye devam etti. "Umarım Chantal'ın seans süresi dolmadan önce onları stüdyoya sokabiliriz. Ardından London ve ben onun ilk albümü için bazı yapımcı seçeneklerini tartışacağız. Onu özenle piyasaya sürüyoruz ve bunun karşılığını alacağız."

Telefonu çaldı ve arayanın asistanı olduğunu gördü. "Selam Matt."

"Hey, patron." Uzun zamandır asistanlığını yapan adamın sesinde bir parça eğlenceden fazlası vardı. Durumun ciddiyetinden habersiz, değışen koşullarından keyif alıyordu. "Bay McCaffrey müsait olur olmaz sizinle görüşmek istiyor."

Hain vücudu Ronan'ın adı geçtiğinde bile ısınıyordu. "şu anda bir toplantıdayım," dedi.

Babası ayağa kalktı. "Seni bırakabilirim. Sadece kontrol etmek istedim ve şimdi, tüm bu iyi haberlerle, bir şeyler yapmak için enerjim var."

"İşte bu!" Christopher ayağa kalktı. "Ben de çok heyecanlıyım. Yeni Six-Ninths single'ı için bazı telefon görüşmeleri yapmaya başlayacağım. Bakalım ne tür bir destek toplayabileceğız."

"Lanet olası demoyu dinleyin!" dedi babaları onlara, spor ayakkabılarının topukları üzerinde geriye doğru sallanarak.

Matt'e, "Boş ," dedi. "Onu içeri gönderebilirsin."

"Gönderirim."

Ağabeyi ve babası dışarı çıktı. Babası eşikte durdu ve Ronan'a sertçe bakarak onu yanlarmasına odaya girmeye zorladı. İki adamın boyları ve genel vücut ölçüleri o kadar farklıydı ki

Farklı olarak, babası neredeyse küçük görünüyordu, ama ağzının vahşi ve sert çizgisi onu tedirgin ediyordu.

Ronan çenesini babasının yanından geçti.

Babasının bakışları Ronan'ın arkasına kaydı ve sonra dışarı çıktı. Ronan korkutucu derecede yoğun bir bakışla arkasından baktı.

"Hey," diye seslendi, onun dikkatini çekmek için ayağa kalktı. "Neye ihtiyacın var?"

Başını ona doğru çevirip odaya girmeyi bitirmesi uzun bir saniye daha sürdü. Masasına doğru yürüdü, lacivert pantolon ve kravattan oluşan sade bir kombinasyon ve minik lacivert çizgili beyaz bir elbise gömleği içinde ağız sulandıracak kadar lezzetli görünüyordu. Saçlarının yüzüne dökülüğü o kadar seksiydi ki kadının kalçaları gerildi. Kokusunu alabileceği kadar yaklaşmasını istedi ama masanın kendi tarafında durdu çünkü kapısının açık olduğunu unutmayacağına dair kendine güvenmiyordu.

Elleri kalçalarına gitti ve ona tavizsiz bir bakış attı. "Kardeşine Queens'teki depomdan bahsettin mi?"

Ona göz kırptı. "Um..."

Boğazından kısık bir sesle hırladı. "Sana bundan bahsettiğimi bile unutmuşum, ama sen . Bana epey *pahalıya* patladın, tatlım. Jules bu konuda neredeyse küplere binecek."

Sahte bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Aşkta ve savaşta her şey mübahtır."

Gözleri sıcak bir parıltıya büründü. Nefes alış verişi hızlanmaya başladı, hızla ağırlaştı. Gergin ve aç bir bakışla masasına olan kalan mesafeyi kapattı. Sesi sadece onun için kısılmıştı. "Benim için çok fazla *traka* yaptın, *tatlım*. Tepeden tırnağa beladan başka bir şey değilsin. Her erkek için kesin bir yıkımsın ama şu anda tek istediğim, tüm ofis duysun diye çığlık atana kadar o tatlı amcığını dilimle sikmek."

İreland boğazındaki ani yumruyu bastırmak için sertçe yutkundu, masanın etrafında dönme ve muhtaç bedenini onunkine yaslama dürtüsüyle savaştı. Öfkeli olmalıydı, belki de öyleydi ama gözlerinde bir gurur parıltısı ve ağzının sert kıvrımlarında hafif bir hoşgörü vardı. Üzerinden sıcak dalgalar halinde pompalanan şehvetten bahsetmiyorum bile.

"Babamın bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle, onun aşk dolu bakışları, günahkâr ses tonu ve muhteşem vücudunun cazibesiyle kışkırtılmıştı.

"Çok hoşuma giderdi," dedi ona hoyratça. Omuzlarını geriye attı ve gözleri kararmış bir halde ondan uzaklaştı. "Ve hey, eğer Jules bugün uğrarsa, yolundan çekil."

Kuru dudaklarını yaladı. "Uzak durmam gereken kişi sensin."

Ukala bir gülümsemeyle geri çekildi. " iyi şanslar."

thirteen

Lucky'nin sıcak, ıslak dilini çenesinde hissetmek Gideon'u uyandırdı. Beagle'ın kadifemsi vücudunu kavrayarak köpeğe sıkıca sarıldı ve uyuyan karısını rahatsız etmemek için sessiz olmaya dikkat ederek yan tarafına yuvarlandı.

Başlangıçta Lucky'nin onu kâbuslardan uyandırma konusundaki kararlılığı ürkütücüydü ama yıllar geçtikçe buna alışmıştı. Ve gerçekten de, köpeği kucaklamak, gerçeklik rüyaları zihninin uzak köşelerine geri iterken çarpan kalbini yavaşlatmaya yardımcı .

Bazen uyandığında kâbus hâlâ canlıydı ve özellikle bu gece öyleydi. Hafızasının ve korkularının bir karışımı olan bu kâbus, Lucky'nin içinde buz gibi bir dehşet düğümü ve teninde soğuk terler bırakmıştı. Kendine iyice sokulan Lucky, sahibinin minnettar okşamalarından mutlu bir şekilde tuzlu terini yaladı.

Gideon kendini ve beagle'ı sessizce yataktan kaldırdı ve Eva'ya baktı. Cenin pozisyonunda ona doğru kıvrılmıştı, yüzü yumuşak ve kaygısız bir uykudaydı. Dudaklarının ve gözlerinin etrafında son günlerde gözlemlediği gerginlikten hiçbiri yoktu. Her zaman nefes kesici bir güzelliğe sahipti ama nedense uyurken daha da güzeldi. Sırf onun huzur içinde, kendi sağladığı güvenlik içinde güvende olduğunu görmek için düzenli olarak ondan önce uyanırdı.

Bir bebek.

Gecenin soğuğu tenindeki teri daha da soğuturken titredi. Saat ona sabahın üçünü biraz geçtiğini söylüyordu. Lucky kucağında huzursuzlanmaya başlayınca onu yere bıraktı, yatağın ayakucundaki banktan pijamasını aldı ve çekiştirerek giydi. Birlikte odadan dışarı çıktılar.

Geniş pencerelerin dışındaki Atlantik manzarası şimdi aydınlık bir siyahlıktı, ay yukarıdaki bulutların kenarlarını ve aşağıdaki çalkantılı dalgaların beyaz tepelerini ortaya çıkarıyordu. Denizde olduklarını, dünyadan yüzlerce deniz mili ile ayrıldıklarını hayal etmek kolaydı. Bu uzaklık hissi, aşık oldukları okyanus kıyısındaki mülkün büyüleyici bir özelliğiydi.

Onlar buradayken dünyada başka hiçbir şey yoktu ve daha mutlu olamazdı. Fişlerini çekmişlerdi -telefon, televizyon ya da yapay zekâ asistanları yoktu- ve Eva'nın arkadaşlığından başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Eva onun için sonsuz derecede büyüleyiciydi, zihni çok çevik ve kalbi çok büyüktü. Sevdiklerini besliyor ve koruyordu ve o da bu sayının arasında olduğu için çok şanslıydı.

Ama o daha fazlasını istiyordu. Ondan, *onlardan* daha fazlasını. Ve kendisi de bu özleme yakından aşına olduğu için, onun nasıl hissettiğini anlıyordu.

Mutfağa giren Gideon bir bardak kaptı ve buzdolabından soğuk su aldı. Lucky güverteye açılan katlanır cam kapıların önünde sızlandı. O tarafa yöneldi, alarm sisteminin devre dışı bırakma kodunu girdikten sonra kilidi açtı ve ikisinin de çıkabilmesi için camlardan birini kenara itti. Dışarısı evin içinekinden daha sıcaktı, nem gece esintisine boğucu bir hava katıyordu. Lucky merdivenlere doğru koştu ve aşağıdaki kumlu sahile indi. Gideon merdiven korkuluğundan en sevdikleri dalgaların karaya attığı odun parçasını aldı, su bardağını yerine bıraktı ve onu takip etti.

Ayaklarının altındaki kum serindi, dünya ağaran ayın gümüşü ışığıyla renkten arınmıştı. Dalgalar ritmik bir şekilde kıyıya çarpıp geri çekiliyor, çarpan dalgalar rahatlatıcı bir ritim yaratıyordu. Lucky daireler çizerek dans ediyor, hevesle bir oyun oynamayı bekliyordu. Gideon kolunu geri çekerek dalgaların sürüklediği odun çubuğu sahile doğru savurdu ve Lucky'nin onu kovalamaktan duyduğu sevince gülümsedi.

Sahilde bir çocukla ve daha sonra birden fazla çocukla oynamayı hayal etmemiş miydi? Babasıyla sahilde oynadığı anıları vardı ve onlara değer veriyordu.

Evliliğinin ilk günlerinde babalıktan korkmuş, bu işte iyi olamayacağından emin olmuştu. Karısıyla yatmayı tehlikeli hale getiren kâbuslarla baş edebilmek için bir yıldan fazla terapi görmüştü ve iyileşme süreci devam ediyordu. Hâlâ kötü geceler geçiriyordu ama Lucky onun gerçek rüya kapanı gibiydi ve en başta bilinçaltını bir tehdit haline getiren travmaların çoğunu ele almıştı.

Hayatı Eva'nın etrafında dengelendikçe, olasılıkların önü açıldı. Karısıyla bir aile kurmak yeni ve geçici bir hayal olmuştu. Ona hamile olduğunu söylediğinde, gözle görülür bir şekilde korkmuştu ve bu da onun heyecanını azaltmıştı. Çok erken olduğu konusunda anlaşmışlardı. Birbirlerini çocuklarıyla paylaşmaya hazır olmadan önce bir çift olarak yapmaları gereken çok şey vardı. Ancak heyecan ve sevinç, şüpheleri ve endişeleri çabucak geride bırakmıştı.

İçini çekti ve Lucky'nin sopasını aldı, evin altından açık havaya çıkarken tekrar fırlattı. Yıldızlar bolca parıldıyordu, New York'ta altında uyuduğu gökyüzünden tamamen farklı bir gökyüzü gibi görünüyordu. O gökyüzü griydi ve sadece yıldızlar saçılmıştı, bu gökyüzü ise mürekkep mavisiydi ve parıltılarla doluydu.

Eva uyandığında ona denemeye başlamaları gerektiğini söyleyecekti. Onu bunu istediğine ikna edecekti, ki istiyordu ve önceki düşüklerinin anısını geride bırakmanın bir yolunu bulacaktı.

Lucky'nin pati izlerini takip ederken rüzgâr saçlarını savuruyordu. Sopayı kendisine getirildiğinde aldı ve tekrar fırlattı.

O ve Eva riskleri ellerinden geldiğince azaltacaklardı. Eva'nın bol dinlenmesini, çok fazla ayakta kalmamasını, stres ya da endişe yaşamamasını ve genel olarak mümkün olan en huzurlu ve dinlendirici hamileliği geçirmesini sağlayacaktı. Kadın çocuklarını istiyordu ve o da ailelerini güvenli ve sağlıklı bir şekilde büyütme için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Lucky tekrar ona döndüğünde, Gideon sopayı eve doğru fırlatmak için döndü ve geri dönmeye başladılar. Artık uygulanabilir bir planın başlangıcına sahip olduğuna göre Eva'ya söyleyip işe koyulmak istiyordu.

Ani hevesi için kendine güldü. Zaten teknik olarak çaba sarf ediyordu. Karısıyla günde en az iki kez, çoğu zaman daha fazla sevişiyordu; bu sıklık terapistlerini şok etmişti ama onlar için nefes almak kadar gerekliydi. Seks sayesinde birbirlerine bağlanıyor, kelimelerin anlatmakta yetersiz kaldığı sevgilerini ifade edebiliyorlardı. Ve Eva şu anda regl dönemindeyken doğum kontrol paketindeki plasebo haplarını alıyordu, bu da hormonları çoktan bıraktığı anlamına geliyordu.

Denemeye başlamaya hazırdılar.

Yani...

Sopayı son bir kez daha fırlatarak merdivenlerin dibine gitti ve yukarı çıkmaya başladı. Tuzlu esinti ensesindeki saçları karıştırdı ve ani bir ürperti omurgasından aşağıya doğru akarak tüylerini diken diken eden bir dalga halinde tenine yayıldı. Adımlarının ortasında durakladı, giderek artan bir huzursuzluğa kapıldı. Lucky onun yanından koşarak merdivenleri çıktı ve tepeye ulaştı, sonra aniden durdu, vücudu çömeldi ve boğazından hırıltılar çıkmaya başladı.

Gideon başını eğerek, üstündeki güvertede herhangi bir gıcırta olup olmadığını dikkatle dinledi.

Kapıyı açık bırakmıştı.

Buz gibi bir dehşetle merdivenleri hızla çıktı ve güverteye ulaştığında eğilerek kendini daha küçük bir hedef haline getirdi. Lucky çılgınca havlamaya başladı. Ev hâlâ karanlıktı, katlanır kapı hâlâ açıktı. Evin içine dalarak güvenlik sistemi panelinin altındaki sessiz alarm düğmesine bastı ve yatak odasına ulaşmak için ikişer ikişer çıktığı iç merdivenlere doğru giderken ekibi alarma geçirdi.

Koşarak içeri girdi, Eva'ya ulaşmak için bankın etrafında tökezledi. Dizlerinin üzerine çökerek neredeyse körlemesine onu aradı, elleri yumuşak, sıcak bedenini buldu.

Sesli bir irkilmeye uyandı ve ona doğru döndü. "Ne?" diye sordu boğuk bir sesle. "Neyin var? Kabus mu gördün?"

Rahatlama onu sersemletti, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki başının döndüğünü hissetti. Açık yatak odasının kapısından, güvenlik ekibi evi tararken alt katın ve güvertenin ışıklarının yandığını gördü.

Acı bir kahkaha atarak yatağın kenarına oturdu. "Sanırım kendimi heyecanlandırdım," diye itiraf etti.

Sahanlık ışığı yandı ve Raúl kapı aralığını doldurdu.

"Odayı temizlemem gerekiyor," dedi ve duvardaki düğmeye basıp silahını çekerek içeri girdi. Banyoyu, dolabı ve hatta yatağın altını kontrol ederek mekanda etkili bir şekilde ilerledi. Bu sırada dışarıda, en üst güvertede, kapalı perdelerinin önünden bir erkek silueti geçti.

Eva doğrulup battaniyeyi göğsüne bastırdı. "Neler oluyor?"

Utangaç bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. "Lucky'yi dışarı çıkardım ve esinti beni yanlış etkiledi. Sanki biri mezarımın üzerinde yürüyormuş gibi hissettim. Sonra bir şeye sinirlendi ve ben de tepki gösterdim."

"Güvende olmak olmamaktan iyidir." Raúl kapıya doğru çekildi ve "Temiz!" diye bağırdı.

"Bir şey buldum," diye bağırdı Chase dışarıdan.

Üçü de gerildi. Raúl hızla aşağı indi. Gideon ayağa kalktı, Eva'nın gümüş kimonosunu banktan aldı ve ona verdi. Omuz silkerek sabahlığını giydi ve siyah ipeğin bağladı, sonra karısının elini tutarak oturma odasına doğru ilerledi.

Üç kişilik ekipleri -Raúl, Chase ve Rizwan- güvertede durmuş, Lucky de ayaklarının dibinde oturuyordu. Grup sahile inen merdivenin başında toplanmıştı ve Lucky'nin bakışlarını takip edip nedenini anlaması bir anını aldı.

Ölümcül arbalet oku siyahtı ve yıpranmış gri dış cephe kaplamasında neredeyse görünmezdi. Hain ucu evin yan tarafını delip geçmişti, şaftı neredeyse düz bir çizgiydi.

Chase onlara kısa bir süre baktı. "İçeride kalın."

Bir kolunu Eva'nın beline dolayan Gideon, onu kendisiyle birlikte içeri girmeye çağırdı. kanepeye oturarak önünde diz çöktü. "Ekip için bir fincan kahve hazırlayacağım. Sana bir şey getireyim mi?"

Boş, perili gözlerle ona baktı ve adam oradaki umutsuzluğu ve annesinin ölümünden tanıdığı çok daha acı verici bir şeyi gördü: keder. Sessizliği onun için bir çığlık gibiydi, minyon vücudu teslimiyetin ağırlığı altında sarkıyordu. Çocuk sahibi olmak için yeterince güvenli olmadıklarına zaten inanıyordu; şimdi bu inanç bir gerçek olarak yerleşmişti.

Gideon mutfağa geçip kahve yapmaya başladı ve bakışlarını sürekli kaldırarak ekibin çalışmasını izledi. Açık katlanır kapılardan onları net bir şekilde duydu.

Raúl telefonuyla sürgünün fotoğraflarını çekti. "Güvenlik kayıtlarını kontrol edeceğiz, eve ne zaman ateş edildiğini göreceğiz."

Chase, "Yörüngeden," dedi, "tetikçinin nerede olduğunu belirleyeceğiz."

Raúl neredeyse kendi kendine, "İsabet için oldukça yakın olmalı," dedi. "Camı vurmak, aralarındaki bu nispeten küçük siding çok daha kolay. Otuz ila elli metre. Eğer adam bir uzmansa belki biraz daha fazla mesafe."

Rizwan bir el fenerini yakındaki Adirondack sandalyelerin etrafına ve altına tuttu. "Başka bir şey buldum."

Kargo cebinden vinil bir eldiven çıkaran Raúl çömeldi. Eldivenli elinde bir tüp siyah koli bandına benzeyen bir şeyle doğruldu. Onu eve getirerek mutfakta Gideon'a katıldı. Diğerleri de onu takip etti.

Çenesini sıkkan Gideon, iki yıllık sessizliğin ardından tehditkâr bir not daha aldıklarını mide bulandırıcı bir kesinlikle anladı.

Kahvaltı barını çamaşır suyuyla hızlıca sildi ve Raúl'ün bir eldiven daha çekiştirmesini acımasızca izledi. Eva bar taburelerinden birine kayarak onlara katıldı. Gözleri iri ve koyu, dudakları beyazdı. Cüppesinin yakalarını boğazına doğru yumruk yapmış, diğer koluyla da beline sarılmıştı.

Bantın altında, Raúl'ün tezgâhın üzerine yavaşça açtığı, siyah kâğıtla dolu şeffaf bir sayfa koruyucu açıldı. Gideon'un çenesi artan bir öfkeyle gerildi, içine ürpertici bir öfke yayıldı. Yöntem korkunç derecede tanıdıktı. Son paparazzi fotoğraflarına kazınmış Glasgow gülümsemeleri vardı

ve Eva. Orada vardı ve uyumsuz harfler kabaca kesilmiş manşetlerden. Bir de çarpıtılmış bir çocuk tekerlemesi vardı.

Karısını denize götürdü, denize, denize
Ne görebildiklerini görmek için, görmek,
görmek Ama görebildiği her şeyi, görmek,
görmek
Cesedi denizin dibinde miydi, deniz, deniz!

Eva mekanik bir şekilde başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Kötü niyetli sataşmaya sırtını döndü ve şu anda öncelikli endişesi olan şok halindeki karısına odaklandı.

Kısa bir süre önce hissettiği tüm o heyecan bir rüyadaymış gibi geliyordu ve onunla umduğu planlar şimdi kuru, ağrıyan boğazında sıkışıp kalmıştı. Bilinmeyen bir tehdit, karanlık ve sapkın, bir kez daha hayal ettiği temkinli iyimser geleceği gölgeledi.

Güvensiz ve ihlal edilmiş olma duyguları, bulundukları yer nedeniyle daha da kötüleşti. Sahildeki evleri her zaman güvenli bir yer olmuştu ve şimdi bu ellerinden alınmıştı.

"Ben iyiyim," dedi kısık sesle, adam onun kanepeye dönmesine yardım ederken.

Ama o değildi. O da değildi.

Ireland serbest düşüş hissiyle uyandı, tüm vücudu alarmla sarsıldı. Kalbi güm güm atarken bir an orada yattı ve sakinleşmek için kendini zorladı. Blizzard etli bir pençesini uzatıp bacağının üzerine koydu ve pençelerini baldırına battığını hissedeceği kadar uzattı.

"Dinle dostum, ben de uyanık olmaktan memnun değilim!" diye homurdandı.

Erken yatmıştı, son zamanlarda uykusuzluk onu yakalamıştı ama aralıklı olarak uyanmaya devam ediyordu. Saate bir göz attığında saatin dördü geçtiğini gördü. Kalkıp kalkmamayı düşündü. Bir fincan kahve, duş... Acele etmezse bu süreyi uzatabilir ve altı gibi ofise . Erken ama ne olmuş yani? Yapılacak o kadar çok şey vardı ki; gün içinde fazladan saatler kullanabilirdi.

Telefonuna uzanıp cevapsız mesaj bildirimlerini görünce kaşlarını çattı. Evet, geceleri telefonunu sessize alıyordu ama zaten kimse onunla iletişime geçmiyordu. Messenger uygulamasını açtı ve Ronan'ın adını yeni bir bildirimle görünce çok sevindi. Bunu asla itiraf etmeyecekti ama onu aramamak için neredeyse telefonunu yarı banyoda kilitleyecekti.

Angus'tan da bir mesaj vardı, saat dokuzdan hemen sonra gönderilmişti. Önce onu açmaya zorladı kendini.

Yarın uğramak için uygun bir zaman söyle. Bütün gün müsaitim.

Alt dudağını çiğnedi. Yüz yüze konuşmak istemesi bir şey ifade ediyor muydu? Bir mesaj ya da e-posta bile onu zahmetten kurtarabilirdi. Ama belki de raporlarını bu şekilde vermeyi seviyordu ve bu rutinde daha rahattı...? Eğer acil bir durum varsa, bunu ona söylemekte gecikmezdi.

Ne öğrenmeyi umuyordu? Ronan'ın görüldüğü kadar mükemmel olduğunu ve böylece daha büyük bir pişmanlık olabileceğini mi? Kaçıp giden seksi, çekici, yetenekli, zeki, yatakta olağanüstü, zengin, müzikal rüya adamı. Yoksa Ronan'ın dolabındaki iskeletin onun için bir anlaşma bozucu olmasını ve onu Ronan'ın büyüünden kurtarmasını mı umuyordu?

Ronan'ın mesajını açtı.

Beni davet et.

Vücutunda alevlenen ısı dalgasıyla nefes verdi. Adamın sesini kafasının içinde duyabiliyordu, melodik ses tonuyla ona söylediği bu üç kelime günahın kendisi kadar baştan çıkarıcıydı.

Birkaç saat sonra bir mesaj daha gönderdi.

Lütfen

Son mesaj birkaç saatlikti ama arkasındaki yoğun arzuyu hissediyordu. Ronan Boudreaux gibi muhteşem bir adamın kolayca bir ilişki yakalamak yerine onun için yanıp tutuşması... Tanrım, onun gibi bir adam tarafından bu kadar açık bir şekilde istenmek onu tahrik ediyordu.

Birbirlerinden uzak durmaları gerekiyordu. Onların nesi vardı ki? Kendi ailesinin ondan hoşlanmadığı kadar onun ailesinin de ondan hoşlanmadığını düşünüyordu. Mesafesini korumak için onunla aynı nedenlere sahipti.

Aralarında bu kadar karşı konulmaz olan bu garip simya neydi? Kendini artık sadece onun yanındayken kendisi gibi hissediyordu ve yine de onun varlığında tanınmaz hale geliyordu - daha cesur, daha agresif ve aynı zamanda daha itaatkâr. Ona karşı anlam veremediği için kendisini korkutan duygular hissediyordu ama onunla birlikteyken korkusuzdu.

Bu davet 20 dakika içinde sona
eriyor

Uzun bir süre cevabına baktı. *Gönderme*. Adamın baygın olduğunu ve davetini çok geç olana kadar görmeyeceğini yarı yarıya umması, uyandığında telefonunda hâlâ orada olmayacağı anlamına . O zaman ona karşı duyduğu zayıflığı anlayacaktı. Onu arama dürtüsüne başarıyla karşı koyduğu için kendisiyle gurur duyuyordu, ki bu kabul etmek istediğinden daha fazla çaba gerektiriyordu.

Ama yalnızdı ve uzun zamandır öyleydi. Ayrıca, sürekli her şeyi yanlış yaptığını düşünerek kendini perişan ediyordu. Dönüp duran düşüncelerinden bıkmıştı. Yine de tüm bunlardan daha çok Ronan'la birlikte olmak istiyordu. Onun neye ihtiyacı olduğunu görmüş ve elinden geleni yapmıştı. Ve adam ona yaşattığı tüm bu saçmalıklar için ona bu kadarını borçluydu.

Ireland, gelecekteki utancını azaltmak için mesajını görünmez mürekkep efektiyle gönderdi.

Yola
çıkıyorum!

Kısa yoldan verdiği cevap o kadar hızlı geldi ki, kadın şaşkınlıkla ekrana gözlerini kırptırdı.

"İmkânı yok," dedi yüksek sesle, hâlâ şoktaydı. Blizzard onaylamadığını belirten küçük bir uyarı hırıltısı çıkardı. Pek çok insanın gececiliğın ne demek olduğunu bilen kedileri vardı ama onun yoktu. Blizzard saat on civarında yatak odasına taşınmasını talep etmeye başladı ve bildiğı kadarıyla bütün geceyi yatağının yarısını kaplayarak geçirdi. Ve güzellik uykusu bölündüğünde oldukça huysuzlaşıyordu.

Bina uygulaması aracılığıyla Ronan'ı ziyaretçi listesine ekledi, ardından telefonunu tekrar şarja taktı. Yataktan kayarak çıktı, gerindi ve bencil olduğu için kendini azarladı. Ronan'ın adı kaçınılmaz olarak gündeme geldiğinde babasının gözlerinin içine zorlukla bakabiliyordu.

Onunla birlikte olmanın kendisini hiç bilmediğı bir şekilde mutlu ettiğini nasıl açıklayabilirdi? Ailelerinin mirasını yok ederken bile onu desteklediğini, cesaretlendirdiğini ve kendisi için gerileme olan başarılarından gurur duyduğunu? Yaptıklarını savunmak zorunda kalacağından değil.

Ronan'la birlikte yürüdükleri yol kaçınılmaz olarak çatallaşmıştı ve ayrılık her geçen saat daha da yaklaşıyordu.

Ronan asansörde kafese kapatılmış bir canavar gibi dolaşıyor, bakışları kabin en üst kata çıkarken her katı gösteren numaralandırılmış ekrana kilitleniyordu. Gecenin çoğunda volta atmış, İrlanda'yı istemekten bitkin düşmüştü.

Ona ne yapmıştı? Onunlayken kendini huzurlu hissediyordu. Ve onun kendisine hissettirdiklerini fark etmesi lanet olası bir mucizeydi çünkü daha önce huzuru hiç tatmamıştı.

Ama bunun bir bedeli vardı: Ondan ayrıldıktan birkaç saat sonra her şey giderek daha uyumsuz hale geldi. Onun için endişeleniyordu. Neredeydi? Kendine iyi bakıyor muydu? Güvende miydi? Ve kısa süreliğine de olsa aklına girmiş miydi? Kaderin, Ireland Vidal gibi hayatta bir kez karşılaşabileceğı bir kadını karşısına çıkarması ve onu hikâyesinin kötü adamı yapması onu öfkeliendiriyordu.

Ama tabii ki kahraman olmak için gereken ahlaki değerlere sahip değildi.

Ve kadın aktif bir şekilde kendini ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu, bu da ilkel ve sahiplenici bir tepkiyi o kadar şiddetli bir şekilde harekete geçirdi ki, onu dizginleyemedi.

Asansör yavaşlamaya başladığında, kapıların hemen önünde volta atmayı bıraktı ve açılmaya başladıkları anda kapıları iterek içeri girdi. Kırmızı bir parıltı dikkatini çekti ve İrlanda'yı girişte onu beklerken buldu, tıpkı onun gibi huzursuzca volta atıyordu. Kimonosunun koyu kırmızısı bir matadorun pelerini gibiydi. Tişörtünü çekip çıkararak ve bir kenara fırlatarak ona doğru hücum etti. Kadın onu yarı yolda karşıladı ve yumuşak bir çığlıkla kendini ona doğru attı.

Onu kollarında hissetmek anında netlik getirdi. Onun kalbinin çarpması, özlediğı tempoydu. Dünyayla her zaman biraz uyumsuz olmuş, sevdiklerine ve onu sevenlere yük olmuştu.

Ama İrlanda ile bir ritim bulmuştu.

Uzun, ince bedenini olabildiğince yakınına çeken Ronan, hırslı bir açlıkla onun ağzını aldı ve onu en yakın duvara yasladı. Onun naneli ve sıcak tadı ve esnek vücudunun hissi, çok güçlü ve tamamen kadınsı, duyuları boyunca ateş gibi yaladı. İnledi, sesi rahatlama ve azapla doluydu.

Kollarını onun boynuna doladı ve parmaklarını saçlarının arasına sokarak öpücüğün kontrolünü ele geçirmesi gereken yerde onu tuttu. Adamın dil darbeleri neredeyse çılgıncaydı. Adamın çılgınlığı, kadının vücudunda sürünmeye çalışana, bacakları ve kolları adamın etrafında sıkılaşıana kadar onunkini de sürükledi.

Onun asansörden çıkışını izlerken gözlerindeki ifade aklından çıkmıyordu. Baştaki sevinci yerini önce pişmanlığa, sonra da suçluluğa bırakmıştı. Yine de ona duyduğu arzu her şeye rağmen alev alev yanıyordu ama ne kadar süreyle?

Kot pantolonlu bacağını onunkinin arasına soktu ve kimonosunun bağını çözmeye çalışırken ona destek oldu. Dilini yumuşak bir emişle yakaladı, ritmik bir şekilde üzerine çekti, ona -sanki unutulabilmiş gibi- aletin başındaki o doymak bilmez emişin baş döndürücü hissini hatırlattı. Sertçe ürperdi ve ipeği iterek açtı, ellerini kızın memeleriyle doldurduğunda homurdandı. Onları sıktı, parmağı

ve başparmakları, amını adamın kalçasına sürtmeye başlayana kadar gergin meme uçlarını bulup alay ediyordu.

"*Mon dieu*," diye mırıldandı ağzının içine. "Beni aramayacağını sanıyordum."

"Ben ."

Onu öpmeden duramıyordu. Elleri ulaşabildiği her santim teni okşuyor, kendine onunla birlikte olduğunu ve en azından şimdilik onun olduğunu kanıtlıyordu. "Seni lanetledim. Cehenneme kadar yolun var."

"Jazzie'de masanı bana bırakmalydın."

"Bırakmalıydım amına koyayım."

Kadın da aynı şekilde çılgına dönmüştü ve adamın zorlanan penisine ulaşmak için kot pantolonunun fermuarını çekerek açtı. Onu komando olarak bulduğunda inledi. O kadar tahrik olmuştu ki sikini göbeğinden ayırmak zorunda kaldı, sertlik kalın damarlarla pompalanıyordu. Yetenekli parmaklarıyla damarların izini sürdürdü ve başparmağının ucuyla hassas ucundan akan ovuşturdu. Beyni ve vücudu bu hissin zarıflığı karşısında sarsıldı, nefes alış veriş hızlandı.

Uzun bir an boyunca, kadın ağrıyan sikini okşayıp yumruklarken çaresizce titremekten başka bir şey yapamadı; kadının dokunuşundan aldığı zevk o kadar güçlüydü ki, dişlerini sıkarak döllerini kadının güzel pembe göğüslerinin üzerine kusma dürtüsüne karşı koydu.

Onun bu şekilde kontrolü kaybetmesini hoş karşılayacağını çok iyi biliyordu. Birlikte yaptıkları hiçbir şey yanlış, kirli ya da utanç verici değildi, müzakere edilmesi ya da açıklanması gereken hiçbir şey yoktu. Vücutlarının birbirlerinin zevkine nasıl hizmet ettiğine kadar uyum sağlamışlardı ki, ikisinin de bu özgürlüğü başka biriyle bulamayacağından emindi.

Ateşli ağzı kızın yüzünde gezindi. "Bu gece Jazzie'ye gittim. İlk defa müzik çalmanın bir faydası olmadı."

"Özür dilerim."

Ses tonu samimiydi ve bundan şüphe etmedi. Bir enstrümanın rahatlığını kaybetmenin bir müzisyen için gerçekten ne anlama geldiğini anlayabilecek biri varsa o da İrlanda'ydı. Müziğe duydukları ortak sevgi aralarındaki bağlantı noktalarından biriydi.

"Güzel ve seksi bir kadınla flört ettim," diye devam etti, "ve onu odama götürdüm."

Ireland'ın vücudu hareketsiz kaldı; nefes alması bile durdu. Neredeyse hıçkırığa benzeyen sert bir ses çıkardı ve adamın sikini bıraktı, avuçlarını adamın karnına bastırarak onu itmeye çalıştı. İçini kötü niyetli bir zafer kapladı. Eğer kıskançlık hissettiyse, sahiplenme hissetmişti.

Güzel.

Esnek elleriyle kalçalarını kavrayan adam, nemli alnını onunkine bastırdı, göğsü ağır nefeslerle çalışıyordu. "Beni öpmeye çalıştı ve ben de onu dışarı attım." Acı bir kahkaha attı. "Beni insansız bıraktın. Sadece seni istiyorum."

"Ronan..." Ona doğru hamle yaptı, bir eliyle ensesinden yakaladı ve onu her şeyiyle öptü -şevkatle, sahiplenerek, öfkeyle.

"Sana sahip olmalıyım," diye mırıldandı titreyen dudaklarına karşı.

Sonra çömeldi ve burnunu tüysüz dudaklarının hemen üzerindeki ipeksi buklelere gömdü. Derin derin içine çekti, kadının gür kokusu onu bu kadar sertleştiren ihtiyacı yoğunlaştırıyordu. Burun kıvrarak, dili kıvrımlarının arasına daldı ve onu kaygan bir şekilde uyarılmış buldu. Başı yumuşak bir gümbürtüyle duvara yaslandı, arzu yumuşak bir pembelik içinde vücudunu sardı.

Elini dizinin arkasına kaydırarak omzuna attı ve onu uzun, yavaş yalamalarına açtı. Kadının tadı onu çılgına çeviriyordu. Onu Vidal ofislerinde bulmayı, bir masanın ya da konferans masasının üzerine oturtmayı ve orgazm oluncaya kadar dilleyebilmek için dönen bir masa sandalyesiyle etli amına doğru kaymayı hayal ediyordu.

Tıpkı şimdi yapmaya kararlı olduğu gibi. Dilini klitorisinin etrafında döndürerek inledi ve istekli sikini yumrukladı, ki bu da onun inanılmaz amının etrafına sarıldığını hissetmek için sırasını beklemek zorunda kalacaktı. Şu anda, onun ballı lezzetine kilitlenmişti, dilinin düzlüğünü hevesle amından klitorisine sürüyordu. Parmakları saçlarına kayıyor, terden ıslanmış kökleri bulup masaj yapıyor, sanki çekip gitmesi mümkünmüş gibi onu yumuşak kıvrımlarına doğru tutuyordu. Dilini sokarak, hızla sertleşen aletini alamayacak kadar küçük görünen ama daha mükemmel bir uyum sağlayamayacak olan minik yarığı okşadı.

Kadın haykırdı ve adamın işleyen ağzına karşı sallanmaya başladı, adam doymak bilmez hamlelerle kadının içine girerken, sıkı kanalının narin kaslarının onu tutmak için kavradığını hissederek diline bindi. Daha sonra onu yatağa yayacak ve ziyafet çekmek için yerleşecekti ama şimdi sabırsızlık onu yönlendiriyordu, bekleyerek ve onun kendisine uzanmasını umarak geçirdiği saatler zihninde hâlâ çok tazeydi. Daha derine inmek için başını eğdiğinde inledi, kadının kokusu ve tadı onu sarhoş edecek kadar sarhoş ediciydi.

"Ronan!" Adam klitorisini dudaklarıyla daire içine alıp emdiğinde, dilinin ucu başlığa masaj yaptığında adını haykırdı. Ağzına doğru eğildi, elleri başının arkasını kavradı. Orgazm onu vurduğunda attığı çığlık kulaklarına müzik gibi geldi ve erkeksi bir zaferle homurdandı, titreyip sarsılırken ağırlığını daha iyi desteklemek için dizlerinin üzerine kalktı, amcığı titreşti ve tahrik edici dilinin etrafında kenetlendi.

Uzun dakikalar boyunca onu yalamaya devam etti, artçı şoklarla seğirirken onu sakinleştirdi. Ancak kız tamamen rahatladığında ıslak ağzını kızın iç uyluğuna sildi ve bacağını omzundan kaydırıldı.

Ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koyarak onu sabit tuttu. Kadının her yeri kızarmış, gözleri loş ışıklı antre içinde kararmış ve büyümüştü. Bir eliyle kimonoyu omuzlarından iterken bakışlarını onun üzerinde tuttu, sonra onu tepeden tırnağa süzdü, orgazmdan bereketlenmiş ve hâlâ kendisinininkine aç olan güzel vücudunu görünce heyecanlandı. Aleti bacaklarının arasında ağır bir sopa gibi hissediyordu ve onu en ateşli, en sıkı, en tatlı kadının içine sokmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

"*Malhereux!*" diye , gözleri sıkıca kapanmıştı.

"Ne?" Kadının eli adamın yüzünü kavradı ve adam kadının dokunuşuna doğru eğildi.

Ona baktı. "Buraya gelmek için o kadar acelem vardı ki... Koruma getirmeyi unuttum."

Gözleri ışıltı ışıltı, yüzü o kadar mükemmeldi ki nefes almakta zorlanıyordu. "Bende biraz var, ama eminim benimkinden daha büyük bir bedene ihtiyacınız vardır."

"Tatmin olmanın başka yolları da var, *sevgilim*," diyerek dudaklarını usulca onun dudaklarına bastırdı, "bazılarının tadını zaten birlikte çıkardık."

Belini kavradı ve vücudunu sinsice ona doğru kaldırdı, onun yok olmasına kararlı bir baştan çıkarıcı ve adam isteyerek, hatta minnetle boyun eğdi. "İçimde sikine ihtiyacım var," diye nefes aldı, dudakları adamın çenesindeydi. "Ve dölüne."

Ronan'ın avuç içi destek için aniden duvara çarptı, siki o kadar hızlı şişti ki zaten dolgun olan sikine aniden hücum eden kan yüzünden dizleri zayıfladı. "*Merde*," diye homurdandı, kalçaları fikrini değiştirmeden önce ona sert ve hızlı bir şekilde girme ihtiyacıyla titriyordu.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Sesi fısıltılı bir ayartıcıydı. "Ve hiç korunmasız seks yapmadım."

"Ben de öyle," diye ısırıldı, tüm vücudu ona doğru gerilmişti. Belindeki eli kızın etrafında kayarak onu sıkıca kendine çekti. Kız, adamın ateş gibi sıcak tenine karşı serindi, onu etkileyen arzusunun panzehiriydi.

Başka hiç kimseyle böyle hissetmemişti ve aslında istenmeyen bir hamilelikten o kadar yoğun bir şekilde korkmuştu ki prezervatif takmak her zaman bir zorunluluk olmuştu. Artık böyle bir korkusu yoktu ve bu, içinde bulunduğu durumun ciddiyetini başka hiçbir şeyin aydınlatamayacağı kadar aydınlatıyordu.

Dizlerini bükerek kadının kalçalarının arkasından kavradı ve onu kaldırarak bacaklarını açıp amcığının öfkeli sikinin üzerinde gezdirdi. Aralarına uzandı ve onu eline alarak pelüş amının yarık girişine yerleştirdi. Erik büyüklüğündeki kafayı ona sürttü, her ikisini de birleşik uyarılmalarının kayganlığıyla kapladı. Kadının satenimsi teninin sikinin hassas ucuna verdiği his o kadar iyiydi ki, nefesi sıkıldığı dişlerinin arasından tıslayarak çıktı.

Onu yavaşça indirdi, sertleşmiş penisinin baskısına karşı açıldığını hissettiğinde göğsünde acı dolu bir homurtu yükseldi. Islak bir yumruğun içine kaymak gibiydi, lezzetli amcığının sıcaklığı ve basıncı çıplak sikinin etrafında paramparça edici bir zevkti.

Başını ona doğru eğdi, saçları etraflarına döküldü. Dudakları nefes nefese ayrılmıştı, adam vahşice kalın ereksiyonunu yavaşça daha fazla içine sokarken boğazında yumuşak bir inilti vardı. Her zaman nefes kesici bir güzelliğe sahipti ama adamın sikini ağzına aldığı anda inanılmaz derecede daha da güzelleşiyordu. Onun hazcı zevki

Sahip olmak, kadının onu açgözlü darbeler halinde sıkıldığını hissetmek kadar gerekliydi.

Kalçaları küçük daireler çizerek hareket etmeye başladı, onu daha derine sokuyor, vahşice sertleşmiş uzunluğuna masaj yapıyordu.

Onu havada tuttu, bacakları kendini tutmasına karşı titriyordu. "İrlanda... sana sikimin tamamını vermeden önce beni boşaltacaksın."

"Çabuk ol!" diye bağırdı, adamın tutuşuna karşı koyarak. "Çok yavaş gidiyorsun."

Alt dudağını ısırdı, sonra diliyle acısını dindirdi. "Bırak *da* tadını çıkarayım, tatlım. Her zaman acelen var."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, gözleri vahşiydi. "Sikişmeye başla, Ronan. *Şimdi!*"

Kadının şehvetinin vahşiliği adamın arzusu için yakıcı bir yakıttı. Hırlayarak, kalçalarının güçlü bir hareketiyle onu duvara sabitledi ve sikini köküne kadar içine gömdü. Kadın zevk çığlıkları attı, ses küçük alanda yankılandı ve her türlü kontrol umudunu aşarak onu teşvik etti. Onu sert ve öfkeli bir şekilde becerdi, derinlere daldı ve tekrar geri çekildi, amı sikini o kadar sıkı kavradı ki, ağır itişlerle içine geri dönmek zorunda kaldı.

Güçlü kalçalarını sıkıp serbest bırakırken omuzlarına yapışarak onu güç ve tutkuyla becerdi, dalgalanmalarıyla ritim tutarak kaldırıp indirdi.

"Tanrım, bu olmadan yaşayamam," diye inledi, boşalmaya çok yaklaşmıştı bile. Kalçaları onunkilere çarpıyor, birleştikleri yerden yayılan cızırtılı coşku tüm vücudunu elektriklendiriyordu. Aleti onu hissetmek için acımasızca açlık duyuyor, neredeyse kayıtsız bir coşku içinde onu becerene kadar dalıyor ve geri çekiliyordu.

"Boşalacağım," diye nefesini tuttu, vücudu kasılıyor ve titriyordu. Kalçalarının açısını ayarlayarak amcığını yukarı ve sertçe okşadı, zevki içine çekti, boşaldığında içinde olmanın ne kadar olağanüstü bir his olduğunu biliyordu. Hıçkırarak ağladı ve gerildi, sonra ağlamaklı bir çığlıkla orgazm oldu, çökmekte olan amcığı titrek dalgalar halinde onun horozunu çekti.

Ağır kesesi sıkıca gerildi, yaklaşan doruk noktası bir yük treni gibi içinden geçiyordu. Bunu sadece engelledi, serbest kalmasını olabildiğince uzatırken arka dişleri gıcırdıyordu,

Böylece amcığı, adamın inanılmaz sertlikteki ereksiyonunun tüm uzunluğunu kavrayabilecekti.

Ancak kız kollarında gevşediğinde bıraktı, orgazmın penisinin tabanından yükseldiğini ve geniş ucundan sıcak ve kalın bir şekilde püskürdüğünü hissetti. Başını geriye atarak kükredi ve durmadan boşaldı. Kalçaları onunkileri duvara sabitliyor, onu taşıyacak kadar doldururken kendini en derin noktada tutuyordu. Doruk noktası acımasızdı, her sıcak meni darbesinde siki sarsılıyordu, ta ki görüşü kararana, çenesi ağrıyana ve bacakları güçsüzleşene kadar.

Ronan dehşet dolu bir homurtuyla kaslarının gevşediğini hissetti ve birlikte yere kaydılar. Dizlerinin üzerinde, onun kalçalarını çaresizce kavramaya devam etti, döl dolu amının derinliklerinden kaymak istemiyordu. Tam burada, şimdi, daha fazla onun olamazdı.

Ve daha fazla onun olamazdı. O bunu biliyor muydu? Ona sımsıkı sarılırken, vücutları ter ve dölle ıslanırken, aralarındaki bağın hem pis hem tatlı, hem şefkatli hem de acımasız olabilmesine hayret etti. Onun için her şey olabileceğini o kadar ustaca kanıtlamıştı ki.

Dudakları adamın yüzünde gezindi, çenesini, burnunun köprüsünü, kaşlarının kavisini izledi. "Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

Boğuk sesinde alaycı bir ton vardı ama sözleri yine de panik ve hayal kırıklığı yarattı. Kendisi onsuz birkaç saat bile geçiremezken, onun buna sahip olmamakla ilgili şaka yapması bile dayanılmazdı.

Bir şekilde, diz çökmekten ayakta durmaya geçmek için güç topladı ve onları bir arada tutmak için onun gücüne güvendi.

Bir kolunu kışının sert yanaklarının altından geçirerek ve bir eliyle de aşağı kaymaması için kot pantolonunun kemerini kavrayarak onları içeri sokmayı başardı. Omzunun üzerinden uzanarak kapıyı arkalarından kapattı.

Dairedeki ay ışığı daha parlaktı ve onu tam olarak görebilmesini sağlıyordu. Ireland Vidal gibi bir kadının ona bu şekilde sahip olmasına izin vermesi imkânsız görünüyordu. Ona layık değildi ve şu anda onunla birlikte olarak bunu kanıtlıyordu.

"Vidal Records bir faktör olmasaydı neler yaşayabileceğimizi hiç düşündün mü?" diye sordu, aldığı parça parça şeyler yerine her şeyi özlüyordu. Valentin'den eve birlikte dönmek, acele etmeden sevişmek ve parktaki tembel pikniklerinden önce onu daha telaşsız bir sevişmeyle uyandırmak ne kadar harika olurdu.

Pişmanlık güzel gözlerini kararttı. "Her zaman."

Başını sallayarak ona ağzını uzattı ve o da ruhunu yakan bir öpücükle ağzını aldı. Kanı yeniden hızlanırken bile Ronan bunun sürdürülebilir olmadığını biliyordu. Bir şeyler vermek zorundaydı.

Onun suçluluğu konusunda haklıydı. Onun farklı olduğunu ve ona verdiği tepkinin eşsiz ve güçlü olduğunu anlayacak deneyime sahipti. Jazzie'nin evindeki o ilk gece ondan uzaklaşmış olsaydı, belki de şimdi burada olmazlardı. Kızın çekip gitmemiş olması da onu temize çıkarmazdı. Onun kim olduğunu ve ailesine ne yaptığını biliyordu.

Ne olursa olsun, bu kırılmayı gerçekleştirecek kişi o olmalıydı.

fourteen

"Yine geldi." Ireland eliyle yüzünü kapattı, ailesini karşısına alan bu adama duyduğu çaresiz hayranlığı itiraf etmekten utanıyordu.

"Kız." Alina'nın sesinde şaşkınlıktan daha fazlası vardı. Ve kınama.

Ireland elini bırakarak telefonunun ekranındaki en iyi arkadaşına baktı. Vidal ofislerindeki masasında otururken, muhteşem bir şekilde çıplak ve mutlu bir şekilde doymuş Ronan Boudreaux'yla sarmaş dolaş geçirdiği bir sabahın kalıcı sevinci ile işteki durumun gerçekliği arasında kalmıştı. "Ben berbat bir insanım."

Alina içini çekti. "Hayır, değilsin. Sonunda sana ulaşabilecek bir adam buldun. Ne yazık ki seçicin hâlâ bozuk."

"Değil mi? Onu unutmam lazım."

"Ya da en azından onun altından." Alina sırttı.

Ireland güldü. "Yatakta berbat olamaz, değil mi? Bu çok kolay olurdu. Hayır, beni boşaltmaktan alan seksi bir canavar olmalı. Bu hafta hayatımın geri kalanının toplamından daha fazla orgazm oldum. Bir erkeğin bir kadına oral seks yapmayı Ronan kadar sevebileceğini hiç düşünmemiştim, gerçi o da benim onun üzerindeki etkimin bu kadar hoşuna gittiğine yemin ediyor."

Alina başını salladı. "Şanslı sürtük."

"Uzun sürmeyecek." Yüzünü buruşturdu. "Gideon yarın seyahatinden dönüyor. Christopher'ın neler olduğunu bir sesli mesajda anlatmasına ya da sadece geri aramasını istemesine bağlı olarak, Gideon her an Ronan'la ilgili durumu öğrenebilir."

Ve çok sevdiği iki adamın karşı karşıya olduğu düşüncesi.

Hayır. Bunu öylesine düşünmedi. Yorgundu, hepsi bu. Zihinsel bir hataydı.

"Şey..." Alina da yüzünü buruşturdu. "İyi tarafından bakarsak, Gideon maskeli baloyla meşgul olacak. Bu iki ateşli erkek mükemmelliği örneği arasındaki kaçınılmaz hesaplaşmadan önce sana bir hafta sonu daha ateşli maymun seksi kazandırabilir."

"Tanrım." Ireland'ın gözleri sıkıca kapandı. "Ronan'ı becermeye devam edemem.

Buna bir son verilmeli."

"Gideon işin içine girer girmez olacak. McCaffrey'ler neye uğradıklarını anlayamadan onları kasabadan kovacak."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim." Ireland alt dudağını çiğnedi. "Ronan kardeşimi tahmin eder ve onun için plan yapardı. Ronan'ın oyununu biraz bozdum, kendisi de bunu kabul ediyor. Ama onu babam ve Christopher'la birlikte gördüm ve Gideon kadar korkutucu olabiliyor."

"Alınma ama -babanı ve Christopher'ı sevdiğimi biliyorsun-onlarla karşı karşıya gelmek Gideon Cross'la karşı karşıya gelmeye hiç benzemiyor."

"Bu doğru, ama bence sandığınızdan daha eşit durumdalar."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ronan şu anda bulunduğu yere, yoksulluktan zenginlik ve güç sahibi bir konuma tırnaklarıyla kazıyarak geldi. Gideon'un yaşında olmasına rağmen, kırk yıl boyunca hayatta kalması kardeşiminkinden çok daha zor oldu. Acımasız bir mücadele vermeden geri adım atacağını sanmıyorum."

Ve bağımlısı olduğu adam ile taptığı erkek kardeşi arasında uzun sürecek çirkin bir savaş olasılığı midelerini endişeyle düğümledi.

Kısmen kapalı olan kapısının çalınmasıyla başını kaldırdı. "Bekle, Alina. Evet?" diye seslendi.

Kapının açıklığı genişledi ve Angus McLeod başını içeri uzattı. "Kötü bir zaman mı, genç bayan? Asistanınız henüz gelmedi."

Doğruldu. Saate bir göz attığında adamın dokuzdan hemen önce geldiğini gördü. Ona müsait olduğu zaman gelebileceğini söylemişti. "Hayır, hiç de değil. İçeri buyurun." Alina'ya baktı. "Seni sonra ararım."

"Nefesimi tutmuş bekliyor olacağım, bu ne demekse artık."

Telefon görüşmesini bitiren Ireland, Angus'a oturmasını işaret etti. Angus içeri girdiğinde üzerinde bir kot pantolon ve Ronan'ın da tercih ettiği gibi yakası açık, kolları kıvrılmış ekose bir gömlek vardı. Omzuna deri bir postacı çantası asmıştı ve ağır kaslı, heybetli uzun gövdesini ziyaretçi koltuklarından birine yerleştirirken onu kucağına çekti.

Çenesindeki kırılmış kirli sakalı ovuşturdu. "Gördüğüm kadarıyla buralarda işler büyük ölçüde değişmiş."

"Evet, sandalye kapmaca oynadık -ya da duruma ofisçilik- ama yine de herkesin bir koltuğu var."

"Ronan Boudreaux yüzünden mi?"

Ronan'ın adını Angus'un İskoç çapağında duymak bile sırtının gerilmesine neden olmuş, içgüdüsel olarak onu koruma ve kollama ihtiyacı doğmuştu. Bu da Ronan'la aralarındaki diğer her şey gibi delice değil miydi? Aynı koruyucu dürtüyü hem babası hem de onu tehdit eden adam için hissediyordu. "Kısmen. O bir hissedar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi acımasızca. "Boudreaux servetini sorunlu işletmeleri devralıp varlıklarını kâr amacıyla satarak kazanıyor."

"Evet, biliyorum." Neredeyse daha fazlasını ama Vidal Records'un ne kadar savunmasız olduğunu yakında herkes öğrenecekti. "Şu anda bizi doğrama tahtasına durumda. Onu savuşturabilir miyim bilmiyorum ama deniyorum. Henüz umudumuzu yitirmedik."

Dudakları gergin bir çizgi halinde sıkıştı, sonra devam etti. "Birçok hayat yaşadım. Bunlardan birinde, bulunmak insanları avladım. O iş kolunda birkaç şey öğrenirseniz, Boudreaux'da çok yanlış bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

Ireland'ın onun başını salladığını fark etmesi bir saniye sürdü çünkü söylediklerini inkâr etme dürtüsünü aktif olarak bastırıyordu. Ronan'a olan güveni öyle bir şekilde sağlamlaşmıştı ki

şüpheye yer yoktu. Yalanlara karşı bir kulağı, deyim yerindeyse altıncı hissi vardı ve söz konusu adam olduğunda bu his onu henüz uyarmamıştı.

Bu yüzden tek söylediği "Ne demek istiyorsun?" olunca rahatladı. Angus raporuna başladı. "Ronan Liam McCaffrey olarak Emma ve Olivia McCaffrey. Hayır Baba oldu isimli üzerinde ve doğum belgesi. Standart bir geçmiş araştırması, yetişkinlik döneminde ara sıra kullandığı Boudreaux'yu eklediği bir isim değişikliğinin ötesinde kayda değer pek bir şey ortaya koymadı. Daha derine indiğimde, silinmiş bir çocuk suçu buldum. Kayıt. Ne zaman o oldu On beş, o oldu hükümlü. bir polis memurunun ölümünde kasıtsız adam öldürme."

Gözlerini hızla kırıştırdı, beyni tekliyordu. "Aynı adamdan mı bahsediyoruz?"

Çantasını karıştıran Angus bir vesikalık fotoğraf çıkardı ve masanın üzerinden ona doğru uzattı. Titreyen parmaklarıyla fotoğrafı kendine doğru çekti ve Ronan olduğu çok açık olan genç adama baktı. Yüzü zayıftı, güzel gri gözleri karanlık ve periliydi, çukurları çökmüş ve morarmıştı. Kumral saçları kör bir çakıyla kesilmiş gibi görünüyordu.

Ona, *zamanın çok az bir lüks olduğunu* söylemişti.

Nefesini aceleyle bıraktı, elini korumak için resmin üzerinde gezdirdi. Angus'un silinmiş kaydı ele geçirmiş olması şaşırtıcı olmaktan çok etkileyiciydi. Bu ona kardeşinin gücünün ne kadar geniş kapsamlı olduğunu hatırlattı.

"Bu o mu?" Angus sorguladı.

"Evet."

sertçe sallayarak hiç şüphesi olmadığını söyledi. "Boudreaux daha yakından bakmamı istedi, ben de Louisiana'ya uçtum."

"Yaptın mı?" Neden şaşırmıştı ki? Elbette titiz davranacaktı; Gideon daha azını beklemezdi.

"Bir keresinde bana Güney'de dedikodu duymak için tatlı çay yudumlamamız ve fısıldayacak kadar yakın oturmanız gerektiği söylenmişti." Çapak ses tonunu yumuşak bir tona çevirme çabası fevkalade başarısız oldu. "Boudreaux'ların yaşadığı mahalleye gittiğimde tek bir kişinin bile ailenin herhangi bir üyesi hakkında olumsuz bir söz söylemediğini gördüm. Çocukluğu ve suç geçmişi orada yok ve

Birine ikisinden de bahsederseniz, gözünüzün içine bakmazlar ve korku kokarlar."

Ireland sandalyesinde arkasına yaslandı ve içinde biriken kaotik enerjiyi boşaltmak için biraz sallandı. Giderek artan bir kopukluk hissi vardı, Angus'la çok farklı iki insan hakkında konuştuklarını hissediyordu.

"Genel bir soruşturma yaparsanız, bölge sakinleri onunla ve aile reisi Harper Fleur Landry Boudreaux'nun en küçük oğlu olan babası Lucas Courtland Boudreaux ile övünürler."

"Yani, doğum belgesinde adı geçmemesine rağmen babasının kim olduğunu biliyor mu?"

"Tahminimce bunu sonradan fark etti ve isim değişikliğiyle düzeltti." Çantasındaki bir dosyayı karıştırdı. "Bölgedeki insanların Boudreaux'lardan bahsederken ne kadar garip tepki verdiklerini anlatamam. Ailenin toplum için yaptığı tüm iyi işleri paylaşmaya hevesli ve sevinçliler ve onlara karşı kolektif bir sevgi var. Ancak ailenin imajını agresif bir şekilde koruduğu hissi de var. Komşu mahalledeki bir garson bana Ronan'ın hedef aldığı ilk işletmelerin ailenin rakipleri olduğunu söyledi."

Başka bir fotoğraf çekerek ona doğru itti.

Tüm oda büküldü ve sarsılarak yerine döndü. Daha yakından incelemek için fotoğrafı kaldırdı. Ronan ile Lucas arasındaki benzerlik o kadar esrarengizdi ki aradaki farkları anlaması bir anını aldı.

Fotoğrafı çekilen adam, fotoğrafı çekildiğinde Ronan'ın şu an olduğundan on-on beş yaş daha genç görünüyordu. İçinde bulunduğu koşullara hiç uymayan, geniş, ukala, milyon dolarlık bir gülümsemesi vardı; sanki başına geleceklerden korkmuyormuş gibiydi. Oğlununkine benzeyen kumral saçları vardı ama daha koyu bir tondtu. O zamanın tarzına göre iyi giyinmiş, elindeki rezervasyon numarası levhası dışında her şeye sahip bir adam gibi görünüyordu.

"Lucas da mı tutuklandı?" diye sordu inanamayarak.

"Ve hüküm giydi. Birinci derece tecavüzden. Kırk yılı aşkın bir süredir Angola hapisanesinde tutuluyor. Onun davası

Masumiyet Projesi, DNA kanıtlarının yeniden test edilmesini ve görgü tanıklarının yeniden incelenmesini istiyor." Ona alaycı bir bakış attı. "Konuştuğum insanların tepkilerine bakılırsa, ifadelerin geri çekilmesinde baskı ve korkutmanın bir etken olduğuna dair bazı endişelerim var."

"*Kırk* yıl mı?" Ona göre bu ceza suça uygundu ama alışılmadık derecede yüksek görünüyordu. Yine de ceza hukuku konusundaki bilgisi Hollywood yapımlarından geliyordu.

"Louisiana'da zorunlu ceza ya idam ya da şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu haptir."

"Tanrım. Daha fazla eyalet Louisiana'yı örnek almalı." İki vesikalık fotoğrafı yan yana koyup, sanki çok uzun zamandır iyi yemek yememiş gibi görünen çocuğa ve sanki dünya ona gümüş tepside sunulmuş gibi görünen babasına baktı.

"Boudreaux'lar tarafından sahiplenilmek Ronan'ın kibar sosyeteye girmesini sağladı. Boudreaux'lardan daha tanınmış bir ailenin tek kızı olan Scarlett Olivia Claiborne ile nişanlı." Angus tekrar çantasına uzandı ve bir fotoğraf daha çıkardı. "Evlilikle ilgili genel bir sevinç var."

İreland yüzündeki kanın çekildiğini ve midesinin asidik bir sıcaklıkla ekşidiğini hissetti. Angus'un önüne koyduğu fotoğrafa çaresizce baktı, diğerlerine yaptığı gibi ona dokunamadı bile. Fotoğraftaki kadın uzun bukleleri, iri peygamber çiçeği mavisi gözleri ve geniş gülümsemesiyle çok hoş bir sarışındı. O kadar mükemmeldi ki neredeyse oyuncak bebek gibiydi.

Angus, Ronan ve Scarlett'in bir yardım etkinliği için step and repeat fonunun önünde birlikte çekilmiş bir fotoğraf daha verdi. Scarlett geniş kenarlı bir güneş şapkası ve beyaz dantel bir elbise giymiş, Ronan ise yumuşak ten rengi keten bir takım giymişti. Ronan'ın gülümsemesi tüm çekiciliğini ve karizmasını korurken, Scarlett'inki kendinden emin ve ilgi çekiciydi. Ronan'ın uzattığı kolundaki eldivenli eli açık bir şekilde ona aitti. Ronan'ın saçları babasıninki gibi kısa kesilmişti ve birkaç saat önce kollarında yattığı adama hiç benzemiyordu. Son birkaç gününü birlikte geçirdiği, en kişisel zaaflarını ve arzularını açığa vurduğu şeytani baştan çıkarıcının meleksi ikizine benziyordu.

Sıcak, yakıcı gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı. Paylaştıkları o yakıcı yakınlık, uğursuz ve acı verici bir anlam kazanmıştı. Arındırıcı öfkenin yükselmesini bekledi, böylece onu silah olarak kullanabilir ve Ronan'la yüzleşebilirdi. Ama hissettiği şey, ciğerlerini genişletmesini zorlaştıran boğucu bir acıydı.

Fotoğraf yığınının Angus'a geri iten Ireland, masasının yanındaki çöp kutusuna kusma isteğiyle nefes almaya çalıştı. Takılmak için herhangi bir odadaki en büyük eziği bulabileceği bir şakaydı, ama Ronan'a karşı kemiklerinin derinliklerinde bir kesinlik hissetmişti ve buna güvenmişti. Bu kadar *doğru* hissettiren bir duygu hakkında bu kadar yanıltılmış olmak... *doğru muydu*? Başka neleri yanlış değerlendirmiş ya da hafife almıştı? Her şeyi ne kadar berbat ediyordu?

Titrek bacakları üzerinde durdu, odadan, binadan, şehirden ayrılmak istiyordu...

Masa telefonunun çalması onu yerinden sıçratacak kadar ürküttü. Angus gözünü bile kırpmadı. Ahizeyi elinden düşürdü ve gürültülü bir şekilde masaüstüne çarparak yıpranan soğukkanlılığını daha da kötüleştirdi.

"Evet?" diye cevap verdi, sesinin kısıklığından dehşete düşmüştü. Angus'un inceleyen bakışlarını hissetti ve içindeki karmaşayı çok fazla açığa vurduğunu anladı. İyi olmadığı halde nasıl iyiymiş gibi davranacağını bilmiyordu.

"Merhaba patron," diye selamladı Matt onu. "Planlanmış bir toplantınız yok ama kapınız kapalı, bu yüzden Brett Kline için bir dakikanız var mı diye kontrol ediyorum. Alt katta tuttuğu stüdyoda bir sorun olduğunu söylüyor. İki Bay Vidal da henüz ofiste değil."

Brett arka planda bir şeyler söylüyordu. Angus'a baktı. "Sanatçılarımızdan biriyle ilgili bir sorunu halletmem gerekiyor. Bana birkaç dakika izin verir misin?"

"Gerek yok. Sizi bırakayım."

Ahizeye konuştu. "Bir dakika içinde gelip Brett'i alacağım, Matt."

"Elbette."

Angus ayağa kalktı ve kadın telefonu kapatırken çantasından bir klasör çıkardı. Fotoğrafları yerleştirdikten sonra klasörü masaüstüne bıraktı. "Senin

raporumun kopyası. Sizi uyarmak zorundayım..." Onun tüm dikkatini toplayana kadar bekledi. "Boudreaux'lar birilerinin etrafı soruşturduğunu bileceklerdir. Kendimi Lucas'ın davasını araştıran gerçek bir suç podcaster'ı olarak konumlandırıdım ama inandığım kadar itibarlarını koruyorlarsa, sadece benim sözüme güvenmeyeceklerdir. Bu şirketle ilgili planları her ne ise hızlanabilir."

Ireland üst çekmecesini açarak dosyayı içine attı. "Ronan, Vidal Records'u babamla olan kan davası yüzünden hedef aldığını söylüyor, babam Ronan hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor ama ona benzeyen birini tanıdığını itiraf ediyor, bu da Lucas olmalı, değil mi?"

Angus'un ilgisi keskinleşti; herhangi bir işaret olmasa bile bunu anlayabiliyordu. "Pek sayılmaz. Boudreaux'lar kalabalık bir ailedir. Eğer iki adam birbirine benziyorsa, muhtemelen aralarında benzer görünüşlü başkaları da vardır. Ne bulabileceğime bakacağım."

"Bunun için teşekkür ederim,
Angus." "Elbette. İrtibatta
olacağım."

Masasının etrafında dönerek onunla birlikte kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak karşı karşıya olduğu acil sorunlara odaklanmak için içindeki gücü topladı. Ronan'la yüzleşmesi, onun önünde gözyaşlarına boğulmayacağından emin olana kadar beklemek zorundaydı. Kendini bu şekilde küçük düşürmeyecek ya da onu nasıl yaraladığını görerek tatmin olmasına izin vermeyecekti.

Öfkenin ilk belirtisi, karnındaki buz kütlesini ısıtmaya başladı.

Angus asansörlere doğru yöneldi ve Ireland Brett'e gülümsemeyi başardı, Brett de ona sırtınca gamzesi parladı. Six-Ninths'in solisti rocker-şık tarzını yıllardır değiştirmemişti. Saçları hâlâ kısaydı ve uçları ağartılmıştı. Zayıf ve uzun boyluydu, kolları çeşitli insanların, yerlerin, sözlerin ve şeylerin siyah ve gri dövmeleriyle kaplıydı ve yeşil gözleri ona takdir dolu bir bakış attı.

"Hey, Irie," diye selamladı onu, ona verdiği sadece grubun kullandığı lakabı kullanarak. "Artık patron sen olduğun için sana bir sorum var."

Bir kolunu davet edercesine ofisine doğru uzattı, sonra da onu takip . "Umarım sizin için bir cevabım vardır."

"Baban yeni single'ımız 'First Kiss Goodbye'ı kaydetmek için hemen stüdyoya girmemizi istedi." Masasına ulaştığında onunla yüzleşti ve oturmamayı tercih etti. "Gönderdiğimiz kaba örneği dinledin mi?"

"Kesinlikle öyle," diye hevesli bir gülümsemeyle yalan söyledi ve onunla birlikte masasının ziyaretçi tarafında kaldı. "Bu harika, Brett. Hepimiz adına çok heyecanlıyım."

Heyecanlı olduğu her halinden belli olan bir enerjiyle başını salladı. "Tamam mı? Bu sefer başaracağımızı *biliyoruz*. Her neyse, bize yeni stüdyolarınızın bazı resimlerini gönderdi ve biz hazırız, ama sanırım siz değilsiniz...?"

Gülümsemesi hiç bozulmadı. Six-Ninths işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir ortalıkta olmasına rağmen, sanatçıların özellikle de üzerinde çalıştıkları şeyden gurur duyduklarında plak şirketlerinden aldıkları ya da alamadıkları desteği sorgulamaları alışılmadık bir durum değildi. "Bu hiç de doğru değil. Büyük bir çıkış için her şeyi hazır hale getirmek için çok çalışıyoruz. Christopher bu öğleden sonra tanıtım planlarını sizinle birlikte gözden geçirecek ve bundan memnun kalacaksınız."

"Yeni stüdyoların hazır olmadığını kastetmiştim," diye açıkladı. "Kusura bakmayın. Jetlag oldum ve kafeinim az. O yüzden nereye gitmemiz gerektiğini bulmaya çalışıyoruz."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama içine batan bir his onu susturdu. "Neden bahsettiğine bir bakayım."

"Görecek bir şey yok, ben de bunu söylüyorum. Kontrol ve makine odaları kurulum için hazırlandı ama henüz ekipman yok. Ve sana söylemeliyim ki Irie, bunu bilmediğin için endişeliyim."

Ireland o konuşmasını bitirmeden önce asansörlere doğru adım atmaya başlamıştı, sonra da ikinci kata daha hızlı çıkmak için merdivenleri kullandı. Ana koridora açılan kapıdan içeri daldı ve Altı Dokuzlar'ın geri kalanını Chantal'la konuşurken buldu. Hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı gözyaşları boğazını tıkarken, Ireland'ın kimseye gülümsemesi mümkün değildi.

"Saat üçe kadar buradaydık," diyordu Chantal, Six-Ninths'in davulcusu Darrin Rumsfeld'e. "O sırada her şey buradaydı."

İrlanda makine odasından çıktı, artık sadece kabloların yere saçıldığı boş bir alan ve aşağıda hissedilen bir sıcaklık vardı.

Sunucular ısı üretmeden donuyordu. Kimseye tek kelime edemiyordu, ağzını açarsa sadece delici bir çığlık atacağından korkuyordu. Merdivenleri kullanarak yönetici katına çıktı. Merdiven boşluğundan çıktığında Jules'un konferans masasında oturduğunu gördü ve ona doğru yürüdü.

Cam kapıyı iterek açtı ve ters ters baktı. "Kardeşin nerede?"

Dudakları daha çok alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Sana da *iyi günler*, Lizzie."

"Siktir git. Ronan nerede?"

Gülerek sandalyesinde geriye doğru sallandı ve saatine baktı. "Lafayette'e inmesine yaklaşık bir saat kaldı diyebilirim. Hiç bu kadar hızlı toparlanan birini görmemiştim ama kardeşim işini bitirdiğinde bir sonrakine geçer ve arkasına bakmaz."

Bu haber o kadar ağır bir darbeydi ki, bunu bir yumruk gibi hissetti. İki büklüm olmaması açıklanamazdı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Tabutun üzerine son bir avuç toprak atmayı seviyorum."

Ellerini masanın üzerine koyarak ona doğru eğildi ve sandalyesini birkaç santim geriye attığında keskin bir memnuniyet duydu. "Ailen benim hayattaki görevim haline geldi. Şu anda bundan korkmayacak kadar aptal olabilirsin ve bu benim için sorun değil çünkü bu beni daha sonra daha korkunç kılacak."

Kız masadan uzaklaşırken alay etti, öfkesini yakıt olarak kullandı.

Ona dişlerini göstererek gülümsedi. "Kardeşine Scarlett'e selamlarımı iletmesini söyle... en azından ben ona bizzat iletene kadar."

Jules ayağa fırladı. "Onu bu işin dışında tut!"

Omzunun üzerinden ona ters ters bakarak, babası asansörden çıkarken cam kapıdan hışımla geri döndü.

Ronan açılı ve Sopa için rehber ve Helikopter etrafında tekrar, aşağıdaki yemyeşil cennetin başka bir manzarasını görmesine izin verdi.

Kudretli Mississippi Nehri, eski canlı meşelerle bezeli ve kısa, sallanan otlarla örtülü yemyeşil bir arazide sinsice parıldıyordu. Göz kamaştırıcı bir malikane kıyıda bir nöbetçi gibi oturuyor, dönümlerce rengârenk bahçeler ve bakımlı yürüyüş yollarıyla çevreleniyordu. Hava, açan yüzlerce çiçeğin parfümüyle kokuyor, yumuşak esinti boğucu nemin bir kısmını dağıtıyordu.

Bellefleur. Cemaatin ve eyaletin gururu.

Yunan Uyanışı tarzında inşa edilen kare planlı malikâne iki buçuk kat yüksekliğindeydi ve yirmi devasa sütundan oluşan bir sütun dizisiyle çevrelenmişti. Etrafı tamamen saran devasa bir galeri, her odanın dışarıya erişimini sağlıyordu. Ev 1852 yılında başka bir aile tarafından inşa edilmişti ve bir zamanlar tütün yetiştirilen bir plantasyondur. Ev 1868 yılında Boudreaux'ların eline geçmişti ve artık kimse ailenin bundan önce nerede kök saldığından emin değildi.

Ronan arka bahçedeki helikopter pistine inerken, İrlanda'yı buraya getirmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. O da buranın müziğini kendisi gibi duyabilecek miydi? Nehrin istikrarlı, amansız bir şekilde denize doğru akışını. Polen toplayan arıların vızıltısını. Onunla bir gece yarısı bahçesinde ağustos böceklerinin, cırcır böceklerinin ve katididlerin sesleri eşliğinde dans eder miydi?

Bir Vidal'in burada asla hoş karşılanmayacağına dair bir pişmanlık hissetti; adını değiştirmesi gerekecekti.

Hill HX50'yi yere indirdiğinde, dairesel sürücüye park etmiş parlak sarı Lotus Emira'yı gördü. İniş sonrası kontrol listesini tamamlayıp uçaktan çıktığında, Lotus'un şoförünün arka galeriden kendisini izlediğini gördü. Scarlett Claiborne'u her zaman gözden kaçırmak zor olurdu -bundan emindi- ama çıplak olduğu gerçeği onu fark etmesini garantiliyordu.

Bir elini süslü demir parmaklığa dayayarak ona bir öpücük gönderdi. Uzun sarı saçlarını omuzlarının üzerine atmıştı, böylece hiçbir şey onun cömert göğüslerini, ince belini ve dolgun kalçalarını görmesini engellemeyecekti. Hatta iğlerin arasından amının görünmesini bile sağlamıştı. Minyon, kıvrımlı vücudu pek çok kişinin kıskançlığını ve arzusunu çekiyordu ama onu her türlü mantıklı düşüncenin ötesinde ateşleyen daha farklı olamazdı.

Scarlett ona seslenmedi, bu bitişik odalardaki sakinlerin dikkatini çekebilirdi. Sadece tehlikeyle flört etmekten hoşlanıyordu, bu yüzden onunla evlenmeye kararlıydı, ama itibarına karşı onun ailesinin herhangi bir üyesi kadar korumacıydı.

Malikânenin arka girişine çıkan üç kısa basamağı çıkan Ronan aynalı havacı güneş gözlüklerini çıkarıp açık gömleğinin yakasına taktı. Paravan kapıdan girerek, büyük annesinin çalışma odasına giden uzun orta koridorda yürüdü, ağır kristal avizenin ve tavana yıllar önce çizilmiş bulutlu mavi bir gökyüzü duvar resminin altından geçti.

Öğle yemeği için zamanında gelmişti ama Ireland'ın yerinde yaptığı oldukça acınası kahvaltıya rağmen burada fazla bir şey yiyemeyecekti. İkisini de düzgün bir şekilde besleyebilmesi için kilerini doldurmaya çalışmaları gerekecekti. Onunla birlikte rahatça yemek yiyebilirdi. Kafasında yemeğin, daha doğrusu çocukluğunda yaşadığı eksikliğin yarattığı gürültüyü susturdu. Otuz akrabasının oturduğu devasa yemek masasında oturmak, esprili sohbetler ve iğneleyici anekdotlarla dolu şamatalı bir eğlenceydi ama tüm bu karmaşa ağzına ne attığına dikkat etmesini imkânsız hale getiriyordu. Bu yüzden yemeğini seçerek yiyor ve daha sonra İrlanda'da daha sağlıklı bir şekilde yemek yemeyi dört gözle bekliyordu.

Çalışma odasının kapısı açıktı. Odanın en ucundaki sağlam maun masa, arkasında oturan kadın için büyüktü. Saçları esasen beyazdı ve aralarında koyu sarı kalın çizgiler vardı. Uzun, zarif boynunu ve kulaklarından sarkan iri safirleri ortaya çıkaran özenle yapılmış bir chignon takmıştı. Seksen iki yaşındaki Harper Boudreaux hâlâ dinçti ve bunu her gece içtiği iki parmak viskiye borçluydu.

Büyükannesi, duvarları bordo damask duvar kâğıdı ve koyu ahşap zeminleri duvarlarla benzer renkte bir Aubusson halıyla kaplı karanlık bir odanın aydınlık noktasıydı. Boudreaux'ların erkek nesilleri aile işlerini burada yürütmüştü ve Harper görevi devraldığında, barok bir şekilde erkeksi olan odayı her zaman olduğu gibi bırakmıştı.

Kapıyı çaldı ve eşikte bekledi. Korkunç bir bakışla başını kaldırdı ve hemen ardından göz kamaştırıcı bir gülümseme ve parlak gözlerle parladı.

"Ronan! İndiğini duymadım. Bu senin sürdürdüğün anlamına mı geliyor yoksa ben mi sağır oluyorum?" Zahmetsizce ayağa kalktı, duruşu hâlâ mükemmeldi. Uzun, ince lacivert eteği ve beyaz tül bluzuyla havalı ve iş için hazır görünüyordu.

Çok fazla yürümesine gerek kalmadan ona ulaşmak için adımlarını uzattı. "Ben sinsi bir piçim, büyük anne, bunu biliyorsun."

"değil," sertçe düzeltti, iki elini de ona uzattı ve *selamına* karşılık verdi. "Vidal girmeseydi baban senin için doğru olanı yapardı. Neyse ki artık hepsi geride kaldı. Bak saçların ne kadar uzamış! Ve kilo vermişsin. Kendine bakamayacak kadar meşgul olduğun için endişelenmeli miyim?"

"Saç tembelliktendi, şimdi ise tasarımlarım. Kilo... şey" - kocaman gülümsedi - "Son zamanlarda çok egzersiz yapıyorum."

"Seni kesip biçeceğiz ve biraz şişmanlatacağız. Seni çok özledik. Bugün evde olacağını söylediğimde Scarlett hemen geldi. Hafta sonunu bizimle geçirecek. Sen de öyle," diye bitirdi sözlerini, sanki her şey kararlaştırılmış gibi.

Harper Boudreaux zor biriydi ve öyle olmak zorundaydı. Çok sayıdaki Boudreaux kardeşini, kuzenlerini, teyzelerini ve amcalarını yönetmek kedi gütmek gibiydi. Aynı zamanda ailenin mal varlığını ve yatırımlarını da yönetiyordu. Hayır işleri ve kilise işlerinin bir kısmını kendi kuşağından Boudreaux'lara devretmeye daha yeni başlamıştı.

"Kulağa bir parti gibi geliyor," dedi neşeyle. "Kalamadığım için üzgünüm."

Gözleri derin, koyu maviydi ve hoşnutlukla gülümsemeye devam ederken bile sert bir parıltıya bürünmüştü. Harper reddedilmekten hoşlanmazdı. "Eve gitmeden önce en azından bir gece kalabilirsin."

"Ah, evim," dedi sevgiyle, Marcelle'i ve tamamen kendisi olmanın rahatlığını düşünerek. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum, sadece seyahat ettiğim kıyafetleri değiştirecek kadar uzun olsa bile."

Boudreaux ailesi içinde Bellefleur'de yaşamayan birkaç kişiden biriydi. Her ne kadar malikâneyi yöneten yaşlı kadına hayranlık duysa da, Jules ve Claudette burada aileden biri gibi karşılanmıyor, sadece nadiren halka açık etkinliklere ve şenliklere gelen konuklar olarak kabul ediliyordu. Harper herkesin onun bir Boudreaux olarak yetiştirilmediğini unutmasını istiyordu ve Claudette de onu medeni insanlar arasına girebilmesi için gerekli sosyal beceriler konusunda eğitmişti. Ama bu görüntünün ardında asla uzun süre yaşayamazdı; bu çok yorucuydu.

Kadın ona ters ters baktı. "Gelir gelmez gitmeni gerektirecek kadar acil olan ne?"

"New York'a geri dönüyorum."

"Hayır," diye reddetti. "Burada sana ihtiyaç var." Adam ona sabırlı ve kararlı bir bakış attı.

Derin bir iç çekti ve eşleşen iki koltuktan birine oturmasını işaret etti. "Eğer orada işin neden geri dönüyorsun? Yeni kıyafetler almaya gücün yeter."

"Nedenini biliyorsun." Pantolonunu çekiştirerek yavaşça oturdu. Harper sık sık narin görünümlü, asırlık mobilyaların onun ağırlığını taşıyabileceği konusunda ısrar etse de buna tam olarak güvenmiyordu. "Lucas'a planın nasıl ve neden değiştiğini bizzat anlatmak istiyorum."

Ve bugün Harper'ın oğluyla planlanmış görüntülü görüşmesiydi, yani bu Ronan'ın şansıydı. Bu, büyük annesinin iyi bir planlama ve terbiyeyle elde ettiği bir randevuydu - eski paradan gelmenin faydaları vardı, bunu yaparak değil izleyerek öğrenmişti. Harper onu ya da ailesini utandırmamak için gerekli eğitimi almasını sağlamıştı ama o her zaman bataklıktan gelen çocuk olarak kalacaktı.

"Babana onun adıyla hitap etme," diye uyardı. "Peki ne değişti? Planda herhangi bir değişiklik yapmayı konuşmadık."

Ronan başını salladı. Durumu ikisine de sadece bir kez açıklayacaktı. Ama ona Lucas için hiç önemli olmayacak bir şey söyleyebilirdi. "Queens'teki depoyu Cross Industries'e kaptırdık. Owen Claiborne'a çoktan söyledim."

Scarlett'in babası da bu haberi pek iyi karşılamamıştı. Owen, Claiborne'un ithalat-ihracat işini Körfez'in ötesine genişletmeyi umuyordu.

Doğu Yakası. Ronan o kadar nadiren başarıya ulaşmıştı ki birçok kişi onun yanılmaz olduğunu düşünürdü.

Harper'ın bakışları daraldı. "Nasıl?"

"Kız, İrlanda, tahmin edilenden daha zorlu."

Büyükannesinin gözleri kısılıp dudakları hoşnutsuzlukla büzüldüğünde, ses tonuyla istemeden de olsa hayranlığını açığa vurmuş olabileceğini fark etti. Öyle olsun. Aramadan önce biraz ön uyarıda bulunmak ilerlemesini kolaylaştırabilirdi.

"Ronan!" Scarlett'in nefes nefese sesi kapı aralığından geldi. "Saçların bu kadar uzunken sen olduğundan emin olamadım. Yine de vahşi görünüşün hoşuma gitti."

Üzerine bir şeyler giymişti; özenle tasarlanmış topuklu sandaletler ve çiçekli, askılı bir elbise... Etkileyici göğüs dekoltesini ortaya çıkaran dekoltesi olmasa daha ağırbaşlı olabilirdi. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kulaklarında büyük yuvarlak pırlantalar parlıyordu.

Kadın içeri girdiğinde ayağa kalktı. "Ne kadar da hayalperestsin," diye söylendi, *la bise*'i çok yaklaştığında ağzını kapatmaya dikkat ederek. Gül ve hanımeli kokuyordu, bu da ona İrlanda'nın baharatlı çiçek kokusunun onu nasıl çılgına çevirdiğini "Bu elbise senin tarafından giyilmek içindi."

Kadının ona attığı sinsi bakış, iltifatındaki çifte anlamı anladığını gösteriyordu.

"Tanrım, seni ne kadar özlemişim!" dedi ona, onun kanepeye otururken. "Sen burada olmadığında her şey çok sıkıcı oluyor. Seninle New York'a gelmeliydim. Sen çalışırken ben de alışveriş yapabilir, biraz da eğlence sıkıştırabilirdim. Çok fazla çalışıyorsun, Ronan."

İkisinin de üzerinde olduğu eğri ayaklı kanepeye kesinlikle güvenmeyen Ronan, onun yerine bar arabasına gitti. "Size bir şey getireyim mi hanımlar?"

Scarlett, Harper'ın iyiliği için, "İçmek için daha çok erken," dedi. Onun yalan söylediğini biliyordu, çünkü birden fazla hayır etkinliğinde limonatasına bir mataradan viski döktüğünü görmüştü.

"Benim için bir şey yok, teşekkür ," diye büyükannesi.

Scarlett'e hak vererek küçük bir şişe soda açtı ve derin derin içti. Kadından hoşlanıyordu, hep . O zamanlar

Bir davette Boudreaux'nun simgesi olmaya zorlandığında, Scarlett'in varlığı bunu katlanılabilir kılıyordu. Birkaç kez arşıafları birbirine dolamışlardı ve Scarlett hoş bir eğlence olmuştu. Onu bir hanımefendi gibi becermeyi biliyordu; çok sert ya da terli değildi, diş izi ya da çürük yoktu. Hiçbir kadına karşı İrlanda'ya karşı olduğu kadar tutkulu olduğu söylenemezdi ama Scarlett'i arzuladığı bile söylenemezdi. Scarlett istekliydi ve o da bunu yapabiliyordu; hepsi bu.

Yine de, yataktaki sakın performansına rağmen, Scarlett geçmişinin onda uyandırdığı korkudan sapıka heyecanlanıyordu. Onun güzel kafasından neler geçtiğini bilmiyordu, ama bir kadının kendisinden korkmasından zevk alması hiç de tahrik edici bir şey değildi. Ve şimdi dişi kaplanıyla çiftleştğine göre, daha önce düşkün olduğu sıradan seks için mahvolmuştu. Eğer içten dışa doğru diri diri yanmıyorsa, bunu istemiyordu.

Harper, Scarlett'e, "Ronan bu öğleden sonra tekrar yola çıkmayı planlıyor," dedi, destek arayışında kurnazca davranarak.

"Hayır!" Scarlett itiraz etti. "*Daha* yeni döndün, tatlım. Sana bakacak zamanım bile olmadı."

"Biriyle tanıştım." Her birinin gözlerinin içine ayrı ayrı baktı.

"Bu ne anlama geliyor?" Harper talep etti.

"New York'ta tanıştığım bir kadınla romantik bir ilişkim oldu," diye detaylandırdı.

Scarlett'in kaşları çatıldı ve kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Haftalardır yoktun ve sağlıklı bir erkeksin... Gerçekten seninle birlikte gelmeliydim."

"Scarlett." Harper'ın sesinde bir azarlama notası vardı. Kimse ondan evlenene kadar bakire kalmasını beklemiyordu, ama sağduyu bir leydinin işaretiydi.

Scarlett'in kıskançlık göstermemesi karşısında ağızı eğildi. "Bir süre daha yok olabilirim."

Parmaklarını kanepenin koluna vuran Harper onu inceledi. "Saçmalama. Vidal olayı sona erdi diye boşa harcayacak vaktin yok. Burada yapılacak daha çok şey var."

"Ve bunu yapacak çok sayıda Boudreaux var," diye karşılık verdi. "Fikrimi değıştiremezsiniz, bu yüzden denemekle vakit kaybetmemenizi tavsiye ederim."

Nefesi ıslık çaldı. "Bu cilveleşmeniz ne kadar ciddi?" Omuz silkti. "Henüz erken."

Scarlett bacaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde açarak, "Eğer beni kıskandırmaya çalışıyorsan," dedi, "bu işe yaramaz. Sen buradan uzakta yaşayamazsın ve New York'ta hayatını kazanan bir kadın bizim sakın taşınmaz. Bırakın yaban yulaflarını eksin, dedikleri gibi, Bayan Harper. Ne de olsa geç başladı."

Ronan Scarlett'in kendi tarafını tutmasını beklemiyordu, ama bunu takdir ettiğini ona göz kırparak söyledi. Scarlett yüzünü buruşturdu ve jestle karşılık verdi.

"," diye kabul etti Harper, "ama sen kırk Ronan. Ben senin yaşındayken baban yetişkin bir adamdı ve üç büyük kardeşi vardı, ayrıca sen de birkaç torundan biriydin." "Neredeyse kırk." Sırıttı. "Ve eğer bana güveniyorsan torunlarına katkıda bulunmak istiyorsan, yapma."

Havada yumuşak bir çınlama sesi dolaşıyordu. Harper ve Scarlett tanıdık alarm sesiyle hemen ayağa kalktılar. "Öğle yemeğinde görüşürüz, Scarlett."

"Evet, Bayan Harper. Sana yanımda bir koltuk ayıracığımı Ronan." Başını eğdi. "Teşekkür ederim."

"*De rien.*" Scarlett kapıyı arkasından kapattı.

Büyükannesi duvardaki büyük açmak için bir uzaktan kumanda kullandı, ardından Lucas Boudreaux ile konuşmak için onları on dakikalık artışlarla ücretlendiren video programına giriş yaptı.

Lucas ortaya çıktığında Ronan, Harper'ın keskin nefes alışını duydu. Babasınıninkine çok benzeyen yüzünün, Lucas'ın kırk yıllık ağır işçiliğini daha da belirginleştirdiğini biliyordu. Adamın sertleşmiş bir bakışı vardı, gri gözlerinde bir kafeste yaşamamanın, ömür boyu esaretten başka kaybedecek bir şeyi olmayan ölümcül suçlular arasında hâkimiyet ve hayatta kalma mücadelesi vermenin bedelini ortaya koyan bir düzlük vardı.

Ronan, eyaletin cezaevi sisteminde babasıyla yolları kesişmeden önce kendisinde de benzer bir değişim olduğunu hissetmiş ve görmüştü. Akıl hastanesindeyken Lucas'ın koruması altına girmemiş olsaydı bugün hayatta olmayabilirdi. Ayrıca çocukluğunun onu yaptığından daha da fazla bir hayvan olabilirdi.

"*Comment ça va?*" Beyaz bir tişörtün üzerine chambray bir gömlek giyen Lucas onları geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "En sevdiğim iki insan nasıl? Ronan eve döndüğüne göre büyük haberler var demektir."

Harper ellerini kucağında birleştirmiş, mükemmel bir duruşla oturuyordu. "Ronan bana planların değiştiğini söyledi."

"Ah?" Lucas annesininkinden daha sarı olan ama benzer bir desene sahip kıvrılmış saçlarını geriye taradı.

Ronan kollarını kavuşturdu. "Chris Vidal, Sr. işinin kontrolünü kaybetti. Artık bu işte hiçbir payı yok."

Babası öyle parlak bir gülümsemeyle parladı ki, Lucas'ın bir zamanlar olduğu adamın bir anlık görüntüsünü görebildi. "Başardın. Yapabileceğini biliyordum ama insan bir süre sonra umutlanmamayı öğreniyor, biliyor musun?"

"Biliyorum." Ve . Hem de çok iyi.

"Artık var olmayan bir şirkette hissesi olmaması neden bu kadar önemli?" Harper kurnazca sordu.

Ronan ona kısa ve minnettar bir sırtış atarak, "Çünkü onu henüz öldürmeyeceğim. Sorun Chris Vidal'dı ama artık değil. Doğru el altında yeniden kârlı hale gelebilir."

Lucas kaşlarını kaldırarak ondan Harper'a baktı.

Harper'ın soğuk bakışları korkutucuydu. "Sen iş yönetmiyorsun Ronan, onları mahvediyorsun."

"Bu doğru. Ama belki de bunun yerine bir tane inşa etmenin zamanı gelmiştir diye düşünüyordum. Ve neden müzik olmasın? En büyük aşklarımdan biri." Tartışmanın inişe geçmediğini anladı ve taktik değiştirdi. "Ayrıca, işi dağıtmak çok çabuk bitecek. Vidal'in bunun yerine işi benim yürüttüğümü görmesi çok daha acı verici olur."

Lucas başını sallayarak sırtıttı ama bu seferki sırtış kötü niyet doluydu. "Düşünme tarzını seviyorum, Baw. Her zaman sevdim. Bir şeyleri nasıl acıtacağını biliyorsun. Bu değerli bir yetenek."

"Kız, değil mi?" Harper kaşlarını çattı. "Kız. Bunu yapmanın nedeni o."

"Kızı mı?" Lucas kaşlarını çattı ve sonra ifadesi düzeldi. "Onun kızını mı beceriyorsun?" Başını arkaya atarak gürültülü bir şekilde güldü. "*Mon dieu*, bu çok zengin! Bu onu öldürüyor olmalı."

"Gülmeyi kes!" Harper sertçe emretti, yüz ifadesi değişmemişti. "Onunla romantik bir ilişkin olduğunu Ronan. Bu olabilir

ciddi ol."

Ronan omurgasında bir uyarı kıpırtısı hissetti ve her zamanki gibi buna kulak verdi. Sözcüklerini daha dikkatli seçmeye başladı. "Bir centilmen ilişkilerini saygıyla tartışır, bunu bana siz öğrettiniz büyük anne."

"Vidal kadını için bir istisna yapabilirsiniz."

Sahte bir kayıtsızlıkla güldü. "O ve ben gündüzleri savaşıyoruz, geceleri ise ateşkes yapıyoruz. Savaş olmadan daha az heyecanlı olabilir," yalan söyledi. "Eğer öyleyse, bence bu iş Jules'un hoşuna gidebilir ve onu sakinleştirebilir, her ne kadar New York'tan hoşlanmaması benimkinden daha fazla olsa da."

"Jules Robicheaux beni ilgilendirmez," dedi buz gibi bir sesle.

"*Mais non*, o benim," diye karşılık verdi, kızgınlığını saklayarak. "Gideon Cross'u da düşünmeliyiz. İş devralmak yerine devretmek, göze alamayacağımız uzun süreli bir savaşı etkisiz hale getirmeye yardımcı olacaktır. *Forbes* kısa süre önce Cross Industries ve LanCorp arasındaki rekabetin her iki şirket için de ne kadar maliyetli olduğunu anlatan bir makale yayınladı. Okumaya değer."

Çalışma odasının kapısı çalındı.

"*Vas t'en!*" Harper sertçe bağırdı.

Kapı yine de açıldı ve Scarlett güzel yüzünü kapıdan içeri uzattı. "*Désolée*. Ronan, Jules aradı. Sana ulaşmaya çalışıyor. Acil bir durum, yoksa seni rahatsız etmezdim."

Telefonunu helikopterde unuttuğunu fark eden Ronan, babasına ve büyük annesine özür dileyen bir bakış attı. "*Pardon*."

"Bekleyemez mi?" Harper sordu.

"Belli ki değil," diye cevap verdi ve kapıya doğru yöneldi.

"Bir tartışmanın ortasındayız!" seslendi arkasından.

"İkinizi de yakaladım." Hâlâ web kamerasının görüş alanındayken durakladı. "Avukatlarla işler nasıl gidiyor?"

Lucas omuz silkti. "Çok yavaşlar ama bana işlerin ilerlediğini söylüyorlar. Avukatlarımız Proje'nin avukatlarını takip ediyor. Ama dediğim gibi, fazla umutlanmamayı öğrenmelisin."

"Seni görmek güzel baba," dedi. "Umarım bunu şahsen yapabilmem için çok uzun zaman geçmez."

"*Merci*, evlat. Vidal'lere karşı arkayı kolla. Hiçbirine güven olmaz."

Başını sallayarak odadan çıktı ve Scarlett'i koridorda buldu. Kapıyı usulca kapattı ve Scarlett ona doğru atıldı, o daha ne demek istediğini anlamadan dudaklarını onunkilere bastırdı. Bir, iki kez. Hızlı gagalar. Aynı hızla, yaramaz bir gülümsemeyle geri çekildi.

"Jules ve Claudette'e benim için bir öpücük ver, *canım*. Sana *da* bir tane verirdim ama sen de işin içindesin."

"Beladan uzak dur," dedi ona omzunun üzerinden, ağzını gizlice silerken.

"Asla."

Pilot tarafındaki kapıyı açıp telefonunu eller serbest istasyonundan çıkarırken pişmanlıkla gülümsedi. Cevapsız çağrılarının sayısı onu ayılttı ve geri aradı.

"Pour l'amour de dieu!" Jules önsöz söylemeden bağırdı. "Öylece yeryüzünden silinip gidemezsin ve bizi bu karmaşayla baş başa bırakamazsın!"

"Sakin ol. Ne dağınıklığı?"

"İtfaiyeye tüm katımızı boşalttırdı! Teçhizatlarıyla durdular ve Claudy ile benim her şeyi toplamamızı izlediler." Kaşlarını çatarak helikopterin dışında bir daire çizdi ve helikopteri inceledi. "Mantıklı konuşmuyorsun. Vidal Records'ta yangın mı çıktı?"

"Hayır, gros bête! Otelden atıldık! Lobide bize Cross Industries'in hiçbir mülkünde istenmediğimizi söylemek için bekliyordu. Hangi otellerin Cross'a ait olduğunu ve daha fazla aşağılanmak istemediğimiz için eve dönüş uçağı ya da kiralık bir ev bulmaya çalışıyoruz!"

"İrlanda'dan bahsettiğinizi varsayıyorum."

"Başka kim olacak, Couillion? Gidecek hiçbir yeri olmayan bir taksiyle dolaşıyoruz!"

Pilot koltuğuna tırmandı, telefonunu tekrar yuvasına yerleştirdi ve emniyet kemerini taktı. *"Atılmak için ne yaptın?" diye sabırla sordu.*

"Neden ben hatalıyım?" Jules bağırdı.

Ronan, Claudette'in kardeşlerini sesini alçaltması için uyardığını duydu. *"Çünkü bu sabah onu terk ettiğimde İrlanda savaş yolunda değildi."*

"Evet, sikiinin verdiği yatıştırıcı her neyse etkisi geçti!" "Jules-" diye sertçe başladı.

"*Beau-frère*," diye selamladı Claudette onu, sesi her zamanki gibi sakindi, "Jules size kayıt stüdyolarını bir gecede boşalttırdığını söylemeyi ihmal ediyor."

Ronan parmakları bir düşmenin üzerinde donup kaldı, kalbi çarpmaya başlamadan önce bir attı. "*Ne yaptı?!*"

"Anlaşmıştık!" Jules bağırdı. "Bunu tartıştık ve sen de kabul ettin!"

"Ben hallederim dedim!"

"Ayrıca," diye devam etti Claudette, "İrlanda Scarlett'i biliyor."

Sırtındaki ani gerginlik acı vericiydi. "Bu da ne demek oluyor?!"

"İyi bir şey değil," diye tahmin etti.

Küfrederek telefonu kapattı ve kalkış için acele ederek İrlanda'yı hızlıca aradı. Arama çalmadı bile; sadece sesli mesaja düştü. Jules geri aradı ve muhtemelen engellendiğini kabul etmeden önce İrlanda'yı tekrar deneyerek gelen aramayı atladi. "*Maudit!*"

Vidal ofislerini aradı.

"İreland Vidal'ın ofisi," diye yanıtladı Matt. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Matt, ben Ronan McCaffrey. Ireland'la konuşabilir miyim lütfen?"

"Üzgünüm ikinci patron," diye cıvıldadı. "Yapamam. Yine de sana bir mesaj bıraktı. Siktir git, bok ye ve öl, mesaj bu. Ben söylemedim, o söyledi."

Çenesi sıkıştı. "Ona dört saat içinde orada olacağımı ve mesajı bana bizzat iletebileceğini söyle."

"Ölmek mi istiyorsun?" Matt hâlâ aynı parlak neşeyle sordu. "Mesajınızı iletirim. İyi günler dilerim."

Aynı anda hem öfkeli hem de endişeli olan Ronan kulaklığını taktı ve motorun çalışmasını beklerken kuleyle iletişim kurdu. Motor çalıştığında debriyaja bastı ve rotor hızla hızlanarak dönmeye başladı.

Ruhlar ona gülüyordu; bunu biliyordu. Ne zaman biraz ilerleme kaydettiğini düşünse, yine o pislik haline geri dönüyordu.

Güzel.

Lanet olsun.

Harper Boudreaux bu kez helikopteri duydu. Rotorun uğultusu uçak havalanana kadar arttı ve ses yavaş yavaş uzaklaştı. Önündeki ekranda oğluna baktı, düşünceleri sıralanıyor ve çalkalanıyordu.

"Bu bir sorun," dedi. "Neden?"

Bunu eğlenceli buluyorum."

"Bu kız farklı. Bunu gözlerinde görebiliyorum, sesinde duyabiliyorum.

Onu etkiliyor."

"Bunu romantik bulmuyor musun?" Lucas alay etti ama esprisi gözlerine ulaşmadı.

"Onun her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ronan'ın oradaki işini bitirip eve dönmesi gerekiyor. Burada yapılacak işler var. Scarlett burada. Onun New York'ta oylanmasına izin veremem, özellikle de bir Vidal için."

"Dikkatli ol *Mere*, dinleyen biri sevgi dolu bir büyükannenin zararsız sözlerini yanlış anlamadan önce." Sesi hafif, gülümsemesi genişti ama uyarı gözlerindeydi.

Harper sanki bir şakayı paylaşmışlar gibi kıkırdadı ama içinde biriken öfke bugün kendini gerçekten hissettiriyordu.

Ronan'ın ihtiyacı olan şey Scarlett'ti. Kız zekiydi, iyi yetiştirilmişti ve sosyal ortamlarda ona nasıl kolaylık sağlayacağını biliyordu. Ve talepkâr değildi. Bir ya da iki bebek ve Scarlett onu serbest bırakacaktı. Her şeye sahip olabilirdi, hak ettiği her şeye. Ve Harper onun Scarlett'e düşkün olduğunu ve daha şimdiden birden fazla kez yakınlaştıklarını biliyordu. Ronan'ın birden fazla kez şımarması, aralarında en azından küçük bir kıvılcım olduğu anlamına geliyordu. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Ve Scarlett, Ronan'ı hizaya getirmek için Harper'la birlikte çalışması gerektiğini biliyordu ve bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi.

Lucas'ı kaybetmek Harper'ı başka hiçbir şeyin yaralamadığı ya da yaralayamayacağı kadar yaralamıştı. Cemaatin çoğu, oğlunun haksız yere suçlandığı şeyi yapmış olamayacağı konusunda hemfikir olsa bile, ailenin itibarına verilen zarar dayanılmazdı. Ve Lucas şu anda bulunduğu yerde olmadığı için

olması gerekirken, Ronan yıllardır onlar için kayıptı. Onu bebekliğinden itibaren yetiştirmiş olsaydı asla olabileceği gibi bir adam olamayacaktı. Vidal yüzünden iki kayıp nesil.

Harper, adamın kızının Ronan'ı hem kendi hem de ailesinin nüfuzundan uzaklaştırma işini bitirmesine izin vermeyecekti.

Kaybını ve acısını hissetme sırası Vidal'deydi. Bunu ve oğlunu eve getirecekti.

fifteen

Ronan'ın Vidal Records'u kurtarmak için İrlanda'nın ötesinde başka bir nedene ihtiyacı yoktu, ancak saatler sonra, borulu müzik ve hevesli, rengârenk giyimli çalışanlar olmadan konferans odasında oturmak, uzun zamandır düşündüğü ilk planına devam neleri kaybedeceğini fark etmesini sağladı.

Burada gelişen yaratıcı müzik enerjisi belli bir büyüye sahipti. Bunun zor, çoğu zaman nankör bir iş olduğunu ilk elden görmüştü ve Ireland'ın bu konuda neden çelişkiye düştüğünü anlıyordu. Müzik yapmak ve müzikten zevk almak ruhani bir şeydi, ancak bir plak şirketi için bitmiş ürün satılacak bir metaydı ve değişken bir değer ölçeğine sahipti. Bir şarkıya aşık olmak çok kolaydı, bu da dağıtımı finansal olarak mümkün kılacak kadar dinleyiciye hitap etmeyeceğine karar vermeyi çok daha zorlaştırıyordu.

Yine de, yıkmak yerine bir şeyler inşa etme ve bunu kendisi için önemli olan insanlar ve şeyler için şiddetle savaştan Ireland'la birlikte yapma düşüncesi onu giderek daha fazla heyecanlandırıyordu. Eğer bir gün o da kendisi ve aralarındaki bu şey her neyse onun için aynı şiddetle savaşırsa...

Buna layık olamayacaktı ama bunun üzerinde çalışıyordu.

Telefonu eline aldı ve şirket kayıtlarında aradığı numarayı çevirdi. Aramayı yapmak için ofise gelmeye karar vermişti çünkü Vidal olmadan cevap vereceğinden emin değildi.

Arayan kimliğinde görünen kayıtlar ve otel odasını kaybettiğinden beri gidecek başka bir yeri olmadığı için. Alaycı bir şekilde güldü. Ailesinde engerekler vardı ama Ireland'ın onları da kendisini idare ettiği gibi idare edebileceği konusunda endişelenmiyordu.

"Tanrım, kızım," diye cevap verdi Alina, sesi iyice sinirlenmiş geliyordu. "İşi bırakıp stüdyoda bir şeyleri yumruklayacağına söz vermiştin!"

Bu beklenmedik vahiy düzleştirildi Ronan'ın omuzları çökmüş. "Alina, ben Ronan. Lütfen kapatma."

Telefonun diğer ucunda temkinli bir duraklama oldu. "Bu numarayı nereden buldunuz?" diye sordu sonunda.

O açıldı ve kaydedildi yer imleri içinde onun Tarayıcı. "Sen Vidal ile bir müteahhit. İletişim bilgileriniz sistemde kayıtlı."

"Bilgilerimi kişisel nedenlerle kullanmak yasa dışı değil mi?"

"Hayır. Gerçi bu mahremiyetinizi ihlal ediyor ve bunun için üzgünüm ama çaresiz adamlar çaresiz şeyler yapar." Tıpkı şu anda Alina Rurik'i ararken bir yandan da İrlanda'nın eğitim aldığı Krav Maga salonuyla ilgili sakladığı makaleyi bulmak beynini yokladığı gibi. Sessizce yemin etti. Onu bulmak için makaleyi bulmalıydı.

"Eğer tatlı dille onunla bir kez daha çılgın orman seksi yapmayı umuyorsan, hayal görüyorsun demektir."

"Onunla bunu asla ummuyorum," dedi, yer imleri listesini aşağı kaydırıp arama yaparak. "Ama şu anda sadece ne olduğunu ve bunu nasıl ele aldığımı açıklamak istiyorum."

Kadın homurdandı. "Nişanlınızı aldatmayı tam olarak nasıl ele alıyorsunuz?"

Kıpırdamadan durdu. Tanrı aşkına, bugün daha kötü olabilir miydi? Yüzünü buruşturdu. Elbette olabilirdi -İrlanda'nın bildiğini düşündüğü başka şeylere bağlı olarak. "Ben nişanlı değilim. Hiç nişanlanmadım. Aksini ona kim söyledi? Jules mu?"

"Neden o ya da ben senin söylediğin herhangi bir şeye inanalım ki?"

"Çünkü bunu kanıtlayabilirim." Ve bunu yapmak için Scarlett'i New York'a getirmesi gerekse bile getirecekti.

Alina derin bir iç çekti. "Bunun bir önemi yok. Onun için doğru adam değilsin ve bunun o kadar çok nedeni var ki, dünyada hepsini yazmaya yetecek kadar kâğıt yok. Vidal Records'u parçalara ayırabilmen, bunun ona ne yaptığını bilmen-"

"Bir hataydı," diye araya girdi. "Bir iletişimsizlik. Düzeltiyorum."

"Yani sonunda senin onun için bile fazla zehirli olduğunu anladı ve sen de mucizevi bir şekilde hafta başında bulamadığın çözümü mü buldun?"

O böyle söyleyince... "Ben bu mücadeleye ailem için girdim, Alina. Bu benim İrlanda için de savaşmaya hazır olduğumu anlamamı zorlaştırdı."

"Ne var biliyor musun? Umurumda değil. Dinle, ben senin müttefikin değilim ve asla da olmayacağım. Ireland bazı istisnai pisliklerle çıktı ama sen... Sen, Ronan, kendi başına bir sınıfsın. Benimle bir daha temasa geçersen polis çağırırım."

Hat sessizliğe gömüldü.

"*Merde*," diye nefes aldı, telefonu yere bıraktı ve gözlüklerini çıkardı. Gözlerini kapatarak burnunun kenarını sıktı.

Eğer bu İrlanda'nın onun için hazırladıklarının bir örneğiye, işleri yoluna koyması için herhangi bir şans olup olmadığını bilmiyordu. Zaten başından beri mücadelesi de bu değil miydi? Tanışmalarından çok önce her şey ters gitmişti ve o zamandan beri azgın akıntıların üzerinden akıntıya karşı kürek çekmeye çalışıyordu. Tüm bunlardan yorulmadiysa ne olaydı ve onun da yorulduğunu biliyordu.

Ama orada otururken, kendine Jules ve Claudette'in daha önce yaptığı gibi eve uçmasını söylerken bile, onu *arzuluyor* ve bunu engelleyemiyordu. Dahası, bunu istemiyordu.

Gözlerini açarak doğruldu. Krav Maga salonunun adı bir anda aklına geldi. Masadan geriye doğru itti. Eğer İrlanda'nın onunla işi bittiyse, öyle olsun. Ama o gitmeden önce gerçeği duyacaktı.

Parker Smith'in Brooklyn'deki Krav Maga spor salonu, yeniden canlandırılmış bir sanayi bölgesinde tuğla kaplı bir depoda yer alıyordu. Bir tarafında bir trambolin parkı, diğer tarafında ise bir besin takviyesi şirketi ile çevrili olan bu depo, iki büyük teslimat bölmesi kapısına sahipti.

hava akımı için açıldı. Ronan içeri girdiğinde, bir duvara dayalı alüminyum tribün sıraları ve geniş alan boyunca minderler üzerinde antrenman yapan düzinelerce öğrenci gördü.

Smith'in kendisini tanımak kolaydı, çünkü Ronan onun fotoğrafını daha yeni görmüştü. Ayrıca minderden mindere hareket , gerektiğinde talimatlar veren ve övgüler yağdıran tek figürdü. Ronan'a café au lait'yi anımsatan teniyle iri yarı ve son derece kaslı Smith, kıvrak vücudunun gösterdiğinden çok daha güçlüydü ve aynı zamanda çok yetenekli bir eğitmendi, bunu da arkasındaki birinin elinden kaçarak gösterdi. Bu Ronan'ın tanıdığı bir hareketti çünkü otel odasından ayrılırken Ireland'ın ona karşı kullandığı hareket buydu.

Uzun saçları başının üstünde sıkı bir topuzla tutturulmuş olsa bile, Ireland'ı gözden kaçırmak imkânsızdı. Çok uzun boyluydu, bacakları kilometrelerce uzundu, vücudu zarif ama güçlüydü. Kendisinin iki katından daha büyük bir adamla dövüşüyordu ve bu da Ronan'ın onu iş başında gözlemlemesini kolaylaştırıyordu.

Onun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ama hâlâ savunmasızdı ve onun için sonsuz derecede değerliydi. İşler umduğu gibi giderse, onunla birlikte olduğu gibi sert, aceleci, pervasız ve korkusuz bir kadın olmaya devam edebilirdi. Ailesi onu korumak için izole etmişti, ama adam onu güvende tutmak için kafese koymak zorunda kalmayacaktı. Tehlike ona asla ulaşamayacaktı, asla.

Smith'in onu fark edip yanına gitmesi uzun sürmedi. Adam keskin siyah gözleriyle onu tepeden tırnağa inceledi ve hoş bir gülümsemeyle elini uzattı. "Parker Smith. Hoş geldiniz."

Smith'in el sıkışması alyansının ısırtığını hissettirecek kadar güçlüydü. Ronan bu jestle başını sallayarak karşılık verdi. "Ronan McCaffrey."

"Bu gece seni buraya getiren nedir, Ronan?"

"Bu gün canıma okudu." Ireland'ın rakibini arkadan yakalamasını izledi, böylece adam tutuşu kırma alıştırmaları yapabilecekti. "Bunu gerçekçi hale getirebileceğimi düşündüm."

Smith güldü. "Bunu daha önce hiç yaşamamıştım."

Ronan bakışlarını İrlanda'dan ayırarak Smith'e baktı ve büyük ustanın kendi fiziğini iyice incelediğini gördü

potansiyel bir müşteri olarak çalışmak. "Ireland Vidal ile bir mindere çıkmalıyım."

"Öyle mi?" Smith'in bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Hâlâ mindere çıkıp çıkmayacağına karar vermedim. Nokta. Hiç tecrüben var mı?"

"Hayır."

"Krav Maga hakkında ne kadar şey bildiğini sanıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"O zaman benimle başlayacaksın," dedi tıraşlı başını kararlı bir şekilde sallayarak.

"Buraya İrlanda'yla tartışmaya geldim," diye yineledi Ronan yumuşak bir sesle, ama inatla.

Ona doğru dönen Smith'in duruşu gevşek ve rahattı, ama sinirlenmişti. "Sana iki şeyi açıklığa kavuşturacağım dostum. Bir: benim stüdyom ilişki kurulacak bir yer değil. İki: O kadın seni bir dakika içinde öldürebilir, sen ona elini bile süremezsin."

Ronan esprisiz bir kahkaha attı. "Artık biliyorum." "*Senin burada ne işin var?*"

Ireland'ın sesine içten içe gülümsedi ama bunu dışa vurmaması biliyordu. Dönerek onunla yüzleşti. "Merhaba, *canım*. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Dieu, ama o kesinlikle büyüleyiciydi. Ronan onu içine çekme fırsatını değerlendirirken neredeyse bir tane bile olsa kusurları olmasını dileyecekti. Ona hayatta kalma umudu verebilecek herhangi bir şey. Ama hayır, o mükemmeldi. Sayılamayacak kadar çok yönden.

Yüzü ve açıkta kalan teninde ince bir ter tabakası vardı. Bu ışıltıdan onun sorumlu olmaması utanç vericiydi. Yine de nefis bir çalışan kadın ve onun parfümü kokuyordu. Bu iki kokuyla onu karanlıkta bulabilirdi; bu, onun son derece gelişmiş kendini koruma içgüdülerini geçersiz kılabilecek dünyadaki tek kombinasyondur.

Ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Numaranı engellemem seninle konuşmak istemediğime dair bir ipucu değil miydi?"

Vidal Records'un lobisinde durduğunu ve kim olduğunu öğrenmeden önce onun gözlerinin içine son bir kez baktığını hatırlıyordu.

Onun kendisine son kez lekesiz bir güven ve şefkatle bakacağını biliyordu.

Bir zamanlar onunla yaşadıklarından sonra şimdi ona bakışı acımasızlığın da ötesindeydi.

Smith Ronan'ın görüş alanına girdi ve yüzüne kapandı. "Sen lanet olası bir sorun musun? O kadar yer varken *buraya* öğrencilerimden birini taciz etmeye mi geldin? Ölmek mi istiyorsun?"

"Bugün bunu bana soran ikinci kişisin," diye söylendi. "Doğru olmalı. Ve evet, *cher*, mesajı aldım, ama söyleyecek bazı şeylerim var ve onları duyacaksın. Ben konuşurken bana vurman gerekiyorsa, olsun. Bedenimi zevkiniz için kullanmanız için size tam yetki verdim."

Güzel gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı, sonra kötü niyetli ve istekli bir ışıkla parladı. Ronan bir zafer dalgası hissetti. Jazzie'nin yerinde o salakla yüzleşmesini izlemiş ve adama baktığında yüzündeki ruhunu parçalayan kayıtsızlığı görmüştü. Şimdi ise incinmişlik ve hayal kırıklığı görüyordu, bu onu yaralıyordu ama aynı zamanda hâlâ *bir şeyler* hissettiğini de gösteriyordu ki bu hiç yoktan çok daha iyiydi.

Ronan'dan gözlerini ayırmadan Smith'e, "Bu adamı alıştırmak benim için sorun değil," dedi. "Aslında, bundan gerçekten zevk alırım."

Smith suratsızca ikisine de baktı. "Benim stüdyom bir terapistin ofisi değil. Eğer ikinizin sorunları varsa, onları başka bir yere götürün."

Ireland, "Şu anda buradaki insanların en az yarısı stres atmak için burada," diye karşı çıktı. "En fazla üç dakika sonra Parker buradan gidecek."

Ronan'ın kaşları kalktı. Onu azarlamak için üç dakikaya ihtiyacı olduğuna göre *gerçekten* kızgındı.

Smith, "Bu adil bir mücadele değil," dedi.

Ronan içten içe güldü çünkü Smith'in İrlanda için endişelenmediğini biliyordu. Evet, daha iri cüssesi ve gücü onu onun için bir tehdit haline getiriyordu ama çizgiyi aşarsa odadaki birkaç düzine insan müdahale ederdi.

Ireland'ın gülümsemesi acımasızdı. "Eminim Ronan onun gibi bir yüz ve vücutla kendini nasıl savunacağını öğrenmiştir."

Kadının bir şekilde onun sicilini bildiğini aniden fark etti. Gözlerindeki meydan okuma ve acı ile ona bunu belli etti.

Bu da onun baştan çıkarıcı ağızını sıkıştırıyordu. Yaşadığı şok dehşete dönüştü ve onu hızla acımasız bir teslimiyet izledi.

O anda, bir noktada ona söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordu. Bir yanı hiç bilmemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Diğer bir yanı ise geçmişine rağmen onu kabul etmesini, sahip olduğu her karanlık ve çirkin sırrı bilmesini ve yine de onu istemesini istiyordu.

"Ve belki de her vuruşu ben yapmayacağım." Yine keskin bir gülümsemeyle parladı. "Belki de yaparım."

Boğazından alçak sesle hırladı. "Bundan hiç şüphem yok."

Smith parmaklarını şıklattı ve elini sallayarak dövüşçüleri en yakın minderden uzaklaştırdı. "abuk ol," dedi ona.

Ronan sadece ona odaklanmış, zihinsel olarak savaşa hazırlanıyordu: minderde hızlı bir savaş ve sonrasında çok daha zor bir savaş. Bu iş bittiğinde, sahip oldukları şeyin geçici mi yoksa uğruna tüm dünyayla savaşabileceği bir şey mi olduğunu anlamak için İrlanda'yı yeterince yakınında tutmalıydı.

Yalınayak mindere doğru yürüdü. En yakındaki tribüne gidip oturarak ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Oraya gitmeden önce spor şortu ve bir tişört giymişti. Siyah bir spor sütyeni ve ona uygun bir tayt giymişti; daracık giysisi kusursuz seksi vücudunun tüm hafif kıvrımlarını ortaya çıkartıyordu.

Ayağa kalkarak ona katıldı. Bacaklarının aralığını genişletti, ağırlığını sabitledi ve kollarını dirseklerini bükerek yukarı kaldırdı. Özellikle içinde bulunduğu koşullar düşünöldüğünde, onun savunmacı güç pozisyonunu son derece tahrik edici buldu.

Elini sallayarak ve gözlerinde hınzır bir parıltıyla onu çağırdı. Boyun eğerek vücudunu salladı ve gevşemeye çalıştı.

Hiç uyarmadan hamle yaptı ve adamın omzuna bir avuç içi darbesi indirerek onu birkaç adım geriye tökezletti.

Ronan yerine geri döndü, çenesi acımasızca gerildi. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında daha yakından odaklandı. Meraklı öğrenciler izlemek için yaklaşmaya başladı. Ireland alım attı, sonra ayağıyla saldırdı. Bacağı darbenin altında kaldı ve tek dizinin üzerine düştü. Odadaki bir adam "Yürü be İrlanda!" diye bağırdı.

Kadın güldü, açıkça eğleniyordu, adamın ayağa kalkmasının tek nedeni de buydu.

"Orada öylece durup kan mı akıtacaksın?" diye sordu.

"Ben-" Başını geriye attı ve ağzında acı patladı. "*Sacre bleu!*"

"Ne dedi?" diye seslendi biri.

Kanın tadını alan Ronan çenesini ovuşturdu ve buna nasıl son vereceğini düşündü. Biraz alçaldı, bir açıklık aradı, bir gece önce azgın bir boğa gibi asansörden nasıl çıktığını ve onu sikiyle duvara nasıl yapıştırdığını hatırladı. Şimdi o kadar uyumlu olmayacaktı. Bir açıklık gördü ve onu yakaladı, darbeyi almak için yere doğru kaydı, sonra onu altına aldı. Başını eğerek, kız daha ne olduğunu anlamadan ona hızlı bir öpücük vermeye gitti...

Daha fazla ılık ve tezahürat sesiyle sırtüstü yatmış ve soluk soluğa kalmıştı. Kadının nasıl yer değiştirdiğini ve onu nasıl tekmelediğini tam olarak kavrayamıyordu. Tek bildiği, topuklarının izi yüzünden göğüs kaslarının zonkladığıydı.

Parker tüm deponun duyabileceği şekilde, "Uсталık dersi veriyor," diye seslendi.

Ireland onun yattığı yerde durdu. "Bahse girerim nişanlıyla evde kalmak isterdin."

Birisi uzun, yavaş bir ılık çalarken diğerleri oooooh dedi. "Ben nişanlı değilim," diye ısırdı.

"Scarlett bunu biliyor mu?" diye sordu tatlı tatlı.

"Scarlett," diye tekrarladı bir kadın.

"Evet," diye sertçe cevap verdi. "O bunu biliyor. Bunu herkes biliyor."

"Sizin bölgenizde yaşamayan herkes mi?" Bakışları ateşliydi. "Çünkü oradaki herkes senin nişanlı olduğunu söylüyor."

"*Pour l'amour de dieu!* Ben. Değilim. Nişanlı değilim!" Nasıl bu kadar çok şey biliyordu?

Cross, diye düşündü hiddetle. Kardeşinin suç geçmişini ortaya çıkaracak parası ve gücü vardı. Ve Ronan bir noktada bu gücün etkisiyle yüzleşecekti...

Dört ayak üzerine yuvarlandı. Sonra da kışına yediği bir tekmeyle yüzüstü yere yığıldı.

Kahkaha sesleri kulakları sağır ediyordu.

Azizlere lanet okuyan Ronan nazik davranmaktan vazgeçti ve ayağa fırladı, bacağının bir başka darbesinden kaçınmak için hızla döndü. Ayaklarının üzerinde biraz zıpladıktan sonra ellerini kaldırdı ve bir avuç içi darbesini daha savuşturdu. Dudağı acıyla zonkluyor, ağzı kanın metalik tadıyla çalkalanıyordu.

"Seni onunla görüntülü görüştüreceğim," diyerek bir başka yumruğu savuşturdu. *Maudit*, çok hızlıydı. Gelen yumruğu savuşturdu. "Ona kendin sorabilirsin!"

Daha fazla *oooooh* vardı ve kendini bir realite TV programındaymış gibi hissetmeye başladı.

Çenesini kararlılıkla kapatan Ireland ona acımasızca baktı. Daire çizdiler, artık sessiz olan odadaki tek ses ayak sesleriydi.

"Stüdyolar için de üzgünüm," dedi, kadın çok yaklaştığında onu geri çekilmeye zorlamak için çalım attı. "Sabaha hazır ve çalışır durumda olacaklar."

Ve bunu yapmak için para harcamıştı. Ekipmanı ellerinden alan şirket, hepsini iade etmek için ödediklerinin üç katını talep etmişti.

"Ne söylememi istiyorsun?" tersledi. "Teşekkür mü edeyim?"

Başka bir bacak darbesinden kaçınmak için sıçradı. "Jules benim bilgim olmadan hareket etti."

İleri atılarak, avucuyla onun omzunu yakaladı. "Bu devralma işiyle ne yaptığını bilmiyor gibisin," diye alay etti. "Neden vazgeçip evine gitmiyorsun?"

"Neden onun yerine Vidal'i kurtarmıyorsun? *Oof!*" Soluk soluğa iki oldu, hâlâ kadının ayağının tabanını karnında hissediyordu.

Hareket etmeyi bıraktı, nefes alış veriş hızlandı. "Ne oldu?"

Ronan doğruldu ve onu yakaladı, sert, ağzı açık bir öpücük için kendine çekti ve bir eliyle başını kavrayarak onu tuttu. Dudağındaki acı ateş gibiydi ama kızın tadı onu yatıştırdı ve susuzluğunu giderdi. Etraflarında ağır bir sessizlik vardı, ama kız ona karşı koymayınca bu sessizlik alkışlarla bozuldu.

Kadın adamın kalçalarını kavradığında adam başını kaldırdı ve kadının ışıltılı bakışlarını tuttu. "Dedim ki, onu kurtaralım. Birlikte."

"Tamam, bu kadar yeter!" Smith kalabalığı kendilerinden uzaklaştırarak bağırdı. "Gösteri bitti! Buraya ne yapmaya geldiyseniz onu yapma zamanı,

İnsanlar! Hadi gidelim!"

Ireland ondan uzaklaştı. Dudaklarındaki kanı yaladı ve bu onu öylesine tahrik etti ki, sertleşmesini engelleyen tek şey hissettiği fiziksel acıydı.

Başını sallayarak belli belirsiz, "Anlamıyorum," dedi.

"Açıklamam için bana bir şans verin." Elini tutup gitmesini engelleme isteğiyle savaştı. "Her şeyi. Senin için tüm hayatımı ortaya koyacağım."

Smith geldi. "Siz ikiniz şimdi iyi misiniz?"

Kadın tereddüt etti. "Bilmiyorum."

"Çalışmak için gelmediysen defol git buradan. Dikkat dağıtıyorsun."

Ireland, yanında Ronan'la birlikte Parker'ın dışarı attığında gerçeküstü hissetti. Birincisi, onu iş dışında, hayatının rutin bir bölümünde görmek samimi hissettirmişti. İkincisi, onun buraya yapmak için geldiği işi bitirip evine gittiğine inanmıştı. Duygusal acı çok acımasız olduğu için gün gibi gelen saatler boyunca bu düşünceyle yaşamıştı.

Ona ne yapıyordu? Nasıl ?

Bir sokak lambasının altında, kaldırımında birlikte durduklarında adamın kendisine odaklanmasının yoğunluğunu hissetti. Enerjisi çok şiddetliydi.

"Bir içki alabilir miyiz?" diye sordu. "Ya da kahve? Belki akşam yemeği?"

Kalbini durduracak kadar yakışıklıydı, karşısında öyle içten ve tövbekâr duruyordu ki. Özlem bir girdap gibiydi ve onu amansızca aşağı çekiyordu.

Başını sallayarak, "Seninle birlikteyken seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bunun için yemin edebilirim. Ama sonra senin hakkında düşündüğüm kişiyle uyuşmayan şeyler öğreniyorum ve bu tam bir akıl tutulması."

Giriş kapısı açıldı ve başka bir öğrenci dışarı çıktı. İkisine de baktı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Biz iyiyiz Dak," dedi ona güven verici bir gülümsemeye. "Kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Sonra görüşürüz." Sokağa doğru yöneldi.

Ronan orada kıpırdamadan durdu, dikkatle bekliyordu. "Beni tanıyorsun, İrlanda. Hiç kimseye karşı bu kadar dürüst olmamıştım. Bu seninle içgüdüsel bir şey. Başından beri öyleydi."

"Bir polis öldürdün Ronan," diye fısıldadı, soğuk olmamasına rağmen titriyordu. Bir şeyi *bilmek* ama başka bir şey *hissetmek* neredeyse psikotik hissettiriyordu.

Yüzü değişti, hatları keskinleşti, ağzı kısa süreliğine kapandı. "Annemi öldüren adamı ben öldürdüm. Aynı zamanda Jules ve Claudette'in babasıydı. Onun polis olmasının, cezamnın uzatılması dışında, bu olayla hiçbir ilgisi yoktu."

Dudakları aralandı, nefesi .

"Pişman değilim," dedi hararetle. "Yine olsa yine yaparım ve sadece daha önce yapmadığım için üzgünüm. Belki annem bugün hâlâ hayatta olurdu."

"Oh... Aman Tanrım..." Stüdyonun girişindeki banka doğru ilerledi ve oturdu, sonunda bütün gün gerginlikle kilitlendiğini, kendisiyle savaştığını ve kaybettiklerinin yasını tuttuğunu fark etti. Ronan gittiği için değil, onu asla gerçekten tanımadığını düşündüğü için.

Onun yanına oturdu ve gözlerini yere dikti. "Bir öğleden sonra Marcelle'. Ailemiz için bir yemek hazırlıyordu. Annemin evde olduğu haftanın tek günüydü. zamanlar on beş yaşındaydım. Jules altı yaşındaydı. Claudy beş yaşındaydı. İki kardeşin aynı yıl içinde doğmasına İrlandalı ikizler diyorlar."

Onun o yaştaki hali zihninde tazeydi. Çökmüş yanaklar ve gözler. Büyük bir ihmalin izleri. Bunu asla unutmayacaktı. Artık anılarında onun silinmez bir parçasıydı. "Lütfen daha fazlasını söyleme. Bilmemi istemediğin bilgileri araştırmaya hakkım yoktu."

"Sana söylemekte bir sakınca görmüyorum," dedi ciddiyetle. "Eninde sonunda söyleyecektim."

"O zamana kadar bekleyeceğiz." Uzandı ve avucunu Ronan'ın dizine koydu. Ronan hemen elini kendi eliyle kapattı, teninin sıcaklığı parmaklarının ne kadar soğuk olduğunun farkına varmasını sağladı.

Kapı açıldı ve üç kişi dışarı çıktı: iki adam ve tanıdığı bir kadın. Ireland selamlamak için çenesini salladı ve belli belirsiz bir gülümsemeyi başardı.

Elini iki elinin arasına alarak onu ısıtmak için sürttü. Onun bakışlarını yakaladı ve girişe doğru başını sallayarak tuttu. "Yarım düzine polis orada çalışıyordu. Günahlarımı herkesin duyması için anlattın ama bunu anlatmadın. Alina'ya da bundan bahsetmedin, değil mi?"

Ireland başka tarafa baktı. Onun geçmişini neden kendine sakladığını sorgulamasına izin vermemişti. "Geçmişini paylaşmak bana düşmez."

"Saçmalık. İşini mahvettiğimi ve gizli bir nişanlının yanına gittiğimi düşündün ama hakkımda bildiğin bu korkunç şeyi kendine sakladın. Kulağa geldiği gibi olabileceğine inanmadın, değil mi? Ve bunca zamandır yaptığın gibi yine de beni koruyordun."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. Tekrar kapattı.

Gülümsemesi gölgeler arasında kısa bir süre parladı ve sonra kayboldu. "Seni *gerçekten* kızdırmayı başardığım zamanlar hariç. O zaman bana milyonlara mal olursun ve beni sokağa atarsın."

Ona doğru eğilerek şakağına bir öpücük kondurdu. "Bir yere gidelim. Herhangi bir yere."

Hemen cevap vermedi. Sonra uzun ve yavaş bir nefes vererek bankın üzerine çöktü. "Buna bir son vermeliyiz Ronan."

Adam onun yanında kaskatı kesildi. "Bırak da açıklamamı bitireyim."

"Nedeni bu değil." Onun elini sıktı. "Vidal'i kurtarmaya istekli olmanı takdir ediyorum. Sana ne kadar olduğunu söyleyemem ama söyleyeceğim."

"Buna gerek yok."

"Evet, öyle. Aklımı başıma bir mektup yazıp teşekkür edeceğim. Ama gerçekten ama gerçekten düşünürseniz, bu işi uzun vadede yürütmenin bir yolu yok ve uzun sürmeyecek bir şey için çok derine iniyoruz."

"İrlanda..." Elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Her seferinde bir gün yaşayalım."

Ona doğru kaydıldı. "Her gün ofise gelip babamla, buraya yok etmeye geldiğin adamla yan yana mı çalışacaksın? Öylece?"

Boğazı bir yutkunmaya çalıştı ama onun dışında hareketsizdi. "Hayır. O bu işin içinde olamaz. Hiçbir şekilde. Onun ofisini alacağım ve geri kalanını senin ve hatta belki Christopher'ın yardımıyla çözeceğim."

Doğruldu ve kararlılıkla konuştu. "Marcelle'i buraya getirecek misin?" diye . "Ya Marie Laveau? Peki ya Jules ve Claudette? Hepiniz bir otel paylaştınız. Birlikte çalışıyorsunuz. Çok yakınsınız ve sanırım şimdi nedenini anlıyorum. Buraya yerleşmek istiyorlar mı? Yoksa haftada birkaç gün gidip gelmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Henüz her şeyi çözmüş değilim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sen de seyahat edebilirsin. New Orleans'ı seviyorsun."

"Kimin yok ki? Dünyada eşi benzeri yok." *Senin gibi.* "Ama hayatlarımızı iki yer ve iki aile arasında bölmemizi öneriyorsun. Eğer seninle oraya gidersem, ailenle olan ilişkini zora sokarım. Ailemin nasıl tepki vereceği konusuna hiç girmeyelim. Kardeşim yarın eve geliyor," diye nazikçe uyardı. "Christopher ilk iş olarak Gideon'u bu işin içine çekecek."

İnsanlar yarı sabit bir akış halinde stüdyodan çıkmaya başladı.

Ayağa kalktı ve kaslarına yerleşmeye başlayan sertliği hissetti. Stüdyoda iş ve Ronan'la uğraşmaktan çok fazla gün kaçırmıştı; bunu sabah hissedecekti. Hissettiği duygusal ağırlara bu fiziksel ağrı ve sızıları da ekleyebilir ve tam bir sefalet ve acı paketi haline gelebilirdi.

Ronan onunla birlikte ayağa kalktı ve stüdyodan uzaklaşırken onu takip etti.

"O kadar ileriye bakmamız gerektiğini sanmıyorum, İrlanda. Güne birlikte başlıyoruz, birlikte bitiriyoruz ve arada ne olursa olsun başa çıkıyoruz."

"Bu, uygulanabilir bir plan yerine kanat çırpmaya benziyor."

"Biz akıllıyız, bir yolunu ." Ses tonu hafifti ama vücudundaki ince gerginlik alaycı tavrını yalanlıyordu.

"Seni istiyorum," dedi Ireland, telefonunu çıkarıp araç çağırmak için sipariş verirken. "Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

"Neden içeriden bir *ama* sesi geliyor?" diye sordu huysuzca, ellerini ortunun ceplerine sokarak.

Hâlâ onun New York'a geri döndüğüne, yaptığı pisiğı düzelttiğini söylemek için izini sürdüğüne inanamıyordu. Ama artık çok geçti. Her zaman çok geç olmuştı.

"Ama ikiye bölünmüş bir hayat yaşamak istemiyorum Ronan," diye bitirdi sözlerini.

Onu dirseğinden yakalayarak durdurdu. "Kime karşı böyle hissedeceğini seçemeyeceğini biliyorsun. Bunu tekrar bulabileceğini düşünüyor musun? Gençsin, tatlım, ama saf değilsin."

Kızgındı. Ireland bunu görebiliyor, duyabiliyordu. Ve o da kızgındı. Ama koşullara, ona değil. Adamın yüzünü avuçlarının içine aldı, sonra ayak parmaklarının ucuna kalkarak ağzının kenarını öptü. Yırtık dudağı acı verici görünüyordu ve ona vurduğuna pişman olmuştı. Onunla tanıştığından beri hem iyi hem de kötü anlamda kendinde değildi. Ve onun da karakterinin dışında davrandığını biliyordu.

Jules aklımı kaçırdığımı düşünüyor, ona söylemişti.

Ronan onu kalçalarından yakaladı ve yarasına aldırmadan sırtından öptü.

Onunla birlikte olmak, ona yakın olmak, onu öpmek harika bir histi. Onu kendinden uzaklaştırmak çok zordu ve bunu yapma çabalarına direndi.

"Dur," diye mırıldandı onun çaresiz öpücüklerine karşı. "Dur. *Dur!*"

İrlandalı uzaklaşarak aralarına mesafe koydu, dudakları onunkilerle temas ettiğı için karıncalanıyordu. Mutsuzluk göğsüne ürpertici bir sis gibi yayıldı ve nefesini tutmasını zorlaştırdı. "Bunu yapamam Ronan. Sana ait olmak için ödenecek bedel çok yüksek."

Elleri iki yanında kenetlenmişti ama onu takip etmedi. "Buna değmeyeceğimi düşünüyorsun."

"Öylesin," dedi, geri çekilmemek için derinlere inerek. "Ama sana gücüm yetmez. Ve bunu gerçekten düşündüğünde, aynı şeyin senin için de geçerli olduğunu göreceksin."

sixteen

İkinci cezve kahvenin demlenmesini bekleyen Eva, çatı katındaki yemek masasının etrafında Chase, Raúl, babası, Angus ve Gideon'un Bellingham Oteli'nin ve balo salonunun kat planını ve tahliye yollarını incelemelerini izledi.

Bu genellikle onun için yılın en heyecanlı günlerinden biriydi ama en ufak bir beklenti bile yaratamıyordu. Başka bir etkinlik olsa çekilmeyi düşünürdü ama maskeli balo çok duyurulmuştu. Konuklar aylarca tasarımcılarla çalışarak kıyafetlerini yılın temasına uygun özenli maskeleri öne çıkaracak şekilde düzenlediler ve kırmızı halıdan çekilen fotoğraflar etkinlikten sonra bir hafta veya daha uzun bir süre boyunca geniş çapta dolaştı. Annesinin öldürülmesinden sonra Gideon'la birlikte artık *hiçbir* etkinliğin kırmızı halısında yürümeseler de, maskeli baloya katılmayı tamamen reddetmek bir seçenek değildi çünkü onlara korkunç tekerlemeler gönderen kişiye saklandığını görme zevkini tattırmak istemiyordu.

Artık dolu olan sürahiyi kahve makinesinden çıkaran Eva, onu masaya taşıdı ve tazelenmesi gereken fincanları doldurdu. Saat sabahın sekiz buçuğuydu ama Gideon arbaleti bulduklarından beri maskeli güvenliğine odaklanmıştı.

Sahilden erken ayrılmışlar ve Perşembe akşamı şehre dönmüşlerdi. Outer Banks'teki evde bulunmaları artık güvenli görülmediğinden bir gece daha geçirmemişlerdi. Bu arada

Bilgi ve kanıt toplayan ekip, Gideon'un yazlık evde her zaman uyguladıkları iletişim ambargosunu (ellerinden alınan bir başka seçenek daha) kırarak maskeli baloda zaten önemli olan ve şimdi olağanüstü derecede artacak olan güvenliği güçlendirmek için çalışmaya başlamıştı. Konuklarının çoğu kendi güvenlik personeliyle katılacaktı, bu da genellikle lojistik bir kâbustu ama bu yıl takdir edildi.

Gideon, Chase ona yaklaştığında onu belinden yakaladı ve gözleri balo salonunun ve asma katının etrafında Chase'in ona işaret ettiği belirli bölgelere odaklanmışken bile şakağına kısa bir öpücük kondurdu. Kocası her zaman onun farkındaydı ve fiziksel olarak şefkatliydi, ama ona *çok* yakın ilgi gösteriyordu ve onun endişelendiğini biliyordu. Ona sık sık nasıl hissettiğini soruyordu ve gerçek şu ki bunu bilmiyordu.

Kocası için yaylı tüfekten önceki hayat ve sonraki hayat vardı, ikisi arasında net bir çizgi vardı ama onun için hiçbir şey farklı değildi. İçinde bulundukları durum tamamen aynıydı ve bunun hayatları üzerindeki etkisi de -onun için- değişmemişti.

İçini çekti ve mutfığa döndü. Çocuk arzusunu bu kadar erken dile getirmiş olması bir hataydı. Zamanlaması daha kötü olamazdı. Gideon onun itirafıyla değişmişti; bunu hissedebiliyordu. Sanki biyolojik saatinin aciliyeti artık hissettiği bir şeymiş gibi, güvenlikleri konusunu ele alışında sinirli bir sabırsızlık vardı. Diğerleri de farkı hissedebiliyordu. Gideon'a gönderdikleri kaçamak bakışları görüyordu ve onların artan kasveti havadaki baskıcı bir ağırlıktı.

Gideon onu çok seviyordu. Ona sadece kendisinin verebileceği bir şeyi istediğini bilmek onu zorluyordu ve onun için kendini kendinden daha fazla zorluyordu. Hâlâ her zamanki ölçülü komutlarıyla konuşuyor, her zamanki gibi sakin ve derli toplu görünse de, enerjisi neredeyse... çılgınca hissediyordu.

Sürahiyi tekrar ısıtma tabağına koyarak tezgahın kenarını kavradı ve başını öne eğdi. Uzun bir gün ve ardından daha da uzun bir akşam olacaktı. Sonra hafta sonu nasıl kapana kısıldıklarıyla, seyahat edemedikleriyle yüzleşeceklerdi.

Çünkü bir takipçi, spontane hareket ettiklerinde bile nerede olacaklarını bilecek kadar yakındaydı.

"Eva."

Babasının sesiyle telaşla doğruldu ve elinden geldiğince kendini kontrol etmeye çalıştı. O ve Gideon aynı anda kendilerini kaybedemezlerdi. Birinin diğerine destek olması gerekiyordu, bu yüzden onu destekleyecek ve ona elinden gelen gücü verecekti.

"Evet?" Omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırarak babasıyla yüzleşti. "Bahse girerim plajdaki heyecanı kaçırdığın için mutlu değilsindir."

"Heyecan benim kullanacağım kelime değil," dedi hoyratça. Gümüşü bakışları bu bakışları ona da aktarmıştı- karanlık ve çalkantılıydı. "Bundan sonra benim adıma program kararları vermeyeceğin konusunda anlaşabilir miyiz? Eğer bir yerde olmak istiyorsam, orada olmalıyım."

Bastırdığı nefesini hızlı ve titrek bir şekilde serbest bıraktı. "Orada kendimizi hep güvende hissettik. Ve anonim. Ayrıca, bazen güvertede oynuyoruz."

"Ne zaman ara vereceğimi bilirim."

Adam ona doğru geldi. O kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu ki, yemek masasını ve arkasındaki diğer adamları görmesini engellemişti. Derin oluklar ağzını çevreliyordu ve gözlerindeki endişeye gerginlik çizgileri eşlik ediyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, onun da bu kadar stres altında olmasından nefret ediyordu.

"Hey."

Babasının tek bir kelimeyle bu kadar çok şey anlatabilmesi çığıncaydı.

Emir, her zaman - kalabalık bir odayı anında susturabilirdi. Bugün, duygularını içine atmasından hoşlanmadığını belli eden bir uyarı da vardı. Yine de sempati notası tam kalbine ok gibi saplanmıştı. Boğazı düğümlendi ve gözleri akıtmayı göze alamayacağı yaşların tehdidiyle doldu. Sevdği adamlar etrafında yumurta kabukları üzerinde yürürken olmazdı.

Kollarını açtı ve iki eliyle onu daha yakına çağırdı. Eva ilk başta direndi, soğukkanlılığını ne kadar zayıf tuttuğunun farkındaydı. Daha sonra, nasıl olup da adamın kollarına sarıldığını hatırlayamadı.

onun tanıdık, sevgili kucağının gücü ve desteği. Sadece içine gömüldü ve sahip olduğu her şeye ona tutundu.

Yanağını kızın başının tepesine yasladı. "İşte benim kızım."

Gideon mutfağa baktı ve Victor'un Eva'ya sıkıca sarıldığını gördü. Onunla babası tarafından ilgilenildiğini görmek onu rahatlatmıştı. Yapacak o kadar çok işi vardı ki, bu yardımı takdir ediyordu. Ve Victor'un neden ona sıkıca sarılması gerektiğini anlıyordu; Eva ikisi için de dünyanın merkeziydi.

Raúl, "Her şeyi çoktan halletmiştik," diye tekrarladı. "Etkinlikte çalışan herkes geçmiş kontrollerinden geçti ve Cross Industries'in ya da vakfın uzun süredir çalışanı. İki yıldan daha az süredir çalışan hiç kimse etkinlikte görev almayacak. Bu noktada sadece fazlalıklara odaklanıyoruz."

Gideon başını sallayarak bir sandalye çekti ve oturdu, vücudu sürekli gerginlikten ağrıyordu.

Chase doğruldu ve gerindi. "Bellingham'a tekrar uğrayacağım ve balo salonunu yeniden tanıyacağım. Ayrıca otel güvenliğiyle görüşüp her giriş noktasını kapsayacak kadar personel planlandığını üç kez kontrol edeceğim. Ben yine de asma katın endişe verici olduğunu ve orayı gerektiğini söylüyorum."

Gideon iç geçirerek başını salladı ama misafirlerinin hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Asma katın kadife kabinleri özel sohbetler için popüler yerlerdi ve maskeli baloyu Bellingham'ın cam kubbeli balo salonunda düzenlemelerinin nedenlerinden biriydi. İlkbahardaki Met Gala'nın aksine vakıf, konukların selfie ve fotoğraf çekmelerine izin verdi. "Aşağıdan ziyade merdivenin üstünden kapatabilir miyiz? Orası popüler bir fotoğraf noktası."

Raúl bunu düşündü. "Sorun şu ki burası bir seyir noktası, bu yüzden insanların merdivenlerde oyalanmasını istemiyoruz. Fotoğraf çekimi için oraya bir fotoğrafçı koyabilir misiniz? Belki birden fazla?"

"Evet," diye kabul etti Gideon. "Bununla devam edebilirim."

Çift kıvrımlı merdiveni alttan ve üstten kapatırlarsa, tabanda her iki tarafta da sıralar oluşturabilirlerdi. Asistanların yardımıyla, dört fotoğrafçı katılımcıları her bir kıvrımın üst ve alt uçlarına yerleştirebilir ve her şeyin hareket etmesini sağlayabilirdi

"Asma katı dekore etmemiz gerekecek," diye yüksek sesle düşündü, "oradaki boş alan görüntüsünü en aza indirmek için. Oteldeki etkinlik ekibinden ellerinden geleni yapmalarını isteyeceğim."

"Geniş bir şey değil," diye uyardı Angus. "Kimsenin arkasına saklanabileceği bir şey olmasın. İnce ağaçlar daha iyi olur. Belki onları süslemek için şu küçük ışıklardan kullanabiliriz."

Gideon ona şaşkın ama onaylayan bir bakış attı. Peri ışıkları İskoç'un farkında olmasını beklediği bir şey değildi. Yine de Angus'un keskin gözünden kaçan pek bir şey yoktu. "İyi fikir."

Chase Angus'a baktı. "takılmak ister misin?"

İskoç başını salladı. "Gideon'la görüşmem gereken alakasız bir konu var."

"Pekâlâ. O zaman temasta olacağım." Chase hızla oturma odasına doğru ilerledi ve oradan ayrıldı.

Raúl masanın diğer ucunda bir koltuk kaptı ve çalışmak için dizüstü bilgisayarını çıkardı. Eva ve babası mutfak adasında oturmuş kahve içerek sohbet ediyorlardı. Gideon sandalyesinde arkasına yaslanmış, yaklaşan baş ağrısının uyarı işaretlerini hissediyordu.

Angus, "Sen ve Eva biraz kestirseniz iyi olur," dedi. "İkinizin de kestirdiğinden emin olun. Bu gece olabildiğince uyanık olmalısınız."

"Christopher saat dokuzda beni arayıp Vidal'de neler olduğunu anlatacak," dedi Gideon yorgun bir ifadeyle. "Geçen gece Ireland bana geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamalı ve daha fazla soru sormalıydım - sadece onun ayağına basmak istemedim. Şirketin ne durumda olduğunu öğrenmeyi planlamıştım ama aklımda başka şeyler vardı."

"Tabağında çok şey var, delikanlı. Daha fazlasını eklemek istemem." Gideon ona düzgün bir bakış attı. "Ama sende bir şey var."

Angus başıyla onayladı. "Boudreaux hakkında sana gönderdiğim dosyayı inceleme fırsatın oldu mu?"

"Henüz değil. Ancak Vidal ile ilgili durum bu hafta sonu tüm dikkatimi çekecek."

Çantasına uzanan Angus bir dosya çıkardı ve masanın üzerinde açtı. İçindeki fotoğrafları yukarı itti ve yolundan çekti. Gideon bir sabıka fotoğrafını gördüğünde tanıdı ve aynı adamın hayatının farklı dönemlerinde çekilmiş birden fazla fotoğrafı vardı.

Şimdi yoğun bir merakla öne doğru eğildi ve kısmi görüntülerden daha fazlasını görmek için fotoğrafları açtı. "Chris'i şirketten attıran adam bu mu? Sabıkası mı var? Ne için?"

Angus aradığı kâğıdı buldu ve .

Gideon kaşlarını kaldırarak kâğıdı okudu. Kâğıdı ters çevirdi, sonra da diğer kâğıtları karıştırdı. "İkinci kez ne için tutuklandı?"

"Farklı bir adam. Babası."

Yan yana incelemek için iki fotoğrafı da kaldırdı. "Büyüleyici."

"Ablan, Boudreaux'nun Vidal Records'u hedef almasının sebebinin Chris olduğunu söylüyor. Bu bir çeşit kişisel kan davası. Daha fazlasını bilmediği için araştırıyorum ama bunun sadece işle ilgili olmadığını anlamalısın. Bir şey onu buraya kadar önemli miktarda para kaybetme taahhüdüyle getirdi."

"Hey!" Eva arkasından seslendi. "Kimin resimlerine bakıyorsun?"

"Bunlar sabıka fotoğrafları, meleşim." "Gerçekten mi?"

Sesi günlerdir duymadığı kadar hareketliydi ve bu da dikkatini ona çekti. Bar taburesinden zıpladı ve doğru yöneldi, elini omzuna koyarak onun yanında durdu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, yaşlı adamın fotoğrafını ondan alırken. "Tanıdık geldiğini düşünmüştüm. İrlanda'nın görüştüğü adam bu."

Gideon'un sırtı aniden sertleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır, bekle." Kaşlarını çattı. "Bu eski bir resim. Tarihi görmedim. Ya da kıyafetleri, bu konuda. Yine de çılgın bir benzerlik. Çok garip."

Ona daha iyi bakabilmek için koltuğunda kayarak daha kararlı bir şekilde, "İrlanda'nın biriyle çıkması hakkında söylediklerine geri dön," dedi.

Eva fotoğrafı masanın üzerine bıraktı ve gencin sabıka fotoğrafını yaklaştırdı. "Onun hakkında konuşurken duymalısın. Aslında, muhtemelen dinlememelisin. Hoşuna gitmez."

"Sana ondan ilk ne zaman bahsetti?" Angus daha yeni çekilmiş bir fotoğrafı çıkarıp ona uzatarak sordu.

"*Bu* o. Saçları artık çok daha uzun. Seninkinden daha uzun." Elini Gideon'un kafasında gezdirdi. "Geçen hafta sonu bana ondan bahsetti."

"Ne dediğini tekrarla." Gideon karısının elini tuttu ve onu kucağına çekti. "O zaman bana bu konuda neden bir şey söylemediğini anlat."

"Bir barda tanıştılar ve arkadaşlarıyla yemeğe gittiler. Bunu kendime sakladım çünkü biraz aşırı korumacı olabilirsin, as." Fotoğrafı yere koydu.

"İçgüdülerime güveniyorum. Beni sana yönlendirdiler."

Onu öptü. Yemyeşil dudaklarını yumuşak bir şekilde bastırdı. "Lucky'yi parka götürdüğümüzde onları birlikte gördüm. Dürüst olmak gerekirse, ondan kötü bir his aldım. Bir şeyler var... kapalı. Ama sonra, ben de aşırı korumacı olabilirim."

"Bu yüzden bu kadar uzun yürüdük," dedi düşünceli bir şekilde. "Sen onları arıyordun."

Raúl ayağa kalktı ve fotoğraflara bakarak yanına geldi.

Kollarını adamın boynuna dolayan Eva, ona çarpık bir yarım gülümseme verdi. "Senden bir şey kaçmaz, bebeğim. Evet, onları birlikte görmek istedim çünkü onun için çok heyecanlıydı. Çıktığı başka hiç kimse hakkında aynı şekilde konuşmamıştı. Neredeyse Angus'tan onu araştırmasını isteyecektim ama görünüşe göre sen önce davrandın."

"İrlanda istedi," dedi İskoçyalı ona.

Raúl telefonunu çıkarıp ekranı kaydırarak, "Bu adamı görmüştüm," diye mırıldandı. "Bu sabah."

Telefonu masanın üzerine bıraktığında hoparlörden bağırışlar ve çığlıklar yükseldi. Hepsi onun kendileri için hazırladığı videoyu izlemek için eğildi.

"Burası İrlanda," diye mırıldandı Eva. "Ooooh, iyi vuruş."

Gideon'un başlangıçtaki merakı, kız kardeşinin Ronan McCaffrey Boudreaux'yu

Parker Smith'in stüdyosunda. Kısa videoyu çeken kişi kız kardeşinin arkasında duruyordu, bu yüzden Ireland'ın yüzü sadece ara sıra profilden görülebiliyordu. Ama onun vücudunu nasıl hareket ettirdiğini biliyordu, tıpkı Eva'nın yaptığı gibi.

Boudreaux kız kardeşini saldırgan ve sahiplenici bir öpücükle yakaladığında, kız kardeşini reddetmekle kalmayıp ona katıldığında, Gideon üzerine endişe verici bir ürperti çöktüğünü hissetti.

"Bunu bana bu sabah karım gönderdi," diye açıkladı Raúl. "Dün gece yayınlanmış. Görünüşe göre, bir kadının bir erkeğin kıcını tekmelemesini ve ardından anlamsızca öpülmesini izlemek romantik."

"Vay anasını, şimdiden çeyrek milyondan fazla izlenmiş!" Eva haykırarak Gideon'un dikkatini hızla artan beğeni sayısına çekti.

Karısını yavaşça kucağından kaldıran Gideon ayağa kalktı. Daha önce ruhunun derinliklerinde hissettiği yorgunluk şimdi yerini huzursuz bir enerjiye bırakmıştı. Ön kapıya doğru yürümeye başladı.

"Oraya mı gidiyorsun?" Eva yanına koşarak sordu.

Boudreaux'nun kız kardeşinin evinde olmasını isteyip istemediğine karar veremiyordu. Yüz yüze görüşmek istiyordu ama adamın günün bu erken saatinde orada olmasının ne anlama geldiğini de biliyordu.

"Bana o videonun linkini gönder," diye omzunun üzerinden Raúl'e bağırdı. "Ve nerede kaldığını öğren." *İrlanda'da olmasa iyi olur...*

Başlangıçta Christopher'a Vidal'in kontrolünü sağlamak için neler yapılabileceği konusunda tavsiyelerde bulunmayı ve gerekirse sermaye sağlamayı planlamıştı. Şimdi durum tamamen farklıydı.

Boudreaux kapsamını sadece şirketle sınırlamalıydı. Ama o İrlanda'yı da dahil etmişti.

Yani şimdi adam onunla uğraşacaktı.

Ireland, bacağı bir kez daha titrediğinde sarsıldı, telefonu resmi elbisesinin altına taktığı uyluk kılıfında sessizce çalışıyordu. Zil sesini kapatmıştı ama telefonun kendisini kapatamamıştı.

Çünkü bekarlığa veda müzayedesini o yönetecekti. Son dakikada bir şey değişirse bunu bilmesi ve hazırlıklı olması gerekiyordu.

Mavi ombre elbisesinin uyluk hizasındaki yırtmacına uzanarak telefonunu çıkardı, ekranda Gideon'un yüzünü gördü ve iç çekti. Aramayı sesli mesaja gönderdi ve onun yerine bütün gün yaptığı gibi mesaj attı.

Sahneye çıkmak üzereyim.

Telefonu tekrar yerine kaydırды. Uyluk kılıfı, cepsiz şortlarla koşarken olduğu gibi atletik olarak giyilmek için tasarlanmıştı ama resmi etkinliklerde de harika çalıştığını keşfetmişti. Dudak parlaticısını saklayan bir bileklikle, etkinliklerde elleri serbest kalabiliyor ve küçük çantaları elbisesiyle uyumlu hale getirmekle uğraşmıyordu.

"Bütün günü ona cevap vermeden geçirdiğine inanamıyorum." Alina, her hareket ettiğinde dalgalanan taç yapraklarına benzeyen süslemeleri olan straplez, şeffaf, şeftali rengi elbisesi içinde göz alıcı görünürken kıpırdandı. Pembe altın maskesinin bir tarafında şeftali rengi tüyler ve kurdeleler vardı. "Beni endişelendiriyor."

"Alo? Kardeşim ve ben şu anda aynı lanet balo salonundayız! Onunla konuşmak değil, sadece bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim."

Bu yüzden onun aramalarına mesajla cevap veriyordu. Ses tonundan Gideon'u kızdırdığını anlayabiliyordu - en azından kelimelere dizilmiş harflerden çıkarabildiği kadarıyla. Ağabeyi ruh halini ifade etmek için ünlem işareti kullanmaya hiç başvurmazdı, bu da bir şekilde telefonlarını açması ve cevaplaması için verdiği kısa komutları daha da endişe verici hale getiriyordu. Zaten yeterince sinirli olduğu için sesli mesajlarını dinlememişti.

Ireland titreyen elleriyle ipek elbisesinin önünü düzeltti. Kendini bu kadar gergin hissetmesi tuhaftı, sanki vücudu aşırı kafein almış ya da bir yoksunluk durumuna girmiş gibiydi. Bunun, tanıştıklarından beri Ronan'ı görmeden geçirdiği en uzun süre olduğunu fark etti.

Tekrar normal hissetmek ne kadar sürerdi? Hayati bir şey eksikmiş gibi hissetmemek?

"Neden gergin değilsin?" Alina sordu. "Çocuklara inip binerken eşlik etmem gerekiyor, avuçlarım terliyor ve kalbim çarpıyor."

"Sahnede ne zaman gergin oldum ki? Bu müzayedeyi şimdi uykumda bile yönetebilirim." Aslında çok eğleneliydi ve Crossroads Vakfı'nın her yıl düzenlediği maskeli balonun en sevdiği kısmıydı. "Ve sahnede süzülürken son derece sakın görünüyorsun."

Sahne perdesindeki bir aralıktan bakarak Bellingham Oteli'nin devasa balo salonunu inceledi. Davetliler arasında politikacılar, ünlüler ve ağabeyi gibi milyarderlerin yanı sıra Manhattan sosyetesinin önde gelen isimleri de vardı.

Bu etkinliğin dikkatini dağıtması harikaydı ama önündeki hafta sonundan korkuyordu. Ronan'ı, nerede olabileceğini, ne yapıyor olabileceğini ve bunu kiminle yapıyor olabileceğini düşünemeyecek kadar meşgul olması gerekiyordu. Kendisi için doğru kararı vermişti ama Vidal için nasıl bir etki yaratacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Hâlâ onun şirketi kurtarmaya çalışmasına izin vermeye istekli miydi? Hâlâ ona yardım etmeyi planlıyor muydu? Eğer öyleyse, belki de onun işe gidip geldiği günlerde ofis dışında olacağı bir program tasarlayabilirlerdi, en azından ona olan çekimini yenene kadar ve *her zaman* onunla birlikte olmak için çaresiz kalmadan onun yanında olabilirdi.

Ya da belki Vidal'i kurtarmayı sadece birlikte yatarlarsa düşünmüştü ve bu teklif artık masada değildi. İç çekti. Artık Gideon'un bilmesinin bir önemi yoktu. Ağabeyini, müdahale etmeden elinden geleni yapmasına izin vermesi için ikna etmeyi umuyordu ama her iki kardeşinin de Vidal'i sadece cesaret ve kararlılıkla geri döndürebileceğine inandığından şüpheliydi. En azından babası ona bir şans vermişti.

Şu anda Ronan'ın kucaklamalarından birine gerçekten ihtiyacı vardı; vahşi, muhteşem, tehlikeli ve güçlü olduğuna dair onaylamalarından bahsetmiyorum bile. Onun olmadığına hâlâ bir dişi kaplan mıydı?

"Onu düşünüyorsun," dedi Alina incelerken. "Ronan'ı yani. Bunu söyleyebiliyorum çünkü yüzünde kaybolmuş, üzgün bir ifade var."

En iyi arkadaşına şüpheli bir bakış atan Ireland, bariz olanı işaret etti. "Maske takıyorum."

"O kadar da örtbas etmiyorlar, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, seni tanıyorum." Uzandı ve Ireland'ın elini sıktı. "Bunun senin için zor olmasına üzüldüm."

"Evet, şey..." O da üzgündü. Her şey için.

Sahne amiri hızlı adımlarla onlara yaklaştı ve kulaklığındaki mikrofonu indirerek, "Beş dakika içinde hazırız. Başlamak için hazır mısınız?"

"Aynen öyle." Ireland ellerini birbirine sürttü. "Hadi biraz para toplayalım!"

Ronan tıklım tıklım dolu balo salonuna girdi ve İrlanda'yı aradı. Gideon Cross ve karısı ilk fark ettiği kişilerdi çünkü konuklar etraflarında dönüp, dalkavuklardan oluşan bir izleyici kitlesine sahip kraliyet ailesiymiş gibi onlara yaklaşıırken hareketsiz kalmışlardı. Ayrıca Cross'ların maskeli olsalar bile göründüklerini biliyordu. Katılımcıların geri kalanı için aynı şeyi söyleyemezdi.

Hâlâ orada olduğuna, Ireland'ın adını konuk listesinden silmediğine inanamıyordu. Telefonu hâlâ onun numarasını engelliyordu ve Vidal ofislerine hiç gelmemişti. Bütün gün onu orada beklemiş, kayıt stüdyolarının söz verdiği gibi çalışır durumda olduğunu, Altı Dokuz ve iki genç kadın şarkıcının bütün gün stüdyolarda meşgul olduğunu görmesini istemişti. Sesini özlediği için sesli mesajlarını tekrar dinledikten sonra Ireland'ın davetini nihayet hatırladığında hepsi hâlâ harıl harıl çalışıyordu.

Kendi kendine sessizce gülerek, uyanıkken her düşüncesini işgal eden bir kadın tarafından kapı dışarı edilmenin ne kadar alçakgönüllü olduğunu bir kez daha düşündü. İlişkiye girdiği her erkeğe yaptığı gibi onu da her an terk edebileceğini biliyordu. Ve bunu çabucak yapacağını da.

Hiç kimseyle ciddi bir ilişkiye dönüşecek kadar uzun süre birlikte , demişti ona. İlişkilerden oldukça çekilme eğilimindeyim

Çabuk.

Bu bir tür kendini savunma mekanizmasıydı ve bunun kökenine inecekti. Aralarındaki ilişkiyi bitirmiş olabileceği ihtimalini kabul ettiğinde bu kararı vermişti, ona verdiği nedenlerden dolayı değil, her zaman yaptığı şey olduğu için.

Bakışları devasa odayı tekrar tekrar tarayarak onu aradı. Cross'un böylesine yüksek renklerden ve çirkin maskelerden oluşan bir kalabalık içinde kaybolması gerekirdi. Odadaki erkek konukların çoğu çeşitli dokulu kumaşlardan renkli takımlar giyerken, Cross standart bir smokin ve basit süslemelere sahip saf siyahtan oldukça sade bir maske takıyordu.

Karısının kıyafeti de diğer kadınlara göre daha az gösterişliydi. Eva Cross'un gri ipekten elbisesi Scarlett'inkine benzer minyon, şehvetli bir vücudu örtüyordu. Maskesi kocasınınkinin kadınsı bir versiyonuydu ama gümüş rengindeydi. Bununla birlikte, boğazından, kulaklarından, bileklerinden ve parmaklarından milyonlarca dolarlık değerli taşlar damlıyordu. Bazen günümüzün Richard Burton ve Elizabeth Taylor'ı olarak anılıyorlardı ve Cross karısına son derece nadir mücevherler hediye ettiği için sık sık manşetlere çıkıyordu.

Artık tanıdık gelen bir his Ronan'ı sardı ve İrlanda'nın yakın olduğunu anladı. Uzun, ince bedenini daha yoğun bir şekilde aradı, saçlarının açık mı yoksa kapalı mı olacağından emin değildi. Müzik sessizliğe gömüldü ve hoparlörlerden bir spikerin sesi yansıdı.

"Ve şimdi, sunucumuz Ireland Vidal'e tekrar hoş geldiniz!"

Salon alkıştan yıkıldı. Yüzü sahneye dönük bir şekilde, aynı anda hem agresif hem de erotik olan aşırı seksi kedi adımlarıyla onun kanatlardan girişini izledi. Salkım söğüt gibi vücudu, kalçalarından yere kadar sanki sudan yeni çıkmış gibi giderek koyulaşan su rengi bir elbiseyle sarmalanmış bir tanrıça gibi görünüyordu. Maskesi sadece bir gözünü kapatıyordu ve omzundan başının tepesine kadar uzanan tavus kuşu tüyleriyle süslenmişti. Uzun saçları serbestti ve sahnenin ortasına ulaştığında arkasında sallanıyordu. Bir elinde mikrofon, diğerinde ise bir kâğıt parçası tutuyordu.

Ronan hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi bu kadar çok istememişti. Odanın karşısına geçip onu sahiplenmek için sahneye tırmanmamak için büyük çaba sarf etmesi gerekti, her içgüdüğü henüz anlamadığı bir şekilde ona ait olduğunu haykırıyordu.

"Hepinizin beklediği şeyi getirdim," diye söze başladı ve elindeki kâğıdı sallarken gülümsemesi odayı aydınlattı.

Ve sonra onu buldu, bakışları yanılmaz ve yoğun. Gülümsemesi değişmedi ama vücudu hareketsiz kaldı. Uzun bir süre sadece birbirlerine baktılar, aralarında elektriksel bir farkındalık dolaşıyordu.

"Son bekârımız da geldi!" diye haykırdı şeytani bir gülümsemeyle ve odanın enerjisi değişti. "Dakik olmayabilir ama beklemeye değer. Bayanlar ve baylar, Ronan McCaffrey!"

Pour l'amour de dieu!

İrlanda Ronan McCaffrey'i odaya çağırırken Eva, Gideon'un kolunun parmaklarının altında gerildiğini hissetti. Richard Stanton yanlarına geldiğinde, yüzünü Gideon'un yüzüne doğru eğdi ve ona kaynayan öfkesine hakim olmasını hatırlatmak üzereydi.

Annesinin dul eşi ikisine de gülümsedi. "Bu gecelik bu kadar yeter, siz ikiniz. Ne kadar toplandığını duymak için bekliyordum ama hızla tükeniyorum."

"Seni görmek her zaman güzel," dedi Gideon, kız kardeşinin açık artırmaya bir bekârın daha katılacağını duyurması üzerine kalabalığın aniden yükselen heyecanını bastıracak kadar yüksek sesle.

Adamın sesindeki öfkeyi duyabiliyordu ve bakışlarının Richard'ın ötesinde kalabalığın içindeki birine sabitlendiğini fark etti. Boyu bir şey göremeyecek kadar kısaydı ve tedirginliği artmıştı.

Üvey babası Gideon'la sırt sırta kısa bir kucaklaşmanın ardından ona doğru ilerledi ve omuzlarından kavradı. Yanağına kısa ve kuru bir öpücük kondurmadan önce uzun uzun baktı. Smokini içinde şıktı, her zamanki gibi formda ve düzgündü. Ancak zaman ilerlemeye başlamıştı.

sırtını eğmek ve ne yazık ki onu yavaşlatmak için. Yürüme şekli fark edilir derecede sertti.

Onun yaşına geldiğinde onun kadar sağlıklı olmayı umarken bile bu Eva'nın kalbini acıtiyordu.

Gideon onun elini yavaşça kolundan çekti. "Affedersiniz."

Dehşete kapılan kocası öfkeli adımlarla yanından ayrıldı. Çaresizce Richard'a baktı, onu terk edemiyordu.

Bir şey söylemek için kıpırdandığında dudakları aralandı, sonra fikrini değiştirirken yüzünde kederli bir gülümseme belirdi.

Eva onun annesinin yasını hâlâ derinden tuttuğunu ve Monica olarak tanıdığı Lauren'in ölümünden sonra neredeyse bir yıl boyunca onu görmekten kaçınmasının nedeninin aralarındaki yakın benzerlik olduğunu biliyordu. Bunu ve ayda en az iki kez birlikte öğle yemeği yedikleri ve tatillerin tadını birlikte çıkardıkları bir noktaya ulaştıkları için mutluydu.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim Richard," dedi ona içtenlikle, kocasıyla İrlanda'nın adamı arasında bir çatışma çıkma ihtimalinden korksa da.

"Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım, Eva aşkım. Annen gibi sen de nasıl parti verileceğini biliyorsun."

"Çarşamba günü öğle yemeğine çıkıyor muyuz?" "Evet. Ben de kaçırmazdım."

Sarıldılar ve adam onu terk etti, ancak konuklar bir kez daha sahneye yaklaşmıştı. On iki kişilik yuvarlak masalar vardı ve herkesin oturacak bir yeri vardı ama çoğu etrafta dolaşmayı ya da barların yanında oyalanmayı tercih etti. Açık artırma devam ederken de pek çok kişi sahnenin önündeki dans pistinde ayakta durmayı tercih etti. Bulunduğu yer orası olduğu için Eva kendini sıkışmış hissediyordu. Kısa boylu olmanın pek çok dezavantajı vardı ve omuz omuza bir kalabalığın arasında ilerlemek de bunlardan biriydi.

"Hey, bebeğim."

Eva, Cary'nin sesiyle rahatlayarak döndü. "Hey. Gideon'un nerede olduğunu görebiliyor musun?"

"Yolda yanından geçtim. Size şunu söyleyeyim, yüzündeki kargaşa ifadesi yüzünden Kızıl Denizler yarıldı. Onu kim ?"

Cary, Brioni smokiniyle klasik bir Hollywood başrol oyuncusu kadar şık görünüyordu.

"İrlanda ve şu adam." Sahneden geçmekte olan Ronan'ı işaret etti. Siyah smokin pantolonunun üzerine beyaz bir yemek ceketi giymiş olan Ronan gösterişli bir figür çiziyordu. Maskesinin koç ya da orman tanrısı gibi özenle yapılmış kıvrımlı boynuzları vardı ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla Ireland'ın yanına geldiğinde neredeyse göz göze gelmişlerdi.

Cary ısılık çaldı. "Gördüğüm kadarıyla en iyisini sona saklamışsın."

Konuklar, özellikle de Ireland uzanıp Ronan'ın maskesini çıkararak şaşırtıcı derecede yakışıklı yüzünü ortaya çıkardığında aynı fikirde görünüyorlardı. Somut bir heyecan hissedildi. Ronan'ın gözlerinin sadece Ireland'da olduğu herkes için aşikârdı ve ona dönen bakışları özlemle öylesine hararetti ki Eva, Gideon'un bunu gördüğünü düşünerek irkildi.

Cary, "Bu ikisi arasındaki cinsel gerilim, sertliğinden daha kalın," diye belirtti.

Eva sert bir sesle, "Buradan anlayamazsın," diye karşılık verdi.

"Bu kadar muhteşem bir adamda küçük bir penis hayal etmeyi reddediyorum."

Başını salladı ve Gideon'a mesaj atmak için telefonunu çantasından çıkardı, İrlanda Ronan'ın özelliklerini kalabalığa aktarırken yarı dinliyordu. Kocasının tek bir şey düşündüğünü biliyordu: Adam, kız kardeşi üzerinde emelleri olan hüküm giymiş bir katildi.

Felaket kaçınılmaz görünüyordu.

Ronan McCaffrey Boudreaux tüm zamanların en büyük açık artırma teklifini getirmişti: yirmi beş bin dolar. Kazanan teklif sahibi bir otel varisiydi ve Ireland bunu düşünecek vakti olsaydı aşırı derecede, mantıksız bir şekilde kıskanırdı. Ama ağabeyinin Chase, Raúl ve iki otel güvenlik görevlisiyle birlikte sahneye doğru ilerlediğini gördüğünde beş dakikadan fazla bir şey için endişelenecek zamanı yoktu.

"Benimle gel," dedi aceleyle, Ronan'ın elinden tutup onu kanatlara doğru çekti.

Direnmedi; bunun yerine onu takip etmekten son derece mutlu görünüyordu ve etrafını saran tehditlerden tamamen habersizdi. Ağabeyiyle yüzleşmesi kaçınılmazdı ama bütün gün Gideon'un telefonlarına çıkmadığı için onun zaten kendisinden hoşnut olmadığını biliyordu. Ronan'la ilk kez karşılaşmadan önce onu en azından nötr bir ruh haline sokmanın bir yolu vardı.

Çılgına dönmüş bir halde nereye gideceğini düşündü. Etkinlikteki güvenlik o kadar sıkıydı ki, otelin güvenlik üniformasını giymiş ya da kulaklık takan siyah takım elbiseli birine çarpmadan zorlukla hareket edebiliyordu. Bir kapıdan geçerek tanımadığı bir servis koridoruna girdi.

"Sol mu sağ mı?" diye sordu ona, panik içinde kararsız bir şekilde.

"Doğru," diye cevap verdi sanki hiçbir sorun yokmuş gibi.

Aklında hiçbir hedef olmadan koşarken topukları çılgınca tıkırdıyordu. Bir servis asansörünün önünde duran otel güvenlik görevlisini görünce gülümsedi. "Bunu kullanmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu tatlı tatlı.

"Asma katta," diye cevap verdi, "orası kapalı." Sonra bakışları kısa bir süre daraldı, sonra da tanıyarak genişledi. "Özür dilerim Bayan Vidal. Buyurun."

"Teşekkürler." Ronan'la birlikte asansöre bindiler. Bir kat çıkmak için tek bir düğme vardı ve sanki kapıların daha hızlı kapanmasını sağlayacakmış gibi düğmeye tekrar tekrar bastı.

Servis asansörü misafir asansöründen daha yavaştı ve onu Ronan'ın ağız sulandıran kokusu ve daha da ağız sulandıran vücuduyla küçük bir alana hapsetmişti. Arka köşeye doğru geri çekildi ama Ronan onu takip etti, bakışları yüzünde sıcaktı.

"Beni sattığına inanamıyorum, *canım*," diye mırıldandı, parmakları kızın yanağını karıncalanırcasına okşadı.

"Buraya gelmemeliydin. Kardeşim şu anda senin peşinde."

"Hafta sonundan önce seninle başka nasıl konuşabilirdim ki?"

İnledi. "Benimle hiç konuşmaman gerekiyor!"

Kapılar açılırken ona sabırlı bir bakış attı. Onu yolundan iterek asansörden çıktı ve korkuluklara doğru aceleyle ilerleyerek

Aşağıdaki konuklara bakıp kardeşini ve adamlarını arıyor.

Ronan korkuluktaki ona katıldı ama sırtını yaslayıp yüzünü ona döndü. "Dün gece bazı geçerli noktalara değindin," diye başladı yumuşakça. "Ama sana bir teklifim var."

Ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Acele et. Seni buradan çıkarmalıyım."

Ağzı bilmiş, hoşgörölü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ korumacı. Benim için iyiye işaret. Dinle, iki hayat yaşamak istemediğini söyledin ama sadece bir tanesini deneyimledin. Elinin tersiyle itmeden önce benimle eve gelmeli ve diğerini denemelisin."

"Bu delilik," dedi sertçe.

"Öyle mi? Kararları gerçekler yerine varsayımlara dayandırmak kötü bir iştir."

Ona tekrar baktı.

Tek kaşını kaldırarak ona meydan okudu. "Kaybedecek neyin var ki?" diye kandırdı. "En azından çok güzel vakit geçireceksin."

Başını sallayarak tekrar aşağı baktı ve Gideon'un sahneden kalabalığı incelediğini gördü. "Kardeşimin dikkatini dağıtmak için aşağı iniyorum. Beni onunla gördüğünüzde aşağı inip gideceksiniz. Anladın mı? Sen. Gidiyorsun. Gidiyorsun. O seni bulmadan önce."

Ireland asansöre doğru geri dönmeye başlayınca kolunu yakaladı, onu çabucak bıraktı ve iki elini de teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Gideceğim," diye söz verdi. "Ama seni gece yarısına kadar Teterboro havaalanında bekleyeceğim. Eğer gelersen, hafta sonunun tadını çıkarır ve Pazar günü gelecek hakkında karar veririm. Eğer gelmezsen, beni bir daha göremezsin. Birbirimizin etrafında çalışırız."

Uzun bir dakika boyunca ona baktı, sunduğu her şeyi neredeyse istemeye korktuğu kadar kötü bir şekilde istiyordu. Onu öpme, ona doğru bastırma dürtüsü fiziksel olarak acı veriyordu.

Arkasını dönen Ireland, Gideon'u bulmak için onu geride bıraktı.

Ronan asma kattan konukları izliyor, Cross'un yanında sıradan siyah takım elbiseli iki adam ve iki otel güvenlik görevlisiyle kalabalığı nasıl incelediğini fark ediyordu.

Görünüşe göre onun için. Neredeyse gururu okşanmıştı.

Yine de Çapraz bir *çile* olacaktı. Adamın kız kardeşinin başına açtığı belalar düşünüldüğünde, bu durumdan hiç de memnun değildi.

Derin bir nefes vererek, İrlanda'ya böyle bir seçenek sunduğu için kendini lanetledi. Yine de çok telaşlı ve aceleliydi. Ona karşı her zaman yaptığı gibi hareket etmiş, gece yarısı son teslim tarihiyle aciliyet katmanın kendi lehine çalışacağını -umarım doğru bir şekilde- sezmişti.

Onu aşağıda gördü; elbisesinin su rengi, onca parlak giyimli misafir arasında bile dikkat çekiyordu. Kadın kardeşini arıyordu, o da aynısını yaptı ve kız kardeşini ararken Cross'u gözden kaybettiğini fark etti. Kendisiyle iki saatlik bir öğle yemeği için yirmi beş bin dolar ödeyen kadını buldu ve iç geçirdi. İrlanda'nın onu cezalandırmak için kesinlikle yaratıcı ve dolambaçlı yolları vardı. Ve burada durmuş, daha fazlası için can atıyordu. Ona ne yapmıştı?

Ceketinin cebinde telefonunun çaldığını hisseden Ronan onu çıkardı ve büyük gelen bir cevapsız arama ile kardeşinden gelen bir mesaj gördü.

Senin için hiç bu kadar endişelenmemiştim. Bir müdahalenin gerekli olduğunu hissediyorum.

Gözlerini kısa süreliğine kapatarak ailesinin endişelerini en iyi nasıl yatıştırabileceğini düşündü. İrlanda'yı eve getirdiğinde kardeşleri nasıl tepki verecekti? Çünkü dişi kaplanın ona eşlik etmeyeceğini düşünmeyi bile reddediyordu. Ve onu Bellefleur'e götürmeyeceği de kesindi. Harper en sevimli ve en hoş ev sahibesi olabilirdi ama aynı zamanda oldukça gaddar da olabilirdi. Tabii tüm bunları yaparken duygularını Güneyli cazibesıyla süslüyordu.

Telefonuna baktı ve kendisine de fazla zaman tanımadığını fark etti. Saat onun için de işliyordu. Gece yarısı geldiğinde orada olmamak onun için iyi olmazdı.

İrlanda gelirdi. Gelmez miydi?

Telefonunu cebine geri koyan Ronan asansöre doğru döndü.

Ve kendini Gideon Cross'la karşı karşıya buldu.

Ireland, Gideon'u bulamadığına inanamıyordu. Odadaki herkes onun için oradaydı ve kısa da olsa onunla görüşmek istiyordu. Nasıl ortadan kaybolabilirdi?

Asma kata baktı ama orada kimse yoktu. Servis asansörü bir oyuğun içine gizlenmişti ve aşağıdan görünmüyordu, yani Ronan ya aşağı iniyordu ya da çoktan çıkmıştı.

"İşte buradasın," dedi Alina, yanına gelerek. "Nereye gittin? Ronan'a ne oldu? Ona eşlik etmek için dışarı çıktığımda ikiniz de gitmiştiniz."

En iyi arkadaşına baktı ve neredeyse saatin tik taklarını duyabiliyordu. Aptalcaydı. Ronan'ın ortaya çıktığını unutmaması gerekiyordu. Adamın cüreti hayret vericiydi. Ölmek falan istiyordu herhalde. Tanrıya şükür, Gideon Ronan'ın suç geçmişini bilmiyordu.

Buz, karnına bir tuğla gibi yerleşti. Tabii Angus raporunu kardeşiyle paylaşmadıysa. Bunu yapar mıydı? Lanet olsun. Neden onun sağduyusuna güvendiğini açıklamamıştı?

"Hey," dedi Alina, parmaklarını Ireland'ın yüzünün önünde şıklatarak. "İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

Ireland Alina'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ronan hafta sonu için onunla eve gitmemi istedi. Gece yarısı onunla havaalanında buluşmamı istedi."

En iyi arkadaşının gözleri büyüdü. "Ciddi misin? Ve sen gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Eğer yapmazsam, onu bir daha asla göremeyeceğimi söylüyor."

"İstediğin bu değil miydi?" Ireland'ın soğuk parmaklarını sıktı.

". Şimdi bilmiyorum." Neden olmasın? İlişkisini . Akşamın erken saatlerinde, kendi kendine onu unutmak için en az bir günü olduğunu söylemişti. Her seferinde bir gün, sonunda normale dönecekti.

Ve sonra ortaya çıktı, boynuzlu maskesiyle bir pagan tanrısı gibi görünüyordu, beyaz yemek ceketi içinde hala her santimiyle Güneyli bir beyefendi gibi görünüyordu. Koyun postuna bürünmüş bir aslan. Ve onu o kadar şiddetle arzulamıştı ki, bu arzuyla titriyordu.

Alina'ya "Gerçekten denemediğim halde denemek istemediğimi söyleyemeyeceğimi söylüyor," dedi.

"Tatlım, böyle büyük sırlar sakladığında ona güvenip güvenemeyeceğini bile bilmiyorsun."

"Ama ona güveniyorum," diye itiraf etti. "Bana bir şeyler anlattığında ona inanıyorum. Ben sadece... sanki..."

Omuz silkti ama heyecandan titremeye başladı. Alina ona nazik, sevgi dolu bir gülümseme verdi ve sonra sıkıca sarıldı.

"Git," diye ısrar etti. "Acele etmen gerekecek."

Artık tamamen kararlı olan Ireland otele doğru aceleyle ilerledi ve yolda bir araç çağırdı. Konuşmak için onu durdurmaya çalışabilecek herhangi biriyle göz teması kurmaktan kaçınmak için başını eğdi. Kendisini alacak arabanın marka, model ve plaka bilgilerine son bir kez baktıktan sonra telefonunu kalçasındaki kola geri soktu.

Otomatik kapılardan hızla geçti, neredeyse fazla soğuk olan klimayı dışarıdaki sıcaklık ve nem için terk etti. New Orleans'ta hava daha da bunaltıcı olacaktı ve bunu sapkınca dört gözle bekliyordu çünkü ikisi de terden kayganlaşmışken Ronan'ın vücuduna bastırılmak onu aşırı derecede tahrik ediyordu. Bunu açıklayamıyordu.

Araç teslim alma alanı tıklım tıklımdı. Birkaç araba numaralandırılmış duraklarda sıralanırken, bir sıra bekleyen araç yürüyüş yolunu kucaklıyordu. Beklediği model arabayı gördü ve kendisine tahsis edilen araç ve şoför olup olmadığını görmek için adımlarını hızlandırdı. Ne zaman ki

Önünde siyah bir Chevy Suburban'ın arka kapısı açıldı, etrafından dolaşmak için vites değıştirdi.

Ireland, arkasında rahat olduğundan yakın birinin olduğunu çok geç fark etti. Omurgasından aşağıya inen uyarıcı ürpertiği fark edecek kadar aklını başına topladığında, bir el ön koluna kenetlendi. Ağırlığını değıştirerek döndü ve saldırmaya hazırlandı...

...ve arkadan siyah kadife ile boğuldu. Göremez ve nefes alamaz haldeyken, momentumu onu cipin arka koltuğuna itmek için kullanıldı. Çığlık attı ama kollarını yanlarına sabitleyen hacimli malzeme tarafından boğuldu. Dehşetin sesi, arka koltuğa şiddetli bir şekilde çarparak nefesinin kesilmesiyle aniden . Bayat sigara kokan iri bir erkek bedeni arkasına doluştu. Birisi ön yolcu kapısını açtı ve içeri girdi.

İki kapı da çarparak kapandı. Suburban'ın lastikleri ani sert hızlanmayı protesto edercesine gıcırdadı. Sonra, SUV öne doğru savruldu ve hızla uzaklaştı.

Ronan ve Ireland'ın hikayesi

Illusive

A CROSSROADS
NOVEL

Penny Mae Harris'ten Ireland & Ronan Karakter İllüstrasyonu

other titles

Çağdaş Romantik

ÇAPRAZ ATEŞ® DESTANI

[Sana sarmalanmış](#)

[bağlı Senden](#)

[Seninle Seninle](#)

[Seninle](#)

[biryansıyan](#)

[büyülenmiş](#)

CROSSROADS SERİSİ

[İrlanda](#)

Gizem/Gerilim

KARA LİSTE İKİLEMESİ

[Çok Çok](#)

[UzakYakın](#)

Tarihi Romantizm

[Gurur ve Zevk](#)

[Günaha Evlendiğim](#)

[YabancıYedi Yıl](#)

GEORGIAN SERİSİ

[Bunu İsteyin](#)

[Oyun Tutkusu](#)

[Onun İçin Bir Tutku](#)

[Beni Ayartma](#)

Paranormal Romantik

DÖNEK MELEKLER

[Karanlık Bir Öpücüğü](#)

[Vecd Kanatların](#)

[OkşayışıKıpkırmızı](#)

[Dokunuş](#)

[Çok Vahşi Bir Açlık](#)

RÜYA MUHAFIZLARI

[Gecenin Zevkleri Gecenin](#)

[Sıcaklığı](#)

Kentsel Fantezi

İŞARETLİ ŞEHİR

[Karanlığın Arifesi](#)

[Yıkımın Arifesi](#)

[Kaosun İşaretli](#)

Fantastik Romantik

[Bedende](#)

Omnibus

[Afterburn| Aftershock Kara](#)

[Liste](#)

[Carnal Thirst Aşk](#)

[İlişkileri](#)

[Scandalous Liaisons](#)

[Spellbound](#)

Romanlar

[All Revved Up](#)

[Butterfly in Frost](#)

[Dilek Listesi](#)

"Hard to Breathe" in [Premiere](#) "Mischief
and the Marquess" in [The Arrangement](#)
On [Dört Günde](#) "Carnegie Lane'de"

GÖLGE AVCILARI MİNİ DİZİSİ

[Razor's Edge Kan](#)
[ve Güllerin Ateşini](#)
[Almak](#)
[Yanıyor](#)

about

Sylvia Day, on *New York Times* ve on üç *USA Today* çoksatanı da dahil olmak üzere yirmiden fazla ödüllü romanın 1 numaralı *New York Times*, 1 numaralı *Sunday Times* ve uluslararası çoksatan yazarıdır. Yirmi dokuz ülkede bir numara olan yazarın kitapları kırk bir dile çevrilmiş ve yirmi milyondan fazla baskı yapmıştır.

sylviaday.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

